Gypsy Bride

ANNE HAMILTON

A FORBIDDEN DESIRE NO WOMAN COULD FORGET...

En route to Cranleigh Castle to meet the eligible Earl of Greystone, Lady Angelica Winsford was forced to stop for the night. But scarcely had she settled into her room than a shadowy stranger appeared. He said the gypsies called him Gitano, and his plea for refuge touched Angelica's very soul. Surely some Romany magic had brought them together—if only for a brief moment...

NOT ITS PASSION...

Even after they'd gone their separate ways, Gitano haunted Angelica's dreams. Now, promised in marriage to a man she secretly feared, she despaired of ever again knowing the tender passion Gitano had shown her.

...NOR ITS PRICE

But in a forest near the castle, fate would bring them together once more. Although his true identity was a mystery, Angelica soon found herself melting into Gitano's ardent embrace. Could she abandon the world she knew for an uncertain love? Or would she live forever longing for the rapture that could have been hers if only she'd dared to risk her heart?

Gypsy Bride

ZEBRA
U.S. $4.99
CAN $5.99
U.K. £3.99

0 71268 00499 4 04805>

ISBN 0-8217-4805-X

AUST. $9.95
(recommended)

PRINTED IN U.S.A.

ANNE TAMMILLON

9 780821 748053 50499

ZEBRA
U.S.$4.99
CAN $5.99

0-8217-4805-X

Anne Hamilton

ÎNTOARCEREA LA CRANLEIGH

Anne Hamilton

ÎNTOARCEREA LA CRANLEIGH

Roman

Traducere din limba engleză de
Diana Popescu

Editura EIS POL
1995

Gypsy Bride

Copyright 1995 by Anne Hamilton. Reprinted by arrangement with Zebra Books, an imprint of Kensington Publishing Corp. All rights are reserved by the Author.

ISBN. 973-96221-5-1

1

Anul de grație 1860. Familia stabilise ca Angelica să încheie acum logodna cu cel care avea să devină alesul inimii ei. În America, războiul civil bătea la ușă. În Europa, Franța și Anglia încheiaseră, în sfârșit, o pace durabilă.

Apăreau primele semne ale primăverii, iar sezonul de vînătoare urma să se încheie curînd... cel al vînătorii de vulpi, desigur. Pentru că, adevărata „vînătoare" abia începea: vînătoarea de bărbați, sau, cum în mod elegant se refereau la ea cei și cele în cauză, „sezonul londonez", cînd își făceau ieșirea în lume drăgălașele fete cu educație aleasă, a căror unică preocupare era de a-și răpune prada - prin pradă înțelegînd orice tînăr bogat, bine plasat în societate și bun de însurătoare, dar nu suficient de iute pentru a scăpa din bătaia „puștii".

În acest an, sezonul londonez oferea și un „trofeu": Prințul de Wales, moștenitorul tronului Angliei, fiul reginei Victoria, Majestatea Sa regală se maturizase, devenind un tînăr bărbat inteligent, plin de umor, calități la care se adăugau un mare talent de dansator și o neînchipuită energie. Nimic din toate acestea nu

scăpase înaltei societăţi engleze. Înclinaţiile sale de dansator şi rezistenţa de care dădea dovadă îi permiteau să-şi conducă partenerele în ritm de dans pînă spre dimineaţă, la balurile organizate în cele mai selecte case. Muzicienii erau în astfel de ocazii exploataţi la maximum, iar, cît despre gazde, epuizate şi moţăind pe scaune, nimic nu le putea bucura mai mult decît plecarea Prinţului acasă.

Acest mic exerciţiu fizic - respectiv dansul, în general, şi dansurile la braţul Prinţului, în particular - era deosebit de benefic prin aceea că îmbujora obrajii tinerelor pretendente, dîndu-le un aspect mai sănătos, şi le făcea pe mamele acestora să roşească de plăcere. Şarmul Prinţului, deosebit de bine dezvoltat, transformase dansul - de preferinţă, cadrilul - într-o onoare cu totul specială, întrucît puţine erau acele tinere domnişoare care, prin naştere sau din considerente de ordin financiar, alcătuiau spuma debutantelor în societate.

Angelica era fiică de duce, tocmai împlinise optsprezece ani şi era, ca atare, pregătită să fie prezentată la curte şi să primească sărutul formal al Reginei - privilegiu de care se bucurau numai tinerele domnişoare din pătura aristocratică. Fiicele marilor negustori înstăriţi trebuiau să se mulţumească doar cu a săruta mîna plinuţă pe care Regina le-o oferea cu gesturi pripite. Exista totuşi o mică piatră de încercare, care le punea în încurcătură, în egală măsură, pe toate debutantele: rochiile albe, nori imenşi de satin şi tul, ce le făceau să semene cu nişte lebede graţioase plutind peste marmura strălucitoare, asemănătoare apelor liniştite, aveau un mic inconvenient şi anume acela că le împiedicau pe domnişoare să părăsească sala tronului mergînd cu spatele, cu paşi la fel de mărunţi. Acesta era un moment temut de toate fetele, fără deosebire, pentru simplul motiv că lebăda se putea transforma brusc într-un boboc de lebădă, greoi şi stângaci, gata să cadă în dizgraţie la prima mişcare greşită, păşind din neatenţie pe rama de oţel a crinolinei. Astfel, acest complicat dispozitiv menit să susţină rochia vastă, cu pliuri generoase, s-ar fi transformat în acest caz într-o capcană ce i-ar fi prins, cu o dibăcie de braconier, glezna. Drept urmare, acea tînără urmărită de ghinion, care s-ar fi împiedicat sub privirile a sute de ochi iscoditori, şi-ar fi dorit mai degrabă să se deschidă podeaua sub ea, pentru ca, asemeni lui Venus în căutarea refugiului din adîncuri, să dispară.

În ciuda obîrşiei ei nobile, Angelica aştepta deschiderea acestui sezon, obsedată de ideea unui obstacol cu mult mai greu de trecut decît capriciile modei. Bunicul ei, Duce de Winsford, al şaselea pe linie genealogică, epuizase imensa avere a familiei în investiţii absolut dezastruoase, total neinspirate, lăsîndu-i pe moştenitori în sapă de lemn. Nesăbuinţa cu care Ducele îşi mîncase averea făcea ca unicul său fiu, tatăl Angelicăi, să nu moştenească decît titlul şi datoriile sale. Ducele şi Ducesa, părinţii Angelicăi, muriseră mult prea devreme, din cauză că îşi risipiseră, sau, mai curînd, fuseseră nevoiţi să-şi risipească

întreaga energie în neîncetatele lupte cu creditorii. Murind, o lăsaseră pe biata lor fiică la mila rudelor.

Totuşi, în ciuda situaţiei ei financiare dezastruoase, poziţia socială rămînea aceeaşi, deoarece titlul era dobîndit prin naştere. Singurul dezavantaj consta în aceea că această lansare în societate, extrem de complexă şi costisitoare, devenea în felul acesta mult mai dificilă. Din fericire pentru Angelica, unchiul şi mătuşa ei, Lord şi Lady Avery, îşi asumaseră responsabilitatea de a-i asigura un debut pe măsura obîrşiei sale. Iar acum, după o vacanţă superbă petrecută în Franţa cu vărul ei, Contele Chénier şi familia acestuia, Angelica traversa Canalul Mînecii pentru a face faţă sarcinii ce-i revenea în această afacere care se numea goana după un soţ bogat.

- Sînt atîtea amănunte de care trebuie să ne îngrijim, repeta întruna mătuşa Angelicăi. Agentul Lordului Avery a găsit în sfîrşit o casă potrivită în Londra şi, cu toate că e în Belgrave Place în loc de Belgrave Square, va servi de minune scopurilor noastre. Unchiul tău n-a ţinut niciodată să avem o casă în Londra, doar ne ducem acolo foarte rar. Nu ştiu dacă am făcut mai mult de douăsprezece drumuri la Londra de cînd m-am măritat şi asta, draga mea, s-a întîmplat cu mulţi ani în urmă. Spunînd acestea, Lady Avery îşi strînse mai bine şalul de caşmir în jurul umerilor, părînd să se piardă cu totul în conţinutul paharului din care sorbea din ce în ce mai des. Paharul conţinea un întăritor, iar Lady Avery era convinsă că era singurul lucru care o putea ajuta să treacă peste răul de mare ce o chinuia. Privind-o, Angelica avea impresia că vede un arici ce se face ghem pentru a se proteja de orice ameninţare venită din afară. Lady Avery mai luă o gură din băutura aceea tonică şi spuse:

- De cîte ori traversez Canalul mă simt îngrozitor. Zile întregi după aceea mă resimt, îmi revin greu din senzaţia asta de greaţă. Traversarea aceasta înseamnă pentru mine douăsprezece ore de calvar. Tortură în toată regula.

Candelabrele şi lemnul de mahon ce împodobeau salonul de la clasa întîi căpătaseră o strălucire blîndă din cauza luminii oferite de lămpile cu gaz. În această lumină, părul Angelicăi semăna cu o aură incandescentă ce-i incendia chipul. Fiindcă erau singure în acel salon imens, Lady Avery vorbea tare, de parcă s-ar fi adresat unei întregi adunări.

- Primul lucru pe care îl avem de făcut de îndată ce ajungem la Ickworth este să împachetăm bagajele pentru Londra, ceea ce va reprezenta un efort imens şi ne va pune într-o situaţie ridicolă. Numai că, dacă mă gîndesc bine, tu ai putea fi o excepţie, scumpa mea, am neglijat în mod nefiresc garderoba ta. Nu prea ai mare lucru de îmbrăcat! Dar ştii prea bine că unchiul tău şi cu mine am fost atît de ocupaţi, eu cu grădinăritul, iar el cu administrarea moşiei.

- Ştii doar că nu m-au interesat niciodată toaletele, mătuşă Clarissa, răspunse Angelica amuzată, făcîndu-i vînt cu evantaiul, pentru că Lady Avery păli se în mod alarmant.

- Da, da, bată-te norocul, fetiţo, încuviinţă Lady Avery mai mult în şoaptă. Eşti prea frumoasă ca să te preocupe îmbrăcămintea sau alte prostii menite să înfrumuseţeze, dar în acelaşi timp eşti prea modestă. Imediat ce ajungem în Belgrave Place şi ne instalăm, dăm fuga la croitoreasa din Bond Street şi comandăm la ea rochiile de care ai nevoie. Lady Saddleworth a introdus pe fiica ei, Constance, în societate anul trecut, şi de la ea am o listă întreagă cu ceea ce trebuie făcut. Pe vremea mea, pregătirile pentru debutante nu erau chiar atît de complicate! În sfîrşit... Lady Saddleworth spune că sîntem în întîrziere, dar că am făcut bine trecînd pe la domnul Worth din Paris pentru a comanda la dînsul rochia pe care o vei purta cînd vei fi introdusă la curte. Nu trebuie să uităm că vei fi prezentată Reginei însăşi. Lady Saddleworth spune că domnul Worth va fi faimos în întreaga lume într-o bună zi şi trebuie să recunosc că are dreptate - rochia ta va fi un vis!

Lady Avery sorbi încă o dată, cu convingere, din pahar, apoi făcu ochii mari şi îşi reluă expunerea, ca şi cum i-ar fi dat Angelicăi cine ştie ce veste.

- Ştiai că Lady Saddleworth a trebuit să aştepte patru ore încheiate pentru a fi prezentată Reginei? Trăsurile înconjuraseră atunci palatul regal, iar după ce ea şi fiica sa au intrat li s-a părut că a trecut o veşnicie pînă ce Constance a ajuns în faţa Reginei. Pajul desemnat să o escorteze era un băiat atît de stupid încît, pînă la sfîrşitul zilei, le venea să urle de plictiseală! Individul acela abia

de a scos cîteva cuvinte şi, pe deasupra, nici măcar nu a avut bunul simţ de a-şi ascunde plictiseala. E chiar prea mult de înghiţit după ce faci atîtea eforturi! Lady Avery simţi că se sufocă de indignare, ceea ce-i mai aduse puţină culoare în obraji.

Angelica se juca cu ceaşca de ceai şi se abţinu de la a-şi spune cu voce tare părerea. Îl înţelegea perfect pe bietul om. Deşi nu era deloc convinsă de utilitatea acestui obicei ce devenise parcă un ritual, se resemnase, aşteptînd indiferentă marele eveniment care nu era decît o vînătoare mascată în care vînătorii erau domnişoarele, iar prada o reprezentau soţii potriviţi. În ciuda sentimentelor sale, Angelica se arătă foarte entuziasmată faţă de unchiul şi mătuşa ei, care cheltuiau mult efort şi sume imense pentru binele ei. Îi trimise mătuşii ei unul din acele zîmbete încurajatoare.

- Sînt convinsă că Lady Saddleworth şi Constance au avut pur şi simplu ghinion. Pe de altă parte, sînt la fel de sigură că noi vom fi mult mai norocoase.

- Am întîrziat teribil cu pregătirile. Sîntem presate de timp şi nu ştim cum o vom scoate la capăt. În ritmul acesta, parcă văd că vom angaja o lucrătoare să-ţi coasă tivul de la rochie chiar în trăsura ce te va conduce la Palat! pufni Lady Avery. Socot că nu e deloc amuzant! Şi pe urmă, insistenţele Contelui Chénier de a mai sta cîteva zile în plus ne-au dat tot programul peste cap.

Angelica se simţise totdeauna bine în compania vărului ei din Franţa, care era proprietarul unui castel pe valea Loirei. Cele mai fericite zile

din viaţa ei fuseseră cele petrecute în compania Contelui Chénier şi a numeroşilor săi copii, extrem de gălăgioşi. Vizitele ei scurte îi ofereau clipe de neuitat, făcînd-o să uite practic că nu avusese parte de o viaţă normală de familie. Deşi o încînta ideea de a fi considerată ca membru al familiei Chénier, nu uitase o clipă că este de fapt o intrusă. Şi cel mai intens resimţea această distanţă imaginară în momentele în care contele şi soţia sa îşi dojeneau odraslele imposibil de stăpînit; după ce îi puneau la punct pe aceşti *enfants sauvages,* zîmbeau amîndoi Angelicăi, dîndu-i de înţeles că ea era scutită de observaţiile lor. Soţii Chénier nu ştiau însă cît de mult îşi dorea Angelica să fie inclusă în manifestările emoţionale pe care părinţii le revarsă în mod obişnuit asupra copiilor, indiferent de natura lor. Îi adora pe toţi cei din familia Chénier, o amuzau scandalurile şi escapadele din acea casă şi se despărţea de fiecare dată foarte greu de ei. Chiar şi de această dată despărţirea o întristase, în ciuda faptului că verii ei mai mici o tachinaseră spunîndu-i că era mult prea mare pentru a se mai juca cu ei sau a-i amuza în vreun fel. Micuţa şi durdulia verişoară Mumu nu încetase să o necăjească pe toată perioada şederii ei amintindu-i de sezonul londonez.

- Acum va trebui să găseşti un soţ bogat care să aibă grijă de tine, spusese micuţa înainte de a se arunca chicotind într-un fotoliu, fără a-şi da seama că rostise un mare adevăr. Părinţii Angelicăi se căsătoriseră din dragoste, iar familia bîrfise mult pe seama lor, ironizîndu-i chiar şi

afirmînd că spera ca iubirea să le ţină de foame, avînd în vedere că amîndoi intraseră în viaţa de familie cu o zestre prea mică. Sărăcia în care trăiseră şi moartea lor prematură erau două subiecte strîns legate în mintea Angelicăi.

Căzuse pe gînduri şi nu observase că mătuşa ei schimbase subiectul, aducînd conversaţia la tema ei preferată - grădinăritul.

- Ştii că butaşii pe care i-am primit de la Madame de Grasse n-au ajuns la mine, mi-au fost reţinuţi! strigă ea, îmbujorată. Am dat ordine clare să-mi fie aduşi în cabină, iar acum mi se spune că nu mi-i vor da înapoi decît cînd vom ajunge în Anglia. Sînt o specie nouă, adusă din Brazilia, iar eu sînt prima care îi aduce în Anglia! Este vorba despre o superbă plantă ornamentală, cu frunze pătate cu picăţele albe. Se numeşte *Caladium schomburgkii.* Este o plantă tropicală şi cred că aerul de mare îi face extrem de rău. Îmi vine să leşin cînd mă gîndesc la asta! Şi, ca de obicei cînd se ambala, mîinile mătuşii Clarissa se agitau precum un stol de porumbei speriaţi.

- Bună seara, Lady Avery, o salută secundul vaporului, apărînd pe neaşteptate lîngă masa lor. Căpitanul m-a rugat să vă prezint omagiile sale. Bărbatul din faţa lor era un tînăr înalt, chipeş, cu un ten superb, bronzat şi cu un păr blond ce bătea aproape spre alb din cauza îndelungatei expuneri la soare. Uniforma îi venea de minune şi, în ciuda faptului că atitudinea sa era cea a unui om ce aşteaptă ordinele, se purta firesc. Se înclină uşor, aducînd bătrînei doamne mesajul

căpitanului. Apoi, într-o atitudine ceva mai puţin formală, îi zîmbi Angelicăi; expresia ei rezervată, dar deschisă în acelaşi timp nu părea a interzice o astfel de îndrăzneală, pe care alte domnişoare binecrescute nu ar fi îngăduit-o. Nu putu decît să fie încîntat cînd constată că i se răspundea în acelaşi fel, dar, temîndu-se ca mătuşa fetei să nu-l considere nepoliticos, făcu în aşa fel încît să pară că zîmbetul era adresat amîndurora.

- Nu vreţi să ieşiţi pe punte, Lady Avery? o întrebă el. În noaptea aceasta va fi lună plină şi peste puţin timp se vor vedea şi stîncile albe ale portului Dover. Un peisaj absolut superb.

- Aha, asta era! pufni Lady Avery, mai în glumă, mai în serios. Chiar mă întrebam de ce este atît de gol salonul. O clipă am crezut că s-a dat alarma de părăsire a vaporului, iar cînd v-am văzut mi-am spus că aţi venit să ne conduceţi la bărcile de salvare!

Onorata doamnă ţinea să reamintească tuturor cît de mult detesta vapoarele şi bărcuţele de orice fel, în speranţa de a impresiona şi de a fi lăudată pentru curajul pe care l-a demonstrat angajîndu-se într-o călătorie pe mare.

- Nu, doamnă, totul e în ordine, vă asigur. Chiar doream să remarc că ne aşteaptă o noapte neînchipuit de calmă şi sînt sigur că vă veţi simţi minunat pe punte. Vreţi să vă ajut să vă aranjaţi şalul?

Lady Avery consimţi plictisită, lăsîndu-se pradă bunăvoinţei ofiţerului; acceptă chiar puţină agitaţie în jurul ei. Tînărul ofiţer o ajută să se îmbrace şi o conduse la uşa salonului avînd

impresia că împinge de la spate un arici făcut ghemotoc, pe care trebuie să-l convingă să plece într-o mare aventură. Secundul făcu încă o dată dovada bunei sale dispoziţii, afişă un zîmbet irezistibil şi declamă încă două-trei drăgălăşenii la adresa nobilei doamne şi a nepoatei ei, după care se înclină ceremonios şi le porti afară pe punte.

În tot acest timp şi după ce secundul se despărţi de ele, Angelica îşi spuse în gînd că tînărul se afla probabil în aceeaşi situaţie ca şi ea. Era probabil al doilea sau al treilea născut dintr-o familie bună, cu poziţie în societate, primise o educaţie corespunzătoare, dar, din cauza unui joc al destinului, rămăsese, pesemne, fără o leţcaie. Aici se terminau asemănările dintre ei doi. Atunci cînd eşti al doilea sau al treilea fiu născut în familie, eşti încurajat să urmezi o anumită carieră - într-un regiment bun, la marină, sau în biserică. Ofiţer sau preot. Dar domnişoarele din aristocraţie, născute în familii scăpătate, fără un sfanţ, trebuie să se căsătorească repede înainte de a îmbătrîni, de a se trece. Şi asta numai pentru a nu muri de foame, îşi spuse Angelica, rîzînd în sinea ei de cît de îndoielnice erau criteriile de categorisire în viaţă. Fu întreruptă din propriile gînduri de vocea mătuşii ei.

- Să ştii, Angelica, am ieşit pe punte numai de dragul tău. Probabil că ai simţit nevoia să iei puţin aer proaspăt. Oricum, eşti o fată robustă şi foarte sănătoasă, dar trebuie să-ţi reamintesc să faci tot posibilul să ascunzi această calitate a-

tunci cînd ești în lume. Nu șade frumos ca o domnișoară de condiția ta să dea dovadă de prea multă forță.

- Da, mătușă Clarissa, încuviință Angelica, ascunzîndu-și un zîmbet determinat de această idee preconcepută a mătușii ei, dar care, pe de altă parte, dovedea că Lady Avery începea să-și revină, uitînd chiar și de răul de mare. Ceea ce era, de asemenea, lesne de imaginat, acum că începea să se vadă pămîntul.

- Bănuiesc că unchiul tău este în fumoar, și joacă table cu lordul Bewick. Ar trebui să se relaxeze mai des în felul acesta. În ultimul timp pare mult prea preocupat de treburile moșiei și va trebui să-i atrag atenția asupra acestui lucru. Chiar riscă să pară excentric. Imaginează-ți numai, unde ai mai pomenit să nu lași administratorul să se ocupe de domeniile tale! Pe vremea mea, un asemenea comportament era de neconceput, iar eu îl dezaprob vehement. Domnul Slocombe este un administrator extrem de capabil, ca să nu mai spun că e foarte bine plătit pentru serviciile sale. Lordul Avery ar trebui să țină cont de poziția sa și să se comporte în consecință. Dovada cea mai mare de indignare era chipul ei, cu obrajii umflați, ce o făceau să semene cu un pește. Pînă la urmă lăsă aerul să iasă din plămîni, continuînd monologul: Trebuie să mărturisesc că de cînd bunicul tău și-a pierdut averea, nu mă mai miră accesele de nervi pe care le manifestă cei din generația lui și nobilii în general. Ei nu mai vor să încredințeze nimănui averea lor. Faptul că bunicul tău s-a ruinat a fost un șoc teribil pentru toată lumea, dar asta se întîmpla cu mulți ani în urmă... oftă cu multă tristețe Lady Avery. După aceea, înviorată de un mic resentiment față de soțul său, reluă: Trebuie să spun, altfel pocnesc! Lordul Avery a depășit orice limită petrecîndu-și aproape tot timpul cît am stat în Franța în compania contelui Chénier și a soției lui, pierzînd vremea cu... nu știu ce schemă franțuzească. N-am pretenția că înțeleg problemele de ordin financiar, dar știu cum trebuie să se poarte o persoană cu educație. Lady Avery termină să-și verse năduful înainte de a fi auzită de ceilalți călători.

Lady Avery avea marea calitate de a se transforma în cîte un animal, bineînțeles în închipuirea Angelicăi, care o urmărea cu atenție. Acum semăna cu o broască țestoasă, așa cum stătea cocoșată, înghițind în sec și aruncînd priviri pe furiș pe sub genele grele, obosite. Înaintînd pe punte, Lady Avery saluta cunoștințele întîlnite, cu căldură sau cu răceală, în funcție de poziția acestora în societate. Dar Lady Avery nu era ceea ce se numește o femeie snoabă; nu, ea era mai degrabă foarte conștientă de ordinea corectă a lucrurilor, sfidînd și rezistînd oricărei devieri de la regulă. Găsiră în sfîrșit un loc ceva mai izolat, departe de agitația celorlalți pasageri.

- Să ne așezăm aici, Angelica, o rugă Lady Avery. Prea multă lume în jurul meu îmi provoacă neliniște.

Rămaseră lîngă unul dintre catarge. Aveau vîntul în față, dar puteau vedea foarte bine ce se întîmplă în jurul lor. Țipînd teribil, cîțiva copii

trecură în goană pe lîngă ele, urmați de dădaca pe a cărei față se citea suferința. Femeia avea un aer nedemn și o înfățișare neglijentă; poalele fustei din poplin se ridicau în timp ce alerga, lăsînd să se vadă botinele și ciorapii. Văzînd-o, Lady Avery scoase un suspin de indignare și, ca orice expert în materie de copii, din categoria acelora care nu au propriile lor odrasle, nu se putu abține să comenteze asupra inutilității unei guvernante care nu are autoritate asupra copiilor. Adăugă că, dacă ar fi fost binecuvîntată cu copii, ar fi știut cum să se descurce cu aceste amănunte ce țin de carențele din viața domestică.

Secundul nu exagerase; stîncile înalte, albe ca creta, și luna plină ofereau un spectacol unic. Stîncile din Dover străluceau în lumina lunii precum niște cortine imense. Păreau a pluti deasupra propriei lor reflexii în apa neagră a mării, înălțîndu-se precum un zid orbitor, dintr-o altă lume. Singurele amănunte care dovedeau că peisajul e cît se poate de lumesc erau luminițele ce străluceau la cîteva din ferestrele căsuțelor din port.

Se auzeau zgomote făcute de vaporul în mișcare, asemănătoare unui scîrțîit grav. Se apropiau de port. Nu se simțea nici o adiere de vînt. Pînzele fuseseră strînse, iar vaporul înainta cu ajutorul motoarelor. Atunci cînd schimba viteza, călătorii simțeau ușoare smucituri. Fumul provenit din cuptoarele de la sala motoarelor se înălța negru pe cerul nopții. Angelica se bucura din plin de sentimentul de mister și libertate pe care i-l inspira vaporul. Tot ceea ce ținea de mare o fascina. Sunetul apei lovite de paletele imense se amesteca cu nenumăratele voci ce umpleau văzduhul.

- E atît de frumos, mătușă Clarissa, se arătă Angelica entuziasmată. Nu te bucuri că am ieșit și noi pe punte să vedem minunea asta?

- Ba da, Angelica, dar sinceră să fiu nu mă pot bucura din plin de absolut nimic pînă cînd nu smulg plantele acelea prețioase din mîinile pungașilor ăstora! De aici se declanșă o adevărată avalanșă critică la adresa funcționarilor din port și echipajului de pe vapor.

Angelica nu o asculta; spectacolul din fața ei era de-a dreptul magic și o atrăgea ca un magnet. Luna strălucea atît de puternic încît, în comparație cu ea, lămpile ce luminau puntea păreau doar simpli licurici. Chipurile celorlalți pasageri căpătaseră o paloare neobișnuită în razele argintii ale lunii, făcîndu-i să pară veniți de pe altă lume. Efectul era întărit de contrastul pe care fețele lor îl realizau cu hainele lor de călătorie, deosebit de sobre. Din loc în loc, pînza albă a manșetelor vreunui bărbat sau o batistă albă dădeau impresia unor pete ireale ce veneau să tulbure fundalul negru.

Vaporul se pregătea să intre în port, cu manevre lente. Angelica sorbea peisajul din jurul ei, admirînd vrăjită jocul razelor luminii cu barele metalice și velatura vaporului. Cît despre jocul de lumini ce cuprinse puntea, acesta era de-a dreptul magic. Pe măsură ce vaporul își schimba poziția, razele lunii se strecurau prin toate

cotloanele punţii, aruncînd lumină acolo unde cîteva secunde mai devreme fusese întuneric. Deodată, Angelica observă o siluetă întunecată stînd în picioare în umbra unei bărci de salvare, departe de ceilalţi pasageri.

Era un bărbat înalt, tînăr, cu trup atletic, ce inspira forţă. Părul negru era ciufulit. Atît putu vedea Angelica, pentru că bărbatul îşi ridicase gulerul în aşa fel încît avea faţa acoperită şi, chiar de lumina ar fi fost mai puternică, trăsăturile sale n-ar fi însemnat decît nişte umbre. Îşi spuse că era pentru prima oară cînd îl vedea acolo. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut în timpul călătoriei. Fără nici un motiv anume, zăbovi asupra acestei siluete misterioase, făcîndu-şi singură curaj şi spunîndu-şi că, de-acolo de unde stătea, bărbatul acela nu o putea vedea.

Razele lunii, ce se strecurau printre gratiile velaturii, păreau a dansa deasupra vaporului ce făcea manevre. Acum totul era cufundat în întuneric, iar în secunda următoare fiecare metru din suprafaţa punţii era inundat de lumină, pentru a redeveni iar o umbră. Si, preţ de-o clipă, razele lunii luminară chipul acelui bărbat; Angelica îi văzu ochii şi un fior de tulburare o străbătu. Ceva mai tîrziu, se întrebă dacă nu cumva tremurul care îi cuprinsese trupul nu se datorase cumva vibraţiilor vaporului. Încercă să-şi amintească dacă sunetul acela asemănător unui icnet provenise din gîtul ei, sau doar îşi imaginase că îl auzise. Ceea ce-şi amintea foarte clar era că, în ciuda celor cîtorva fracţiuni de secundă pe care le avusese la dispoziţie, putuse vedea cei mai frumoşi, mai calzi şi mai trişti ochi pe care îi văzuse vreodată.

Nu mai avu timp să reflecteze asupra celor întîmplate, pentru că exact atunci ceata aceea de copii gălăgioşi trecu iar pe lîngă ea şi ţipătul disperat al unei femei sparse liniştea nopţii.

- Copilul! Copilul! striga dădaca printre suspine. Luîndu-se după strigătele ei, mulţimea de călători se năpusti spre balustrada punţii. Angelica era înconjurată de haos; în jurul ei nu vedea decît pasageri isterici şi membri ai echipajului ce alergau pe punte, fără nici o ţintă. Un băieţel se jucase de-a v-aţi-ascunselea cu fratele său şi se ascunsese după o barcă de salvare; fără să-şi dea seama că nu are de ce să se ţină, căzuse în apă. Angelica privi în jur cu ochi marcaţi de panică la mulţimea nepăsătoare ce umplea puntea. Tot ce vedea erau secvenţe.

Exact în clipa în care femeia ţipase prima oară, străinul din umbră îşi scoase pelerina şi se aruncă în apele înghetate, după copil. Totul se întîmplase atît de repede încît, din cauza confuziei generale, numai Angelica şi cîţiva oameni ce fuseseră mai aproape de el îl văzură sărind peste balustradă în hăul întunecat.

Strigătele membrilor echipajului şi ale călătorilor se amestecau acum cu ţipetele mamei copilului.

- Băieţelul meu! Dumnezeule, cruţă-mi copilul! agoniza ea disperată, în timp ce, de pe puntea superioară, se auzi un glas autoritar.

- Coborîţi o barcă! Coborîţi o barcă!

Femeile suspinau, iar cîţiva oameni o spri-

jineau pe mama copilului, care între timp leşinase. Doi marinari se urcară într-o barcă de salvare care fusese brusc lăsată la apă de cîteva perechi de mîini pe care panica pusese stăpînire.

Undeva, deasupra, se auzea vocea tristă a altui marinar care striga întruna „Om la apă!", „Om peste bord!". Un sunet înfiorător se auzi în clipa în care o explozie de fum nedorit se ridică spre cer, oprind vaporul, reducînd motoarele la tăcere.

Uitînd imediat de neplăcerea pe care i-o provoca orice adunătură de oameni, Lady Avery găsi în ea suficiente resurse pentru a-şi face singură curaj, o apucă pe Angelica de braţ şi se amestecară în mulţimea ce se îndrepta spre pupa. Lady Avery devenise neînchipuit de rapidă şi reuşise să se strecoare pînă aproape de balustradă. Oamenii se ţineau de gratiile de mahon şi priveau înnebuniţi apa învolburată a mării - agitată de ultimele rotaţii ale paletelor ce puneau vasul în mişcare - încercînd să vadă ce se întîmplase cu copilul şi tînărul bărbat ce nu ezitase să-i sară în ajutor.

- L-a găsit! strigă cineva. Băiatul e în braţele lui! Duceţi-vă cu barca la ei!

Fără să-şi dea seama, din cauza emoţiei, Angelica o strîngea pe mătuşa ei de mînă cît putea de tare. La rîndul ei, Lady Avery o ţinea pe Angelica de încheietura mîinii cu atîta putere, încît era cît pe ce să-i învineţească braţul. Dar, ca toată lumea care asista la drama aceea, Angelica ardea de nerăbdare. Îşi dădu seama că în jurul ei se aşternuse tăcerea din clipa în care cei doi marinari întinseseră mîinile pentru a apuca trupul amorţit al copilului pe care braţele acelui străin îl purtaseră deasupra apei.

Cele cîteva minute care trecuseră pînă la revenirea bărcii lîngă vapor îi părură Angelicăi o eternitate. Aceasta urmărise alunecarea ei leneşă pe valurile mîngîiate de lună. Copilul fusese întins pe fundul bărcii, astfel încît nu putea fi văzut de cei de pe vapor, iar cei doi marinari priveau nemişcaţi trupul firav al micuţului. Angelica avea sentimentul că timpul stătea pe loc; după cîteva minute mai lungi decît o veşnicie, necunoscutul ce se aruncase după băiat ajunsese în sfîrşit la barca de salvare iar acum, după ce fusese ajutat să se urce în ea, striga ceva marinarilor. Ei răspunseră îndemnurilor acestuia luîndu-l pe copil fără menajamente şi ţinîndu-l cu capul în jos, pentru a-i scoate apa din plămîni. Îngrozită, Angelica nu-şi putea lua ochii de pe bărbatul acela îndrăzneţ care, la fel de neliniştit ca şi ceilalţi în privinţa copilului, îşi trecea nervos mîna prin părul ud. Încercată de o vagă senzaţie de greaţă, Angelica îşi dădu seama că ea, împreună cu toţi cei de pe punte, uitaseră să mai respire şi singurul zgomot care se auzea era scîrţîitul velelor, ireal şi depărtat ca într-un vis. Şi exact în clipa în care simţi că nu mai îndură nemişcarea şi nesiguranţa, tăcerea fu ruptă de unul din cei doi marinari din barcă, un bărbat masiv, care se ridicase în picioare, făcînd mîinile pîlnie la gură, şi începuse să strige că puştiul îşi revenise.

Auzind vestea, pasagerii adunaţi pe punte

începură să chiuie de bucurie. Oamenii rîdeau, plîngeau, băteau din palme şi strigau fericiţi. Doi bărbaţi cam cherchelíţi, ce fuseseră nevoiţi să părăsească barul o dată cu începerea agitaţiei de pe punte, sărbătoreau într-un mod cu totul original fericita veste, aruncîndu-şi în sus căciulile din blană de castor. Numai că acestea, după ce plutiră sau mai bine-zis se învîrtiră cîteva secunde în aer, aterizară direct în mare. Pînă şi Lady Avery se lăsă prinsă de entuziasmul general; cu toate că nu era adepta efuziunilor sentimentale afişate în public, se pomeni că o strînge pe Angelica la pieptul său.

Mama copilului îşi revenise şi era acum ajutată să îşi primească năzdrăvanul în căutare de aventuri, care fusese adus între timp la bordul vaporului.

- Vă mulţumesc... vă mulţumesc... şoptea ea cu vocea tremurînd de emoţie, fără a se adresa cuiva în mod special, îmbrăţişîndu-şi comoara înfăşurată acum într-o pătură groasă de lînă.

Cîteva persoane foarte grijulii o îndemnară pe mamă să coboare cu fiul său în cabină, unde îi aşteptau cîte un ceai fierbinte şi un pat cald. Nevăzut de nimeni, necunoscutul se urcă cu repeziciune la bord, cu ajutorul unei scări de frînghie. Ajuns acolo, păru a ignora cu desăvîrşire felicitările şi mulţumirile ce i se adresau din toate părţile. Strecurîndu-se printre ei, păşind ca şi cum ar fi avut o anume destinaţie, dispăru pe scările interioare şi, de-acolo, în cabina sa.

- Ei bine, pot spune că acesta a fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată!

exclamă Lady Avery, pe care oboseala o ajunsese între timp. O luase ameţeala şi fu nevoită să se sprijine pe balustradă. Cît curaj, draga mea! Cît eroism! se minuna ea, însoţindu-şi cuvintele de gesturi teatrale. E prea mult pentru mine, trebuie să şed undeva. Angelica părea ceva mai liniştită, deşi nu îşi revenise complet din şoc, şi o ajută pe mătuşa sa să se aşeze pe un şezlong, lîngă cel ocupat de corpolenta Marchiză de Bewick, aflată, de asemenea, pe punctul de a leşina. Marchiza era însoţită de fiica sa, Lady Harriet, căsătorită, în ciuda urîţeniei sale proverbiale, cu bogatul, influentul şi totodată anostul Sir Henry Buckle. Desigur, la măritişul ei contribuise şi o însemnată avere a cărei moştenitoare era. Lady Harriet era convinsă că îşi va ascunde defectele printr-o coafură ce nu i se potrivea deloc - dar de care ea era foarte încîntată - şi purtînd o pereche de cercei pe care îi credea superbi, dar care semănau, în fond, cu doi mici cîrnăciori unsuroşi de culoare gri-şoricel, ce-i încadrau în mod stupid chipul şi-aşa respingător. Lady Harriet era complet cufundată în cea ce făcea: anume, tampona tîmplele mamei ei cu multă grijă, cu o batistă înmuiată în puţină apă de colonie, pe care o turnase dintr-o sticluţă argintie de care nu se despărţea niciodată.

Încercînd să-şi recapete răsuflarea, Lady Avery se întoarse spre marchiză, interpelînd-o:

- Scumpă Lady Bewick, ai mai asistat vreodată la un asemenea eveniment? Am crezut că o să leşin pînă cînd am aflat că băieţelul acela nu s-a înecat pînă la urmă!

Marchiza nu se lăsă nici ea mai prejos cu

aprecierile, pentru simplul motiv că nu-i plăcea să lase cuiva impresia că suferinţa ei ar fi superficială. Se resimţea şi ea în urma agitaţiei din acea seară, dar adevărul gol-goluţ era că nu putea respira din cauza corsetului strîns mult prea tare.

- Vai, mie-mi spui?! Pentru o clipă, inima mea a încetat să mai bată! Iar acum bate atît de tare, încît nu ştiu dacă îmi voi reveni vreodată. Oare n-ar fi bine să chem doctorul, Harriet? o întrebă ea pe fiică-sa mai mult de formă, pentru că nu aşteptă să primească răspunsul. Nu, probabil că nu. Mai ales că acum se ocupă de copilul acela. Tocmai l-am trimis pe ginerele meu, Sir Henry, să afle cine este acel domn atît de galant. Dumneata ştii, Lady Avery?

- Nu cred să-l mai fi văzut vreodată şi nici faţa nu i-am văzut-o prea bine. Chiar, l-a văzut cineva cum trebuie? încercă Lady Avery să provoace o mică bîrfă şi-şi roti privirea de uliu, într-o atitudine de inchizitor spaniol hotărît să nu-i scape nimic.

Pe punte se formaseră mici grupuleţe care discutau acelaşi subiect, punînd exact aceleaşi întrebări referitoare la acel bărbat.

- Nu-mi amintesc să-l fi văzut în timpul traversării Canalului, sugeră Lady Harriet. Probabil că a stat mai tot timpul în cabina sa, dar pot să jur că-l văd pentru prima oară. Atîta lume s-a fîţîit pe puntea asta! Nu mai ai loc de nimeni...

După ce Lady Harriet îşi spuse rolul, Lady Avery avu impresia că aceasta şi marchiza îi aruncă priviri încărcate de înţeles.

- Eu l-am văzut stînd lîngă barca aceea de salvare, acolo, interveni Angelica, la fel de tulburată de întîmplarea din seara aceea, dar nu sînt sigură că l-am văzut bine, totul s-a întîmplat atît de repede...

- Uite-l pe Henry! anunţă Lady Harriet, în timp ce soţul ei se apropia. Patru perechi de ochi se aţintiră asupra lui, măriţi de curiozitate. Toate sperau ca Sir Henry Buckle să le potolească foamea de informaţie.

- Dragele mele doamne, îmi pare rău că vă dezamăgesc. Se pare că nimeni nu ştie numele acelui domn şi nimeni nu l-a văzut pe parcursul călătoriei! Bineînţeles că tatăl copilului a trimis un mesaj în cabina persoanei, cerîndu-i permisiunea de a-l vizita pentru a-i mulţumi că a salvat viaţa fiului său. Din cîte am înţeles, domnul respectiv şi-ar fi trimis servitorul, un ins cam grotesc şi cu înfăţişare de străin, pentru a spune tatălui că nu era nevoie să-i mulţumească sau să se obosească făcîndu-i vizite.

- Vai, ce purtare extravagantă! exclamă marchiza, avînd senzaţia că se sufocă.

- De-a dreptul mojică, aş spune! adăugă Lady Avery, compunîndu-şi o expresie cît mai scandalizată. Sînteţi sigur că persoana în cauză e un adevărat gentleman? riscă ea încă o întrebare.

- Un singur lucru se cunoaşte cu siguranţă, anume că domnul acesta provine dintr-o familie bună. Dar ce spun eu, se vede cu ochiul liber. Şi încă un tip din Eton. Cei de-acolo sînt renumiţi pentru instinctele lor. Chipul lui nu-mi este cunoscut. Mi s-a părut totuşi a fi un bărbat între

două vîrste, le asigură Sir Henry, răsucindu-şi mustăţile cu un aer satisfăcut.

- Fii serios, Henry! rîse Harriet pe un ton dojenitor. Cum poţi fi atît de sigur că domnul acela e din Eton atîta timp cît tot ce-aţi putut vedea cu toţii n-a fost decît silueta unui bărbat ud leoarcă, luptîndu-se cu apa mării într-un întuneric deplin! Faptul că nici măcar jumătate din apa mării n-a putut ascunde croiala de calitate a hainelor sale şi curajul de care a dat dovadă, pot fi dovezi în plus că este totuşi un gentleman, sau cel puţin o persoană cu educaţie. Dar chiar să afirmi categoric că provine din Eton! Zău, prea exagerezi!

Sir Henry era total surd la reproşurile soţiei lui, continuînd să-şi răsucească mustăţile, convins de valabilitatea teoriei sale.

- Ei, haide, Harriet, dacă Henry spune că e vorba despre un gentleman din Eton, nu trebuie să-l contrazici! interveni marchiza, luînd apărarea ginerelui său înainte ca acesta să poată deschide gura. Sînt sigură că tatăl şi fraţii tăi vor fi de aceeaşi părere. E adevărat că noi înţelegem ceva mai greu, dar trebuie să acceptăm cînd nu avem dreptate. Ştiu că ai o intuiţie infailibilă în cazuri din acestea, Henry, adăugă ea adresîndu-i-se ginerelui şi torcînd ca o pisică, iar eu mă bazez pe tot ceea ce spui... Totuşi, dacă-mi dai voie, nu ţi se pare că acest străin a avut o comportare bizară refuzînd să-l primească pe tatăl copilului?

Sir Henry înclină din cap, dar Angelica, pe care problema o frămînta şi mai mult, spuse:

- A avut, probabil, un motiv foarte întemeiat... dar care să fie acesta?

- Vai, sper să aflăm curînd, detest misterele, bombăni Lady Harriet.

- Exact despre asta este vorba! Un mister! completă marchiza, îngustînd ochii. Trebuie să-l descoperim! Simt că nu voi avea linişte pînă cînd nu aflu despre ce e vorba.

Vaporul ajunsese la docuri fără ca pasagerii preocupaţi să observe, drept pentru care, coborînd de pe punte pentru a-şi ocupa obişnuitul loc la pasarelă, căpitanul constată că îşi putea croi cu greu drum prin mulţime. Călătorii curioşi îl opreau la tot pasul pentru a-l întreba dacă ştie numele necunoscutului.

- Vă rog, lămuriţi-ne această dilemă, domnule căpitan, îl implora Lady Avery văzîndu-l că se apropie. Spuneţi-ne şi nouă care e identitatea domnului fără nume!

- Mă tem că ştiu la fel de puţin ca şi dumneavoastră în legătură cu acest gentleman. Pentru mine e o informaţie pur profesională, întrucît trebuie să notez totul în jurnalul de bord şi în raportul pe care trebuie să-l înaintez căpităniei portului şi biroului companiei. Tot ce am aflat este că a călătorit singur, însoţit doar de un servitor, şi că a fost primul pasager care a părăsit vaporul în clipa în care am acostat.

- O, vreţi să spuneţi că a plecat deja? Şi ne-a lăsat aşa nelămuriţi?! Asta este, eu zic să coborîm şi noi, propuse marchiza resemnată.

Prea nouă în societate pentru a înţelege importanţa unui subiect savuros de bîrfă,

Angelica era încă preocupată de soarta copilului care fusese cît pe ce să se înece.

- Ce ştiţi despre băieţel? îl întrebă ea pe căpitan. Se va face bine?

- Da, ceea ce mă bucură enorm, răspunse el, încîntat să schimbe subiectul şi să poată fi în sfîrşit de folos. Dar micuţul s-a ales cu dureri îngrozitoare de gît, din cauza apei reci şi sărate, şi cu dureri de cap pe deasupra. Dar un somn bun şi cîteva zile la pat îl vor repune pe picioare.

Lordul Avery, prins el însuşi într-o mică aventură, nu asistase la „spectacolul" de pe punte din acea seară. Se închisese cu marchizul de Bewick în fumoar şi, datorită unor zaruri norocoase, cîştigase o sută de guinee la zaruri. Mai tîrziu regretă faptul că nici el nici adversarul său nu abandonaseră jocul pentru a vedea care este cauza gălăgiei infernale ce se auzea de pe punte. Numai că în acele clipe, nici măcar o furtună pe mare nu l-ar fi urnit pe marchiz din faţa jocului. Pînă la urmă, acesta recuperă cele o sută de guinee pierdute, după care uşură buzunarul Lordului Avery de încă şaptezeci de guinee. Lordul reveni lîngă soţia şi nepoata sa într-o dispoziţie nespus de proastă, apoi le conduse, prin pasarelă, la trăsura ce îi aştepta pe chei.

Emerson, majordomul Lordului Avery, era obligat să-şi lărgească gama îndatoririlor sale, funcţionînd şi ca valet, astfel încît rămase în urma stăpînului său, pe chei, pentru a supraveghea încărcarea numeroaselor bagaje în cea de-a doua trăsură. Imediat după ce lacheii îi ajutară pe cei trei călători obosiţi să urce în trăsură,

mînară caii într-o viteză de nedescris la Grand Hotel, unde Lordul Avery închiriase un apartament imens, pe care îl considera extrem de convenabil pentru desele sale călătorii în Franţa.

- Trăsura merge prea repede, Avery! se văita Lady Avery cu inima la gură. În realitate, era mai mult decît mulţumită de faptul că în curînd avea să se întindă în pat - singurul obiect de mobilier după cincisprezece ore, care nu era susţinut de roţi şi nici nu plutea pe valuri. Angelica se refugiase în gînduri, întrerupte doar de sunetul provocat de copitele cailor atingînd caldarîmul.

Domnul Arbuthnot, directorul de la Grand Hotel, îi aştepta pe treptele hotelului masiv, al cărui exterior era vopsit în alb. Era înconjurat de alţi şase directori executivi, îmbrăcaţi impecabil, şi un batalion de alţi angajaţi ai hotelului, ce se aliniaseră pe trepte. Cameriste în rochiţe negre şi şorţuri şi bonete albe, curate şi apretate, erau depăşite în număr de lachei, hamali şi valeţi, practic aproape întregul personal, din care majoritatea terminaseră serviciul pe ziua aceea şi tînjeau după un pat. Domnul Arbuthnot transforma fiecare vizită a Lordului Avery într-un prilej de primire spectaculoasă. Mai ales că Lordul Avery era un client deosebit de valoros, avînd în vedere faptul că închiriase în regim permanent un apartament pe care nu-l folosea mai mult de paisprezece zile pe an.

Frecîndu-şi palmele şi făcînd nenumărate temenele, domnul Arbuthnot conduse oaspeţii plictisiţi spre apartament, în timp ce paznicii şi supraveghetorii mai aveau puţin şi ajungeau cu

nasul la podea de atîtea plecăciuni.

Angelica se întinse în patul cu lenjerie proaspătă, recapitulînd, cu ochii deschişi în întunerìc, întîmplările acelei zile. I se părea totul complicat şi confuz şi, prea obosită pentru a-şi mai face ordine în gînduri, închise ochii, încercînd să adoarmă. Abia atıpise cînd se trezi brusc, cu ochii larg deschişi. În vis îi apăruseră ochii acelui străin, aşa cum îi văzuse luminaţi de lună, în acea fracţiune de secundă pe vapor. Se simţea tulburată, dar nu iritată. Probabil, îşi spunea ea, e vorba doar de urmările călătoriei. Pînă la urmă, ceva mai liniştită, adormi adînc.

2

A doua zi dimineaţă, Angelica fu trezită de Sarah, camerista ei, care dădu la o parte draperiile grele din catifea, lăsînd lumina să pătrundă în cameră. Se întinse ca o pisică cu mişcări lascive şi, cuprinsă brusc de o bună-dispoziţie inexplicabilă, sări din pat şi se uită pe fereastră. Soarele generos se reflecta în apa mării, făcînd ca spuma valurilor să se transforme în mii de steluţe strălucitoare ce îi luau ochii.

Gîndul că, în curînd, avea să înceapă o nouă viaţă, cea de adult, îi dădea un sentiment de imensă bucurie, dar, pe de altă parte, o încerca şi un fel de teamă. În ciuda dezavantajelor sale evidente, debutul în sezonul londonez avea şi aspecte distractive. Ca debutantă în societate, avea să-şi petreacă seară de seară la baluri strălucitoare, la petreceri magnifice, îmbrăcată în rochii elaborate, ce ar fi cucerit pînă şi gusturile cele mai exigente. Neîndoielnic, avea să se distreze, deşi îi trebuia mult curaj pentru a face faţă. Îşi petrecuse copilăria şi adolescenţa la moşia Avery şi, în afara rudelor, nu cunoscuse prea mulţi oameni. În momentele ei de maximă sinceritate, mai ales faţă de ea însăşi, Angelica recunoştea că fluenţa cu care vorbea limba franceză şi educaţia pe care o primise erau singura ei zestre, ceea ce, acum, i se părea groaznic.

Avea sentimentul că nu poate oferi prea mult prezumtivului ei pretendent, dar era hotărîtă să compenseze lipsa avantajelor materiale prin farmecul ei înnăscut şi printr-un comportament cuceritor faţă de tinerii buni de însurătoare pe care i-ar fi cunoscut. Şi poate că, îşi spunea ea, se va găsi pînă la urmă un bărbat bogat şi bun la suflet, pe care să-l admire şi să-l respecte şi care să o ceară în căsătorie. Căci, cu toate că era săracă, avea în ea nenumărate resurse de cinste şi supunere. Numai că, deşi se simţea în stare să fie loială şi supusă, ca orice soţie, nu credea că îl va putea iubi pe acel bărbat. Dragostea era un sentiment pe care ea se învăţase să-l dispreţuiască, deoarece ea stătuse la baza unei uniuni neinspirate financiar între părinţii ei. Amintindu-şi durerea resimţită de părinţii lor atunci cînd au pierdut întreaga avere, moştenită de generaţii întregi, gîndindu-se la lupta neîncetată pe care o

duseseră aceştia pentru a-şi achita datoriile, inima îi împietrea ca la vederea unui spectru. Îl cunoscuse pe tatăl ei ca pe un bărbat distrus, chinuit de remuşcare pentru că îşi condamnase tînăra şi iubitoarea sa soţie la o viaţă meschină. Mizeria existenţei pe care o dusese îi mîncase sănătatea, trăgîndu-l spre o moarte timpurie.

Ambele familii au fost atunci şocate de moartea tînărului, care fusese mult prea mîndru pentru a împărtăşi celorlalte rude cît de dramatică era situaţia sa. Lordul şi Lady Avery le luară imediat pe Angelica şi pe mama acesteia la ei. Mama Angelicăi era deja trecută din cauza vieţii pe care o dusese, starea ei se înrăutăţi şi muri trei luni mai tîrziu. Şi, cu toate că la vremea aceea nu avea decît şapte ani, Angelica înţelesese că mama ei murise de inimă rea. Toate aceste amintiri neplăcute se învîrteau în mintea ei în acea dimineaţă, drept pentru care abia de ciuguli cîte ceva de pe tava pe care Sarah i-o aduse la micul dejun.

Sarah îşi petrecu toată dimineaţa împărţindu-se între Lady Avery şi Angelica. Ea era de fapt camerista lui Lady Avery, dar bătrîna hotărîse că, atunci cînd călătoreau, era bine să se folosească amîndouă de Sarah. Aceasta era fiica unuia dintre grădinarii de pe moşia Avery de la Ickworth. Era doar cu cîţiva ani mai mare decît Angelica, punea mult suflet în ceea ce făcea, atrăgînd asupra ei numai aprecieri din partea stăpînilor săi. Întorcîndu-se în camera Angelicăi, Sarah nu-şi mai putu reţine curiozitatea şi izbucni:

- Vă rog, vă rog, domnişoară Angelica!

Spuneţi-mi şi mie ce s-a întîmplat seara trecută! De unde şedeam n-am văzut nimic! Aseară mi-aţi promis c-o să-mi spuneţi dimineaţă totul. Dumneavoastră aţi văzut tot ce s-a întîmplat, doar aţi fost pe punte! Noi eram la clasa a treia şi n-am văzut nimic. Vă implor, spuneţi-mi! Mor de curiozitate. Nu s-a înecat nimeni?

- Să-ţi fiu sinceră, răspunse Agnelica, deşi era lună plină şi lumină ca ziua, n-am văzut mare lucru, cert e că lumea alerga înnebunită de colo-colo.

Nemulţumită de răspuns, Sarah ceru şi alte detalii.

- Cine era bărbatul ăla tînăr care a salvat copilul? Să ştiţi că servitorul lui era un om foarte ciudat şi retras. Ştiu asta de la valetul lui Lady Finnlow, domnu' Baxter, care a vrut să vorbească cu el. Servitoru' ăla era foarte urît şi cu o căutătură rea şi avea toată faţa acoperită de cicatrice. Nu arăta deloc ca un lacheu obişnuit. Şi nici nu părea de prin părţile astea. Oricum, continuă Sarah, avidă de bîrfă, domnu' Baxter a încercat cum vă spusei să vorbească cu servitorul, da' ăla nu i-a răspuns, ba chiar s-a uitat urît la el. Lumea spune că domnu' acela nu e deloc un gentleman, ci un prinţ străin, *fantasmic* de bogat (Sarah pronunţa deseori greşit unele cuvinte pe care le auzea la Lady Avery) şi care călătoreşte în secret pentru a o vedea pe regină! A venit aici cu o misiune foarte importantă sau cam aşa ceva. Unii spune că a venit pentru treburi de stat. Da' io zic că prinţu' ăsta merge aşa fără servitori şi toate alea doar aşa, ca să nu fie observat!

Pînă atunci Angelica ascultase cu mult interes clucubraţiile lui Sarah, dar această ultimă afirmaţie o făcu să izbucnească în hohote de rîs atît de puternice, încît se tăvăli fiind cît pe ce să răstoarne tava şi să spargă o ceaşcă de Sèvres în formă de căpşună.

- Te înşeli, Sarah. La mijloc trebuie să fie o explicaţie cît se poate de simplă şi nicidecum un mister.

- Păi, atunci cum se face că nimeni nu ştie numele lu' domnu' ăla? întrebă Sarah apărîndu-şi cu încăpăţînare teoria.

- Să-ţi spun drept, şi pentru mine e o enigmă, spuse Angelica aşezîndu-se la masa de toaletă, dar acum trebuie să mă ajuţi să-mi aranjez părul, altfel am să întîrzii.

Sarah tocmai începuse să perie părul Angelicăi, galben ca mierea, cînd Lady Avery năvăli pe uşă într-o stare de agitaţie.

- Bună dimineaţa, scumpa mea, i se adresă ea Angelicăi. Simt că plesnesc de nervi. Azi de dimineaţă am trimis un servitor să-mi aducă butaşii de la Madame de Grasse, dar s-au ofilit îngrozitor! Madame de Grasse nu mă va ierta niciodată dacă plantele astea pier din cauza mea. N-ar fi trebuit să-i iau cu noi, ci trebuia să las acolo un servitor să vină mai tîrziu cu ele, după ce vor fi fost împachetate cum se cuvine. Mă gîndesc cu groază cum vor rezista pînă la Ickworth, şi, colac peste pupăză, Lord Avery a schimbat programul şi se pare că nu ne întoarcem prea curînd acolo.

Se plimba dintr-un colţ în celălalt al camerei, frîngîndu-şi mîinile, jucîndu-se, agitată şi absentă, cu diamantele şi safirele ce-i împodobeau din abundenţă degetele noduroase.

- Contele de Greystone ne-a invitat să-i facem o vizită la castelul Cranleigh, continuă ea văicăreala, iar unchiul tău a hotărît să acceptăm invitaţia, avînd în vedere că a şi încheiat o afacere în Franţa în numele contelui. Asta înseamnă că vom ajunge şi mai tîrziu la Londra şi vom întîrzia şi mai mult pregătirile pentru sezon. Nu ştiu ce-o fi în mintea lui, dar insistă să mergem - aşa că trebuie să ne supunem! Vocea îi scăzu în intensitate, iar Lady Avery începu să bombăne mai mult pentru sine. Asta înseamnă, reluă ea, că va trebui să trimit un servitor înapoi la Ickworth, cu butaşii, şi va trebui să scriu cîteva instrucţiuni pentru grădinarul şef ca să se ocupe cum se cuvine de ei. N-avem timp de pierdut! Mă duc să mă ocup! mai spuse ea şi dispăru imediat din dormitorul Angelicăi, strigîndu-i peste umăr că trăsura o va aştepta la ora zece şi rugînd-o să o trimită pe Sarah la ea de îndată ce aceasta îşi va fi terminat treaba.

- Hai, fuguţa, Sarah, ajută-mă să mă îmbrac şi pe urmă du-te imediat la Lady Avery. Ea are mai multă treabă decît mine, spuse Angelica, în timp ce Sarah îi punea ultima agrafă în păr.

Boneţica de dantelă pe care camerista o avea pe cap îi alunecase pe urechea stîngă şi buclele ei castanii scăpaseră din agrafe, dîndu-i o înfăţişare dezordonată. Angelica văzu asta ca pe un semn că pentru Sarah dimineaţa aceea fusese de-a dreptul traumatizantă, bineînţeles, în sensul figurat al cuvîntului.

Din cauza schimbării neașteptate în program, domnul Slocombe, administratorul lordului Avery, aranjă să le fie pusă la dispoziție o a treia trăsură cu bagaje de care familia Avery nu avea nevoie la castelul contelui Cranleigh. În mod normal, ar fi fost suficientă și o diligență, dar Lady Avery dorea să fie sigură că plantele ei vor ajunge repede la Ickworth, drept pentru care îl convinsese pe soțul ei să îi ofere o plată generoasă birjarului. Bagajele - cufere, cutii cu pantofi, valize, cutii cu pălării, truse de toaletă, cutii cu bijuterii, trebuiau să fie sortate, iar Emerson era pe punctul de a-și pierde răbdarea pe care o dovedise față de lachei. Pe deasupra, ura schimbările ce interveneau invariabil în itinerariile lordului Avery. Bagajele erau trecute dintr-o trăsură în alta, pînă cînd un anume cufăr sau o anume cutie, ajungea la locul potrivit. Plecarea lor fu și mai mult întîrziată de o cutie ciudată, de culoare galbenă, din piele de porc și care conținea niște acte, pe care lordul Avery o înmînase lui Emerson, dîndu-i următoarele instrucțiuni:

- Ai grijă ca atunci cînd plecăm să-mi dai geanta. Nu vreau să fie împachetată cu celelalte bagaje, vreau să o țin în mînă.

Totuși, între timp, unul din lacheii hotelului pusese mîna pe ea și o amestecase cu celelalte valize, ceea ce însemna că totul trebuia despachetat pînă cînd respectiva servietă avea să fie găsită și înmînată Lordului Avery.

- Am întîrziat atît de mult încît nu știu dacă vom ajunge la destinație pînă la sfîrșitul zilei. E prea primejdios să călătorim după ce se lasă întunericul, se plînse lordul Avery soției sale care se legăna într-un șezlong, răcorindu-se cu o ceașcă de ceai.

- Trimite un servitor cu diligența, îi dădu instrucțiuni lui Slocombe, și spune-i să ne aranjeze camera la un han mai pricopsit după care să plece mai departe la castelul Cranleigh să-i transmită lordului Greystone scuzele noastre pentru întîrziere. Vom ajunge acolo abia mîine. Slocombe ascultă supus, compunîndu-și o expresie dărîmată ca rezultat al acelei dimineți agitate, apoi dispăru pentru a executa ordinele stăpînului său.

Angelica reușise să se sustragă tuturor activităților și se refugie într-un colțișor liniștit, pe o verandă încălzită de soare, ce îi oferea o superbă perspectivă asupra grădinilor hotelului. Se instalase într-un fotoliu de răchită foarte confortabil și citea o carte. Fu întreruptă de Sarah, trimisă în căutarea ei de către Lady Avery.

- Lady Avery zice că acuși e timpul să plecăm, donșoară.

Un nou motiv de bîrfă stîrnise încă o dată imaginația și-așa destul de bogată a cameristei.

- Cică s-a petrecut o crimă la castelu' ăla de-i spune Cranleigh și nu de mult timp. Mi-a spus unul din lachei și mie nu-mi miroase bine, donșoară! Eu știu că n-o să-nchid ochii cît oi sta acolo! Sper că unchiul dumneavoastră n-o să stea mult acolo. Nu știu dacă m-or ține nervii! exclamă Sarah, dîndu-și ochii peste cap și invocînd cerul.

- Va trebui să încetezi să mai pleci urechea la toate aceste zvonuri, rîse Angelica, coborînd scările în grabă pentru a se alătura mătuşii ei.

Puteau spune că sînt în sfîrşit gata de plecare. Lordul Avery, soţia şi nepoata sa în prima trăsură, birjarul şi lacheii la locurile lor, servitorii şi bagajele în cea de-a doua trăsură. Domnul Arbuthnot şi armata sa de subdirectoraşi erau aliniaţi pe treptele hotelului, la ordine. Înainte de a le... îngădui distinşilor oaspeţi să pornească la drum, domnul Arbuthnot insistă să rostească cîteva cuvinte de apreciere la adresa virtuosului şi condescendentului lord. Nu uită să menţioneze cît de norocos era personalul de la Grand Hotel de a avea familia Avery ca oaspeţi. În tot acest timp cît ţinu tirada, lordul îngînă întruna, pe un ton plictisit: „Mda, bine... corect! La revedere!" Şi pînă la urmă, evadară!

Caii goniră nebuneşte pînă la „The Royal Oak" x), un han select aflat pe drumul spre Ashford, recomandant de domnul Arbuthnot. Deşi cele cîteva ore petrecute pe drum trecuseră pe nesimţite, pregătirile de plecare cu care pierduseră o dimineaţă întreagă în Dover îi obosiseră teribil pe soţii Avery. Angelica era de-o rezistenţă remarcabilă, aşa cum bine observase mătuşa ei, şi ar fi fost în stare să călătorească toată noaptea fără probleme. Dar atmosfera rustică de la han, căsuţele cochete, încăperile joase ale hanului, precum şi ciudatele cruci albe desenate pe podeaua pietruită din faţa căminului, toate acestea aveau un efect magic asupra Angelicăi. Interesîndu-se, află că crucile desenate pe podea erau o superstiţie dusă din generaţie în generaţie de oamenii din sat pentru a ţine departe vrăjitoarele ce s-ar fi putut strecura înăuntru prin oraş.

- Bună seara şi bine aţi venit, îi întîmpină hangiul grăsun şi cu obraji plesnind de sănătate, frecîndu-şi palmele în timp ce oaspeţii îşi dezmorţeau picioarele la coborîrea din trăsură. Nici nu-i venea să-şi creadă ochilor ce noroc căzuse pe capul lui prin venirea unor oaspeţi atît de venerabili. Sînt onorat că aţi ales umilul meu han peste noapte...

- Mda... bine... bine, bombăni lordul Avery drept răspuns, simţind că îi amorţesc creierii. Chipul hangiului iradia de mîndrie în timp ce-i conducea dincolo de uşa înconjurată de viţă-de-vie.

- Emerson, ocupă-te de toate. Vom mînca devreme în seara aceasta, sus în cameră, fireşte, şi ne vom retrage imediat după aceea, îl instrui lordul. Auzind acestea, hangiul se simţi pus în dificultate deoarece hotărîrea distinsului său vizitator îi dădea planurile peste cap. Sperase ca lordul şi soţia lui să ia masa în salon, acolo unde i-ar fi văzut toată lumea, ceea ce i-ar fi atras hangiului admiraţia tuturor şi a întregului ţinut.

Cu toate acestea, hangiul avu grijă ca masa să fie aleasă şi îndestulată. Efortul său nu fu totuşi încununat de succes, întrucît Emerson se foia de colo-colo, aşa cum fac totdeauna majordomii, dezaprobînd totul, reproşîndu-i hangiului că ser-

x) Stejarul regal (n.trad.)

rior felului în care era tratat stăpînul său la Ickworth. Totuşi, lordul avu numai cuvinte de laudă.

- Grozavă bere ai pus pe masă, hangiule! îl felicită el vesel, pentru că între timp îşi recăpătase buna dispoziţie, ca urmare a unei cine copioase.

- Aşa e berea prin partea locului, domnule, n-o să găsiţi una mai bună oricît aţi umbla prin Anglia, se înfoie hangiul ca un curcan. E făcută cu ăl mai bun hamei din Kent, d-aia e aşa gustoasă. Atunci cînd o pun în butoaie, am mare grijă să nu le agit timp de două săptămîni, înainte de a o pune pe masă. Ăsta e secretul, zău aşa, pe onoarea mea!

- Vă felicit pentru adevărata operă pe care aţi creat-o! exclamă lordul Avery dînd o mare dovadă de generozitate, în timp ce una din hangiţe îi umplea cana.

Spre deosebire de el, Lady Avery se simţea mizerabil. Făcu un semn de dezgust cu mîna cînd îi fusese adusă friptura de berbec, refuză friptura de vită în sînge, plăcinta cu carne de iepure, precum şi prăjitura cu prune, spunînd că nu se simte în stare să mănînce nimic.

- Mă resimt încă după călătoria pe mare, adăugă ea, cam verde la faţă, ştergîndu-şi broboanele de sudoare ce se formaseră deasupra buzei cu un colţ de batistă. Porunceşte să-mi aducă nişte supă strecurată şi un deget de coniac, pentru că nu aş suporta altceva în starea în care mă aflu, îi mai spuse ea lui Emerson.

Numai Angelica era singura care nu se gîndea la mîncare. Era cufundată în amintiri. Ultima oară cînd locuise în condiţii atît de puţin pretenţioase fusese atunci cînd părinţii ei se văzuseră nevoiţi să se mute într-o căsuţă modestă din apropierea fostei lor moşii, ducînd o existenţă mai mult decît pauperă. Acum îşi dădea seama că îi place hanul, atmosfera de acolo era odihnitoare şi ispititoare, în comparaţie cu opulenţa traiului dus de unchiul şi mătuşa ei.

- E foarte plăcut aici, mătuşă Clarissa. Cred că vara, cînd înfloresc grădinile, trebuie să fie minunat. Îmi place simplitatea mobilei acesteia din lemn nesculptat şi draperiile de muselină care sînt atît de curate. Totul creează o atmosferă atît de... domestică. Parcă aş fi acasă, adăugă ea, mai mult pentru sine, privind în jurul ei, la camera modest mobilată.

- Te rog să-ţi scoţi din cap ideile astea copilăreşti, cu o viaţă la ţară şi apucături de lăptăreasă, îi repetă mătuşa ei pe un ton neobişnuit de aspru, aruncîndu-i o privire severă. Nu eşti Maria Antoaneta să-ţi permiţi asemenea capricii... În fond ea era ditamai regina. Sper că vărul tău din Franţa nu ţi-a băgat cine ştie ce prostie în cap!

- Mătuşă Clarissa, mă cunoşti prea bine, răspunse ea rîzînd cu o oarecare indulgenţă la ieşirea curioasă a mătuşii ei. Îmi cunosc îndatoririle. Ştii că nu sînt nici o naivă şi n-aş face niciodată nimic care să vă dezamăgească, pe dumneata şi pe unchiul.

- O, îmi pare rău, draga mea, se înmuie Lady Avery, dar nu ştiu ce am în seara asta, cred că

Avery, dar nu știu ce am în seara asta, cred că vaporul ăla m-a legănat prea mult, iar trăsura m-a zgîlțîit prea tare... Nu sînt în apele mele. Se opri brusc pentru că, vorbind, retrăi senzația de greață pe care o avusese pe vapor. Bătînd ușor mîna Angelicăi, adăugă: Nu mă lua în seamă. Știu că ești o fată ascultătoare, că ai capul pe umeri și mai ai și tu dreptul să visezi din cînd în cînd. Știu că nu ne vei dezamăgi.

Cînd terminară de mîncat, după ce lordul Avery consumase atîta bere cît îndrăznise - sub privirile scrutătoare ale soției sale - se retraseră în camerele lor. Lady Avery se întoarse din camera de toaletă gata de culcare. Își împletise părul în tr-o coadă, iar pe cap avea o bonetică de noapte.

- Vrei să-ți spun ceva, Avery, începu bătrîna doamnă, adresîndu-se soțului său cu formula pe care o folosea cînd era în toane rele. M-a deranjat foarte tare schimbarea bruscă în programul nostru, dar mai mult m-a supărat că m-ai anunțat în ultimul moment. Dar acum că am avut timp să reflectez asupra acestui aspect, constat că s-ar putea să fie totuși o ocazie bună în favoarea Angelicăi.

Soții Avery nu aveau totdeauna aceeași părere cînd era vorba de probleme importante - ceea ce pe lord nu-l afecta prea mult, avînd în vedere că era convins de faptul că el e cocoșul în casă. Oricum, în rarele ocazii cînd vedea că soția sa îl aprobă, era gata să se felicite pentru înțelepciunea și talentul înnăscut de diplomat de care dădea dovadă.

- Mă bucur că te aud vorbind așa, Clarissa,

pentru că, deși n-am intenționat să trec pe la Greystone, vizita aceasta ar putea mări șansele fetei. Oricum, tot trebuia să-l întîlnească pe conte în timpul sezonului londonez și știi prea bine că e o partidă grozavă, orice fată care s-ar mărita cu el ar fi convinsă că i-a pus Dumnezeu mîna-n cap.

- Ești sigur că lordul Greystone nu are cumva alte preferințe? întrebă Lady Avery roasă de curiozitate.

- Absolut sigur, accentuă lordul Avery, legîndu-și cămașa de noapte la gît. Greystone este liber ca pasărea cerului. Bewick este confidentul lui și l-am tras de limbă în timp ce jucam table cu el pe vapor. Berea îl făcuse pe Avery atît de infatuat, încît nici măcar amintirea celor șaptezeci de guinee pierdute nu-l putea face să își piardă buna dispoziție. Greystone a fost prea ocupat cu afacerile de la Cranleigh în ultimul timp, așa că nu s-a gîndit la însurătoare. Dar va trebui să se miște în direcția asta. Curînd va deveni duce și, vrînd-nevrînd, un bărbat însurat prezintă o mai mare garanție pentru succesiunea la un titlu, îi aminti Avery soției sale, privind-o cu ochi vicleni. Într-un cuvînt, e copt și tocmai bun de cules.

- Asta rămîne de văzut, îl întrerupse Lady Avery cu glas ce trăda îndoiala. Angelica nu are un sfanț și cu toate că dota pe care i-ai stabilit-o e considerabilă, s-ar putea să nu fie chiar foarte tentantă pentru cineva cu o poziție atît de bună în societate ca lordul Greystone. Nu ne rămîne decît să ne bizuim pe frumusețea și firea ei plăcută - și nu mă îndoiesc că va ști să se facă

considera că fata e pe măsura pretenţiilor lui, atunci nu e vina ei, comentă lady Avery pe un ton ce voia să spună că era mulţumită de logica ei. Cred că n-aş da dovadă de prea multă înfumurare dacă aş afirma că nici chiar Prinţul de Wales nu i-ar putea găsi Angelicăi vreun cusur. Şi nici nu merg departe dacă spun că Înălţimea Sa nu va găsi, oricît ar căuta, atîtea calităţi laolaltă într-o fată cîte poate găsi la Angelica. Dacă zvonurile potrivit cărora Regina ar fi semnat deja un contract de căsătorie cu o prinţesă străină, nu sînt adevărate, atunci un eventual succes al Angelicăi la curte nu m-ar surprinde deloc. Aş putea chiar să mă felicit pentru că am dat educaţia cuvenită unei biete orfane, din care am făcut o adevărată domnişoară, mai ales dacă ne gîndim că a petrecut destul de mult timp în compania bădăranilor acelora de veri din Franţa. Lady Avery ridică disperată din umeri continuîndu-şi expunerea: Doamne, cînd te gîndeşti că odraslele contelui Chènier străbat ţinutul călare ca nişte... ca nişte ţigani! Vocea ei exprima deja dezgustul.

- Draga mea, dar sînt nişte copii foarte inteligenţi. Chènier e suficient de sever cu ei, îi struneşte şi nu le-ar permite niciodată să sară peste cal, o contrazise Avery. Îi place pur şi simplu să-i vadă fericiţi, bucurîndu-se de libertate, explică lordul, scărpinîndu-se şi întinzîndu-se ca orice om de rînd.

- Hm, pufni lady Avery, deşi am toată admiraţia pentru contele Chènier, sînt convinsă că francezii n-au nici cea mai vagă idee despre ceea

ce înseamnă educaţia unui copil. Noroc că Angelica a avut fond bun, nu s-a lăsat influenţată de ce a văzut în jurul ei.

- Eram prea bătrîni pentru a ne asuma sarcina de-a o creşte pe Angelica după moartea maică-sii, recunoscu lordul căscînd, dar Dumnezeu ştie ce s-ar fi ales de ea dacă nesăbuiţii aceia ar fi trăit. Ai spus-o chiar tu. Erau prea mîndri să accepte mila cuiva, nici nu vreau să mă gîndesc în ce hal ar fi ajuns dacă părinţii ei nu mureau. Nu-ţi poţi permite să fii mîndru cînd n-ai un ban în buzunar... Mai căscă încă o dată de-i trosniră fălcile, apoi se scuturâ precum un cîine ud. Cred că s-a simţit foarte singură la Ickworth, fără nici un tovarăş de joacă. Într-un fel e bine că Chènier o mai invita la el din cînd în cînd. Îţi aminteşti cît de uşurată răsuflai atunci cînd pleca în Franţa? Plecarea ei însemna că tu nu mai trebuia să-ţi faci griji ascunzîndu-te de guvernanta care insista să-ţi ţină prelegeri despre educaţia fetei, dimineaţa. Abia atunci aveai timp suficient să te ocupi de grădină. Folosind acest argument zdrobitor, lordul spera să poată în sfîrşit închide ochii.

Lady Avery era gata să recunoască faptul că grădinăritul era suprema ei preocupare în viaţă.

- Cred că ai dreptate, răspunse ea. N-am avut de ales. Dar acum, gata cu văicăreala. Noapte bună, Avery, spuse ea fără a mai primi răspuns, deoarece lordul începuse deja să sforăie.

3

Angelica adormise de aproape o oră cînd ceva o făcu să se trezească brusc. Imaginile slab conturate din vis dispăruseră, se evaporaseră, făcînd-o să revină la realitate. Deschise ochii. O clipă nu ştiu ce se întîmplă cu ea şi se întrebă unde se afla. Îşi roti privirea prin camera cu interior nefamiliar, cu pereţi văruiţi în alb, apoi îşi dădu seama că se află în patul de la han. Dar ce o făcuse să se trezească, oare? Se întrebă apoi dacă nu cumva auzise vreun sunet. Încă adormită, deschise din nou ochii cu pleoapele grele, pentru a se obişnui cu întunericul pe care se profila o dungă lată de lumină aruncată de lună. Razele lunii creaseră desene ciudate pe pereţii dormitorului.

După o clipă, realiză că văzuse o umbră neagră în cameră. Clipi, încercînd să-şi limpezească privirea şi să concretizeze imaginea din faţa ei. Ce să fi fost? Un joc al imaginaţiei? Un truc inventat de razele de lună? Miji ochii, încercînd să distingă silueta din întuneric. Era doar o formă ce scăpa ochiului, o formă aproape fluidă. Brusc, se trezi complet, tresărind. Inima îi bătea cu putere şi sunetul ei acoperea orice alt sunet din jur. Trase aer în piept, simţind că se sufocă de frică, apoi vru să ţipe. Strigătul i se opri în gît atunci cînd umbra se desprinse de perete, se apropie de ea şi puse cu blîndeţe două degete pe buzele ei. Umbra avea şi voce.

- Te rog, nu ţipa, auzi ea. Nu-ţi fac nici un rău.

Umbra veni în lumina lunii, se aplecă spre Angelica şi, în momentul acela, fata recunoscu acei ochi negri, trişti şi calzi. În faţa ei se afla necunoscutul de pe vapor.

Frica îi dispăru imediat, înlocuită fiind de un calm inexplicabil, iar acest fenomen o tulbură şi mai mult. Angelica nu înţelegea cum de era posibil ca acum inima bătea să-i spargă pieptul, iar în clipa următoare să uite de frică doar văzînd acei ochi. Rămase în loc, nemişcată. Şi, înainte ca vreo idee să i se contureze clar în minte, Angelica îl auzi vorbind.

- Iartă-mă că am intrat aşa, şopti el, aplecat încă asupra ei, dar m-am strecurat prin prima fereastră deschisă pe care am văzut-o. Îmi pare rău că te-am speriat.

Cu ochii măriţi de uimire, Angelica se uita fix la el. În clipa aceea auzi glasuri agitate şi zgomot de paşi în curtea hanului.

- Să nu-l lăsaţi să scape! strigă cineva. Căutaţi peste tot.

Necunoscutul făcu un pas înapoi, plecînd din fereastră. Întunericul şi pelerina neagră îl acopereau acum perfect. Avea o voce gravă şi caldă.

- Mă tem că am fost nevoit să întrerup călătoria, vorbi el. Îmi cer iertare că profit aşa de ospitalitatea ta. Vocea lui suna de parcă ar fi făcut conversaţia de salon, iar şoapta lui părea a menaja cine ştie ce adunare cu urechi sensibile.

Uitînd pentru o clipă aspectul neconvenţional al acelui tête-à-tête ad-hoc, Angelica dădu dovadă de o deosebită compasiune, dar şi de

curiozitate. Se ridică în capul oaselor, strîngîndu-şi absentă cămaşa de noapte în jurul trupului, pînă la gît, într-un gest de modestie inconştientă, şi şopti:

- Sînteţi domnul care l-a salvat pe băieţelul acela de la înec aseară!

Străinul se aplecă din nou asupra ei, intrînd în raza de lumină. Angelica văzu ochii aceia zîmbindu-i într-o expresie de sinceră uimire.

- De unde ştii asta? Ai fost şi tu pe vapor?

- Da, şi toată lumea a vrut să vă mulţumească, continuă ea în şoaptă, dar aţi dispărut înainte ca lumea să se dezmeticească.

Auzind din nou paşii grei pe pietrele curţii şi în salonul de la parterul hanului, Angelica îl întrebă grăbită:

- De ce vă urmăresc oamenii aceştia? tremură ea de spaimă pentru el, ştiind din instinct că personajul rău nu era bărbatul din faţa ei ci oamenii de jos, care se apropiau din ce în ce mai mult. Uşile erau date de perete pe tot coridorul. Cine sînteţi? îl mai întrebă ea.

- Mi se spune... Gitano..., ezită el, şi nu pot spune decît că îţi voi rămîne îndatorat pînă la moarte dacă nu mă dai de gol. Se pare că vînătorii se apropie de camera asta şi n-aş vrea să pic în ghearele lor.

- Ce se va întîmpla dacă vă găsesc?

Străinul ridică din umeri. Avea o atitudine atît de relaxată, încît putea fi mai degrabă asemănat unui gentleman aflat la o mică serată decît unui fugar în miez de noapte.

- Mă tem că mă vor ucide, răspunse el într-un

tîrziu, făcînd-o pe Angelica să scoată o mică exclamaţie de groază. Drăguţă domnişoară, continuă el, îmi pare rău că te tulbur, dar crede-mă că îţi spun adevărul, nu m-am făcut vinovat de nici o crimă. Cu toate acestea, am duşmani care ar prefera să mă vadă spînzurat.

- V-am văzut cînd l-aţi salvat pe copilul acela, deci sînt sigură că nu sînteţi capabil de nimic rău, şopti ea, întrerupîndu-se brusc pentru că auzise voci în dreptul uşii.

- Deschideţi! strigau cei de-afară lovind cu picioarele în uşa de lîngă dormitorul Angelicăi, sîntem de la poliţie! bubuiau sergenţii fără pic de jenă în uşa lordului Avery. Angelica auzi după aceea vocea ascuţită, furioasă a lui Lady Avery, care, trăgîndu-şi un halat peste cămaşa de noapte, venise să-i mustre pe oamenii poliţiei.

- Cum îndrăzniţi să bateţi în halul ăsta în uşa unei doamne în toiul nopţii?! Nu, nu puteţi intra! Ce îndrăzneală! Nu-mi pasă cine sînteţi! Angelica! o auzi aceasta strigînd pe mătuşa sa care se apropia acum de dormitorul ei. Angelica! Mătuşa Clarissa ajunsese deja în dreptul uşii. Angelica, drăguţă, mă auzi?! Eşti teafără?

Zvîrlind deoparte pătura, Angelica sări pe podeaua rece în picioarele goale şi se repezi la uşă. Gitano rămase nemişcat, urmărindu-i mişcările de pasăre speriată. Trecuse prin faţa lui, îmbrăcată doar în cămaşa de noapte aurie, uşoară ca o spumă, căreia lumina lunii îi dădea sclipiri magice. Se întrebă dacă îl va trăda. Sau dacă va striga după ajutor. Gitano nu făcu nici o mişcare. Angelica era acum în pragul uşii şi, fără

mişcare. Angelica era acum în pragul uşii şi, fără a o deschide, începu să vorbească.

- Da, mătuşă Clarissa! Am... m-am trezit din cauza zgomotului!

- Eşti bine, draga mea? o întrebă mătuşa ei.

- Da, n-am nimic, răspunse Angelica după care se întoarse. Gitano se afla acum lîngă ea, privind-o cu ochi recunoscători şi amuzaţi. Angelica se sprijini cu spatele de uşă, iar Gitano se aplecă asupra ei, blocînd uşa cu mîinile, în cazul în care oamenii legii ar fi intenţionat să dea uşa de perete. Aşteptau amîndoi să se întîmple ceva şi erau atît de aproape unul de celălalt. Feţele lor mai-mai că se atingeau, iar Angelica simţea căldura trupului lui umplînd mica distanţă dintre ei. Aerul ardea în jurul lor, parcă omul acela ar fi iradiat energie.

- Scumpo, se auzi din nou vocea ascuţită a mătuşii, gata să spargă uşile de lemn, să ştii că n-ai de ce să fii îngrijorată, e vorba de nişte mojici care vor plăti scump pentru îndrăzneala lor! Să nu cumva să deschizi uşa! Nimănui, indiferent ce ţi-ar spune! Auzind aceste cuvinte, Angelica şi Gitano schimbară priviri pline de înţeles, rîzînd pe înfundate, ca de o glumă bună, răsuflînd amîndoi uşuraţi că Lady Avery nu avusese pretenţia să i se deschidă uşa. Aceasta continua să admonesteze intruşii.

- Şi mai spuneţi că sînteţi de la poliţie! pufni ea. Atunci cum se face că umblaţi noaptea prin casele oamenilor fără a fi îmbrăcaţi în uniformă? Ia să vedem cum explicaţi asta? Arătaţi groaznic şi faceţi poliţia de rîs. Ce înseamnă toate acestea?

- Avem ordin, doamnă! o lămuri unul dintre ei. Trebuie să cercetăm în fiecare cameră. Aşa că, dacă-mi permiteţi... Individul acela masiv, care părea să fie şeful celorlalţi, făcu greşeala de a o atinge pe Lady Avery, încercînd să o dea la o parte, pentru ca în felul acesta să deschidă uşa Angelicăi. Aceasta nu făcu decît să o aducă pe bătrînă în pragul isteriei.

- Ia-ţi labele de pe mine, mitocane! Şi poftim şi asta! mai ţipă ea, pocnindu-l cu putere peste nasul şi-aşa destul de borcănat, folosind în acest scop bastonul cu măciulia aurită aparţinînd lordului Avery şi de care bătrîna nu se despărţea în astfel de situaţii. Şi-acum plecaţi imediat de-aici şi lăsaţi-i pe cei cu frica lui Dumnezeu să se bucure de o binemeritată odihnă!!!

Recunoscîndu-se învinşi pentru moment, bărbaţii se retraseră, în frunte cu şeful lor care-şi legăna capul în stînga şi-n dreapta, înnebunit de durere de nas. Lady Avery se întoarse în dormitorul său, bombănind revoltată ceva în sensul că soţul ei era în stare să sforăie şi pe un cîmp de bătălie. Oamenii coborîră scările, iar la scurt timp după aceea paşii lor nu se mai auziră.

Chiar şi acum cînd pericolul trecuse, Angelica şi Gitano rămaseră pe loc, aproape uniţi în acel mic spaţiu de lîngă uşă, fără ca vreunul din ei să simtă nevoia să se mişte. Ea lăsase privirea în jos. Părul roşcat-auriu îi cădea pe spate, pînă la brîu. Aşa cum era, desculţă, cu părul despletit, învăluită în cutele diafane ale cămăşii de noapte, tremurînd din cauza răcelii podelei, cu mîinile şi

de un înger desenat de pictorii renascentişti. Buclele strălucitoare îi încadrau chipul în formă de inimă, scăldat de lumina lunii. Frumuseţea ei izbitoare şi aerul angelic pe care fata din faţa lui îl avea îl vrăjiră pe Gitano. Angelica îi simţea privirea pătrunzătoare, insistentă şi avu sentimentul că se va pierde cu totul din cauza acelei situaţii imposibile în care se afla. Primise o educaţie aleasă, dar crescuse izolată, fără nici un prieten prin preajmă, iar toate acestea nu făcură nimic pentru a o pregăti pentru neplăcerile zilnice generate de eticheta socială; şi iat-o acum în miez de noapte, doar în cămaşă de noapte, cu un necunoscut faţă de care nu simţea nici o undă de teamă. Cînd bărbaţii ce-l urmăreau nu se mai auziră deloc, Gitano îi rosti numele în şoaptă.

- Angelica, îl auzi ea chemînd-o, iar numele ei sunase ca un cîntec în gura lui. Se aplecă asupra ei, şoptindu-i la ureche: Deci aşa te cheamă... Eşti cu adevărat un înger că nu m-ai dat pe mîna acestor oameni. Probabil că eşti îngerul meu păzitor. Angelica simţea respiraţia lui fierbinte pe obraz, iar răsuflarea aceea îi stîrnea senzaţii pe care nu le mai simţise vreodată. Ridică un deget la buze.

- Încă nu am scăpat. Ar trebui să tăcem, spuse ea, sesizînd mirosul ameţitor, tulburător al trupului lui. Erau atît de aproape, nimic nu-i despărţea, decît pînza subţire a cămăşii ei de noapte. Cu toate acestea, el nu încercă să o atingă. Şi, chiar de-ar fi cuprins mijlocul acela subţirel în mîinile lui puternice şi ar fi atras-o cu căldura trupului său, tot nu ar fi susţinut-o cu mai

multă fermitate decît o făcea simpla sa prezenţă acolo. Trupul ei tînăr simţea pentru prima oară durerea stîrnită de dorinţa prea mult timp neştiută, dar latentă. Chipurile lor erau la fel de aproape, buzele lui frumos conturate erau acolo, mult prea aproape de ale ei, gata să şoptească ceva. Încercînd să-şi stăpînească dorinţa nebunească de a-l săruta, făcînd eforturi să se lepede de nevoia arzătoare de a fi cît mai aproape de el, făcu un mic gest de resemnare din umeri. Interpretînd gestul ei drept o dovadă că i-ar fi frig, Gitano luă halatul ei de pe un scaun şi i-l puse pe umeri, avînd mare grijă să nu-i atingă umărul cu mîna. Îşi apropie din nou buzele de urechea ei, făcînd-o să simtă încă o dată acea răsuflare tulburătoare, care o pătrundea prin toţi porii...

- Dacă mi-ai îngădui să mai rămîn puţin, şopti el, ţi-aş fi foarte recunoscător. Aştept un semnal din partea cuiva.

Angelica încuviinţă printr-o înclinare a capului. Iar dacă ea era pe punctul de a ţipa de frustrare, lui Gitano îi trebui o stăpînire de sine ieşită din comun pentru a-şi reprima dorinţa de a strînge în braţe minunea din faţa sa, nimfa ce-i răsărise pe neaşteptate înainte. Cămaşa ei de noapte transparentă lăsa să i se vadă sînii şi coapsele, contururi perfecte ale feminităţii; ceea ce el vedea erau doar nişte umbre, dar cît de sugestive erau în misterul lor! Dacă Angelica ar fi ghicit ce se ascundea dincolo de calmul său aparent, şi-ar fi dat seama că bătăile de inimă pe care le auzea nu erau doar ale ei, ci şi ale lui. Toată dorinţa din lume se conden-

sase şi era distilată în acel strîmt spaţiu pe care îl împărţeau amîndoi, aşteptînd ca primejdia să treacă.

Rămaseră în continuare nemişcaţi, privindu-se în tăcere, singurul zgomot care se auzea fiind cel al bătăilor inimilor. Angelica îl studia, în lumina difuză. Era înalt, doar cu vreo şase sau şapte ani mai mare decît ea. Avea umeri largi, puternici. Era foarte frumos. Şi din nou privirea îi fu atrasă de acei ochi ce exprimau atîta căldură. Atunci cînd zîmbea, pe obrazul stîng se vedea o mică cicatrice. Privindu-i chipul, Angelica fu străbătută de un mic fior. Gîndindu-se că acela era primul semn al infatuării, Angelica îşi reveni brusc din visare. „Cît de absurdă eşti", se dojeni ea singură, „să-ţi pierzi minţile şi inima în faţa primului venit, şi încă un fugar, chiar de-ar fi el un gentleman încîntător!" Focul se se aprinsese în ea începea să se stingă încet - sau cel puţin aşa credea ea.

Era atît de naivă, de nepricepută în ale iubirii, încît îşi putea da seama ce se petrecea cu ea. Sau, mai bine zis, nu realiză că se întîmplă totuşi ceva în sufletul ei. Era primul semn de dragoste, dar ea nu fusese în stare să-l recunoască ca atare. Respinsese dragostea de atîtea ori, încît i se părea că devenise imună la semnalele ei. Totul trecea pe lîngă Angelica, fără ca ea să pătrundă sensul întîmplărilor.

Bătrînul han se adînci din nou într-o linişte profundă. Adunîndu-şi tot curajul de care era capabilă, Angelica îi şopti iar ceva, făcîndu-l pe Gitano să se aplece din nou pentru a o auzi.

- Cred că acum înţeleg... îngînă ea, cu o voce

atît de calmă încît se miră şi ea, atunci, pe vapor, călătoreai incognito, sperînd să nu fii recunoscut de cineva. De-aia nu te-a văzut nimeni în timpul traversării canalului. Dar cînd copilul a căzut în apă şi ai sărit să-l salvezi, ţi-ai deconspirat identitatea faţă de cei ce te urmăreau. Ţi-ai pus viaţa în primejdie, ai riscat tot atunci cînd te-ai aruncat în mare şi ai ştiut tot timpul că la bordul vasului se afla un om care te-ar fi putut recunoaşte.

- Dar cum e posibil...? vru el să întrebe, surprins, după care, stăpînindu-şi curiozitatea, afişă un zîmbet condescendent şi reluă: Văd că am avut dreptate... eşti un înger, vezi şi ştii totul.

Între ei se aşternu din nou tăcerea. Se priviră lung, pînă cînd strigătul sinistru, ascuţit al unei bufniţe pătrunse prin fereastra deschisă, spărgînd vraja.

- Ăsta e semnalul pe care îl aşteptam. Îţi mulţumesc pentru bunătatea de care ai dat dovadă. Cu bine, scumpă Angelica. În tot acest răstimp, Gitano nu-şi luase ochii de la ea, iar Angelica se întrebă cum de se adunase atîta tristeţe în nişte ochi ce exprimau doar bunătate. Gitano îi luă mîna, sau poate chiar ea atinse mîna lui, Angelica nu-şi putu da seama cine făcuse primul pas, într-un gest ce lor li se păru firesc. Mîinile lor se uniră pur şi simplu în întuneric. Încetişor, el îi ridică degetele fine la gură, trezind în ea fiori de plăcere vecină cu extazul... după care dispăru. O umbră se strecură afară, pe fereastră.

Angelica rămase înmărmurită pentru cîteva clipe, învăluită încă în căldura magică ce se

cît mai bine cînd vom ajunge la Cranleigh. Şi nu îţi pune boneta pe cap, să nu te ciufuleşti. O trimit pe Sarah să te ajute să te schimbi.

- Angelica nu pare prea impresionată de evenimentele de astă-noapte, îi aduse Lady Avery la cunoştinţă soţului ei, întorcîndu-se în camera lor, ceea ce nu pot spune şi despre mine. Sînt cu nervii la pămînt. Oricum, nu se poate să nu se fi speriat puţin, doar a fost singură în cameră, într-un loc străin, trezită brusc la miezul nopţii. Avery, te anunţ că e pentru ultima oară cînd mă aventurez într-un asemenea loc!

Cînd se trezise de dimineaţă, lordul Avery fusese de-a dreptul consternat aflînd că nevastăsa petrecuse noaptea punînd pe fugă un grup de sergenţi de ţară, aflaţi pe urmele unui criminal. Prin consimţămînt nerostit şi reciproc, menit să menţină echilibrul marital, peste starea bahică ce-l cuprinsese pe lord cu o seară înainte, se trăsese un văl, aşa că acestuia i se păruse de neînţeles faptul că nu auzise absolut nimic din agitaţia ce cuprinsese hanul în timpul nopţii. Şi pentru a distrage atenţia soţiei sale de la propriile-i păcate, lordul făcu referire la incapacitatea de neiertat a hangiului de a le asigura maximum de securitate şi, îmbrăcat încă în ţinută de noapte, trimise după ghinionistul hangiu.

Lord Avery se congestionase la faţă ca urmare a săpunelii pe care o administrase hangiului, iar moţul aurit al tichiei sale de noapte se scutura la fiecare mişcare cu care lordul puncta cuvintele. Ochii aproape că îi ieşiseră din orbite, ca urmare lady Avery se văzu nevoită

să intervină pentru a-l calma. Îşi vărsă năduful ţinînd hangiului o predică cutremurătoare, absolut apologetică referitoare la faptul că era de neconceput ca el să lase să se petreacă aşa ceva sub acoperişul său. Pus pe fugă de ieşirea lordului Avery, stăpînul hanului se retrase din dormitorul oaspetelui iritat murmurînd ceva în legătură cu o scutire de plată. Cu alte cuvinte, hangiul hotărîse să le ia banii doar pentru masă. Lordul Avery îl reduse la tăcere spunîndu-i că acea scutire de plată era binevenită, dar era o rezolvare superficială a unei probleme mult prea importante. Atitudinea lordului îl făcu pe hangiu să înţeleagă cum făcuse acesta de se îmbogăţise: era pesemne foarte atent cum îşi cheltuia banii. De fapt, era un lucru ştiut că, în afară de cîteva pariuri la cursele de cai, lordul Avery îşi drămuia fiecare centimă cu infinită grijă. Drept urmare, deşi suma de care era scutit era infimă faţă de averea pe care o deţinea, lordul era încîntat că putuse face o economie nemaiplătind camerele.

După plecarea hangiului, lordul se întoarse spre soţia sa, adresîndu-i-se.

- Ce ţinuturi necivilizate! exclamă el indignat, scoţîndu-şi tichia de noapte şi trecîndu-şi degetele prin părul sur. Un adevărat cuib de tîlhari! pufni el cu dispreţ. N-am ştiut că poliţia e într-o stare atît de jalnică prin părţile astea! Lipsiţi de maniere şi nu purtau nici măcar uniforme, spuncai? În afara regulamentului, va să zică! Ar trebui să revină la vechea miliţie, măcar ăia ţineau de armată şi erau foarte disciplinaţi.

Cîteva din unităţile de provincie au fost instituite de-abia de cîţiva ani. Lordul îşi masa tîmplele, sperînd să scape de migrena generată de consumul exagerat de bere. Noi avem noroc că trăim în Essex, adăugă el, pentru că poliţia de-acolo are vechime şi experienţă.

- Dar îi vei trimite şefului lor o plîngere, nu? îl încurajă Lady Avery. Numai oamenii cu greutate, aşa cum eşti tu, au posibilitatea să facă aceste neajunsuri cunoscute. *Noblesse oblige,* dragul meu Avery.

- Da, desigur, răspunse el şi, ca să arate că va şi pune în aplicare ceea ce gîndeşte, îl chemă pe Emerson, ştiind că, cu cît mai repede va pleca scrisoarea către poliţie, cu atît mai repede o va potoli pe soţia sa. Emerson apăru în uşă şi primi ordine să aducă trusa de scris.

Lordul Avery fusese atît de prins de evenimente în dimineaţa aceea încît nici nu avu timp să se schimbe înainte de a compune scrisoarea. Zăbovi mult timp asupra foii pînă reuşi să redacteze ceva corespunzător, de care pînă şi Lady Avery să fie mulţumită.

Între timp, Sarah o ajută pe Angelica să îmbrace rochia maro, pălăvrăgind vrute şi nevrute, într-o stare de maximă agitaţie. Niciodată nu avusese atîtea subiecte de bîrfă la dispoziţie cum avea în zilele acelea.

- Oamenii aceia care au venit noaptea trecută... ce zgomot au făcut! Am crezut c-o să mor de spaimă, singură în mansarda aia! La Ickworth dorm cu Violet, menajera, dar cînd sînt singură mi-e frică. M-am ascuns sub pături. Nu ştiam ce

se întîmplă! Dimineaţă mi-a spus domnu' Emerson că ăia au dat de perete toate uşile şi au intrat pînă şi în camerele lacheilor. Cică au încercat să intre şi la domnul Emerson, dar el i-a dat afară. Dacă veneau sus la mine nu'ş ce-aş fi făcut! Am auzit-o pe Lady Avery făcîndu-le vînt şi pe urmă m-am simţit mai bine, da' tot nu ştiu sigur ce-a fost. Am stat trează toată noaptea şi m-am rugat pînă la ziuă. N-am fost în viaţa mea mai speriată! Domnu' Emerson spune că hangiu' nu e sigur dacă ăia erau poliţai adevăraţi, dar că aveau nişte feţe rele şi el n-a îndrăznit să-i ia la întrebări. Cică îl căutau pe unu', da' eu nu cred. Lumea vorbeşte că ăia erau nişte tîlhari care au vrut să-l jefuiască pe stăpîn. Mata te-ai speriat, domnişoară?

Angelica nu-şi putu stăpîni un zîmbet, numai că nu avea nici o intenţie de a împărtăşi micul ei secret, lui Sarah sau oricui altcuiva. Deşi nu era o fire ascunsă şi nici necinstită, Angelica fu nevoită să spună o minciună:

- M-am trezit şi mi-a fost puţin teamă, dar din cîte ştiu nu au intrat în camerele de lîngă mine, spuse ea, băgînd mîinile pe mînecile superbei rochii de mătase pe care Sarah i-o întinsese. Deşi în copilărie fusese o fetiţă sălbatică, mai mult băieţoasă, Angelica era acum o tînără subţire ca o trestie, cu o graţie înnăscută, deloc studiată. Închizîndu-i nenumăraţii năsturaşi la spate, cu degete experte, Sarah trosnea şi bufnea de nemulţumire.

- Nu ştiu dacă m-or ţine nervii după noaptea trecută şi-acu' mai mergem şi la castelu' ăla

trecută şi-acu' mai mergem şi la castelu' ăla blestemat! Zău, domnişoară, că a fost o crimă acolo! continua ea să se văicărească, aranjînd coafura Angelicăi. Din fericire, cu toate că era tulburată de zvonurile în care credea cu sfinţenie, Sarah îşi făcea munca de cameristă cu aceeaşi convingere. Încheie prin a prinde în agrafe pălăria de catifea maro peste coafura elaborată a Angelicăi. Hangiu' ştie tot despre crima de la castel şi cred că şi domnu' Emerson ştie, da' nu vrea să spună. Da' nu-nţeleg de ce. Poate vrea să-l tragă pe hangiu de limbă. Parcă văd că n-o să închid un ochi la castelu' ăla blestemat... Dac-o fi şi vreo stafie p-acolo?! Mor de frică! suspină Sarah, cît pe ce să înghită o agrafă pe care o ţinea între dinţi.

Angelica începu să se întrebe dacă nu cumva în vorbele lui Sarah nu era şi un sîmbure de adevăr, aşa că se hotărî să o întrebe pe mătuşa ei ce ştia.

- Linişteşte-te, Sarah, eşti doar obosită după o lungă călătorie, mai ales că aseară n-ai dormit. Sînt sigură că o să-ţi placă la Cranleigh şi pe urmă gîndeşte-te că unchiul şi mătuşa mea nu ar concepe să poposim acolo dacă ar considera că locurile prezintă vreun pericol. Te rog să te linişteşti, totul o să fie bine.

Sarah se mai linişti puţin, nu îndeajuns însă pentru a-i trece complet frisoanele generate de o spaimă teribilă. Atentă la ceea ce făcea, o privi pe Angelica prin oglindă şi, încîntată de opera ei, spuse:

-Gata, domnişoară! Arătaţi grozav. Parcă aţi

fi luată dintr-un tablou, tare bine vă şade cu pălăria asta.

- Îţi mulţumesc, Sarah, te cred. Sper să fac faţă, răspunse Angelica pe un ton ce trăda lipsa de încredere. Categoric, fata aceea nu era deloc conştientă de frumuseţea ei şi nici nu o preocupase vreodată. Totuşi, în acele clipe, în minte îi reveni imaginea unui chip în formă de inimă şi a doi ochi de un albastru intens. Gitano se întrebase atunci cum arăta părul ei mîngîiat de razele soarelui; şi îşi pusese această întrebare pentru că nu o văzuse pe Angelica decît o singură dată şi asta la lumina lunii.

4

Din fericire, plecarea de la hanul Royal Oak nu presupuse atîta tevatură ca părăsirea Grand Hotel-ului din Dover. Emerson se ocupase de tot, împachetarea şi încărcarea bagajelor decurseră fără probleme şi, spre uşurarea tuturor, singurul care îi petrecu fu hangiul. Copleşindu-i cu o ploaie de temenele, mîini fluturate şi urări de bine, hangiul se îndoia din mijloc, pînă la pămînt, ca o jucărie stricată, pînă cînd trăsurile nu se mai văzură.

Răspunzînd printr-o fluturare sobră a mîinii, Lordul Avery spuse în colţul gurii:

- Toate aceste umilinţe mă fac să mă simt

Lady Avery îşi acoperi gura cu mâna înmănuşată, chicotind ca o fetiţă.

- Tţţ, zău, Avery, îl dojeni ea, iar spui prostii şi mă faci să rîd! Trebuie să ne purtăm potrivit poziţiei noastre şi uneori mă văd nevoită să-ţi reamintesc că purtarea ta e în contrast cu titlul pe care îl ai.

Trăsura lordului Avery era foarte încăpătoare, dar chiar şi aşa, era aproape imposibil ca două doamne să şadă alături, într-un spaţiu relativ strîmt pentru amplitudinea crinolinelor. Ca urmare, fustele se ridicară la spate şi în laterale, ocupînd mult spaţiu. Realizînd dezavantajul, lordul se aşeză lîngă soţia sa, lăsîndu-se acoperit parţial de nenumăraţii metri de material, în timp ce Angelica se aşeză faţă-n faţă cu ei.

La cîteva minute după plecare, Lady Avery o fixă pe Angelica cu ochi iscoditori.

- Ştii ceva despre istoria de la Cranleigh? o întrebă ea.

- Nimic, mătuşă Clarissa. N-am auzit nimic pînă acum, tot ce ştiu în legătură cu castelul e că e reşedinţa contelui Greystone, răspunse Angelica.

- Credeam că ţi-au ajuns la urechi zvonurile răspîndite de unele slugi care-şi pierd vremea cu bîrfe şi n-am vrut să rămîi cu o impresie greşită despre locul acela. E adevărat că are un trecut foarte complicat şi ar trebui să ţi se spună această bizară poveste, în cazul în care servitorii ţi-ar furniza o versiune inexactă...Dar, din cîte te cunosc, nu eşti genul care să plece urechea la pălăvrăgelile slugilor, adăugă lady Avery, aranjîn

du-şi panglicile pălăriei. Crowood este de fapt reşedinţa permanentă a familiei contelui de Greystone, continuă Lady Avery. Este o moşie deosebită, care se învecinează cu Cranleigh, în partea de vest din cîte ştiu. Castelul şi domeniile Cranleigh constituie de fapt reşedinţa ducilor de Stanforth care au trăit aici încă de pe timpul lui William Cuceritorul. Lordul Greystone este văr primar cu ultimul duce de Stanforth. Cam acum un an şi jumătate s-a întâmplat teribila tragedie. Ducele de Stanforth a fost ucis mişeleşte la Cranleigh. Povestea e atît de murdară. Tînărul duce, Edward, a fost om blînd, foarte iubit. Fusese un înţelept iar în copilărie a fost foarte cuminte în comparaţie cu băieţii de vîrsta lui. Un tînăr serios şi înclinat spre studiu. Nu semăna deloc cu fratele lui, lordul Anthony, care era cu doi ani mai mic decît el şi era un pierde-vară. Tînărul lord Anthony provoca numai scandaluri şi intra în bucluc cît se poate de des. Spre deosebire de el, Edward petrecea mult timp la moşia Cranleigh care îi era foarte dragă. Într-un fel, semăna cu tine, Avery, spuse bătrîna bătînd uşor palma soţului ei care, aţipind între timp, nu-i răspunse. Da, deci cum spuneam, tînărul duce, ce şi-a găsit un sfîrşit atît de tragic, a fost un model pentru toată lumea. Era destul de mic cînd a murit tatăl său şi el i-a moştenit titlul. Nimeni n-ar fi crezut că un băiat atît de crud va prelua frîiele cu atîta autoritate şi pricepere, dar Edward s-a descurcat admirabil. Mama sa, ducesa de Dowager, care a murit cu cîţiva ani în urmă, îi mărturisise la un moment dat lui Lady

Saddleworth cît de încîntată era de felul în care se descurca Edward şi cît de mîndru ar fi fost tatăl său dacă ar fi trăit. Tînărul duce era econom, sincer interesat de treburile moşiei, generos cu toţi servitorii şi lucrătorii săi. Dacă cineva din oamenii săi s-ar fi îmbolnăvit, avea grijă să trimită acelui om hrană şi îmbrăcăminte. Şi plătea mereu un doctor care să aibă grijă de servitorii lui.

Angelica o asculta intrigată. Niciodată nu o mai auzise pe mătuşa ei destăinuindu-i o poveste atît de interesantă şi era pentru prima oară cînd urma să trăiască pe pielea ei consecinţele unei asemenea poveşti. Nu fusese niciodată la teatru, dar citise despre aşa ceva într-un anumit gen de cărţi pe care lady Avery le dezaproba, cărţi ce ar fi făcut-o pe onorabila doamnă să se cutremure dacă ar fi ştiut că Angelica le citeşte. Cărţi cum era, de exemplu, „Jane Eyre". Lady Avery semăna acum cu o figurină din gelatină care se mişca în ritmul trăsurii.

- Tînărul duce conducea moşia cu mare diplomaţie, ştiind să se folosească de blîndeţe şi generozitate pentru a scoate tot ceea ce era mai bun în oamenii săi, continuă lady Avery. Moşia prospera, iar hergheliile lui de cai şi vitele sale erau recunoscute drept cele mai frumoase şi mai îngrijite din întreg ţinutul. Un model de stăpîn! Anthony, în schimb, era mai atras de cursele de cai şi de întîlnirile mondene. Era, cum s-ar spune, un tip de lume şi, aşa după cum spunea toată lumea, nu-l interesa nici o ocupaţie în mod deosebit, aşa cum fac de obicei mezinii. Se spune

că nu avea totdeauna un comportament ostil, dar îşi petrecea mai tot timpul cu preocupări total opuse celor ale fratelui său. Şi se învîrtea între oameni de a căror cinste toată lumea se îndoia. Fiul risipitor, cam aşa era Anthony. Se spunea chiar că ar fi jucat averea familiei şi că fratele său mai mare îl acoperea pentru a nu-l face de ruşine. De fapt, am auzit chiar că tînărul duce a încurajat purtarea sălbatică şi necuviincioasă a fratelui său pentru că dorea să-l vadă bucurîn du-se de libertate şi nu dorea să-l împovăreze cu responsabilităţile ce revin unui nobil moşier.

- Draga mea, bombăni lordul, dacă te-ar auzi cineva, te-ar acuza că eşti avidă de bîrfă.

- Haide, Avery, ripostă aceasta, trebuie să recunoşti că nu spun decît adevărul gol-goluţ! Oricum, e important ca Angelica să fie avertizată, avînd în vedere că vom fi oaspeţi la Cranleigh timp de cîteva zile. Nu o putem lăsa să înoate în ignoranţă.

- Adevărat, răspunse lordul fără convingere, aţipind din nou, cu bărbia sprijinită în piept şi începînd să sforăie încet.

- Datorită aparentei apropieri dintre cei doi fraţi, reveni lady Avery, povestea e şi mai greu de spus. Şi mai dureroasă. Cum îţi spuneam, acum un an şi jumătate tînărul duce a fost ucis cu brutalitate. Se întîmpla în timpul unei partide de vînătoare, la castelul Cranleigh. Din cîte am înţeles, ducele şi oaspeţii lui tocmai se pregăteau să savureze un prînz la iarbă verde, într-una din grădinile castelului, cînd ducele a primit un mesaj prin care era anunţat că prezenţa lui era

necesară de urgenţă în altă parte. Aşă că ducele şi-a cerut scuze şi s-a întors la castel. Imediat după aceea servitorii dinăuntru au auzit o împuşcătură şi au alergat în biroul ducelui, găsindu-l pe acesta mort, întins pe podea. Lîngă el era fratele lui, Anthony şi, la picioarele acestuia, pistolul cu care îşi omorîse fratele!

- Vai, ce poveste tristă! exclamă Angelica, profund impresionată, dar ce l-a făcut să îl omoare?

- Lăcomia, draga mea, oricît ţi s-ar părea de cumplit, pur şi simplu lăcomia! suspină Lady Avery, mişcată neplăcut de defectele întregii omeniri. Lordul Anthony şi-a omorît propriul frate pentru a fura bijuteriile de familie, care reprezentau o adevărată avere. Lumea spune că ar fi avut datorii mari la pocher, dar nimeni nu ştie care e de fapt adevărul. Şi, începînd din acea zi, nimeni n-a mai ştiut nimic de lordul Anthony, pur şi simplu a dispărut! Se spune că ar fi fugit în America, sau chiar că ar fi murit. Cel mai neplăcut e faptul că, după moartea ducelui, titlul de duce de Stanforth îi revine lui de drept, dar avînd în vedere că e considerat un criminal de rînd, chiar dacă mai trăieşte, nu se va putea bucura niciodată de avantajele acestui titlu. Din acea zi blestemată, lordul Greystone fiind cea mai apropiată rudă, se luptă să menţină moşia pe linia de plutire şi să ţină totul în ordine. Petrece săptămîni întregi ocupîndu-se de tot, uneori în detrimentul propriilor sale afaceri, la Crowood.

Trezit dintr-un somn odihnitor, Lordul Avery începu să se arate interesat de povestea soţiei

sale.

- Toată admiraţia pentru el! Greystone, deşi văr primar, va moşteni pînă la urmă Cranleigh - dar va trebui ca un tribunal să-l judece pe Anthony şi să dovedească faptul că e un criminal, după care sentinţa să se execute. Sau să se dovedească într-un fel că ar fi murit. Cranleigh arată ca un purgatoriu. Aşa că e de apreciat că Greystone petrece atîta timp acolo.

- Şi ce se va întîmpla dacă Anthony va fi de negăsit? se interesă Angelica.

- Asta e partea cea mai bizară, pentru Cranleigh vreau să spun, continuă lordul. Dacă fratele cel mic nu va fi găsit, potrivit legii, după şapte ani va fi declarat mort. Ceea ce înseamnă că Greystone mai are de aşteptat încă cinci ani şi jumătate pînă va prelua oficial Cranleigh şi titlul de duce. Cred că îi este foarte greu, mai ales că s-a dedicat atît de mult memoriei vărului său ucis.

- O să-ţi placă lordul Greystone, Angelica, spuse Lady Avery veselă. Este un domn foarte distins şi amuzant totodată. E foarte amabil. Ştii că mereu mă întreabă cum mă descurc cu grădina de la Ickworth.

Continuară călătoria în tăcere, tulburaţi doar de zgomotul roţilor şi al copitelor. Întrucît lordul Avery nu era convins de utilitatea şi trăinicia căilor ferate, pe care le considera doar o toană de moment, poruncise constructorului său particular să-i facă o trăsură solidă şi confortabilă, pe care să o folosească în călătoriile lungi. Astfel, putea călători oriunde, pe orice vreme, pe orice

putea călători oriunde, pe orice vreme, pe orice distanță, însoțit eventual și de prieteni. Cu toate acestea, Lady Avery era de părere că trăsura era puțin cam prea...solidă pentru a fi și frumoasă. Atunci cînd locurile exterioare erau ocupate de servitori și bagaje, singurul lucru care o deosebea de o diligență din Edinburgh erau ornamentele înflorate desenate pe exterior și blazonul familiei încrustat pe uși. Dar păstra toate aceste impresii pentru ea însăși, nedorind să insulte în vreun fel pe contructor, construcția trăsurii, fiind în mare parte rezultatul concepției lordului Avery. Una peste alta, concluzionă că trăsura era, pînă la urmă, atît elegantă cît și confortabilă.

După o perioadă îndelungată în care lordul Avery se folosise exclusiv de trăsură, soția sa îl sfătuise să aibă totuși puțină considerație față de slugi, scutindu-le de a călători pe capră pe orice vreme.

- Emerson e foarte sensibil și răcește repede și nu ne putem lipsi cu nici un chip de el. Știi prea bine că e un majordom foarte bun. Și pe urmă, ia gîndește-te la menajeră, dacă Emerson s-ar îmbolnăvi. Cît despre Sarah, dacă s-ar îmbolnăvi, taică-său nu m-ar ierta niciodată și e cel mai bun grădinar pe care îl am, iar dacă i-ar fi mintea în altă parte, gîndește-te cît de mult ar avea de suferit grădina mea. Așa că vezi, dragostea mea, ai făcut o investiție bună cumpărînd încă o trăsură pentru servitori și bagaje și toată lumea e fericită.

Urmînd sfaturile soției sale, lordul Avery își cîștigase o reputație bună ca stăpîn preocupat de

soarta slugilor, cărora le asigurase, printre altele, posibilitatea de a călători confortabil. Lady Avery putea astfel voiaja într-o trăsură „împodobită" doar cu obișnuiții birjari și lachei în livrele, iar servitorii erau feriți de boli și intemperii.

Făcură un mic popas pentru a schimba caii. Lady Avery ținu să se înviorеze cu o ceașcă de ceai. Aceasta fu singura întrerupere pe parcursul întregii călătorii la castelul Cranleigh. Fiindcă popasul acela avea un mic dezavantaj, respectiv lipsa laptelui pe care Lady Avery îl ceru împreună cu ceaiul, o slujnică fu trimisă prin ușa din spate pînă la grajdul cel mai apropiat, unde o vacă fu mulsă în mare grabă. Animalul o privea pe slujnică cu ochi neîncrezători, întrucît, conform orarului său personal, nu era încă ora mulsului. În orice caz, cu un calm specific bovinelor, continuă să rumege, oferind slujnicei o cantitate generoasă de lichid cald, înspumat, cu care să facă față urgenței. Ori de cîte ori călătorea - mult prea des, după opinia sa - Lady Avery avea obiceiul de a sorbi caimacul de teamă ca ulciorul cu lapte să nu se reverse. Un obicei pe cît de sănătos, pe atît de nepoliticos: odată, făcuse acest lucru chiar sub ochii contesei Chénier pe cînd, împreună cu lordul Avery, petrecеau cîteva zile la castelul din Franța. În acea clipă, față de dovada crasă de lipsă de maniere, contesa aruncase asemenea săgeți din priviri încît numai cu ochii ar fi putut lichida un întreg batalion din armata lui Wellington. Dar, în acest caz, dat fiind că era vorba doar de un popas amărît, plin cu oameni

cul nu făcu decît să-i bucure pe stăpînii hanului, mai ales că bătrîna o felicită pe nevasta hangiului pentru calitatea laptelui. Femeile se alăturară apoi lordului Avery care preferase să petreacă cîteva minute savurîndu-şi pipa cu o cană de bere neagră în faţă, în salonul principal.

Între timp, interesîndu-se la şeful grajdului acelui popas, vizitiul se asigurase că nu va avea probleme în a găsi cu uşurinţă castelul Cranleigh. Era important la vremea aceea să capeţi îndrumări corecte referitoare la drumuri, deoarece marcajele lipseau, în ciuda călătorilor, diligenţelor şi trăsurilor ce abundau. Celelalte perechi de cai erau foarte puternice şi odihnite. Trăsura lordului Avery era trasă de patru cai, ceea ce constituia un adevărat lux. Dar, pentru că proprietatea Cranleigh era una din cele mai elegante din Anglia, lordul dorea să-şi facă o intrare triumfală, pe măsura găzduirii.

Parcurseră restul distanţei pînă la castel fără probleme. Cu excepţia poştalionului, nu-i mai depăşi nici o trăsură. Era o lege nescrisă la vremea aceea ca poştalionul să fie lăsat să treacă, drept pentru care trăsura lordului trase pe marginea drumului, lăsînd poştalionul să-şi urmeze calea în goană, lăsînd în urmă nori de praf.

- Doamne, am aţipit şi n-am închis ferestrele! strigă Angelica şi sări ca arsă pentru a împiedica cît mai putea pătrunderea prafului în interior. Pînă acum aerul a fost atît de proaspăt... Mă întreb dacă vizitiul poştalionului a sunat goarna, cum face de obicei, şi eu nu l-am auzit?! N-ar trebui să trimită un semnal că se apropie şi vor să ne

depăşească? îl întrebă ea pe unchiul ei.

- Probabil sîntem contra vîntului, răspunse aceasta înecîndu-se cu praf. Zgomotul poate fi îndepărtat de cea mai mică pală de vînt.

- Of, Angelica, uite în ce hal e rochia ta! Eşti plină de praf, oftă Lady Avery. Pe mătasea de culoare maro praful se vede imediat! Stai să te scutur cu batista, spuse ea, dar, nereuşind să se aplece din cauza crinolinei, dădu batista Angelicăi. Poftim, încearcă să te cureţi singură.

Angelica se scutură neatentă, indiferentă faţă de felul cum îi arăta rochia.

- Nu-i nimic, mătuşă Clarissa, mă voi schimba de îndată ce ajungem la Cranleigh.

- Ştiu, dar ţin foarte mult să faci impresie bună cînd ajungi, trebuie să arăţi cît mai bine, insistă lady Avery, zîmbindu-i cu căldură.

Angelica o privi nedumerită pe mătuşa ei. Ceva din tonul ei îi dădea să înţeleagă că, dincolo de felul impersonal în care fuseseră rostite acele cuvinte, se ascundea un sens mai adînc.

- Dar de ce am încetinit? mormăi lordul Avery simţind că trăsura se opreşte în mijlocul drumului. Lovi în tavan cu măciulia bastonului pentru a atrage atenţia vizitiului. Auzindu-l, unul din lachei se dădu jos de pe capră. Din cîteva mişcări care aduceau mai degrabă a acrobaţie, trecu pe laterala trăsurii încă în mişcare, printre roţi, şi se opri în dreptul uşii lordului Avery, apărînd brusc la fereastra acestuia.

- De ce am încetinit iar? Ce s-a mai întîmplat de data aceasta? Încă un poştalion?

- Nu, stăpîne, dar în faţă e o caravană de

căruţe pline cu ţigani. O şatră de douăşpe căruţe, stăpîne, da' mai au o grămadă de cai şi capre care s-au împrăştiat pe tot drumul şi blochează trecerea. Vizitiul încearcă să-i depăşească, spuse lacheul, făcînd pe deasupra şi o plecăciune, deşi echilibrul lui era destul de precar. Lordul Avery, resimţindu-se încă în urma evenimentelor din ultimele ore şi a oboselii acumulate pe drum, începu să-şi piardă răbdarea.

- Păi, spune-i să se grăbească! se repezi el.

Trăsura înaintă încet pînă la şirul unduitor de căruţe exotice care ocupau drumul în mare măsură.

- Priviţi ce frumos sînt împodobite şi desenate căruţele! strigă Angelica entuziasmată. Anul trecut, cînd am stat la contele Chénier am văzut o caravană de ţigani imensă; traversau Franţa ducîndu-se în Spania. E uimitor cît de lentă pare înaintarea lor şerpuitoare şi incredibil cît de repede ajung totuşi acolo unde îşi propun. Nu continuă însă cu voce tare ceea ce mai gîndea, cît de mult îi invidia pentru libertatea de care se bucurau, pentru faptul că puteau merge oriunde, pofteau, atunci cînd pofteau. Apoi reveni adresîndu-se unchiului şi mătuşii sale: Trebuie să fi fost destul de greu pentru cel care a desenat toate florile şi motivele ornamentale pe căruţe. Priveşte la cea verde, mătuşă Clarissa! Parcă e o căsuţă pe roţi, cu ferestre micuţe şi perdeluţe cu dantelă, ai spune chiar că are uşi! rîdea ea fericită la vederea spectacolului ce se desfăşura în faţa ei, dar mătuşa ei se arătă indiferentă la entuziasmul ei. Dar atitudinea mătuşii nu reduse

cu nimic bucuria Angelicăi. N-am văzut niciodată o şatră de aproape. Vezi că au pînă şi coşuri la căruţe, asta înseamnă că au chiar un fel de cămin improvizat înăuntru... nu, asta ar fi imposibil, poate au totuşi un fel de sobiţă. Şi uite, acolo unde stă vizitiul, parcă ar fi o verandă sau un baldachin, presupun că asta îl fereşte de ploaie. Nu crezi că sînt foarte inventivi? o întrebă ea pe Lady Avery, care se uita pe cealaltă fereastră, părînd total absorbită de peisajul absolut neinteresant - un cîmp gol, acoperit de un cîrd de ciori. Şi, fiindcă nu primi nici un răspuns, Angelica se miră cu voce tare: Tare mi-ar plăcea să ştiu la ce folosesc copertinele acelea din pînză verde, sau, mai bine zis, ce ascund.

- Din cîte ştiu, vru lordul Avery să o lămurească, mai mult din plăcerea de a epata cu cunoştinţele sale, ţiganii acoperă căruţele cu pînză verde pentru că în felul acesta se pot ascunde mai bine printre coline şi copaci, ferindu-i de curioşi. Pe de altă parte, trec neobservaţi cînd îndrăznesc să-şi aşeze tabăra pe pămîntul vreunui moşier. Sînt destul de vicleni, decretă el, într-o atitudine dezaprobatoare, întărită printr-o sprînceană ridicată.

- Cu toate astea sînt fermecători. Grozav mi-ar plăcea să pot arunca şi eu o privire în interiorul căruţelor, spuse Angelica.

- Anul acesta derby-ul este inclus în sezonul londonez, aşa că, ducîndu-te acolo, vei avea ocazia să întîlneşti ţigănci care ghicesc viitorul, se aventură lordul, dîndu-şi prea tîrziu seama că vorbise gura fără el. Poate că atunci îţi vei satis-

face curiozitatea intrînd într-unul din corturile lor.

- Extraordinar! Avery, tu vorbeşti serios?! interveni Lady Avery indignată, aruncînd săgeţi din priviri. Nu, zău, tu ai înnebunit! Uneori mă minunez de ce-ţi poate trece prin cap. E destul de jenant că Angelica pare interesată de asemenea oameni! Dară-mi-te s-o mai şi încurajezi! Să-ţi fie ruşine! Încetaţi orice discuţie pe tema asta, nu mai vreau să aud, mai spuse ea întorcîndu-se spre Angelica şi prefăcîndu-se că-şi şterge nişte lacrimi inexistente cu batista. Cîteodată mă îngrijorează peste măsură, Angelica!

- Te rog, mătuşă Clarissa, nu te supăra, nu mai scot o vorbă... o imploră Angelica. Iartă-mă că te-am supărat... dar încercam doar să fac să treacă timpul mai repede cu flecăreala mea. N-am vrut să te jignesc. Ştii că uneori sînt o adevărată gîsculiţă.

Lady Avery astfel potolită, soţul ei suportă bărbăteşte dojana de mai devreme şi aţipi la loc. Angelica continuă să se uite pe fereastră la căruţele ce înaintau şerpuind ca o omidă. Caprele aveau clopoţei atîrnaţi la gît, de lesele de piele. Caravana părea însoţită de o adevărată orchestră, pentru că sunetul clopoţeilor se amesteca cu dangătul crătiţilor şi ceaunelor atîrnate ici şi colo de căruţe. Caii ţiganilor erau de diverse rase; şi în ţinuta lor se deosebeau unul de celălalt, pentru că unii erau trişti, în adevăratul sens al cuvîntului, ţinînd capetele aplecate, alţii erau zburdalnici ca nişte copii şi aveau panglici prinse în coamă şi în coadă, alţii

erau masivi, puternici, strălucitori de bine ce erau ţesălaţi - o adevărată mîndrie pentru stăpînii lor.

Copii neastîmpăraţi, cu feţe murdare, încercau acum să se agaţe de lateralele trăsurii, pînă cînd lacheii îi alungară, ameninţîndu-i să-i tragă de urechi. Copiii se dădură atunci de-a berbeleacul, alergînd pe lîngă trăsură şi chiuind de bucurie. Angelica vru să le arunce cîteva monede ca răsplată pentru acrobaţiile pe care le făceau sub ochii ei, dar ştiind că acest gest o va aduce pe Lady Avery în pragul isteriei, se abţinu. Femei cu trăsături puternice, bine conturate, îmbrăcate în fuste multicolore, acoperite de şaluri imense şi mai colorate, stăteau fie alături de bărbaţii lor - oameni solizi - care mînau căruţele, fie în căruţe, scoţînd din cînd în cînd capul pe după coviltir. Ţiganii urmăreau trăsura ce trecea pe lîngă caravana lor. Perechi de ochi migdalaţi, suspicioşi, priveau lung, fără a clipi, eleganţa întruchipată pe patru roţi. Angelica era prea fascinată şi-i privi în ochi ca hipnotizată. Într-un tîrziu, trăsura depăşi mica procesiune şi-şi continuă drumul în mare viteză.

Intrarea spre castelul Cranleigh se făcea printr-o boltă masivă din piatră de rîu, placată cu blazonul familiei Stanforth sculptat în piatră. Porţile grele, din fier forjat, vopsite în negru şi auriu, fuseseră lăsate deschise de către paznicul care cina deja cînd familia lordului Avery ajunse la castel. În momentul în care auzi goarna ce anunţă sosirea trăsurii şi zgomotul copitelor de cai, ţîşni ca din puşcă. Ieşi din căbănuţa sa şi

alergă să îi întîmpine, avînd încă şervetul atîrnat la gît. Deşi uitase să-şi scoată şervetul pătat din jurul gîtului, îi trecu totuşi prin minte să-şi pună şapca pe cap. Ajuns în dreptul porţii, se înclină de nenumărate ori pînă la pămînt.

Trăsura intră acum pe un drumeag ce şerpuia de-a lungul unui parc nesfîrşit, iar vizitiul lăsă caii la pas. Lordul Avery îl instruise să cruţe caii pe ultima porţiune a drumului, pentru a avea siguranţa că ultimele sute de metri pînă la treptele castelului vor fi străbătute în galop, fără ca bietele animale să se epuizeze. Ritmul lent în care înainta acum trăsura îi permise Angelicăi să admire copacii uriaşi, peste care trecuseră zeci, poate sute de ani - rododendroni noduroşi. Apropierea trăsurii sperie cele cîteva căprioare care păşteau liniştite pe una din pajişti. Auzind zgomotul roţilor, acestea ţîşniră precum săgeţile, dispărînd în pădurica de un verde crud. Un cerb cu coarne impunătoare rămase totuşi pe loc pînă cînd toate căprioarele dispărură printre tufişuri, într-o atitudine protectoare. Drumul urca acum de-a lungul unei creste vaste, iar urcuşul păru să se întindă pe mile întregi. Printre copaci se vedea un luminiş şi, dincolo de el, un lac în ale cărui ape se reflecta un mic templu grecesc. Pe luciul apei pluteau zeci de gîşte sălbatice, stîrnite în permanenţă de băieţandrii puşi pe şotii ce se jucau pe marginea lacului.

Castelul Cranleigh se deschidea acum privirilor oaspeţilor. Angelica nu văzuse în viaţa ei o construcţie atît de impresionantă; pe vremea regelui Henric I castelul fusese practic o

fortăreaţă. Pe la 1700 fusese reconstruit de către Sir John Vanbrugh, un arhitect renumit la vremea aceea. Trecînd de ultima cotitură a drumului, vizitiul începu să biciuiască cu putere caii, lansînd trăsura într-o goană nebunească. Înaintea ei, Angelica văzu alte două porţi identice cu cele de la intrare şi care erau deschise chiar în clipa aceea de doi lachei în livrea. Aceste porţi permiteau intrarea într-o vastă curte interioară, pavată cu pietriş şi care era încadrată de faţada castelului pe trei laturi. Rămasă fără răsuflare, Angelica se uita prostită în jur, constatînd că acea curte era suficient de mare pentru a găzdui cel puţin o sută de trăsuri. Semăna practic cu un peron. Trăsura făcu o manevră iscusită pe pietrele peronului, trăgînd la scara castelului, cît pe ce să lovească trei păuni aroganţi, ce traversau curtea fără a băga în seamă copitele cailor. Prea mîndri să încerce să scape prin fugă, scăpară ca prin minune de roţile şi copitele ce se apropiau ameninţător.

- În sfîrşit am ajuns! se închină Lady Avery, după care îşi aranjă pălăria. Eu sunt probabil ciufulită rău de tot, dar tu, scumpa mea, arăţi mai proaspătă ca oricînd. Vei face o impresie deosebită asupra lordului Greystone.

Angelica îl privea compătimitoare pe unchiul ei, gîndindu-se cît de cumplit trebuia să fie pentru un bătrîn de vîrsta lui, care pe deasupra mai suferea şi de gută, să suporte o asemenea călătorie. Lordul rămase în colţul său, chircit şi amorţit, ca un cîine de pripas.

- Sper că Greystone nu ne aşteaptă cu o

armată de servitori, spuse el cu jumătate de gură, pentru că nu mă simt în stare să iau cina acum. Mă dor toate oasele, parcă aş fi bătut, se plînse el. Am stat atît de mult în aceeaşi poziţie încît mă gîndesc dacă o să-mi mai pot deznoda vreodată picioarele. Abia aştept să fac puţină mişcare!

- Atunci, ce să mai zic de Angelica, interveni pe un ton sec Lady Avery, care, dacă ar sta în puterea ei, ne-ar face să călătorim călare mile întregi...

- E adevărat, mătuşă Clarissa, ador mişcarea în aer liber. Pentru mine, ăsta e confortul adevărat!

Exact în clipa în care lacheul deschidea uşa trăsurii, contele de Greystone apăru în capul scărilor, lîngă uşa principală a castelului. Extrem de bine dispus, coborî în grabă treptele pentru a-şi întîmpina oaspeţii. Era un bărbat înalt, zvelt, blond, îmbrăcat la modă şi avea o structură de sportiv, ceea ce îl avantaja prin aceea că toate hainele îi cădeau de minune. După cum spusese şi lady Avery, contele avea un aer foarte distins, dar prin comportamentul lui foarte jovial, prin farmecul înnăscut şi o amabilitate deosebită îi făcu pe oaspeţii săi să se simtă imediat în largul lor. Avea un zîmbet prietenos şi primitor, ceea ce-l făcea să pară mai tînăr de treizeci de ani, cît avea în realitate.

Cînd Angelica îi fu prezentată, se simţi vrăjit pe loc de frumuseţea ei. Era modestia întruchipată, atît în felul în care era îmbrăcată, cît şi prin ceea ce exprima chipul ei senin. De sub pălăria ei ieşeau cîteva bucle blonde. Culoarea

maro a pălăriei se asorta de minune cu tenul ei alb ca laptele. La rîndul său, contele era un bărbat atrăgător, agreabil în toate privinţele, ceea ce îl făcu imediat simpatic Angelicăi. Aceasta îi răspunse politicoasă la salut şi făcu o mică reverenţă în timp ce acesta se înclină uşor din talie, sărutîndu-i mîna. Angelica îi zîmbi încîntată şi îl privi pentru prima oară în ochii violeţi. Contele, care îi ţinea încă mîna într-a lui o simţi tremurînd şi-i spuse:

- Domnişoarei îi este probabil frig. Astăzi a bătut un vînt mai aspru dinspre est. Intraţi, vă rog, şi încălziţi-vă lîngă foc.

Angelica mulţumi gazdei şi urcă sprintenă treptele, prea fermecată de ceea ce vedea în jurul ei pentru a se mai întreba ce o făcuse să tremure. Castelul era mult mai frumos decît ea şi-l imaginase. Era luminos, aerisit şi ferestre enorme lăsau să se vadă peisaje de vis pretutindeni unde te învîrteai. Pe o păşune ce se învecina cu o colină în partea de sud păşteau nenumărate vaci ce plesneau de sănătate. De unde era castelul, privitorului i se oferea o perspectivă superbă; un rîu cristalin străbătea colinele şi, pe terasa vestică, se întindeau grădini de vis în care, printre straturile de flori, erau aşezate statuete graţioase şi superbe vase de lut. Angelica se îndrăgosti imediat de Cranleigh, trecînd încă o dată prin senzaţia inedită de plenitudine sufletească pe care i-o dădeau acele locuri ce se potriveau perfect personalităţii şi gusturilor sale. Rîse în sinea ei de aroganţa de care dădea dovadă aspirînd în secret la aşa ceva, dar mai ales rîse de faptul că

visa cu ochii deschişi că, după ce se va mărita, casa ei va arăta exact ca reşedinţa de la Cranleigh.

5

În acea seară, după cină, contele îşi invită oaspeţii în salonul galben.

- Sper să pot face în aşa fel încît să nu vă plictisiţi aici şi să gustaţi din plin zilele pe care le veţi petrece la castel, le spuse el. Va trebui să iertaţi că nu am organizat o petrecere în cinstea sosirii dumneavoastră aici, dar sunt eu însumi un fel de intrus la Cranleigh şi nu cred că se cuvine să chem prea multă lume aici. Cranleigh nu îmi aparţine încă, aşa că dacă aş da deja petreceri sub acest acoperiş, lumea s-ar scandaliza, nu credeţi, Lady Avery? o întrebă el privind-o cu maxim interes.

- Aveţi perfectă dreptate, sir, confirmă Lady Avery. Raţionamentul dumneavoastră este, ca de obicei, infailibil. Sunt sigură că toată lumea admiră preocuparea dumneavoastră faţă de Cranleigh, interesul pe care-l dovediţi faţă de averea şi domeniul răposatului dumneavoastră văr. Vom încerca să ne simţim cît mai bine şi nu vă faceţi griji pentru noi, înţelegem că timpul dumneavoastră e preţios. Cît despre mine, aş fi încîntată să-mi petrec timpul în minunatele dumneavoastră grădini; soţul meu nu are oricum reputaţia unui om care se plictiseşte repede, dar vă

rog să-mi promiteţi că n-o să-l lăsaţi să se ocupe de afacerile domeniului, adăugă ea cu un aer confidenţial, aplecîndu-se la urechea contelui.

- Şi totuşi am avea cu ce să vă distrăm pe perioada şederii, bineînţeles dacă doriţi să profitaţi de această ocazie, spuse contele. Vecinul meu, lord Revelstoke, organizează un bal săptămîna viitoare şi sper să rămîneţi pînă atunci. Vom petrece noaptea acolo şi vă promit că n-o să vă pară rău.

Lady Avery îşi făcu imediat un calcul mental, cu rapiditatea cu care un negustor socoteşte cît valorează marfa vîndută, cîntărind argumentele pro şi contra faţă de ceea ce li se oferea. Cu viteza luminii, lady Avery trecu în revistă motivele pentru care ar fi meritat să ajungă tîrziu la Ickworth, prelungind astfel la nesfîrşit pregătirile pentru sezonul londonez. Deşi nu recunoscu cu voce tare, ţinea morţiş să meargă la balul casei Revelstoke. Lady Revelstoke (născută Beauclerk) avea foarte multe relaţii sus-puse, avînd în vedere că sora ei, marchiza de Droitwich, era una din doamnele de onoare ale reginei! Nici mai mult, nici mai puţin! Da, categoric da! îşi spuse Lady Avery, era o ocazie nemaipomenită pentru ca Angelica să întîlnească şi alte persoane, să-şi facă prieteni şi, cine ştie...Mintea lui Lady Avery o luă deja razna.

- Iată-te, în sfîrşit, Angelica! ciripi bătrîna extaziată. Iată-te invitată la primul tău bal! Bineînţeles că vom rămîne pînă atunci, lord Greystone! Încîntătoare propunere!

- Aş fi vrut să vă pot oferi mai multe ocazii de

distracţie, Lady Angelica, spuse contele, concentrîndu-şi atenţia asupra fetei.

- Vai, dar nu cred că m-aş putea plictisi cumva într-o casă atît de frumoasă, răspunse ea cu sinceritate. Mă bucur că voi avea suficient timp la dispoziţie pentru a citi. Înainte de cină mi-am permis să vizitez biblioteca şi mărturisesc că sunt mai mult decît impresionată. Şi, din cîte am înţeles, Cranleigh are şi o colecţie valoroasă de tablouri. Mă interesează în mod deosebit.

- Dumnezeule, Greystone! interveni lord Avery, puţin cherchelit din cauza vinului, dar cai nu aveţi pe-aici. Sunt sigur că pe Angelica ar interesa-o mai mult capitolul ăsta. De fapt, pun pariu că preferă călăria oricărei alte ocupaţii. Poate nu ştii că ai în faţa ta una din cele mai bune călăreţe din Anglia? Dacă vrei să îi oferi posibilitatea de-a se distra ore întregi, dă-i un cal, dacă se poate nărăvaş. Îi place să-i simtă supuşi, să le înfrîngă cerbicia, rîse el cu poftă, fără să mai ţină seama de normele bunei-cuviinţe, pînă cînd îl apucă tusea.

- Încetează, Avery îl interpelă soţia lui, chicotind şi ea ceva mai reţinută, dar numai pentru a-şi ascunde indignarea faţă de purtarea acestuia. Îţi interzic categoric să spui lumii că micuţa, drăgălaşa noastră Angelica e un fel de ... de amazoană. E adevărat că îi place să călărească, se întoarse ea spre conte spre a-i da lămuriri după cum e la fel de adevărat că o face cu multă pricepere şi eleganţă.

- Mă bucur să aud asta, spuse contele zîmbindu-i amabil fetei. Grajdul e plin cu

excepţionali cai de rasă care au aparţinut vărului meu, dar nimeni nu-i călăreşte din păcate. Eu sunt mult prea ocupat cu ambele proprietăţi, aşa că nu prea am timp să mă recreez. Mîine vă voi arăta chiar eu grajdurile şi veţi putea alege orice cal doriţi.

- Sunteţi foarte amabil, lord Greystone, răspunse Angelica încîntată de perspectiva unei zile de călărie, dar n-aş vrea să vă răpesc prea mult timp. Vă sunt recunoscătoare, dar m-aş descurca şi singură la grajduri atîta timp cît puteţi da dispoziţie să mi se permită să aleg un armăsar.

- Dar insist, e plăcerea mea să vă însoţesc, Lady Angelica, spuse contele, încheind aici subiectul.

Înainte de culcare, Angelica răsfoi o carte, pe care o alesese din biblioteca contelui, apoi stinse lampa şi se lăsă sub pături cu mişcări leneşe de pisică. Deodată, i se păru că aude un zgomot şi rămase nemişcată. Curînd, ochii i se obişnuiră cu întunericul şi o mai ajută şi faptul că razele lunii pătrundeau printr-un ochi de fereastră ce rămăsese neacoperit de draperiile groase de catifea. Angelica avu impresia că aude un ţipăt de buhă şi, fără a mai aprinde lampa, se ridică din pat şi se duse lîngă cea mai apropiată fereastră, dădu draperiile la o parte lăsînd lumina lunii să pătrundă din plin. Deschise fereastra, simţind cum aerul rece îi pătrunde toate fibrele. Sub fereastră se întindea parcul, acoperit cu stejari masivi, care aruncau umbre înfricoşătoare pe iarbă. Avu impresia că a văzut ceva mişcîndu-se lîngă un copac şi bănui că era vorba despre vreo căprioară

ce-şi găsise culcuş acolo. Dar strigătul acela de bufniţă aducînd a jelanie, se auzi încă o dată; Angelica se uită cu mai multă atenţie străduindu-se să ghicească de unde venea sunetul, dar în zadar. Apoi îşi aminti de ce strigătul acela o fascina în mod deosebit: cu o noapte în urmă, el fusese semnalul aşteptat de Gitano.

Rămase la fereastră, sprijinită pe pervaz, privind în zare, aşteptînd...aşteptînd...Deodată, absolut conştientă de ceea ce făcea, se retrase de la fereastră, trase cu putere draperiile, acoperind ferestrele, furioasă că-şi pierduse atîta timp gîndindu-se la fugarul acela. Refuza să se lase înşelată de propria ei imaginaţie. Dojenindu-se în gînd pentru dovada aceea deşartă de romantism, se întoarse în pat şi căzu într-un somn adînc.

Văzută numai de lună, mîngîiată de vînt, strecurîndu-se prin fereastra deschisă, o umbră întunecată şi prietenoasă o vizită pe Angelica privindu-i somnul...dar de data aceasta nu mai fu surprinsă de prezenţa acestei umbre. Sărutul lui îi tăie răsuflarea, iar atingerea sa deosebit de blîndă aşa cum se aşteptase de fapt. Îi şoptea ceva la ureche, cuvinte dulci, atît de duioase încît păreau mai degrabă vapori de sunete pe care ea se chinuia să le înţeleagă. O îmbrăţişă şi o sărută încă o dată, de data aceasta cu mai multă pasiune, apoi o puse pe pat şi se pregăti să plece. Angelica deschise ochii şi ridică mîna ca să-i atingă obrazul...Umbra era acolo, în faţa ei, şi totuşi camera era goală. Arătarea fusese doar un vis. Străbătută de o durere profundă, expresia frustrării, îşi afundă faţa în pernă şi adormi plîngînd.

A doua zi, aşa cum promisese, contele o conduse pe Angelica la grajduri. Acestea erau ascunse de o mică pădurice foarte aproape de castel. Arhitectul plănuise astfel aşezarea grajdurilor încît să fie protejate de copaci, lăsînd ochiului numai imaginea castelului, fără clădirile auxiliare.

Era o dimineaţă cam mohorîtă de primăvară, iar razele soarelui se strecurau cu greu prin ceaţa apăsătoare. Cîteva fire de lumină pătrunseseră prin geamlîcurile grajdului. Cu puţin noroc, sperau ca totuşi elementele naturii să fie generoase cu ziua aceea. Slujitorii măturaseră de curînd podeaua pietruită, ridicînd mii de fire minuscule de praf, care filtrau lumina. Acum se ocupa fiecare de cîte un cal, dar cînd o văzură pe Angelica îşi scoaseră cu respect şepcile de pe cap, lăsînd privirile în jos în timp ce aceasta, însoţită de conte, trecea pe culoarele grajdului.

- Iată o iapă superbă cu pielea ca aluna. A mai fost călărită şi e foarte blîndă.

- E foarte...frumoasă, răspunse Angelica, încercînd să-şi ascundă lipsa de entuziasm la vederea acelui ponei mai degrabă, mult mai mic decît caii pe care fusese obişnuită să-i călărească.

Plimbîndu-se în continuare printre cai, vorbiră vrute şi nevrute, admirînd animalele superbe ce-şi sprijineau capetele de ramele de

lemn ale ţarcurilor în care stăteau. Ajunseră la un ţarc ce părea gol. Pe neaşteptate, liniştea fu tulburată de un ţipăt înfiorător ce îi făcu să se cutremure. Un roib negru ţîşni pe uşa ţarcului, dărîmînd-o. Avea zăbalele puse şi îşi dăduse ochii peste cap. În orbite nu se vedeau decît două cercuri albe. Nechezînd atît de tare încît contele şi Angelica simţiră că rămîn fără auz, roibul se repezi spre Greystone şi îi atinse umărul cu atîta furie, încît îi zdrenţui haina. Contele îl biciui cu putere peste cap.

- Înapoi, diavole! urlă contele, rupînd cu brutalitate biciul, dar calul se purta de parcă ar fi fost posedat de Satana. Se lovea acum de uşa solidă care abia se mai ţinea în balamale, zdrobind-o cu pieptul său masiv, după care se repezi să-l apuce din nou pe Greystone. Nereuşind, se lovi de uşă, făcînd resturile să sară în mii de aşchii. Tot grajdul se zgîlţîia din cauza nebuniei armăsarului.

Greystone era acum vînăt de furie, lovind roibul cu ceea ce-i mai rămăsese din bici. Angelica făcuse cîţiva paşi înapoi, retrăgîndu-se înspăimîntată într-un colţ, dar, văzîndu-l pe Greystone biciuind calul i se făcu rău. Nu suporta să vadă animalele chinuite şi tocmai era pe punctul de a striga la conte să înceteze cînd acesta se întoarse şi chemă un îngrijitor.

- Binstead! Vino aici! răcnea el furios, în timp ce grăjdarul veni în fugă la el. Ţi-am spus de o mie de ori să ţii fiara asta bine închisă! Bestia asta o să omoare pe cineva într-o bună zi!

Binstead, un bărbat solid şi puternic, trînti

jumătatea de jos a uşii grajdului şi trase ivărul de fier.

- N-am ştiut că veniţi la grajduri, altfel l-aş fi încuiat ca lumea!

Văzînd că Angelica pălise, Greystone i se adresă cu blîndeţe:

- Îmi pare rău că a trebuit să asistaţi la aşa ceva, Lady Angelica - bănuiesc că v-aţi speriat îngrozitor. Bestia asta e de nestăpînit! Nimeni nu poate călări roibul ăsta şi e un pericol pentru oricine se apropie de el. Ar fi trebuit să-l omor. Văd că sunteţi tulburată.

- Sinceră să fiu, sunt şocată mărturisi Angelica, respirînd greu. Dar ea fusese mai mult luată prin surprindere nu de faptul că fuseseră atacaţi de cal, ci de reacţia violentă a contelui, de sălbăticia cu care biciuise animalul. În acel moment îşi aminti de o anume sclipire din ochii contelui, pe care o remarcase de cînd îl văzuse prima oară şi care îi strecurase un fior în tot corpul. Oare exista vreo legătură între semnalul acela aproape imperceptibil şi purtarea de acum a contelui? Angelica avea sentimentul că intuise răul latent din caracterul lui Greystone.

Cît despre acesta, furia îi dispăru la fel de repede cum se manifestase, redevenind acelaşi bărbat atent, numai lapte şi miere, gata să-i satisfacă orice plăcere.

- Aţi vrea să şedeţi puţin? o întrebă el cu glas domol, după care, schimbînd uşor registrul, i se adresă grăjdarului, ridicînd tonul: Binstead! Adu imediat un scaun!

- Nu, nu e nevoie, protestă Angelica, sînteţi

foarte drăguţ, dar mă simt bine. Am fost doar puţin...surprinsă. Atîta tot.

Cineva în spatele lor tuşi încet, pentru a le atrage atenţia. Era Hibbard, servitorul contelui; acesta ajunsese acolo exact în timpul ciocnirii dintre cal şi stăpîn şi urmărise toată scena în tăcere. Acum considerase că trebuia să-şi anunţe prezenţa. Aşa apărea mereu Hibbard. Nimeni nu-l auzea intrînd sau apropiindu-se, nimeni nu putea aprecia cam de cît timp trăgea acesta cu urechea la o conversaţie. Angelica avea să-l bănuiască, cu mai multe prilejuri, că avea comportament de spion. Era un bărbat deşirat, care se îmbrăca mult prea elegant pentru poziţia pe care o ocupa, ca majordom al contelui. Croiala hainelor era puţin cam prea excentrică, iar materialul din care erau făcute era de foarte bună calitate; manşetele cămăşii erau din batist brodat şi se încheiau cu butoni auriţi, ce frizau eleganţa. Cravata, din cea mai fină mătase, era înnodată într-un nod elaborat şi prinsă cu un ac ce strălucea ca un adevărat topaz. Hibbard era şef peste ceilalţi servitori, cu excepţia lui Park, care ocupa cam aceeaşi poziţie cu acesta, dar era cu mult mai în vîrstă. Hibbard făcea tot posibilul pentru a-l evita.

- Îmi pare rău că trebuie să vă deranjez, stăpîne, spuse majordomul, dar s-a ivit o problemă urgentă care necesită prezenţa dumneavoastră la castel.

- Ce poate fi atît de important, Hibbard? îl întrebă Greystone tăios.

- Mi-aţi dat instrucţiuni să vă anunţ cînd se

întoarce emisarul dumneavoastră din America. Acum vă aşteaptă în bibliotecă. În timp ce vorbea, Hibbard clipea foarte des, lăsînd pleoapele în jos într-un gest - transformat deja în tic - care exprima umilinţa. Mişcarea era lentă, asemănătoare celei a storurilor cînd sînt lăsate în jos pentru a acoperi ferestrele. Îşi accentua fiecare propoziţie cu un zîmbet scurt şi viclean.

- Vă cer iertare, Lady Angelica, se scuză contele, dar chestiuni foarte presante mă solicită şi mă tem că va trebui să vă las singură. Nu vreţi să vă conduc înapoi la castel?

- Deja v-am răpit prea mult din timpul dumneavoastră, lord Greystone. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să mai dau o raită pe la grajduri şi poate găsesc şi un cal pe care să-l pot călări, răspunse ea.

- Cum doriţi, Lady Angelica. Alegeţi orice cal vă place, am dat dispoziţia să vi se înşăueze calul pe care îl veţi prefera, adăugă contele, după care se întoarse spre Binstead, ordonîndu-i: Vezi ca înălţimea sa să fie tratată cum se cuvine şi pregăteşte calul pe care îl va alege. După care, făcînd o plecăciune ce exprima un profund regret, dispăru în mare grabă, urmat de Hibbard, la cîţiva paşi în spate.

- Ce are calul acesta? întrebă Angelica pe Binstead în şoaptă întorcîndu-se, alături de acesta, la armăsarul negru ca tăciunele. Animalul fusese între timp închis în cuşca sa, pe care o măsura acum în copite, mergînd la pas înainte şi înapoi, transpirat şi nechezînd scurt.

- Calu' n-are nimic, înălţimea voastră, numa'

că mai îs şi oameni care nu-i plac. Anumiţi oameni. Numa' pă mine mă lasă să-i aduc hrană şi să-l ţesăl. Numa' pă mine mă lasă să mă apropii dă el. La ceilalţi le e frică să se apropie. Spunînd acestea, Binstead deschise cu grijă jumătatea de sus a uşii de la cuşcă. Pielea calului lucea precum satinul negru. Ceva mai supus, mai potolit, calul îşi puse capul pe uşiţa de jos şi se uită în direcţia Angelicăi, părînd mai degrabă speriat.

- E atît de frumos...! se miră ea. Ceva îi spunea că armăsarul nu era nici pe departe în pragul turbării. Scoase un măr din buzunarul fustei, se apropie încetişor de cal şi, ţinînd mîna întinsă către el, îi oferi fructul roşu, ademenitor. Animalul nu ştia ce să facă. L-ar fi apucat şi nu l-ar fi apucat. Îl tenta, dar îi era frică. Păstrînd încă distanţa între el şi fată, calul mai nechează o dată, cu ochii la măr şi, după un moment de nehotărîre, îl luă între dinţi şi îl devoră cu poftă. Angelica se apropie mai mult, vorbindu-i cu blîndeţe în tot acest timp. Ridică încet mîna, încercînd să-l atingă pe gît, dar calul ţîşni înapoi.

Rămînînd pe loc, absolut nemişcată, Angelica îi vorbea în continuare, cu glas domol. Ridică încă o dată mîna, cu mişcări studiate, atentă să nu-l sperie şi, de data aceasta, armăsarul nu se mai feri. Punînd palma pe gîtul lui şi bătîndu-l încetişor, Angelica simţea cum îi zvîcnesc venele, cum sîngele i se zbate violent din cauza stării de agitaţie de mai devreme. Ochii lui o priveau suspicioşi. După cîteva minute, o lăsă să-i atingă botul şi, în sfîrşit, urechile. Angelica ştia că aceste nobile animale adoră să fie mîngîiate în

regiunea urechilor, mai ales cînd afară e foarte frig, pentru a se încălzi. Sub mîna ei caldă, catifelată, mică dar foarte sigură, calul aplecă supus capul. Timp de zece minute, Angelica îi vorbi fără încetare, făcîndu-l să aibă încredere în ea, alintîndu-l, pînă cînd armăsarul închise ochii, ca şi cum ar fi adormit.

Binstead privi această scenă mut de uimire.

- Păi... măi să fie! Fir-aş al...! Oh, vă cer iertare, domnişoară, spuse el, mirîndu-se cu voce tare şi apoi scuzîndu-se pentru vorbele pe care le rostise. Da' să ştiţi că e prima dată cînd îl văd pă zbuciumatul ăsta dînd aşa din cap. Parcă ar fi un căţeluş. Pă onoarea mea, calu' ăsta vă place.

- Cum îl cheamă? întrebă Angelica în şoaptă, continuînd să îşi plimbe mîna prin coama calului.

- Păi avea o grămadă dă nume care mai de care mai ciudate, da' lordul Anthony - că ăsta era dă fapt calu' lui - îi spunea Prospero.

- Un nume care i se potriveşte de minune, spuse Angelica mai mult pentru sine, bătînd calul uşurel pe gît. Prospero era un vrăjitor dintr-o piesă de Shakespeare, ştiai asta? îl întrebă ea pe Binstead. Iar calul acesta are înfăţişarea unei fiinţe cu puteri deosebite. Spui că Prospero era al lordului Anthony? Nu era acesta fratele ducelui? Cel care... Aici Angelica ezită, fără a mai putea să-şi ducă întrebarea pînă la capăt.

- Da, înălţimea voastră, vorbesc de lordul Anthony, fratele ducelui. Tare urîtă istorie, comentă Binstead, clătinînd capul cu tristeţe, da' aşa îs oamenii, nu ştii niciodată ce hram poartă. Sînt cum sînt caii. Nu ştii niciodată ce au de gînd

Sînt cum sînt caii. Nu ştii niciodată ce au de gînd să facă. Io nu prea cred că Lord Anthony l-a omorît pe frate-său... da' asta e. Park, majordomul, a văzut totul. Şi cînd erau mici fraţii să înţelegeau foarte bine. N-am văzut în viaţa mea doi fraţi care să se iubească aşa dă mult. Poate că d-aici să fi plecat totul. Poate că lordul Anthony n-a mai ştiut ce era al lui şi ce era al ducelui. Poate înălţimea voastră ştie că fraţii cei mici nu moştenesc nimic şi pesemne că lui nu i-a plăcut asta. Nu e prima oară cînd cineva omoară pentru bani. Da' tot mi se pare o grozăvie. Dacă cineva mi-ar fi spus că lordul Anthony o să-şi omoare fratele i-aş fi rîs în nas. Şi-acu', vedeţi şi dumneavoastră! Oamenii-s ca nişte cai. Azi în bine, mîine îi loveşte damblaua. Binstead ridică preocupat din umeri, studie o clipă podeaua, apoi, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi, concluzionă cu voce scăzută: Mda... asta e... nu cunoşti omu' niciodata.

Angelica îl privea compătimitoare, impresionată de preocuparea sinceră pe care Binstead o dovedea.

- N-am văzut în viaţa mea un băiat mai vesel decît domnişorul Anthony, reluă Binstead, rîzînd încetişor, părînd a vorbi în continuare cu sine însuşi, dar uitîndu-se la Angelica. Ce fericit a fost în ziua în care l-a călărit prima oară pe Prospero. I-a fost dăruit chiar în ziua în care l-a fătat iapa. Din ziua aia nu l-a mai scăpat din ochi. Tot timpu' îşi făcea dă lucru pă la grajd. Şi-acu', dă cînd a plecat domnişoru', nimeni nu a mai putut să pună şaua pe Prospero. Nu lasă pe nimeni

să-l călărească. Dă din picioare ca un nebun dacă vede pe cineva cu şaua în mînă că s-apropie de el.

- Ce păcat... spuse Angelica încet. Să ştii că e rău pentru el că nu mai aleargă, îşi pierde vigoarea. Binstead, adăugă ea iluminată de un gînd, voi încerca să îl călăresc eu. Văd că mă place şi mă acceptă. Trebuie să încerc.

- Vă rog, înălţimea voastră, protestă Binstead alarmat, calu' ăsta n-a mai fost călărit de nimeni cam de multişor! E periculos! Şi pă urmă, să ştiţi că lordul Anthony a fost singurul care l-a călărit vreodată.

- Dar eu sînt hotărîtă să încerc. Te rog, adu-mi o şa şi un căpăstru, ordonă ea fermă.

- Dar stăpînu' meu, contele... o să mă biciuiască dacă vi se întîmplă ceva. N-o să-i placă, dacă mă dă afară, domnişoară? o imploră Binstead, pledîndu-şi, într-un fel, cauza.

- Fii liniştit, dacă se întîmplă ceva am să-i spun lordului Greystone că nu ai nici o vină. Îi voi spune că eu ţi-am ordonat să-l pregăteşti pe Prospero. Ai cuvîntul meu de onoare.

Binstead, om simplu, dar cu o gîndire sănătoasă, îşi spuse în sinea lui: probabil că înălţimea sa are dreptate, dar ce mă fac dacă îşi frînge gîtul? În cazul ăsta, nu va mai avea cum să-i explice contelui şi nimănui altcuiva care era adevărul! Şi-atunci ce-o să mă fac, dacă rămîn şi fără slujbă şi fără un acoperiş deasupra capului? Dracu' m-a luat! Toate acestea erau gînduri exprimate într-un limbaj prea puţin potrivit de faţă cu o domnişoară din aristocraţie, care i-ar fi putut da o replică usturătoare, pe un ton rece, o

insolent!" sau poate chiar mai rău. Ceea ce nu ştia Binstead era că, dacă s-ar fi exprimat în felul acesta faţă de Angelica, aceasta i-ar fi dat un răspuns blînd, politicos, de genul: „Ai dreptate, Binstead, fără îndoială, dar, dacă îmi frîng într-adevăr gîtul, măcar vei avea satisfacţia de a şti că mi-am primit răsplata pentru nesăbuinţa mea!..." Şi amîndoi s-ar fi amuzat copios. Dar cum Binstead nu ştia că în prezenţa Angelicăi se putea purta şi exprima firesc, el protestă la fel de politicos.

- Calu' ăsta n-a ştiut niciodată ce-i aia şa, domnişoară.

- Înţeleg şi asta, dar se va obişnui repede cu ea, replică Angelica fără să se dea bătută, zîmbind vag în semn că ignora orice sfat i-ar fi fost dat.

- Ar fi straşnic să-l văd pe năbădăiosul ăsta călărit din nou, cedă în sfîrşit Binstead, realizînd pînă la urmă că fata din faţa lui nu cunoştea cuvîntul „nu". De fapt, începuse să-i surîdă deja ideea unui spectacol inedit, iar natura lui sportivă învinse. Dacă nu vă supăraţi, domnişoară, adăugă el, cred că animalul e prea puternic şi o să vă dea jos chiar fără să vrea. Dacă n-a fost călărit atîta vreme, e proaspăt ca dimineaţa.

- Ai perfectă dreptate, Binstead, dar sînt hotărîtă să-mi încerc norocul. N-am văzut cal mai frumos şi n-aş avea linişte dacă nu aş şti că am încercat totuşi. Şi pe urmă, nu uita, dacă un cal este antrenat şi ţinut în formă, este mai puţin nervos.

Acesta era de fapt secretul încăpăţînării ei. Fusese de-a dreptul îngrozită de promisiunea contelui de a ucide armăsarul şi considera că mişcarea, alergarea, exerciţiul în general aveau să-l facă mult mai supus, eliminînd astfel orice motiv pentru a-l distruge. Refuzînd să mai asculte ceea ce Binstead avea de spus, Angelica îi reteză vorba, poruncindu-i, pe un ton deosebit de blînd, dar ferm, să i se aducă o şa.

Binstead ascultă, constatînd cu stupoare că, după ce dădu cîteva ture în jurul grajdului, sub impulsul nervilor, Prospero acceptă şaua şi frîul. Încă destul de agitat şi asudat, fu condus afară de Angelica. Conştient de faptul că trebuia să dea o mînă de ajutor, Binstead se oferi să ţină zăbala pînă cînd Angelica avea să se aşeze în şa.

- Cred că ar fi mai bine dacă nu te-ai apropia, îl sfătui ea. Nu vreau să creadă că îl păcălim, trebuie să-l fac să capete încredere în mine.

Angelica îl duse lîngă scara special amenajată pentru încălecare. Nu mică îi fu mirarea cînd văzu că Prospero e docil. Muşchii tremurau, dar energia era controlată; nu se ridică pe picioarele dinapoi, nici nu dădu cu îndărătnicie din ele în încercarea de a o împiedica pe fată să încalece. Aflat la o distanţă apreciabilă, Binstead îi urmărea cu atenţie, conştient de faptul că exista posibilitatea să fie nevoie să se apropie de cal în cazul în care i-ar fi alunecat frîul. Angelica urcă scăriţa, vorbind în şoaptă, încercînd să liniştească armăsarul. Se aşeză în şa dintr-o singură mişcare, pe cît de scurtă, pe atît de sigură de sine. Spinarea animalului tresări puternic din cauza

neliniştii ce îl stăpînea şi din cauza efortului pe care îl făcea, probabil, de a-şi stăpîni nervozitatea. Toate acestea se îmbinau cu noua situaţie în care era pus, aceea de a simţi din nou un călăreţ în spate. Angelica îl încurajă fără pic de teamă să pornească la pas.

Un mic grup de îngrijitori se alătură lui Binstead, şi toţi priveau cu gurile căscate spectacolul din faţa lor. Vestea se împrăştie ca un fulger printre toate slugile de la grajduri; toţi aflaseră că o fetişcană - probabil cam zănatică - avea curajul să încalece calul cel mai de temut din tot ţinutul. Aproape că maxilarele inferioare le căzuseră cu desăvîrşire văzînd că o mînă de om era în stare să îmblînzească ceea ce devenise - pentru ei - aproape o fiară. Rînjeau cu toţii, dîndu-şi coate, făcîndu-şi cu ochiul, privind scena şi aşteptînd cu sufletul la gură clipa în care fata avea să fie aruncată din şa. Era foarte clar pentru toţi faptul că Prospero nu era deloc obişnuit cu o şa specială pentru femei. Urechile i se mişcau în toate direcţiile. Gîtul i se încordase, dădea nervos din picioare şi ţîşni ca o săgeată în partea dreaptă, de parcă ar fi fost înţepat de un tăun. Cel mai mult îl deruta faptul că simţea presiunea ambelor picioare ale Angelicăi pe partea dreaptă. Nu ştia ce să facă şi tropăia pe loc învîrtindu-se ca un titirez. Angelica îşi aranjă poziţia în şa încercînd să echilibreze geutatea, apoi îi îndemnă cu călcîiul stîng, atingîndu-l cît putu de uşor.

- Uite-acu' o să explodeze! zîmbi şmecher unul dintre grăjdari. Micul grup din faţa grajdu-

lui aştepta cu nerăbdare prima mişcare greşită a calului, considerînd căderea călăreţei de pe şa ca inevitabilă.

- Asta o caută cu lumînarea, chicoti altul.

- Io nu-s aşa sigur... îi contrazise Binstead, iar ochii îi străluceau aruncînd scîntei către bărbaţii din jurul lui. El era singurul care văzuse cum răspunsese armăsarul mai deveme la mîngîierile Angelicăi. Bunicul lui Binstead, un îmblînzitor de cai de origine irlandeză, îl crescuse pe acesta povestindu-i despre legătura aproape magică ce se poate naşte între om şi cal. Acum, Binstead era convins că are înaintea ochilor dovada vie a acestor legende.

- Ce credeţi, oare ar vrea să muncească aici, la grajduri? întrebă unul, mai mucalit.

- Bravo, domnişoară! strigă Binstead cu vocea omului care a cîştigat la jocuri de noroc. Aţi reuşit! Cei din jurul său începuseră deja să pună rămăşag, dar majoritatea erau de părere că Angelica va cădea pînă la urmă.

Acum, Angelica îl îndruma pe Prospero să meargă la pas, perfect conştientă de ceea ce avea de făcut şi intuind fiecare mişcare a armăsarului. De mică ştia că doar caii foarte inteligenţi sînt periculoşi. Mai fusese învăţată că majoritatea cailor nu aveau habar de adevărata lor forţă, căci, de ar fi fost aşa, caii sălbatici nici nu ar mai fi fost îmblînziţi. Categoric, Prospero era un cal inteligent şi extrem de periculos pentru cei pe care nu îi agrea. Acum, el era de fapt stăpîn pe situaţie, tolerînd-o pe Angelica, iar ea înţelegea prea bine acest lucru.

Calul, un animal masiv, ţinea capul în jos, scoţînd aburi pe nările ce-i fremătau; urechile erau ridicate, date aproape pe spate, şi fiecare muşchi ieşea în evidenţă din cauza tensiunii. Angelica încerca să-l facă să ridice capul, pentru că ştia ce se putea întîmpla atunci cînd un cal ţine capul în jos. Cu blîndeţe, dar foarte hotărîtă, ea mişcă zăbalele în aşa fel încît să-i intre între maxilare, dar Prospero continua să ţină capul în jos. Apoi urmă răbufnirea pe care toţi, inclusiv Angelica, o aşteptau. Cu capul înfipt bine în piept, armăsarul ţîşni în sus, ridicîndu-se pe picioarele dinapoi de trei ori, de fiecare dată cu şi mai multă forţă. Angelica reuşi ca prin minune să ţină frîul, mulţumind cerului pentru avantajele pe care le avea o şa specială pentru femei, singurele ce puneau sexul slab într-o poziţie superioară faţă de bărbaţi. Un călăreţ mai sărac cu duhul ar fi intrat imediat în panică. Calul o smucise, ce-i drept, de trei ori, dar nu fuseseră menite decît să pună la încercare călăreţul. Armăsarul nu intenţionase să-i facă rău fetei, iar ea se dovedise demnă de creatura care i se supunea acum. Angelica rîse şi îl bătu încetişor pe gît.

- Te bucuri şi tu de primăvară, bătrîne? Ai şi tu în sfîrşit ocazia să te simţi din nou liber. E frumos, nu-i aşa.

Şi astfel, între cei doi - un armăsar uriaş şi o micuţă domnişoară - pacea se încheie cu adevărat. Erau acum prieteni. Şi alergau amîndoi, fericiţi, peste păşunea întinsă.

În timp ce servitorii se scărpinau în cap încremeniţi de uimire, Binstead, în al nouălea cer,

aduna substanţialul său cîştig în urma pariului făcut.

6

În seara aceea, profitînd de o scurtă tăcere ce intervenise în timpul conversaţiei, contele căută privirea Angelicăi, întrebînd-o:

- Vă cer iertare pentru faptul că v-am lăsat singură la grajduri azi de dimineaţă. Aţi reuşit să călăriţi pînă la urmă?

- Da, Lord Greystone. Chiar trebuie să vă mulţumesc pentru ocazia pe care mi-aţi oferit-o. L-am călărit pe Prospero.

O undă aproape imperceptibilă de mînie tulbură trăsăturile chipului contelui. Ochii nu putură însă ascunde gîndurile. Angelica observă acel semn de nemulţumire, ce scăpă totuşi celorlalţi oaspeţi pentru că fusese imediat mascat de un zîmbet.

Park, majordomul nelipsit din preajma contelui, o persoană de obicei neutră, indiferent de împrejurări, auzise la fel de bine ca şi ceilalţi cuvintele Angelicăi; scăpă din mînă furculiţa cu care servea la masă, far aceasta se lovi cu putere de podea, după ce ricoşă din spătarul scaunului lordului Avery, pe care îl atinsese în cădere. Acesta din urmă, care tocmai dusese paharul cu vin la gură, se sperie şi fu cît pe ce să se înece. Greystone însă era prea preocupat pentru a mai

observa şi purtarea neobişnuită a majordomului sau reacţia oaspetelui său.

- Vai, dar aceasta este o veste cu adevărat minunată! exclamă contele, încercînd să pară cît mai sincer, apoi se adresă şi celorlalţi. Trebuie să vă spun, Lord şi Lady Avery, că Lady Angelica mi-a făcut un mare serviciu! A reuşit să îmblînzească unul din cei mai dificili cai din toată herghelia. Lady Angelica, nici nu ştiu dacă vă voi putea mulţumi vreodată îndeajuns, adăugă el, arătîndu-i fetei un chip extrem de calm şi prietenos.

- Plăcerea a fost de partea mea, dar nu e meritul meu că am reuşit să mă apropii de Prospero şi, sinceră să fiu, nu ştiu dacă voi reuşi să-l înşeuez a doua oară. E un cal plin de personalitate şi face doar ce-i place. După această mică introducere, temîndu-se să nu îl fi jignit cumva pe Greystone - pentru că nemulţumirea lui fusese mai mult decît evidentă - şi sperînd să mai îndrepte într-un fel „greşeala" de a-l fi călărit pe Prospero, Angelica începu să le povestească o întîmplare, pe cît de veridică, pe atît de nevinovată. De fapt, continuă ea, Prospero s-a purtat cu mine aşa cum o făcea pe vremuri un mic ponei ce a aparţinut tatălui meu; el mi-a dat voie să încalec la vîrsta de trei ani, dar căluţul era atunci deja bătrîn şi cam îndărătnic. I se spunea Cracker, de la „Firecracker".[x] Cracker era un ponei cam prea voluntar şi nu accepta în şa copii prea plinuţi. Dacă un asemenea copil i se suia în

x) firecracker - artificii (n.trad.)

spinare, pornea imediat la galop, se oprea brusc şi-şi înfigea copitele în pămînt. Bineînţeles că nefericitul zbura cît colo. Dar Cracker a fost bun cu mine şi atît de atent încît, să fi vrut, n-aveam cum să cad. Părinţii mei au avut o mare surpriză într-una din zile cînd, luînd ceaiul în grădină, m-au văzut trecînd prin faţa lor, la galop; la un moment dat, era să alunec din şa, el s-a oprit, s-a întors şi m-a împins cu botul înapoi.

- Nu cred, Lady Angelica. Vreţi să mă păcăliţi, interveni Greystone care, după ce ascultase vrăjit povestea sa, izbucni într-un hohot de rîs. Refuz să cred un cuvinţel din fermecătoarea dumneavoastră istorioară - oricît de nostimă ar fi! Spune-mi, Avery, că nu mă înşel cînd afirm asta.

- Ba dimpotrivă, răspunse lordul, protestînd pe un ton jovial. Fenomenul este cît se poate de real şi am fost martor cel puţin o dată.

- N-am auzit niciodată o poveste mai încîntătoare, spuse contele, zguduit încă de hohote de rîs. Sper să-l puteţi călări ori de cîte ori vă va face plăcere. Îl puteţi considera calul dumneavoastră pe perioada şederii la Cranleigh.

După cină, contele insistă ca Angelica să cînte la pian.

- Este un instrument cu un sunet deosebit şi sper că ne veţi face onoarea de a cînta ceva, Lady Angelica, o rugă Greystone, oferindu-i un zîmbet irezistibil, după care se întoarse spre Lady Avery, adăugînd: Am ordonat să fie acordat în onoarea sosirii dumneavoastră aici, pentru că ştiu cît de mult doriţi să fiţi înconjurată de muzică.

Angelica îi îndeplini dorinţa, iar contele fu cu

adevărat impresionat. Şi, chiar dacă interpretarea nu fu tocmai strălucită, Angelica compensă prin înfăţişarea ei de vis, de ajuns pentru a constitui un spectacol în sine pentru ochii lui Greystone. Era îmbrăcată într-o rochiţă modestă din mătase, singura podoabă era un lănţişor subţire din aur. Cum stătea aşa, lîngă pianul din lemn de trandafir, chipul ei proaspăt, îmbujorat după o zi petrecută în aer liber, era luminat de candelabru. Angelica era mai fermecătoare decît oricînd. Frumuseţea şi graţia ei nu trecuseră neobservate, iar Greystone o privea, intrigat de eleganţa ei înnăscută şi de cît de bine se potrivea temperamentul ei în cadrul castelului Cranleigh. Contele stătea în picioare, în stînga ei, întorcînd foile partiturii, în timp ce degetele ei delicate se plimbau cu graţie peste claviatură. După ce ea termină, Greystone o felicită pentru talentul său.

- Mă flataţi, sir, dar nu sînt chiar atît de talentată. Sînt numai îndeajuns de norocoasă să fac parte dintre tinerele instruite ce pot fi uşor confundate cu pianistele adevărate. Numai că, din fericire, la mine nu e cazul.

- Departe de mine gîndul de a vă jigni, Lady Angelica, rîse contele, nu am de gînd să insist că interpretarea a fost magistrală!

Rîseră amîndoi de această glumă, iar Lady Avery îi privi pe amîndoi cu ochi încărcaţi de duioşie. Era încîntată de faptul că Angelica părea a se înţelege foarte bine cu Greystone. Era un bărbat de viitor, o partidă perfectă pentru ea şi, atunci cînd şi castelul Cranleigh avea să intre în posesia sa, contele avea să se numere printre

cei mai bogaţi şi binevăzuţi oameni din Anglia. Îl felicită în gînd pe soţul ei pentru hotărîrea pe care o luase de a se abate din drum şi a rămîne cîteva zile la castel, văzînd în acea vizită o mare şansă. Lady Avery avea faţă de nepoata sa aceeaşi afecţiune firească pe care o avea şi faţă de plantele sale din grădină. Precum o specie rară din domeniul botanicii, Angelica se transformase într-o domnişoară superbă, plină de calităţi, iar bătrînei ei mătuşi îi plăcea să creadă că succesul Angelicăi la Curte avea să fie şi al ei în egală măsură, datorită creşterii pe care i-o dăduse. Cît despre căsătoria nepoatei sale, Lady Avery avea planuri mari.

Fusese mereu de părere că majoritatea părinţilor făceau greşeala de a se lăsa impresionaţi de fumurile romantice ale fiicelor lor, motiv pentru care căsătoriile acestora eşuau lamentabil. De altfel, Lady Avery îşi susţinuse totdeauna teoria cu voce tare, mai ales că avea şi un motiv întemeiat pentru asta: dovada cea mai clară a teoriei sale era regretabila căsătorie dintre părinţii Angelicăi. Căsătoria ei cu lordul Avery, în schimb, fusese aranjată de către tatăl ei, şi nimeni nu putea nega faptul că mariajul lor fusese un adevărat model. Toată lumea spunea asta. Se măritase la vîrsta de optsprezece ani, vîrstă pe care o avea acum Angelica. Cu toate că la început nu-şi iubise soţul, ajunsese să-l respecte, iar relaţiile dintre ei erau de invidiat.

Deşi preocupată de aceste gînduri, Lady Avery nu scăpase nici un cuvîntel sau gest din conversaţia dintre Greystone şi Angelica, nici o

conversaţia dintre Greystone şi Angelica, nici o nuanţă, cît de nesemnificativă. Angelica terminase de cîntat la pian şi cei doi stăteau acum de vorbă, alăturîndu-se celorlalţi, lîngă şemineu. Lady Avery ciuli urechea, străduindu-se în acelaşi timp să pară absentă.

- Spuneţi-mi, Lady Angelica, vă place să dansaţi?

- Drept să vă spun, sir, nu am avut de prea mule ori ocazia să-mi dau seama, dar sînt convinsă că mă va tenta. Deşi, avînd în vedere că îmi place muzica nespus de mult, aş fi mai degrabă tentată să ascult acordurile şi risc să mă încurc în paşi.

- Sper că mă veţi trece şi pe mine în carnetelul de bal la recepţia lordului Revelstoke, de săptămîna viitoare.

- Să ştiţi că veţi fi probabil singurul care mă va invita, pentru că altfel aş risca să fiu pe post de plantă decorativă, mărturisi Angelica, pe care Greystone o găsea extrem de spirituală. Greystone realiză faptul că francheţea ei dezarmantă nu era nicidecum dovada unei false modestii sau obişnuita vînătoare cochetă după complimente practicată de obicei de tinerele domnişoare. Angelica era doar sinceră - poate chiar prea sinceră -, dar era încă foarte tînără şi personalitatea ei nu era pe deplin conturată.

- Nu cred că cineva v-ar putea considera doar ca o floare decorativă, Lady Angelica, în orice caz, mă voi ocupa personal de asta. După care, arătîndu-i un album ce se afla pe o masă masivă din lemn de mahon, lîngă cămin, o invită să privească împreună cîteva acuarele aparţinînd lui Turner şi care făcuseră parte din colecţia răposatului său văr. Conducînd-o spre locul cu pricina, contele adăugă: Am dat ordin să fie aduse, în timpul cinci, pentru că am bănuit că vă vor face mare plăcere.

- Cum să nu! exclamă Angelica încîntată, m-iar face mare plăcere! Ador tablourile în ulei ale domnului Turner, dar n-am văzut niciodată acuarelele sale.

Se aşezară alături pe canapea, răsfoind pe îndelete albumul conţinînd douăzeci şi patru de lucrări. Angelica era uimită de frumuseţea lor: castele de-a lungul Rhinului, văi din munţii Alpi ascunse în ceaţă, vederi din Piaţa San Marco, inundată de soare, toate executate de o mînă de geniu, toate exprimînd delicateţe şi un spirit deosebit.

- N-am văzut niciodată culori mai frumoase şi mai măiestrit îmbinate. Priviţi roşul cerului. E aproape la fel de strălucitor ca adevăratul apus de soare.

- Sînt persoane care consideră că Turner a cam exagerat în folosirea culorilor, sugeră Greystone cu amabilitate. Nu prea par naturale.

- Dar mie îmi place să cred că sînt reale - pentru că în felul acesta pot spera ca, într-o zi, să văd Veneţia, mai spuse Angelica, potrivind unul din tablouri în aşa fel încît lumina să cadă cît mai bine asupra lui. Mi-ar plăcea să revăd aceste acuarele la lumina zilei, presupun că Turner le-a pictat în aer liber.

- Îmi pare bine că vă plac aceste picturi, zîmbi

contele cu căldură, şi vă promit că vi le voi pune oricînd la dispoziţie, ajunge doar să le cereţi. Mi-ar fi plăcut să vă pot promite şi o călătorie la Veneţia, dar sînt convins că veţi găsi persoana potrivită care să vă ofere absolut tot ce vă veţi dori în viaţă.

Continuară să se uite la tablouri, comentînd asupra detaliilor şi tehnicii folosite. De cîteva ori mîna contelui atinse, ca din greşeală, degetele Angelicăi. Prima oară, ea avusese impresia că i se pare. A doua şi a treia oară, gestul îi ridică întrebări.

Înainte de a-şi spune „noapte bună", Angelica se duse în bibliotecă pentru a-şi alege o carte. Citind titlurile cărţilor legate în piele, ochii îi căzură asupra unui dicţionar spaniol, şi, aproape involuntar, mîna fu întinsă pentru a lua volumul din raft. Cu dicţionarul în mînă, se apropie de măsuţa pe care era pusă lampa, apoi o răsfoi pînă găsi ceea ce căuta. Da, era acolo - „Gitano" - un cuvînt ce îi era familiar; traducerea spaniolă a cuvîntului „ţigan". O dată curiozitatea ei satisfăcută, puse dicţionarul la loc, alese un roman pe care să-l citească înainte de culcare şi urcă în camera ei.

Alesese primul volum dintr-o trilogie şi, fiindcă nu putu adormi, prea agitată în urma întîmplărilor din ultimele douăzeci şi patru de ore, citi pînă tîrziu în noapte. Termină primul volum, dar nu-şi putu găsi odihna neştiind care era soarta eroului cărţii, care tocmai plecase în cruciadă. Luă un capot greu, de mătase, peste cămaşa de noapte, îl strînse în jurul taliei. Toţi ai casei erau adînciţi în somn, focurile se stinseseră, iar casa era cufundată în întuneric şi frig. După ce mai puse un buştean în foc, pentru a fi sigură că, la întoarcerea în dormitor, încăperea va fi suficient de caldă, aprinse o lumînare şi se strecură pe hol; apoi coborî lungul şir de trepte din marmură.

Ajunse în holul principal, acoperit cu marmură şi se îndreptă spre uşa bibliotecii. Draperiile nu erau trase, astfel încît lumina mîngîia covorul masiv, gros, frumos ornamentat, şi lambriurile de lemn. Privi atentă rafturile, încercînd să-şi amintească exact de unde luase primul volum, cînd, cu vîrful papucului, atinse ceva întins pe jos, lîngă şemineu. *Ceva viu!* - un animal care tresări speriat şi ţîşni de lîngă ea, căutînd un loc pentru a se ascunde. Speriată la rîndul său, Angelica făcu un pas înapoi şi scăpă sfeşnicul din mînă, lăsîndu-l să cadă pe covor, apoi ieşi în fugă din bibliotecă. Şi ea şi animalul scoaseră sunete de spaimă; pînă la urmă, Angelica se pomeni pe un scaun tapisat, singurul la îndemînă în acel moment. În cazul în care era vorba de un şoarece, acesta ar fi putut confunda poalele cămăşii ei de noapte cu vreo draperie şi poate că ar fi încercat chiar să se ascundă după ele. Tot corpul îi tremura şi i se făcuse pielea ca de găină; strînse cămaşa şi capotul în jurul corpului pentru a mai înlătura senzaţia de frig, se aşeză pe braţul scaunului, ţinînd încă picioarele sus, pe pernă.

Se uită în jur. *Un şoarece?* Imposibil. Creatura fusese prea mare pentru a fi doar un

pe horn, sau poate chiar un bursuc grăsun să fi intrat acolo prin cine ştie ce văgăună secretă? Liniştea se lăsase din nou în cameră, iar Angelica scruta întunericul, ajutată puţin de lumina lunii, încercînd să vadă dacă acea creatură - indiferent ce era - dispăruse. Şi-atunci, de după un scaun, văzu chipul „bestiei", la fel de înspăimîntat, privind-o cu ochi mari şi întrebîndu-se probabil cît era ea de primejdioasă. *Creatura* era, nici mai mult, nici mai puţin, decît un băieţel ciufulit, cu părul negru ca tăciunele! Clipea des, privind-o pe Angelica cu ochi curioşi. Aceasta, răsuflînd uşurată că nu fusese atacată de o rozătoare, aproape că pufni în rîs.

- Dumnezeule!... un băieţel... m-ai speriat de moarte!

Copilul continua să o privească speriat, neîncrezător; ochii erau deja inundaţi de lacrimi.

- Iertaţi-mă, domnişoară, şopti el cu glas răguşit. Am adormit în timp ce lustruiam căminul! Vă rog să nu mă spuneţi! o imploră el, ştergîndu-şi faţa cu mîneca jachetei subţiri înainte ca lacrimile să îi inunde obrajii pistruiaţi şi ieşind de după scaun. Se ridică în picioare şi veni în faţa ei, cu umerii aduşi în faţă.

- Cine eşti? îl întrebă ea.

- Mă cheamă Boots, domnişoară.

- Boots? [x] se miră ea, zîmbindu-i pentru a-i arăta că nu doreşte să-i facă vreun rău. Ce fel de nume e ăsta?

- Eu sînt lustragiu, de fapt, domnişoară - d-aia îmi spun Boots.

x) boots (engl.) - cizme (n.trad.)

- Dar care e numele tău adevărat?

- Titus, domnişoară, răspunse el, ceva mai luminat la faţă, dînd la o parte o şuviţă de păr ce-i căzuse pe frunte.

- Titus. E un nume frumos. Îmi place.

- Mulţam, domnişoară, răspunse el, zîmbind ceva mai încrezător.

- Cîţi ani ai?

- Nouă, domnişoară.

Văzîndu-l în picioare, Angelica observă că era un băiat palid, pistruiat, destul de robust, deşi cam prea slab pentru vîrsta lui.

- Ei bine, Titus, acum că ne-am speriat amîndoi în egală măsură, şezi aici, lîngă mine, şi spune-mi de ce nu eşti în pat la ora asta, ca orice băiat cuminte?

Titus nu se mişcă din loc, continuînd să o privească tîmp, mirat peste măsură de ignoranţa de care ea dădea dovadă.

- V-am spus că munceam, domnişoară, şi am adormit. Vedeţi... spuse el îngenunchind lîngă grătarul şemineului şi ridicînd de-acolo o cîrpă murdară, pe care se grăbi să o folosească în scopuri demonstrative - lustruiam grătarul şi pesemne m-a furat somnul, şi s-a stins şi lumînarea. Luă un sfeşnic de lîngă cămin şi se uită prostit la rămăşiţele de ceară care fuseseră, cu cîteva minute mai devreme, o lumînare.

- Dar de ce munceşti atît de tîrziu? Ar fi trebuit să fii în pat de ore întregi.

- Păi, domnişoară, e datoria mea să lucrez acum, pentru că eu lustruiesc ghetele şi cizmele şi grătarele în timpul nopţii, ca să fie curate a doua

grătarele în timpul nopţii, ca să fie curate a doua zi. Aşa ceva nu se face ziua.

- Dar e îngrozitor - va trebui să stau de vorbă cu lordul Greystone în legătură cu asta.

Trupul lui Titus fu străbătut de un puternic fior de spaimă şi ridică un braţ ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură.

- Nu, nu! Vă rog, domnişoară, nu faceţi asta! Să nu spuneţi o vorbă stăpînului!

- Dar de ce? îl întrebă Angelica oarecum nedumerită şi speriată de reacţia lui.

- Stăpînu' se supără, e iute la mînie. O să creadă că m-am plîns la dumneavoastră. Vă rog, domnişoară, să nu-i spuneţi nimic!

Rugăminţile lui îi frînseră inima Angelicăi. Se aşeză pe marginea scaunului, luîndu-i o mînă într-a sa.

- Ssst! şopti ea. Ajunge. Nu voi spune nimic... absolut nimic, promit. Pe cuvînt de onoare. Eşti mulţumit?

- Mulţam, domnişoară... se ploconi Titus, cu ochii în pămînt, stînjenit de faptul că fata îl luase de mînă. În faţa lui era o tînără ieşită parcă din-tr-un basm, frumoasă, în veşminte strălucitoare, şi care îi zîmbea cu căldură.

- Hai, Titus, şezi şi povesteşte-mi despre tine, îl rugă ea, conducîndu-l spre un mic divan pe care ea se aşeză, arătîndu-i cu mîna că are loc lîngă ea. Băiatul ezita, neştiind dacă se cădea să se aşeze pe canapeaua aceea din damasc atît de scump.

- Mai bine nu... o să murdăresc mobila, hainele mele îs negre, spuse el, aşezîndu-se în schimb pe covor, la picioarele ei.

- Nu poţi sta acolo, Titus. Trebuie să vii lîngă mine, insistă ea, bătînd uşor pernele divanului. Titus se aşeză fără tragere de inimă pe marginea canapelei, atent să nu atingă cumva prea mult stofa. Tu mi-ai spus care ţi-e numele, continuă Angelica, dar eu nu m-am prezentat. Pe mine mă cheamă Angelica.

- Ştiu cine sînteţi, v-am văzut cînd aţi venit în trăsura aia fainâ, cu toţi lacheii ăia împăiaţi, şi cu ăi doi moşi încrezuţi.

- Vrei să spui lordul şi lady Avery, unchiul şi mătuşa mea! pufni Angelica în cascade de rîs.

- Da, domnişoară, răspunse Titus, privind-o cu ochi ce rugau parcă pentru iertare. Iertaţi-mă.

- Nu e nevoie să-ţi ceri scuze! Ştii că ai talent în exprimare?

Neînţelegînd dacă era vorba de o laudă sau un reproş, Titus o privi cu coada ochiului, întrebînd-o cu jumătate de gură:

- Cum adică?

- Adică înţelegi foarte bine ceea ce vezi şi descrii totul cu exactitate.

- Aha, crezu el că înţelege, avînd de data aceasta impresia că e vorba de o calitate obişnuită.

- De cînd trăieşti la Cranleigh?

- M-am născut la Crowood, proprietatea lor-dului Greystone, dar cînd stăpînu' s-a mutat aici, a luat cu el cîţiva servitori de-acolo. Şi m-a luat şi pe mine.

- Îţi place aici?

Faţa i se lumină brusc şi, pentru prima oară,

- Da, domnişoară. Toţi servitorii de-aici sînt buni cu mine, nu ca la Crowood, unde toată lumea e rea şi pusă pe harţă. Mă împac bine cu bucătarul, cu doamna Banks, menajera. Ei îmi dau voie cîteodată să dorm dimineaţa dacă seara mă culc prea tîrziu.

- Dar unde sînt părinţii tăi? Nu-s şi ei aici?

- Nu, domnişoară... răspunse el, iar zîmbetul strengăresc fu înlocuit de o expresie tristă, îmbătrînită. Mama mea a murit din facere... Oamenii spun că era tare frumoasă, că avea părul roşu cum e căpşuna şi că era tare blîndă. Cică ar fi fost o adevărată sfîntă.

- Şi tatăl tău? îl întrebă ea zîmbind, aducîndu-şi aminte de maică-sa.

- Nu ştiu cine a fost tatăl meu, răspunse Titus cu chip întunecat. Nimeni nu ştie cine era.

- Of, dragă Titus, şi tu eşti orfan, ca şi mine, suspină ea, îmbrăţişîndu-l şi lipindu-şi obrazul catifelat de faţa plină de funingine a băiatului. Titus tresări la început, apoi căldura şi aroma părului ei îl copleşiră. O să fim mereu prieteni! îi promise ea, strîngîndu-l o clipă în braţe.

- Oh, domnişoară, cum să vă mulţumesc?! exclamă el fericit, îmbujorat de emoţie. Sînteţi cea mai bună, cea mai frumoasă domniţă din toată lumea!

- Îţi mulţumesc pentru compliment... dar să ştii că atunci cînd doi oameni sînt prieteni, nu sînt obligaţi să-şi spună numai lucruri frumoase.

- Dar eu vă spun din suflet!

Angelica înclină capul într-o parte, zîmbindu-i.

- E tîrziu. Ar fi bine să mă întorc în camera mea, iar tu ar trebui să dormi la ora asta. Hai să vedem unde mi-a căzut lumînarea.

O căutară pe covor şi o găsiră lîngă cămin. Angelica rupse lumînarea în două, punînd cîte o jumătate în cele două sfeşnice. Titus luă cutia cu chibrituri de pe policioară şi aprinse lumînările. O privi neîndrăznind să pună întrebarea ce-l frămînta. După cîteva secunde, curiozitatea învinse buna-cuviinţă.

- Domnişoară, o să ziceţi că sînt obraznic, da' ce căutaţi aici atît de tîrziu?

- Mai întîi, parcă am stabilit că sîntem prieteni. Spune-mi pe nume.

- Dar eu mi-s doar o slugă, nu pot să vă spun pe nume! exclamă el şocat, abia rostind cuvintele de uimire.

- Atunci n-am să-ţi răspund, rîse ea.

- Angelica, şopti el numele timid, cu jumătate de gură, rîzînd la rîndul lui.

- Acum îţi voi răspunde. Am coborît să-mi aleg o carte, răspunse ea zîmbind, amuzată de faptul că o asemenea mică favoare îl putea face atît de fericit.

- Adică ştiţi să citiţi... vreau să spun, aveţi timp să citiţi toate cărţile astea? întrebă Titus surescitat, rotindu-şi privirea printre rafturile de cărţi.

- Mda... cam pe toate, sper. Dar nu pe cele latineşti. Nu mi-a plăcut niciodată latina.

- Ce scrie în cărţile astea?

- Păi... o grămadă de lucruri. Unele sînt romane... poveşti... altele sînt cărţi de istorie... de filosofie... de ştiinţă... unele sînt scrise în alte limbi,

franceză, latină. Ele ascund multe lucruri interesante.

Titus o privi cu respect, ascultînd cu ochi măriţi de curiozitate, apoi lăsă privirea în jos, pentru a-şi ascunde expresia tîmpă pe care bănuia că o căpătase.

- Pot să-ţi spun un secret?

- Desigur, doar de asta sînt prietenii, să poţi împărtăşi cu ei orice, îi explică Angelica aşezîndu-se pe un taburet pentru a fi mai aproape de el.

- Mi-ar plăcea să pot citi şi eu cîndva, da' aşa cum trebuie. Vreau să citesc cărţi de istorie, să ştiu şi eu cum era înainte. Acu' ştiu alfabetul şi citesc o grămadă de cuvinte şi domnu' Park, majordomul, mă învaţă să citesc din Biblie.

- Minunat! Vrei să te ajut şi eu cît stau aici?

- A, nu, domnişoară... adică... Angelica, şopti el, tresărind că fetei îi putuse trece aşa ceva prin minte. Nu se cade şi pe urmă aş intra în bucluc dacă s-ar afla că o cicălesc pe o fată aşa ca dumneata să mă înveţe să citesc!

- Înţeleg... şi cred că şi mătuşa mea m-ar pune la punct pentru că, ar zice ea, m-aş coborî. Angelica părea preocupată de ceva. Lumea era plină de nedreptăţi. N-aş vrea să ai necazuri din cauza mea, mai spuse, dar atunci cînd vei învăţa să citeşti bine, îţi voi trimite nişte cărţi. Ce zici?

- Da, da! rosti Titus cu sufletul plin de bucurie. Mulţumesc. O să le păstrez ca pe nişte amintiri scumpe. Chipul îi era luminat de bucuria speranţei.

La lumina lunii, Angelica văzu că ceasul de pe policioară arăta ora unu şi jumătate dimineaţa.

- Hai, acum promite-mi că te duci direct la culcare, îl rugă ea.

- Da... Angelica, îţi promit, o asigură el, fericit că îi poate pronunţa din nou numele.

- Noapte bună. Şi... Titus, să ştii că îmi pare bine că sîntem prieteni.

Angelica îl ciupi de obraz, luă lumînarea şi ieşi pe uşa masivă a bibliotecii, zîmbindu-i peste umăr şi repetînd rugămintea de mai devreme.

- Îţi promit... direct la culcare! îi spuse Titus, urmărind-o din ochi, conştient în acelaşi timp de faptul că o minte cu bună ştiinţă. Avea însă atîtea de făcut şi nu-şi putea respecta promisiunea chiar dacă fusese făcută faţă de un prieten bun. Îşi reluă treaba, dar pentru prima oară în viaţă, inima lui micuţă era însufleţită de speranţă şi de convingerea că mai era încă copil.

7

Următoarea dimineaţă fu mohorîtă, aducînd o ploaie deasă şi biciuitoare şi rafale de vînt ce clătinau ferestrele. Privind pe fereastră, Angelica nu văzu decît pîcla de nori grei, cenuşii. Aşezîndu-se din nou pe fotoliul din bibliotecă, de la gura focului, continuă să citească. Sperase să poată călări şi în acea dimineaţă, dar ploaia anunţa să fie îndelungată.

Trecură cîteva ore, după care, o rază timidă de soare, strecurată cine ştie cum pînă pe filele deschise ale cărţii, o făcu să ridice ochii. Ploaia încetase şi soarele îşi făcea încet-încet loc printre norii întunecaţi ce dominau cerul; dar era numai un scurt interval înaintea furtunii. Angelica era neliniştită şi plictisită după o dimineaţă de inactivitate impusă şi profită de faptul că ploaia se oprise pentru a ieşi să se plimbe puţin în grădină. Trase adînc în piept aerul proaspăt, încărcat de aroma ierbii şi florilor; în jurul ei, ceaţa persista, dîndu-i impresia că pluteşte pe norişori minusculi. Soarele mîngîia pămîntul rece şi umed, scăldînd în aur copacii. Dar norii ameninţători de la orizont îi dădură de înţeles că urma o adevărată furtună. Păşea cu grijă pe aleea pietruită, atentă să nu se ude prea tare, în timp ce picături mari de apă cădeau de pe fiecare frunză iar mierlele îşi manifestau în felul lor specific bucuria de a simţi iar soarele, fie şi pentru scurt timp.

Hoinări o vreme prin grădinile superbe, în care straturile de flori şi arbuştii de toate felurile alcătuiau desene şi forme geometrice elaborate; dar, fiind încă destul de devreme pentru ca toate speciile plantate acolo să fie înflorite, obişnuita explozie de culoare era compensată prin diferitele nuanţe de verde. Mergînd de-a lungul unui gard viu din tisă, adîncită în gînduri, Angelica ajunse la intrarea labirintului extrem de întortocheat pe care îl văzuse de la fereastra dormitorului său. Brusc, privi în jur, avînd senzaţia apăsătoare că este urmărită de cineva; dar nu văzu decît un bătrîn grădinar, adus de spate şi care, aflat la o distanţă considerabilă faţă de ea, încărca o roabă cu pămînt, complet nepăsător. Mînată de curiozitate, făcu cîţiva paşi în interiorul labirintului, fără intenţia de a explora încrengătura de culoare. După cîteva clipe, hotărîndu-se să plece de acolo, dădu nas în nas cu contele Greystone.

Purta o haină foarte elegantă, iar pantalonii săi din stofă fină, de culoare deschisă, se potriveau mai degrabă unei ţinute de oraş. Ţinuta îi era completată de un cilindru negru, căptuşit cu mătase argintie.

- Observ că admiraţi micul nostru labirint, exclamă el zîmbind şi apropiindu-se de Angelica. A fost conceput de un strămoş de-al ducelui după întoarcerea dintr-un turneu mai mare pe care îl făcuse prin lume. Din cîte am auzit, acesta a fost deosebit de impresionat de grădinile pe care le vizitase în nordul Italiei, dar mai ales de imaginaţia dovedită de... creatorii lor. Cînd s-a întors, primul lucru pe care l-a făcut a fost să dispună plantarea acestor arbuşti. Labirintul de aici este mult mai mare decît cel de la Hampton Court. Îngăduiţi-mi să vă conduc, Lady Angelica, sînt convins că veţi fi mai mult decît impresionată.

- Vă mulţumesc, Lord Greystone, răspunse politicoasă, dar nu intenţionez să pătrund în labirint. Am profitat doar de cele cîteva raze de soare să mai iau puţin aer curat... Cred că va veni iar furtuna.

- Totuşi insist să-mi permiteţi să vă fiu ghid,

repetă el rugămintea, ridicînd sprînceana într-un gest ce implora. Nu se poate să fiţi oaspete la castel şi să nu vedeţi labirintul. Veţi vedea că nu e chiar atît de încîlcit pe cît pare şi o să vi se pară foarte distractiv.

- Iar eu repet că nu doresc să intru aici, insistă ea zîmbind în continuare, dar adoptînd un ton ferm. Să zicem că am avut doar o curiozitate de-o clipă. L-am văzut de la fereastra dormitorului meu şi am senzaţia că e totuşi foarte complicat. Prefer să mă plimb pe marginea lacului, adăugă ea serioasă. Îşi dorea acum să nu se fi abătut de la aleea pe care pornise, simţind deja umezeala pătrunzîndu-i în pantofi, pentru că iarba era îmbibată de apă.

- Nu vreţi să mergeţi nici dacă vă spun că e un complex foarte inteligent ca structură? perseveră Greystone, cu acelaşi zîmbet pe buze.

După cîteva tentative nereuşite de refuz, Angelica fu nevoită să cedeze insistenţelor contelui, ce părea a nu înţelege semnificaţia cuvîntului „nu". Pînă la urmă, ajungînd la concluzia că un refuz categoric l-ar fi putut jigni pe Greystone, Angelica se resemnă. Contele îi oferi braţul, iar bunele maniere cereau, evident, ca ea să îl accepte. Greystone o conduse prin culoarele întunecate mărginite de arbuştii de tisă; pe măsură ce înaintau în inima labirintului, Angelica devenea din ce în ce mai neliniştită. În ciuda conversaţiei plină de spirit a contelui, fata era încercată de un sentiment inexplicabil de teamă. Pereţii destul de înalţi, ce se ridicau din loc în loc precum nişte turnuri întunecate, blocau

pătrunderea razelor de soare şi împrăştiau în jur umbre neprimitoare, creînd o atmosfră lugubră. Fiori de teamă puneau treptat stăpînire pe ea şi, la un moment dat, se simţi pierdută, îşi pierdu stăpînirea de sine, trăind senzaţiile pe care le încearcă un amnezic ce se trezeşte într-o lume pe care nu o recunoaşte, incapabilă să descopere în jur ceva cunoscut, care să-i redea siguranţa.

- Vă rog, Lord Greystone, să ne întoarcem. Cred că am văzut destul. Mi se pare că toate coridoarele, toate aleile seamănă între ele.

- Păi tocmai aici se vede inteligenţa celui ce a conceput labirintul, pentru că e al naibii de derutant. Ţin minte că grădinarul şef a rămas aici timp de trei zile pînă a fost găsit, iar cei ce l-au căutat au folosit de la bun început un ghem de sfoară, pentru a nu se rătăci la rîndul lor. Această întîmplare părea să îl amuze foarte tare, pentru că începu să rîdă cu poftă. Apoi, prefăcîndu-se a fi la rîndul său derutat, continuă: Deci... ia să vedem, pe unde...?

- Nu vreau să mai stau o clipă în locul acesta, domnule. Să mergem, îl imploră Angelica, pe un ton disperat. Nu-mi place aici, e un loc înfricoşător.

- Dar nu trebuie să vă fie teamă, doar sînt aici cu dumneavoastră, rîse el. Şi pe urmă, priviţi numai cu ce vă pot sări în ajutor! exclamă el, scoţînd cu mişcări iuţi o sabie lungă, cu mîner de argint pe care, la fel de repede, o puse la loc în teacă, provocînd un sunet puternic. Atît timp cît sînt cu dumneavoastră, nimeni nu vă va face nici un rău.

Prea puțin convinsă de cuvintele lui Greystone, Angelica avea deja senzația că se sufocă și asta numai din pricina fricii; o apăsa și aerul umed, o apăsau și pereții înalți și întunecați, mult prea apropiați între ei. Nu exista nici un semn ajutător, tot ceea ce putea vedea dincolo de pereții impenetrabili ai acestei adevărate închisori fiind cîte o șuviță din cerul încărcat de nori cenușii, la fel de apăsători. Compania contelui o tulbura acum peste măsură. Nu se mai simțea deloc în largul ei. Greystone renunțase la conversație, iar acum se apropiase de ea mai mult decît era necesar. Mișcările lui erau lente, dar foarte sigure, iar acum venise atît de aproape de Angelica încît pe aceasta o străbătură fiori de gheață simțindu-l atît de aproape. Își dădu seama că singurul lucru pe care îl putea face era să se îndepărteze de el atît cît să nu i se pară ciudat, dar distanța dintre ei să capete o oarecare decență. La fel de brusc constată că nu mai are unde să se retragă, pentru că în spate simți frunzele ude ale arbuștilor. Un alt fior, de data aceasta de groază, o străbătu din cap pînă în picioare cînd văzu că Greystone continuă să se apropie de ea.

- Ce-ați spune dacă ne-am rătăci și am fi nevoiți să rămînem aici peste noapte? Am fi nevoiți să rugăm servitorii să ne aducă o sticlă de șampanie pe care să ne-o dea cu ajutorul unui coșuleț legat cu sfoară. Nici că s-ar putea ceva mai amuzant!

Chipul Angelicăi exprima acum un sentiment de teamă imposibil de stăpînit, dar, ceea ce nu

știa era faptul că tocmai această expresie îl stîrnea pe Greystone. Ochii ei albaștri, în care se citea o frică nebună, i se păreau contelui irezistibili; Angelica arăta acum ca un animal mic, încolțit. Greystone se apropie și mai mult de ea și în clipa în care Angelica încercă să fugă, acesta ridică bastonul și îi blocă calea. Îi simțea acum respirația grea și la propriu și la figurat și, în clipa aceea, îl urî din tot sufletul. Și, cu cît sentimentul ei de groază creștea în intensitate, cu atît Greystone era mai stîrnit de chipul ei îmbujorat de spaimă și mai ales de buzele ei precum căpșuna. Îi cuprinse mijlocul subțire cu brațul, dar Angelica avu un sentiment de repulsie simțind atingerea aceea ca de reptilă. Era din ce în ce mai șocată de îndrăzneala pe care contele o dovedea, dar mai ales de insistența acestuia. Deodată, o strînse cu putere în brațe, trăgînd-o aproape de el și aplecîndu-se asupra ei, cu scopul vădit de a o supune unei îmbrățișări pe care Angelica era departe de a și-o dori. Constată cu groază că Greystone o ținea acum strîns și cu cealaltă mînă și că încerca să îi ridice fusta. Vru să îl lovească, furioasă și indignată de îndrăzneala acestuia. Reuși să se elibereze din brațele lui, dădu bastonul la o parte și fugi. În clipa aceea îi trecu prin minte că cel mai înțelept lucru ar fi fost să trateze cu indiferență ieșirea contelui și să se poarte în continuare ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, pentru că, dacă i-ar fi arătat că o preocupă purtarea lui necuviincioasă, n-ar fi făcut decît să întrețină o atmosferă încărcată între ei și poate că l-ar fi întărîtat să mai

încărcată între ei şi poate că l-ar fi întărîtat să mai încerce o dată. Pe de altă parte, ştia că ar fi fost o dovadă de nechibzuinţă să înainteze în labirint, pentru simplul motiv că s-ar fi rătăcit şi ar fi fost o pradă şi mai uşoară pentru Greystone. Rămase pe loc, încercînd să se calmeze.

- Ce-aţi zice să o luăm pe-aici? îl întrebă ea abia răsuflînd, dar compunîndu-şi o expresie veselă. Cu toate acestea, nu îndrăzni să se întoarcă cu faţa la el, de teamă ca nu cumva chipul ei îmbujorat, privirea ei derutată şi dispreţuitoare în acelaşi timp să nu o trădeze.

Exact în acea clipă, ca prin minune, pe alee apăru un grădinar bătrîn şi cocoşat. Era atît de adus de spate încît Angelica avu impresia că stă să dea cu nasul de pămînt; jacheta îi era udă de ploaie, atîrnîndu-i de-o parte şi de alta a feţei. Căra o scară şi o pereche de foarfeci imense cu care tăia frunzele. Văzîndu-l pe conte, începu să-şi ceară iertare, făcînd temenele.

- Iertare, stăpîne, da' n-am ştiut că sînteţi p-acilea. Uite că mă duc, spuse el întorcîndu-se. Dar, înainte ca Greystone să aibă timp să-şi manifeste furia şi să-l alunge pe servitor, Angelica îl strigă pe bătrînul grădinar:

- Vai! Splendid! În sfîrşit am găsit pe cineva care să ne îndrume! Ştiţi că ne-am rătăcit. Vă rugăm să ne arătaţi cum să ieşim de-aici. Greystone nu mai ştia ce să spună. Era pus într-o situaţie absolut neverosimilă. Fata aceasta nu numai că-i refuzase avansurile, dar acum îl băga în aceeaşi oală cu ea, pretinzînd că s-au rătăcit şi făcîndu-l astfel de rîs în faţa slugilor. De

neconceput! Bătrînul grădinar mormăi ceva, apoi, sprijinind scara de unul din pereţii verzi, spuse:

- Pe-aici, domniţă... Se strecura printre tufişuri ca un păianjen uriaş în urzeala sa de fire. Era atît de cocoşat şi de bătrîn, încît Angelica se întreba cum de vede pe unde calcă, darămite pe unde să o apuce. După cîteva încrucişări de alei şi două-trei ocoluri, fu fericită să păşească pe poarta labirintului şi să ajungă iar în grădina de unde plecase. În tot acest timp ocoli privirea contelui, păstrînd o distanţă apreciabilă faţă de acesta. Dar, pînă ieşiră din labirint, Angelica îi simţi în spate privirea încărcată de ură.

O dată scăpată de pericol, Angelica mulţumi grădinarului care, fără a-şi ridica privirea, atinse cu mîna borurile pălăriei în semn de salut şi dispăru înapoi în labirint.

Contele păstră tăcerea pînă cînd bătrînul îi lăsă singuri; chipul îi era roşu de mînie; fusese nevoit să-şi stăpînească pasiunea, lucru nemaiîntîlnit pînă atunci.

- Am nişte probleme de rezolvat, Lady Angelica, spuse el pînă la urmă, pe un ton rezervat, dar dacă doriţi, vă pot conduce înapoi la castel. Vorbise ţinînd dinţii încleştaţi.

- Vă mulţumesc, sir, răspunse ea, sperînd că îşi recăpătase oarecum calmul, dar cred că am să fac totuşi o mică plimbare în grădina italiană pînă cînd începe ploaia.

- Cum doriţi, spuse el şi, înclinîndu-se scurt, mai mult de formă, se îndepărtă.

O oră mai tîrziu, Angelica răsufla uşurată

aflînd că Greystone trimisese oaspeţilor săi scuze pentru că nu putea lua prînzul cu ei, motivînd că probleme urgente legate de administrarea domeniului necesitau prezenţa lui în altă parte.

- Spuneai că ai făcut o plimbare prin grădină azi de dimineaţă, Angelica? o întrebă mătuşa ei, savurînd un ceai de anghinare.

- Da, o plimbare scurtă, răspunse Angelica fără a da amănunte. Vreau să te rog ceva, mătuşă Clarissa.

- Da, draga mea, despre ce este vorba?

- Dumneata ai pune grădinarul să tundă arbuştii atunci cînd sînt foarte uzi? Vreau să spun... după ploaie? rosti ea întrebarea ce o frămînta.

- Sigur că nu, prostuţo, răspunse mătuşă-sa, rîzînd încetişor a dojană. Dar de ce mă întrebi? Sper că nu ţi s-a trezit brusc interesul pentru grădinărit?!

- Nu, răspunse Angelica, concediind cu un gest politicos un servitor ce îi pusese în faţă o farfurie cu un conţinut foarte apetisant. Numai că mi-am adus aminte că azi de dimneaţă am văzut un grădinar ce se pregătea să tundă arbuştii imediat după ce a încetat ploaia.

- Cred că ţi s-a părut! Numai cine nu cunoaşte deloc plantele ar face asta! Un nepriceput, îi explică Lady Avery. Aşa ceva e imposibil cît timp frunzele sînt ude. În primul rînd te uzi pînă la piele şi, pe urmă, arbuştii absorb apa precum un burete uriaş şi e imposibil să-i taie cineva cum trebuie, rezultatul ar fi deplorabil, marginile nu ar fi drepte. Sînt sigură că te-ai înşelat, că ţi s-a

părut doar că îl vezi pe omul acela, încheie ea subiectul, concentrîndu-se asupra prepeliţei umplute cu prune, împănată cu slăninuţă pe care Park, majordomul, o tăia în porţii mici şi o servea într-o tavă de argint.

- Probabil că mi s-a părut, repetă Angelica, dîndu-şi seama cît de bizară, aparent întîmplătoare fusese apariţia bătrînului grădinar, dar cît de binevenită în acelaşi timp.

- Nici nu ştii ce mult mă bucură să aflu că în privinţa grădinăritului eşti încă o novice, scumpă Angelica, chicoti Lordul Avery cu o voce din care răzbătea sarcasmul omului supus, timp de treizeci de ani, fanteziilor legate de grădinărit şi peisaj în general pe care e nevoit să le suporte din partea soţiei. Sincer vă spun, nu ştiu dacă n-aş ceda nervos în cazul în care ar trebui să ascult părerile *amîndurora* despre acest subiect... categoric, ar fi prea mult pentru mine. Apropo, scumpele mele doamne, îngăduit fie-mi să aduc în discuţie un subiect ce nu e de natură horticolă... Cu cîteva zile în urmă am trimis Comisarului şef din Kent o scrisoare şi iată că am primit răspuns. Căpitanul Ruxton a fost deosebit de amabil şi mi-a spus că oamenii aceia care au invadat hanul Royal Oak în noaptea cu pricina nu erau din subordinea lui... nu erau poliţişti! Îmi mulţumeşte în termeni foarte politicoşi pentru plîngerea amănunţită pe care am înaintat-o şi promite să se ocupe în continuare de acest caz. Părerea mea este că acest căpitan este o persoană serioasă din moment ce a răspuns atît de repede plîngerii mele, adăugă lordul înclinînd preocupat

- Dddumnezeule... mmmare din ceruri! exclamă Lady Avery scăpînd furculiţa din mînă, căscînd ochii mari de spaimă. Asta înseamnă că erau hoţi, tîlhari la drumul mare sau chiar... ah, nici nu îndrăznesc să fac alte presupuneri! Vocea distinsei bătrîne tremura. Şi cînd mă gîndesc că l-am servit pe unul din ei cu bastonul tău, Avery! Doamne, puteam fi ucisă! Mmmmi-am pierdut şi pofta de mîncare! mai spuse ea, căzînd moale ca o cîrpă pe spătarul scaunului.

- Park, strigă lordul speriat de paloarea ce se instalase pe chipul nevestei sale şi sărind în picioare. Adu doamnei un coniac, imediat!

- Mă duc după săruri! sări Angelica, împingînd scaunul în spate.

- Nu-nu, adu numai coniacul, îmi revin imediat, suspină lady Avery. Zău, aşa, Avery! Puteai şi tu să alegi un moment mai potrivit pentru a mă anunţa că a fost cît pe ce să sfîrşesc printr-o moarte violentă! bombăni ea, înşfăcînd paharul cu coniac de pe tava pe care i-o întinse Park, înainte ca majordomul să o poată servi personal. Bătrîna dădu paharul peste cap, sorbind dintr-o dată tot conţinutul.

După cîteva clipe, lady Avery îşi reveni complet din sperietură; apoi, fiindcă se simţea şi foarte slăbită, găsi de cuviinţă să recapete putere cu ajutorul a cîtorva feliuţe de friptură de vitel la care adăugă cîţiva cartofiori copţi, tăiţei, fripturică de iepure, o porţie generoasă de budincă şi o bucăţică de brînză de Stilton.

După-amiază începu iar să plouă; o ploaie rece, mocănească. După masa de prînz, Lady Avery se retrase în camera ei pentru o scrie prietenelor şi rudelor. Lordul Avery se instală confortabil într-un fotoliu lîngă şemineu; se afla în salonul chinezec, ai cărui pereţi erau decoraţi cu dragoni de toate felurile, ce scoteau flăcări pe nările uriaşe şi ai căror ochi păreau a străluci cu adevărat.

Angelica se duse pînă în bibliotecă de unde alese o carte, pe care o puse pe noptiera din dormitorul ei; apoi, deschizînd cartea la pagina la care rămăsese, se aşeză în fotoliu şi începu să citească. Mai bine zis, încercă să citească, dar gîndurile îi fugeau în altă parte. Gîndurile ce o frămîntau erau destul de neplăcute pentru ca ea să încerce să le ignore...dar, pe de altă parte, mai erau şi lucruri plăcute la care nu putea să nu se gîndească, tocmai pentru că fusese mereu foarte sincercă cu ea însăşi. Se simţea tulburată.

Latura dezagreabilă a frămîntărilor ei interioare era legată de comportamentul oribil de care dăduse dovadă mai devreme contele Greystone. Nu fusese niciodată insultată de un bărbat, nicidecum supusă unui tratament atît de murdar. Nici un bărbat nu încercase vreodată nici măcar să o sărute. Verişorii ei din Franţa îi furaseră, în joacă, cîte o sărutare, dar ei erau doar nişte băieţei pe care nu trebuia să-i ia în seamă. Pe cînd Greystone avusese o ieşire bru-

tală iar Angelica nici nu îndrăznea să se gîndească ce s-ar fi întâmplat, sau cît de departe ar fi mers contele dacă bătrînul grădinar n-ar fi apărut acolo la timp.

Partea plăcută a gîndurilor ei era legată de amintirea acelei nopţi petrecute la hanul acela de ţară, cînd un bărbat pe nume Gitano intrase în camera ei şi, cu toate că apropierea lor atinsese oarecum intimitatea, nu îl considerase primejdios. Împărţiseră un spaţiu extrem de mic, în întuneric, cu chipurile aproape atingîndu-li-se, simţindu-şi pulsurile, împărtăşind acelaşi secret şi rostind doar cîteva cuvinte şoptite; cu toate acestea, Gitano nu făcuse nici cea mai mică încercare de a profita de evidenta, completa ei vulnerabilitate. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o încurajeze, să o liniştească, iar ea îl găsea absolut irezistibil din toate punctele de vedere.

Preţ de cîteva secunde, închise ochii, şi, fără ca măcar să dorească acest lucru, avu clar sentimentul că îi simte din nou răsuflarea atingîndu-i obrajii, că îi aude din nou glasul blînd în urechi; amintirea lui era atît de vie, încît Angelica duse mîna la obraz acolo unde Gitano o sărutase. Simţea încă atingerea buzelor sale. O străbătu un fior de plăcere. Şocată de impactul pe care amintirile îl aveau asupra ei, Angelica deschise ochii şi se dojeni în gînd pentru că se lăsase pradă imaginaţiei, pentru că se lăsase copleşită de efectele pe care întîlnirea ei întîmplătoare cu acel neisprăvit le aveau acum asupra ei. În ciuda tuturor lucrurilor, probabil chiar dacă Greystone nu s-ar fi purtat atît de lamentabil, amintirea lui

Gitano rămăsese undeva în adîncul sufletului ei, impresionînd-o mai mult decît ar fi dorit ea să recunoască; iar acum, că diferenţa dintre cei doi bărbaţi devenise atît de evidentă, acele cîteva minute petrecute într-o cameră scăldată de lumina lunii căpătaseră pentru ea o cu totul altă semnificaţie, învăluind-o precum un val plăcut de căldură. La un moment dat, prin uşa care despărţea biblioteca de biroul contelui, Angelica îl auzi pe Greystone vorbindu-i unui servitor şi, brusc, vraja legată de Gitano se rupse. Dorind să fie cît mai departe de conte, Angelica lăsă cartea pe masă şi ieşi din bibliotecă pe uşa ce dădea spre holul principal. Se îndreptă spre cărările largi, din marmură, ce duceau la etajele superioare. Şi acolo, pe treptele ce şerpuiau într-o înclinaţie lină, Angelica avu o senzaţie stranie. Simţi că acel castel era învăluit de o aură de fericire. Era convinsă că, pe vremuri, acel castel adăpostise pe vremuri o familie fericită, că aici se auziseră, nu demult, rîsete şi cîntece. Nici măcar antipatia pe care o simţea faţă de Greystone nu putea impieta asupra atmosferei vesele ce părea să se păstreze încă, deşi înăbuşită, între pereţii castelului Cranleigh. Privi treptele unduitoare din marmură albă ca laptele şi observă că muchiile lor erau tocite de paşii ce le călcaseră de-a lungul anilor. Sau, mai degrabă, se răzgîndi ea, aceste trepte tocite poate prea devreme erau rezultatul jocurilor de copii, care obişnuiau, probabil, să fure tăvi imense din lemn, folosite de obicei de brutari, şi să coboare scările pe ele, ca la săniuş, sau ca pe un tobogan.

La etaj, acolo unde scările se terminau, se deschidea un coridor vast şi foarte lung. Nu era nimeni acolo. Semăna cu o galerie de artă, pentru că pe pereţi erau atîrnate nenumărate tablouri, pe care ea nu avusese ocazia să le studieze cum se cuvine. Generaţie de generaţie, ducii de Stanforth fuseseră, fără excepţie, avizi colecţionari de artă, în sensul frumos al cuvîntului. Tablouri şi obiecte de preţ decorau interioarele castelului Cranleigh, avînd cele mai variate provenienţe. Intrînd în galerie, Angelica văzu imediat un tablou ce părea a fi de van Dyck sau Rembrandt. Apropiindu-se de el, constată cu mare plăcere, că nu se înşelase. Familia ei fusese proprietara unei impresionante colecţii de tablouri, colecţie ce fusese printre primele vîndute de către părinţii ei pentru a-şi achita din datorii.

Îşi aminti totodată că tatăl ei păstrase, atît de mult cît îşi putuse permite, o colecţie mai puţin valoroasă de gravuri ce reprezentau cîteva tablouri foarte cunoscute, aşa că, încă de mică, interesul faţă de artă îi fusese stimulat de tatăl ei; acesta o ţinea deseori pe genunchi, răsfoind alături de ea un album cu reproduceri. Nu numai că îi arăta cele mai frumoase tablouri pictate vreodată, dar îi vorbea şi despre ceea ce reprezentau sau exprimau ele şi despre pictorul ce le dăduse viaţă. Din nefericire, aceste colecţii de gravuri avuseseră aceeaşi soartă ca toate celelalte obiecte de valoare ale familiei Angelicăi: fuseseră vîndute pentru achitarea datoriilor.

Pînă şi numele ei avea legătură cu arta. După

lungi discuţii în contradictoriu cu restul familiei - pornind de la ideea că fetiţa nu trebuia botezată doar după numele unui simplu artist - Angelica fu astfel numită în amintirea Angelicăi Kauffmann, cel mai celebru model al Academiei Regale şi totodată unul din modelele preferate ale lui Robert Adam. Frumuseţea răpitoare a acestei femei fusese exprimată pe pînză de două ori de către un alt pictor, pe nume Reynolds. Două din cele mai bune tablouri ale ei făcuseră chiar parte din patrimoniul familiei Angelicăi. Amîndouă erau pînze mici, ovale, atîrnate sus pe peretele salonaşului în care mama ei îşi petrecuse mare parte din zi şi amîndouă fuseseră pictate de Adam. Angelica îşi aminti că, pe la vîrsta de trei sau patru anişori, o ruga pe mama ei să o ridice pentru a vedea mai bine cele două tablouri înfăţişînd două femei superbe, în îmbrăcăminte romană, într-un peisaj arcadian.

Galeria de tablouri de la Cranleigh era învăluită în tăcere. Angelica putea auzi sunetul paşilor săi pe parchet şi ploaia ce biciuia ferestrele. Trecea încet de la un tablou la altul, fiecare dintre ele impresionînd-o în mod diferit; toate însă avură un efect liniştitor asupra ei. Era de-a dreptul fascinată.

În final, ajunse la un tablou destul de mare, înfăţişînd o scenă idilică cu un grup de familie. Mama, o femeie frumoasă, cu ochi negri, purta o rochie din satin albastru. Îşi sprijinea, într-un gest graţios, bărbia în mînă, privindu-şi cu duioşie cei doi fii. Angelica era convinsă că aceia erau fiii femeii din tablou, pentru că îi semănau

perfect la ochi. Decorul era reprezentat de o grădină superbă; trandafiri şi ghirlande de flori ce păreau aproape reale împodobeau ceea ce se dorea a fi un templu aflat în ruină. Fiul cel mai mare se sprijinea de coloana de marmură, citind o carte subţirică. Fiul cel mic admira o cinteză ce se odihnea pe degetul său; celălalt braţ era întins spre spinarea unui cîine lup de rasă irlandeză ce şedea la picior, cu o răbdare de sfînt.

Era un tablou foarte frumos, iar Angelica avu curiozitatea de a afla cine îl inspirase pe pictor şi cine era pictorul însuşi, dar micuţa placă ce făcuse la un moment dat parte din rama aurită dispăruse, lăsînd o mică pată dreptunghiulară, ceva mai deschisă la culoare. Încercă să-şi dea seama cînd fusese pictat tabloul dar, deoarece personajele purtau costume populare italiene, îi fu imposibil să ajungă la o concluzie. Studiind mai atent tabloul, i se păru că scena aceea avea ceva familiar ei; avea sentimentul că recunoştea grupul adăpostit de acel mic templu, dar nimic concret nu se închega în mintea ei. Era convinsă că nu văzuse niciodată pînă atunci acea pictură. Se simţea foarte atrasă de acea lucrare; exprima o căldură aparte, dar nu numai atît, mai era ceva ce îi inspira simţăminte din cele mai frumoase. Dar, oricît de mult s-ar fi străduit să îşi dea seama despre ce era vorba, nu reuşi. Angelica mai privea încă tabloul cînd un sentiment de nelinişte o făcu să se întoarcă. Hibbard, servitorul de încredere al contelui Greystone, se afla în spatele ei, la numai cîţiva paşi de ea. Văzîndu-l, Angelica nu-şi putut reţine o tresărire de teamă.

- Nemaipomenit, Hibbard! exclamă ea indignată, făcînd eforturi să-şi recapete suflul. De cînd eşti aici? M-ai speriat!

- Vă cer iertare, domniţă, murmură el cu o voce care era departe de a exprima vreun regret. Lordul Greystone mi-a poruncit să vă caut şi să vă întreb dacă nu doriţi să luaţi ceaiul împreună cu domnia sa şi cu Lady Avery, în salon. Din felul în care Hibbard se purta, dar mai ales din felul în care vorbea, Angelica înţelese că acesta nu avea nici un fel de remuşcare relativ la obiceiul său de a trage cu urechea sau de a apărea pe neaşteptate în spatele unei persoane; pentru că nimic nu-i dădea mai multă satisfacţie decît convingerea că reuşea să ia oamenii prin surprindere, speriindu-i de moarte.

- Îţi mulţumesc, Hibbard, poţi să-i spui stăpînului tău că vin şi eu imediat, răspunse Angelica, fără a încerca să-şi ascundă răceala din glas, născută din sentimentul de repulsie pe care îl avea faţă de acel om. Hibbard afişă zîmbetul său studiat, deloc prietenos, clipind des şi dîndu-i Angelicăi senzaţia că ţine ochii mai mult închişi. Se înclină politicos, apoi dispăru la fel de neştiut cum apăruse.

Coborînd în salon, Angelica avu surpriza să-i găsească pe Greystone şi Lady Avery angajaţi într-o conversaţie foarte însufleţită, ce părea a se desfăşura într-o atmosferă foarte conspirativă, pentru că cei doi stăteau foarte aproape unul de celălalt, în două fotolii joase, lîngă şemineu. Cînd o văzu pe Angelica, contele tăcu, se ridică imediat şi, oferindu-i un scaun cu spătar în formă de

diat şi, oferindu-i un scaun cu spătar în formă de lingură, o invită să ia loc lîngă ei. Purtarea lui nu trăda nimic din incidentul ce avusese loc între ei în labirint. Adresîndu-i-se în cea mai prietenoasă manieră cu putinţă, contele spuse:

- Mă străduiesc, deşi, trebuie să mărturisesc, nu prea am succes, să o conving pe Lady Avery să mă sprijine într-un mic proiect la care mă gîndesc de multă vreme, începu el. Sper, Lady Angelica, să am în dumneavoastră un aliat mai de nădejde decît e venerabila dumneavoastră mătuşă.

- Voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă susţin, Lord Greystone, dar dacă mătuşa mea dovedeşte atît de puţin entuziasm, presupun că are motive bine întemeiate, răspunse Angelica afabilă, încercînd să-şi stăpînească dispreţul din voce şi să pară cît mai firească. Lady Avery a dat în orice împrejurare dovadă de mult discernămînt, aşa încît mă bazez pe intuiţia dumisale în orice problemă.

- Iată că deja îi ţineţi partea mătuşii dumneavoastră şi nici măcar nu mi-aţi auzit propunerea! o tachină Greystone. Am să vă spun şi dumneavoastră ceea ce i-am spus lui Lady Avery şi sper să fiţi mai încîntată decît domnia sa. Am implorat-o pe Lady Avery să-mi îngăduie să vă ofer acest mic dar, spuse el înmînîndu-i o mică cutiuţă, astfel încît să vă fac plăcere. Sper să purtaţi acest obiect la balul familiei Revelstoke de săptămîna viitoare, bineînţeles dacă corespunde gustului dumneavoastră.

Angelica luă cutiuţa după o mică ezitare şi,

deschizînd-o, surpriza i se întipări pe faţă. Înăutru era o broşă cu un diamant ce strălucea de-i lua ochii. Nefiind avertizată în nici un fel asupra acestui gest, Angelica fu complet luată prin surprindere, mai ales că acest „mic dar" cum îl numise contele era de fapt un diamant nepreţuit şi foarte extravagant.

- Nnnu... nu ştiu ce... ce să spun, doar că... sînteţi prea generos, conte Greystone, numai că eu nu pot accepta aşa ceva! se bîlbîi ea.

- Bineînţeles că nu poţi accepta, draga mea! interveni Lady Avery accentuînd fiecare cuvînt, luînd ceainicul şi turnînd ceaiul în ceaşca Angelicăi. Tocmai asta îi tot spun eu contelui Greystone de o jumătate de oră încoace. Nu se cuvine ca o domnişoară educată să accepte un dar atît de preţios din partea unui gentleman. O tînără în situaţia ta poate cel mult primi un buchet de flori sau o carte valoroasă. Iar dumneavoastră, conte, sînteţi probabil un om căruia îi place să glumească, pentru că sînt sigură că ştiţi acest lucru la fel de bine ca noi, adăugă ea, pe un ton vesel, bătîndu-l uşurel pe braţ pentru a da o nuanţă şi mai familiară cuvintelor sale.

Angelica închise cutiuţa şi o puse pe braţul fotoliului în care şedea Greystone. Simţea că îi ard obrajii; se simţea penibil, fiind pusă în situaţia de a se descoperi, fără voia ei, în centrul atenţiei. Complet derutată de gestul contelui, neînţelegînd ce se întîmplă de fapt, Angelica găsi de cuviinţă să se închidă în sine, refuzînd să mai scoată vreun cuvînt şi fixînd privirea asupra modelului oriental al covorului. I se părea că se

învîrte toată camera cu ea.

- Nu mă dojeniți, Lady Avery, o imploră contele aproape îngrozit de efectul gestului său, știu că nu excelez în ceea ce privește bunele maniere și sper că Lady Angelica mă va ierta, dar această broșă era cea mai bună ocazie de a fi pusă în valoare.

Chiar și așa deprimată cum se simțea, Angelica nu putu să nu admire, în gînd, spectacolul desăvîrșit pe care Greystone îl oferise. Juca rolul bărbatului jignit și o făcea cu un talent remarcabil. I se părea un mod josnic de a-și cere scuze pentru insulta pe care i-o adusese mai devreme, în labirint. Dar, oricare ar fi fost motivul pentru care găsea potrivit să o pună pentru a doua oară în acea zi într-o situație jenantă, un lucru era cert: Greystone era convins că Angelica trecuse sub tăcere incidentul petrecut între ei doi de dimineață. Sau, mai rău - gîndi Angelica simțind că i se pune un nod în gît - Greystone presupunea că, în cazul în care Lady Avery avea cunoștință de cele întîmplate, bătrîna doamnă era atît de copleșită de farmecul lui încît trecuse cu vederea purtarea sa necuviincioasă, considerînd chiar că Angelica - o fetiță lipsită de experiență - exagerase lucrurile.

- Ce puneți la cale aici? întrebă lordul Avery rîzînd, intrînd în salon și impresionat de atmosfera de intimitate pe care o găsea acolo.

- Pur și simplu încercăm să ne încălzim cu o ceașcă fierbinte de ceai avînd în vedere că afară e atît de frig, răspunse Angelica stăpînă pe sine, pentru că, între timp, își revenise din uimire.

Vino și șezi lîngă noi, unchiule. Nu ți-ar strica și dumitale un ceai bun.

Angelica spera ca apariția lordului Avery să determine alegerea unui alt subiect de conversație, lucru care nu se întîmplă totuși.

- Lord Avery, poate dumneavoastră mă puteți ajuta! îl rugă contele. Aceste doamne, complet lipsite de inimă, vor să-mi strice toată bucuria. Nu sînt deloc amabile cu mine, așa că va trebui să procedez cum cred eu de cuviință.

- Poftim? Vreți să spuneți că nu-și tratează frumos gazda? Nu pot să cred că refuză să se bucure din plin de ospitalitatea dumneavoastră! răspunse amabil lordul Avery, mușcînd din momeală și antrenîndu-se într-un joc pe care îl credea nevinovat.

- Exact! triumfă Greystone. Iată ceea ce numesc eu dovada vie a înțelepciunii! adăugă el arătînd spre lord cu un gest teatral. Dragă Avery, speram să-i pot oferi nepoatei dumitale un mic dar, încercînd, printre altele, să mai înveselesc atmosfera, dar Lady Avery îmi pune tot felul de piedici! exclamă Greystone, rontăind un cub de zahăr.

- Și ce e atît de grav în asta, doamnele mele? întrebă Lord Avery glumeț, trăgînd un scaun și așezîndu-se lîngă ei.

- Ei bine, dacă ar fi vorba de un „mic dar", nici n-am mai sta acum de vorbă, dar bunul nostru prieten, contele Greystone, mi-a cerut permisiunea de a oferi această...broșă... Angelicăi și bineînțeles că am refuzat. Adică am spus „nu", așa cum o să spui și tu, Avery, adăugă Lady Avery

Văzînd broşa, lordul Avery trecu prin toată gama de emoţii posibile, lucru ce fu clar exprimat de chipul său. Mai întîi, în ochii lui se citi suprinderea; aceasta fu pe urmă înlocuită de un sentiment ceva mai greu de definit. Lordul Avery văzu imediat că broşa era de o valoare inestimabilă, iar lui nu-i prea stătea în fire să refuze lucrurile de valoare atunci cînd i se ofereau pe tavă. Gestul era total nepotrivit, dar fiindcă obiectul în sine putea fi evaluat în bani, raţiunea de a fi a lordului Avery, acesta nu putea întoarce spatele unei asemenea „oferte".

- Încîntător... încîntător, murmură el, închizînd cutiuţa nepăsător şi dîndu-i-o înapoi lui Greystone, dar aproape imposibil.

- Asta i-am spus şi eu, Avery, dar dragul nostru oaspete a fost foarte insistent, zise Lady Avery.

- Să nu-mi spui că vei ţine partea doamnelor, Avery, tocmai tu, unul din cei mai vechi prieteni ai mei! exclamă contele făcînd un semn în direcţia lui lady Avery. N-am chiar nici un prieten pe lumea asta? Ţţţţ... bombăni el, privind-o pe lady Avery ca un miel dus la tăiere.

- N-am de-ales, spuse lordul Avery, după o matură chibzuinţă. Sînt tutorele Angelicăi şi nu-i pot permite să primească daruri atît de extravagante, iar motivele le ştii prea bine. În asemenea cazuri, numai un părinte poate face astfel de daruri tinerelor fete, sau, dată fiind situaţia Angelicăi, numai un tutore. Iată cum stau lucrurile, scumpul meu Greystone, adăugă lordul Avery ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre

cămin. Este un gest deosebit de generos, pentru care toţi îţi sîntem recunoscători, dar regulile societăţii ne dictează că nu putem accepta.

- Nu se poate! exclamă contele, ridicîndu-se la rîndul său din fotoliu şi luînd cutiuţa de pe masă. Dumneata, vechiul meu prieten, nu te vei simţi ofensat dacă îţi voi înmîna dumitale această mică dovadă a prieteniei ce ţi-o port.

Lordul Avery nu fu absolut deloc surprins de rapiditatea cu care Greystone intuise raţionamentul său, ba chiar era deosebit de încîntat, aşa că se înclină scurt, în semn de recunoştinţă.

- Cum aş putea să mă simt jignit de acest dar care va reprezenta mereu un simbol al nenumăraţilor ani de prietenie ce ne leagă? răspunse el.

- Splendid! Acceptaţi aşadar acest mic cadou! se entuziasmă contele, înmînînd cutia lordului Avery şi însoţindu-şi gestul cu o plecăciune teatrală.

Aproape incapabil să-şi ascundă mulţumirea, lordul Avery răspunse prin acelaşi gest şi, apropiindu-se de fotoliul Angelicăi, îi oferi broşa.

- Draga mea nepoată, sper că vei accepta această broşă ca dar din partea unchiului tău iubitor şi că o vei purta cu plăcere mulţi ani de-acum încolo.

- Mulţumesc, unchiule, fură singurele cuvinte pe care Angelica le putu rosti. Asista la un spectacol incredibil, care o lăsă fără replică.

- Perfect! În sfîrşit! exclamă şi Lady Avery, bătînd fericită din palme. Fiecare e mulţumit,

bătînd fericită din palme. Fiecare e mulţumit, pentru că fiecare a avut dreptate în felul său.

Numai Angelica nu era fericită. Îşi fixă din nou privirea pe covor, ţinînd cutia cu broşa ca pe un şarpe otrăvitor, cu degete tremurînde. Fu nevoie de un mare efort de voinţă, completat de o oarecare fascinaţie faţă de viclenia contelui, pentru ca ea să ridice în sfîrşit ochii şi să privească în jurul ei. Toţi trei îi zîmbeau şi o priveau cu o asemenea intensitate încît senzaţia ei fu că doreau să îi absoarbă toată vlaga. Şi abia atunci, vag, aproape pe nesimţite, în ea se insinuă sentimentul că fusese trădată de mătuşa şi de unchiul său.

8

După ce urcă în camera ei, Angelica deschise din nou cutiuţa cu broşa pentru a se uita la ea. Nu i se păruse: broşa era, într-adevăr, uriaşă. Avea formă rectangulară, iar piatra reflecta lumina, strălucind în mii de nuanţe, precum ochiul unei muşte privit sub lupă. „Cum aş putea purta asta la bal?“ se întrebă ea. „E prea mare, prea ostentativă! Dar dacă nu o port, ar însemna să-l jignesc pe unchiul meu.“Angelica era derutată de purtarea rudelor sale şi nici măcar nu mai încerca să găsească răspuns întrebărilor ce o frămîntau.. Oftă şi puse bijuteria într-unul din sertarele birouaşului, acoperind cutiuţa cu hîrtii şi cărţi, de

parcă ar fi vrut să sufoce nevinovatul obiect, ţinîndu-l cît mai departe de lumină. Chiar şi după ce închise sertarul, evită să privească în direcţia biroului, de parcă acolo s-ar fi aflat ceva de natură malefică, înzestrat cu puteri sinistre.

Tocmai atunci intră în camera ei Lady Avery, însoţită de Sarah, care ducea în braţe un pachet destul de voluminos, înfăşurat în hîrtie maro.

- Angelica, am o mică surpriză pentru tine, o anunţă mătuşa ei. Cînd Greystone ne-a spus despre balul de la familia Revelstoke, am trimis imediat un curier la verişoara ta, Beatrix şi am rugat-o să-mi trimită urgent pachetul acesta. Repede, Sarah, fugi de adu foarfecele!

- Dar ce e asta, mătuşă Clarissa? întrebă Angelica, fără a-i da de înţeles că avusese suficiente suprize pentru o singură zi.

Sarah se lupta cu pachetul, încercînd să taie hîrtia groasă şi să rupă sigiliul de ceară.

- Avînd în vedere că nu ai absolut nimic mai de doamne-ajută pentru balul de săptămîna viitoare - doar n-ai să porţi vechea ta rochie de muselină, - e îngrozitor de demodată - mi-am amintit că verişoara Beatrix a mai păstrat cîteva din rochiile mamei tale cu intenţia de a ţi le dărui atunci cînd vei creşte, spuse Lady Avery. Aşa că am trimis după ele şi uite că au ajuns la timp. Sper să găsim printre ele una care să poată fi ajustată pe talia ta şi pe care să o poţi purta la bal. Să ne rugăm ca talentul lui Sarah să se dovedească încă o dată, ştii cît e de pricepută la croitorie.

După ce Sarah reuşi să desfacă pachetul, trei

ben, una din mătase strălucitoare de India, iar cea de-a treia era ca o spumă de dantelă albă ca laptele, împodobită cu năsturei minusculi din cristal şi cu perluţe ce străluceau discret în lumina lămpii. Toate trei fură impresionate de rochia de dantelă.

- N-am ştiut că rochia asta mai există, şopti Lady Avery cu răsuflarea tăiată. Asta a fost rochia de mireasă a mamei tale. M-am întrebat de multe ori ce s-a ales de ea, dar n-am bănuit nici o clipă că a ajuns la Beatrix. Este superbă... ce bine s-a păstrat! Doamne, îmi amintesc ce frumoasă era maică-ta în ziua nunţii ei!

- Rochia de mireasă a mamei!... repetă Angelica aproape fără glas, apropiindu-se de pat şi atingînd dantela fără să-i vină să creadă. Am atît de puţine amintiri legate de mama, iar acum totul pare prea frumos pentru a fi adevărat. Priviţi, spuse ea în clipa în care, luînd rochia din mîinile mătuşii sale, un voal de borangic se desprinse din faldurile acesteia. E superb! se minună ea, înecată de emoţie pentru că amintirile începeau să revină, fragmente de viaţă i se perindau prin faţa ochilor. Ridică mîneca rochiei de dantelă atingîndu-şi obrazul cu ea, în speranţa de a retrăi senzaţia pe care i-o trezea, pe vremuri, atingerea mîinii mamei sale. Apoi ochii îi căzură pe rochia din mătase de India, întinsă pe pat şi, în clipa aceea, o altă amintire legată de mama ei i se trezi în minte cu o asemenea claritate, de parcă femeia aceea ar mai fi fost încă în viaţă şi s-ar fi aflat chiar în acea cameră. Părea că stă în faţa ei, la fel de frumoasă, de fragilă ca odinioară; părul

ei de culoarea aurului era prins într-un coc delicat, într-o diademă strălucitoare. Rochia de mătase de India fusese cumpărată special pentru un bal. Parcă o vedea rîzînd fericită, învîrtindu-se în paşi de dans şi arătîndu-i - Angelica avea pe atunci patru anişori - toaleta ei deosebită, înainte ca fetiţa să se ducă la culcare. Angelica îşi amintea pînă şi felul în care flacăra lumînărilor se reflecta în ochii mamei sale atunci cînd aceasta o luase în braţe, dansînd cu ea, îngînînd un vals şi împrăştiind în jurul ei un parfum suav de levănţică. Copila rîdea, ţinîndu-se strîns de gîtul mamei sale. Imaginea avu un impact atît de mare asupra Angelicăi încît parcă se simţea din nou copil; iar rîsul colorat de odinioară, rîs de copil nevinovat, îi revenea cu aceeaşi acuitate în memorie, făcînd-o să simtă parcă durerea maxilarelor şi a muşchilor feţei după un efort prea mare. Această scenă se repetase de multe ori în cei cîţiva ani petrecuţi alături de părinţi şi era invariabil urmată de o mică hîrjoneală în pat. Amintirile acestea o copleşiseră într-atît încît nici nu auzi cînd mătuşa ei i se adresă.

- Angelica! repetă Lady Avery numele ei pentru a treia oară.

- Iartă-mă, mătuşă Clarissa, tresări Angelica, revenindu-şi ca după o stare de transă, nu te-am auzit. Mă gîndeam la ceva. Spunînd acestea, Angelica o luă pe mătuşa ei de mîini, fericită că i se făcuse o asemenea bucurie. O, mătuşă Clarissa, e atît de minunat! Îmi amintesc de rochia asta. Văzînd-o acum, după atîţia ani, mi-am amintit de seara cînd am văzut-o pe mama

mi-am amintit de seara cînd am văzut-o pe mama îmbrăcată în ea. Probabil că se ducea la un bal. E minunat! Of, de ce nu am mai multe amintiri legate de mama?! oftă ea, iar umerii îi căzură într-o atitudine deznădăjduită.

- Pentru că atunci cînd mama ta a murit aveai doar şapte ani, iar majoritatea oamenilor nu-şi amintesc mare lucru în legătură cu primii lor ani de viaţă. Şi oricum, mi se pare că ai reţinut totuşi nişte amănunte semnificative, adăugă Lady Avery încercînd să-şi liniştească nepoata.

- Of, doamne... mama a devenit mai mult un vis pentru mine. Cîteodată mă întreb dacă nu cumva confund, amestec ceea ce îmi amintesc de fapt despre ea cu ceea ce mi-ai povestit dumneata... Dar ceea ce mi-am amintit acum a fost atît de real, de adevărat, încît nu am nici o îndoială că totul s-a petrecut în realitate. O simt atît de aproape de mine, mi-e atît de dor de ea încît mi se pare o mare nedreptate, şi faţă de ea şi faţă de mine însămi, că nu-mi pot aminti mai multe. Ţinînd-o încă pe mătuşa ei de mîini, Angelica îşi dădu seama că Lady Avery putea interpreta spusele ei drept o dovadă de nerecunoştinţă faţă de toţi acei ani pe care şi-i sacrificase ocupîndu-se de creşterea şi educaţia ei. Mătuşă Clarissa, continuă ea, îmi pare rău că fac atîta caz de asta. Ai fost atît de bună cu mine... nici că mi-aş fi putut dori o mătuşă mai bună decît dumneata! spuse ea, îmbrăţişînd-o cu dragoste pe Lady Avery. Bătrîna, care nu fusese niciodată adepta efuziunilor sentimentale, cel puţin nu în public, se simţi oarecum jenată de ieşirea

nepoatei sale şi o bătu pe aceasta uşurel pe braţ, încercînd să se desprindă din îmbrăţişarea ei.

- Ei, gata, gata fetiţo, trebuie să ne punem pe treabă! Ia ţine rochia de dantelă pe tine, să vedem cam cum ţi-ar veni şi ce modificări trebuie făcute, spuse ea, ajutînd-o pe Angelica.

Sarah, ai căror părinţi robuşti păreau că întineresc pe zi ce trecea şi a cărei mamă tocmai dăduse naştere celui de-al zecelea copil, privi această scenă cu inima strînsă, încercată de un sentiment de milă faţă de Angelica. Spre deosebire de aceasta, Sarah ştia, în ciuda condiţiei ei umile, ce însemna o adevărată viaţă de familie cu certuri şi pedepse aplicate copiilor neascultători, dar şi cu foarte multe dovezi de iubire, împărţite în mod egal tuturor membrilor familiei. Şi fiindcă era totuşi o fată cu mult bun-simţ şi deloc lipsită de tact, Sarah se prefăcu a nu observa stînjeneala lui Lady Avery ca urmare a dovezii de afecţiune din partea Angelicăi şi nici incapacitatea bătrînei doamne de a răspunde pe măsură acestei dovezi. Sarah îşi făcu de lucru aducînd aproape de Angelica o oglindă înaltă în care fata să se poată vedea în întregime.

- Eşti leit maică-ta în ziua nunţii ei! exclamă Lady Avery văzînd rochia pe Angelica. Aceasta îşi privea imaginea din oglindă încercînd să-şi închipuie cum arătase de fapt maică-sa în rochia aceea. Căzu iar pe gînduri, se studie în oglindă cu un ochi critic, dar ceva mai puţin plăcut îi tulbură gîndurile. Pentru prima oară realiza adevăratele implicaţii ale căsătoriei. Înţelegea pe deplin faptul că niciodată pînă atunci nu se gîndise serios la

nobil, la îndatoririle ce îi reveneau, la responsabilităţile ce şi le asuma. Dar, dincolo de toate acestea, nu putea şti dacă era îndeajuns de norocoasă pentru a fi cerută în căsătorie de un nobil cu stiuaţie. Îşi jurase mereu că nu se va căsători din dragoste, după trista experienţă a mariajului părinţilor ei ce sfîrşiseră într-o cruntă sărăcie. Era pregătită sufleteşte pentru a accepta un mariaj sigur din punct de vedere financiar. Dar, pe de altă parte, nu-şi putea reproşa cu toată sinceritatea entuziasmul provocat de anul ce i se deschidea înainte, ca debutantă în societate. Angelica era o fire destul de practică pentru a înţelege şi accepta îndatoririle pe care le avea mai cu seamă faţă de soţii Avery. O crescuseră, se ocupaseră de educaţia ei, iar acum era rîndul ei să le răsplătească eforturile şi prin aceasta înţelegea acceptarea unei partide bune.

În acel moment, îi veni în minte un gînd pe care îl trecuse total cu vederea. Ceea ce ignorase pînă atunci era posibilitatea unui mariaj cu un bărbat pe care avea să-l deteste. Gîndul acesta i se păru atît de îngrozitor, încît încercă imediat să îl alunge din minte. Concentrîndu-şi din nou atenţia asupra imaginii ei din oglindă, o urmări pe Sarah aranjîndu-i voalul. Era pentru prima oară cînd Angelica se mira de frumuseţea sa.

- Parcă aş vedea portretul mamei mele în medalion...

- Exact, draga mea, se arătă Lady Avery de acord, uimită la rîndul ei de asemănarea izbitoare dintre mamă şi fiică. Eşti imaginea vie a mamei tale şi eşti la fel de frumoasă. Vei purta

această rochie la nunta ta - şi cred că asta se va întîmpla destul de curînd.

Această ultimă remarcă o făcu pe Angelica să împăturească repede rochia şi să o aşeze pe pat.

- Serios, mătuşă Clarissa, te rog, nu mai spune asta. Şi, în orice caz, nu mi-a cerut nimeni mîna pînă acum.

- Vai, Angelica, eşti o tînără inteligentă şi ar trebui să ştii atunci cînd apare un pretendent, ripostă Lady Avery. Angelica nu mai spuse nimic, dar avu senzaţia că îi trece un cuţit prin inimă. Acum trebuie să alegem rochia de bal, continuă Lady Avery, şi cred că ne vom opri asupra celei de culoare galbenă, pentru că asta din mătase de India nici nu intră în discuţie. Hai, îmbracă-te cu ea să vedem cum o putem modifica.

Sarah o ajută pe Angelica să se îmbrace, în timp ce Lady Avery chicotea şi se minuna, învîrtindu-se prin cameră şi privind-o pe Angelica din toate părţile.

- Slavă Domnului că are şi o etolă, spuse ea într-un sfîrşit. Va trebui să mai lungim puţin tivul. Şi, Sarah, nu care cumva să tai din corsaj pînă cînd nu prinzi marginile în ace şi nu-mi arăţi şi mie cum cade. Mînecile trebuie tăiate, decolteul va fi destul de generos, dar umerii vor rămîne acoperiţi. Va trebui să găsim totuşi o modalitate să punem umerii în valoare, cu toate că vor fi îmbrăcaţi. Oricum, se pot ajusta în ultimul moment, nu asta e important acum. Linia gîtului nu trebuie coborîtă nici prea mult, nici prea puţin, ai grijă să pună în valoare graţia

gîtului, continuă ea plină de entuziasm. Nu avem suficient material aşa că nu ai voie să greşeşti nici măcar o singură dată. Mare, ma-re grijă, Sarah! Fusta să nu aibă decît trei pliuri... şi nu prea mari! Altfel îi va îngreuna mişcările în timpul dansului şi îl va obliga pe partener să stea la un metru distanţă de ea, pentru că va fi pierdută într-o mare de material. După ce îi mai dădu lui Sarah şi alte îndrumări referitoare la modificarea rochiei, înălţimea sa încheie prin a o întreba pe fată dacă va putea să ducă treaba la bun sfîrşit singură.

- O, da, doamnă! E tare simplu, numa' că va fi mult de cusut. Am aici o prietenă, Jane o cheamă şi e menajeră, îi place să coasă şi o să mă ajute bucuroasă dacă o să am nevoie. Sînt sigură că vom termina totul înainte de bal! Sarah era însufleţită de entuziasmul pe care i-l trezea ideea de a-şi demonstra măiestria în lucrul cu acul faţă de suratele ei ce slujeau la castel.

- Ei bine, mă bazez pe tine, dar în clipa în care îţi vei da seama că nu te descurci pînă la capăt e musai să-mi spui ca să mai caut o croitoreasă în sat. Acum grăbeşte-te şi termină mai repede cu însăilatul ca pe urmă să ne ajuţi să ne îmbrăcăm pentru cină. Lady Avery ieşi din cameră în grabă, făcînd ca rochia de mătase să-i foşnească. Vino la mine de îndată ce termini aici! mai strigă ea de pe hol.

Sarah se apucă de treabă, iar Angelica fu nevoită să stea nemişcată. Sarah nu mai locuise niciodată într-un castel atît de mare cum era Cranleigh, drept pentru care totul o fascina, totul

în jur îi stîrnea emoţii mai mari sau mai mici. Deşi domeniul Ickworth, al cărui proprietar era lordul Avery, era destul de vast, iar casa era aproape un palat, existau puţine reşedinţe în Anglia care să poată concura cu opulenţa afişată la Cranleigh. De îndată ce Lady Avery ieşi din dormitor, Sarah îi mărturisi Angelicăi ceea ce gîndea.

- E tare frumos aici, domnişoară! Multe camere şi o grămadă de servitori! Iar jos e aşa mare aglomeraţie la orele de masă, că e nevoie să îi pună pe servitori să mănînce în două schimburi. Cică pe vremea Ducelui, atunci cînd se dădeau petreceri, erau peste trei sute de servitori şi grădinari la un loc. Aşa zice domnu' Park, majordomu', adăugă Sarah, vorbind cu acele între buze şi privind-o din cînd în cînd pe Angelica să vadă dacă o urmăreşte. Şi sînt aşa drăguţe fetele de jos, domnişoară. Pînă şi domnu' Park e vesel uneori - cît poate fi de vesel un majordom, ştiţi ce vreau să spun, pălăvrăgea Sarah în continuare, ignorînd pericolul ce îl reprezentau acele ace în gura ei. Domnu' Park şi familia lui stau la Cranleigh dă cînd lumea şi a fost aci şi cînd a venit Regina în vizită. N-o să mă credeţi, da' Regina a vrut să fie servită de domnu' Park! Da' Ducele a refuzat-o! Vă daţi seama, domnişoară? Să-i spună cineva „nu" reginei?! Cel puţin aşa mi-a spus prietena mea, Jane; Sarah vorbea din ce în ce mai repede, speriată parcă de faptul că nu va avea timp să spună tot. Angelica ştia că nu o putea opri, aşa că o lăsă să se desfăşoare în continuare.

să se desfăşoare în continuare.

- Şi mai ştiţi una, domnişoară? reluă Sarah, fără a mai aştepta răspunsul din partea Angelicăi. Domnu' Park l-a găsit pe Duce după ce a fost omorît - şi l-a găsit şi pe frate-său aplecat deasupra lui, cu un pistol în mînă, la cîteva secunde după ce l-a ucis! Aşa zice Jane. Domnu' Park e un om drăguţ, cam băţos, ştiţi ce vreau să spun, dar ne-a auzit pe mine şi pe Jane cînd vorbeam despre omor şi tare ne-a dojenit! Era aşa de supărat că am crezut că o să explodeze!

- N-am nici o îndoială, Sarah! interveni Angelica pe un ton calm, dar ferm. Nu e frumos să vorbeşti despre asta. Dacă te-ar fi auzit Lord Greystone?

- N-aş prea crede, domnişoară. Cică contelui nu-i place să vadă slujnicele în sala de recepţii. Jane spune că servitoarele trebuie să termine toată treaba înainte de amiază, inclusiv lustruirea lămpilor! Dacă contele intră în salonul principal şi vede vreo femeie acolo după ora douăşpe la prînz, le concediază pe loc! Nu vi se pare curios? Aşa a păţit o biată fetiţă care n-a stat aici decît trei luni; cică lustruia grătarul în salonul albastru, cînd a intrat contele, a văzut-o, s-a uitat la ceasul de pe policioară, care arăta douăşpe şi cinci, şi a dat-o afară. Nici „la revedere", nici „mulţumesc" şi ceea ce e mai rău e că nu i-a dat nici o recomandare! spuse Sarah, cutremurîndu-se de groază. Ar fi murit de foame dacă domnu' Park nu i-ar fi găsit o slujbă la vicar, murmură Sarah îngustîndu-şi ochii. E dracu' gol, Greystone ăsta, mai zise ea înclinînd capul într-o atitudine filozofică.

- Ajunge, Sarah. Nu trebuie să vorbeşti aşa despre lordul Greystone. Nu-i frumos şi nici nu-ţi face cinste. Angelicăi nu-i făcea nici o plăcere să o repeadă pe Sarah, dar dacă Lady ar fi auzit-o vorbind astfel, i-ar fi tras un perdaf teribil cameristei. Sperînd doar că tonul ei nu fusese prea brutal, Angelica adăugă cu blîndeţe: Cîteodată e mai bine să ţinem anumite păreri pentru noi înşine. Sarah dădea impresia că se simţea jignită şi avea figura omului insultat; avea o părere foarte bună despre ea însăşi şi nu se considera o bîrfitoare. Angelica îi surprinse privirea în oglindă şi îi păru rău că o dojenise. Mai exista un aspect cît se poate de practic, anume acela că, dacă s-ar fi enervat prea tare, Sarah ar fi putut s-o înţepe, evident din greşeală, cu un ac, ceea ce îi trezi Angelicăi instinctul de conservare, făcînd-o să treacă la alt subiect.

- Vorbeşte-mi despre bătrînul grădinar, o rugă ea veselă pe Sarah, dar, înţelegînd din privirea ei că aceasta nu înţelesese întrebarea, repetă rugămintea, dîndu-i şi alte detalii. Bătrînul grădinar, ăla cocoşat, care poartă o pălărie imensă. Nu te-ai întîlnit niciodată cu el?

Sarah se încruntă, concentrîndu-se şi încercînd să înţeleagă despre cine era vorba. Pînă la urmă, trebui să recunoască că nu ştia la cine se referă Angelica. Aceasta se întrebă, la rîndul ei, dacă nu cumva, dintr-un instinct de minoră răzbunare, Sarah nu adoptase poziţia neştiutorului. Într-un fel, Angelica era conştientă de faptul că ea însăşi o numise pe Sarah „moară stricată",

îndreptăţită să fie supărată.

- Hai, Sarah, te rog, spune-mi ce te-am rugat, mai făcu Angelica o încercare.

Sarah făcuse intenţionat pe naiva, să se răzbune pe stăpîna ei, dar, fiind la fel de intrigată ca şi ea în legătură că bătrînul personaj, nu se mai putu abţine şi, după ce se concentră cîteva clipe, îşi reluă naraţiunea:

- Jane are un drăguţ printre grădinari... da' nici unul din ei nu mi s-a părut foarte bătrîn, că doar i-am văzut pă toţi. E unul, Scrimmage, cel mai bătrîn dintre ei, da' nu chiar aşa moş. E slab ca un ţîr şi nu-i deloc adus de spate. Şi e destul de înalt. Ceilalţi glumesc spunînd că Scrimmage seamănă cu o scară, aşa că nu mai are nevoie de una pentru a urca să tundă arbuştii. Angelica vedea cum expresia Sarei se schimbă pe măsură ce-şi amitneşte şi de ceilalţi grădinari; dar Sarah nu înţelegea cum de o persoană cu un simţ de observaţie atît de dezvoltat ca al ei ar fi putut trece cu vederea un personaj atît de ciudat cum era grădinarul descris de Angelica. Dar în ruptul capului n-ar fi recunoscut că era o persoană foarte curioasă. Cea mai mare tristeţe a ei era să constate că îi scăpase un amănunt, fie el cît de mic, în neîncetata ei preocupare de a afla totul în legătură cu oamenii de la Cranleigh; prin natura lucrurilor, castelul îi oferea o binevenită „recoltă" de noi „subiecţi", fiecare dintre ei avînd cămara plină de povestioare interesante, pe care le putea istorisi, la rîndu-i, servitorilor de la Ickworth, atunci cînd aveau să se întoarcă acasă. Să fi omis ea pe cineva? Să-i fi scăpat

cumva ceva esenţial? De neconceput!

Angelica o urmărea cu atenţie, sperînd ca aceasta să-şi amintească totuşi de bătrînul grădinar - sau poate Sarah prelungea doar aceste momente pentru a-i trezi curiozitatea la maximum. Dar fata începu să dea din cap, recunoscînd că nu ştia nimic, oricît ar fi încercat să îşi amintească.

- Foarte curios... spuse Angelica încruntîndu-se. Prea curios... sînt sigură că n-a fost doar o închipuire, adăugă ea, tulburată, încercînd să-şi amintească cît mai mult în legătură cu bătrînul. Dar acolo, în labirint, în clipele acelea, fusese prea şocată de ceea ce i se întîmplase, iar personajul acela cocoşat, purtînd o pălărie mult prea mare pentru capul lui, era mai mult un abur ce-şi pierdea treptat-treptat conturul. O trecu un fior de teamă pentru că tot atunci îi reveni în minte insistenţa contelui, purtarea lui necuviincioasă, aşa că închise şi deschise ochii de cîteva ori, ca pentru a alunga totul din memorie. Brusc, un alt gînd îi distrase atenţia, atît de limpede şi de frumos încît simţi imediat nevoia să o întrebe pe Sarah:

- Vorbeşte-mi atunci despre Titus, băieţelul care e în slujba contelui.

- Titus, domnişoară? întrebă şi Sarah, luată prin surprindere de numele acela necunoscut. Nu ştiu pe nimeni cu numele ăsta aici. Răspunzînd întrebării, Sarah îşi aminti că iniţial se simţise insultată, aşa că reveni la atitudinea pe care o adoptase mai devreme, ridicînd uşor bărbia şi clipind des. Căpătase din nou o figură de oaie,

caracteristică slujnicelor mustruluite zdravăn de stăpîni.

- Ba ştii prea bine despre cine vorbesc, Sarah. Băieţelul care lustruieşte cizmele, explică Angelica, urmărind-o pe Sarah cu mare atenţie să vadă dacă aceasta spune adevărul sau se preface în continuare.

- A, vreţi să spuneţi Boots, domnişoară - lustragiul! Nu ştiam că îl cheamă Titus, exclamă Sarah amuzată, după care, amintindu-şi iar că e încă supărată pe stăpînă-sa, aplecă privirea asupra tivului rochiei.

- Da, Titus. E un băieţel atît de drăguţ şi de inteligent - vorbeşte-mi despre el.

- Da' ce-s eu, domnişoară? Mie nu-mi place să bîrfesc! Sarah stătea pe covor, atentă la ceea ce lucra, făcînd în continuare pe supărata. Dar, cunoscînd-o prea bine, Angelica ştia că mai avea puţin şi răbufnea, spunînd tot ceea ce ştia; nu era nevoie decît de puţină diplomaţie pentru a o face să vorbească.

- Hai, Sarah, te rog, spune-mi!

Sarah nu răspunse, continuînd să prindă tivul în ace.

- Ei, oricum, nu cred că e mare lucru de capul lui. Ce-o fi atît de interesant în legătură cu el?! o provocă ea pe Sarah, rostind nişte cuvinte pe care nu le credea.

- Hmm! pufni Sahar indignată. Ştiu eu că vreţi să mă trageţi de limbă, domnişoară! Dar nu vă spun nimic. Nu e genul de informaţie pe care să o audă urechile unei domnişoare binecrescute. Sarah evitase cuvîntul „bîrfă".

Văzînd cît e de încăpăţînată, Angelica bătu din picior, gest care nu-i stătea în fire.

- Of, Sarah, mă calci pe nervi! Te rog, te implor, spune-mi ce ştii despre micul Titus - altfel o să înnebunesc de curiozitate!

Sarah stătea încă pe covor, atentă la acele pe care le înfigea în rochie, lăsînd-o pe Angelica să se perpelească şi aşteptînd în acelaşi timp *Scuzele Supreme*. Scuze care veniră într-un tîrziu. Angelica puse mîinile în şold, ridică bărbia într-o atitudine superioară, dar îşi dădu seama că în felul acesta nu va rezolva nimic; nu putea niciodată să se impună cu adevărat în faţa slugilor, pentru simplul motiv că ţinea prea mult la ele.

- Bine, Sarah, îmi pare foarte rău că am spus că-ţi place să bîrfeşti, uite, îmi retrag cuvintele, spuse ea cu toată sinceritatea. Te rog, iartă-mă.

Sarah sări în picioare de parcă ar fi fost catapultată de o explozie, se îmbujorase la faţă şi nu-şi mai putu reţine mîncărimea de limbă.

- Să ştiţi că am auzit cea mai nemaipomenită poveste despre Boots - adică despre Titus - prietena mea, Jane, mi-a spus-o da' m-a pus să jur că nu spun la nimeni, da' dumneavoastră pot să vă spun, domnişoară. Sarah trase aer în piept, pregătindu-se ca pentru o lungă tiradă. Se spune că mama lui Titus era fiica unuia dintre lucrătorii de la Crowood şi cică era foarte frumoasă. Tatăl ei era oier. Se mai spune că fata asta avea părul roşu cum e căpşuna şi era foarte credincioasă - citea mereu din Biblie-- dar unii oameni spuneau că era prea înfumurată şi nu prea îşi ştia lungul nasului.

prea înfumurată şi nu prea îşi ştia lungul nasului. Spunînd acestea, Sarah se uită în jurul ei de parcă ar fi vrut să se asigure că nu o spiona nimeni. Lumea zice că lordul Greystone a sedus-o pe fata asta, a păcălit-o şi a făcut-o să creadă că o ia de nevastă! Adică a înscenat o ceremonie religioasă, ducînd-o pe fată în faţa unui altar improvizat, plătind un conţopist să se îmbrace în haine de preot! Apoi a pus-o să jure pe Biblie că va ţine căsătoria lor în secret - ceea ce ea a şi făcut - da' pe urmă fata a descoperit că fusese păcălită, că nu era soţia de drept a contelui Greystone şi atunci a încercat să se înece, trăgîndu-l după ea şi pe băieţelul pe care tocmai îl născuse. Ea s-a înecat, da' copilul a scăpat ca prin minune, a fost salvat de un arendaş de pe moşie şi adus acasă la nevastă-sa să îl îngrijească. Sarah vedea cum pe chipul Angelicăi se întipăreşte o expresie de groază, ceea ce însemna că povestea ei avea efectul scontat. Chipul Angelicăi era întruchiparea spaimei. Rămase cu gura deschisă, iar mîinile îi erau unite ca într-un gest de rugăciune.

- Sarah..., vorbi Angelica într-un tîrziu, vrei să spui că bebeluşul acela era Titus? Că e fiul contelui Greystone? Că e un copil din flori? Că Greystone şi-a bătut joc de ea?

- Vă spun exact ce am auzit şi eu de la Jane, domnişoară, înclină Sarah din cap, foarte veselă, dar redevenind imediat serioasă.

- Dumnezeule mare, crezi că Titus ştie cine au fost părinţii lui?

- O, nu, domnişoară, bietu' copil nu ştie nimic. Nimeni nu poate fi atît de hain la suflet

încît să-i spună cine e tată-su.

- Sper să ai dreptate! Ce poveste cumplită, nici nu vreau să mă gîndesc cum ar reacţiona micuţul dacă ar afla povestea asta! Sarah vedea acum pe faţa Angelicăi o expresie pe care nu o mai văzuse niciodată: Angelica era furioasă. Sarah, trebuie să-mi promiţi că nu vei mai spune nimănui istoria asta - niciodată! E prea urîtă, prea cutremurătoare. Gîndeşte-te numai cît de cumplit ar fi pentru Titus să o afle. Căsătorii încheiate în secret, auzi! Ce prostie! Totul e rodul unei imaginaţii bolnave, astea-s simple bîrfe, nu poate fi nimic adevărat. Singurul efect pe care l-ar putea avea ar fi unul negativ asupra minţii unui biet băieţel care o adoră pe maică-sa, deşi nu a văzut-o niciodată. Nu vreau să mai aud un singur cuvînt în legătură cu asta!

Sarah fu atît de şocată de reacţia violentă a stăpînei ei, atît de blîndă de obicei, încît, văzînd chipul îmbujorat şi ochii ce păreau a arunca scîntei, i se puse un nod în gît şi nu mai putu vorbi, luă perniţa cu ace, termină imediat tivul, cu degete tremurînde, adîncindu-se în tăcere.

Exact în clipa în care Sarah termină de ajustat tivul, se auzi primul gong care invita oaspeţii la cină. Angelica încercă să rupă tăcerea ostilă ce se instalase între ea şi Sarah, revenind la starea de bună dispoziţie de mai devreme; dar încercarea ei nu fusese prea reuşită, pentru că slujnica avea să uite cu greu duritatea cu care fusese dojenită.Angelica preferă să îmbrace o rochie din satin albastru deschis, fiind convinsă că nu o avantajau nici modelul, nici culoarea, cînd de

fapt era invers. Sarah o ajută să se îmbrace în grabă, apoi alergă în dormitorul lui Lady Avery pentru a o ajuta şi pe aceasta să se pregătească pentru cină. Apoi, întorcîndu-se în camera Angelicăi, fu surprinsă văzînd că aceasta se pieptănase singură, iar coafura îi reuşise destul de bine. În timp ce prindea în agrafe cîteva şuviţe rebele, Sarah îşi permise să observe cu glas tare că nu fusese niciodată de părere că o asemenea pieptănătură ar fi avantajat-o pe stăpîna ei, dar în clipa aceea, privind-o mai bine, trebuia să recunoască faptul că îi punea în evidenţă linia graţioasă a gîtului.

Comentariul nevinovat al slujnicei era ca un fel de crenguţă de măslin întinsă stăpînei sale, dar prin el Sarah reuşise doar să-i întărească Angelicăi sentimetul de stînjeneală care o chinuise pe tot parcursul acelei clipe; nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atît de penibil, atît de conştientă de propriul ei trup. Avea sentimentul că zeci de perechi de ochi o urmăresc cu aviditate, deşi era singură. Cînd gongul se auzi a doua oară, Angelica coborî fără să se grăbească scările de marmură, obsedată de senzaţia de goliciune. Impresia de vulnerabilitate era atît de puternică încît, deşi încercă din răsputeri să reziste acestei tentaţii absurde, se mai privi o dată cu atenţie, pentru a se asigura că are rochia pe ea! „Doamne, ce penibilă sînt!" îşi spuse, amuzată de propriile ei temeri. „Doar nu mai sînt o şcolăriţă. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea că oamenii mă vor altfel de-acum încolo. Dacă aşa voi reacţiona ori de cîte ori se uită cineva la mine mai insistent, atunci cred că ar fi cazul să renunţ încă de pe-acum la Sezonul Londonez. Nu-i de mine!" După acest scurt monolog rostit în gînd, Angelica se adună şi îşi spuse că trebuia să considere compania contelui Greystone ca pe un test de rezistenţă, care o putea ajuta să se pregătească pentru lansarea în societate. Pînă la urmă, ajunse la concluzia că nu avea decît de cîştigat, pentru că în felul acesta ştia cum să se descurce în compania oamenilor dezagreabili - pe care îi crezuse doar un produs al imaginaţiei şi nu persoane ce există în realitate - iar lordul Greystone era, de departe, cea mai dezagreabilă persoană pe care o cunoscuse, şi avea probabil să o cunoască vreodată.

Coborînd în salon, îi găsi pe Lord Avery şi pe Greystone purtînd o discuţie foarte serioasă, în aşteptarea doamnelor. Intrînd în încăperea imensă, înfruntă cu curaj privirea contelui, ce părea a fi încărcată de o răceală de oţel. Privindu-l, observînd trăsăturile distinse, atitudinea amabilă pe care o afişa, Angelica îşi spuse că, oricît de mult l-ar fi detestat, nu putea crede că povestea pe care o auzise mai devreme la Sarah ar fi fost adevărată. Iar dacă o asemenea poveste circula şi avea un cît de mic sîmbure de adevăr, cu siguranţă că unchiul şi mătuşa ei nu s-ar mai fi aflat astăzi în compania lui. Angelica era prea puţin impresionată de faptul că oamenii inventau poveşti referitoare la Greystone, dar era îngrozită la gîndul că de pe urma ei putea suferi imens un copil nevinovat aşa cum era Titus. Angelica era şocată de natura rea a oamenilor

care erau capabili să inventeze asemenea povești.

Lordul Avery și Greystone discutau stînd foarte aproape unul de celălalt. Tonul era foarte confidențial.

- Bună seara, Angelica, o întîmpină unchiul ei. Lordul Greystone mi-a adus niște veşti foarte grave. Se pare că lord Anthony - despre care tu ai auzit, pare-mi-se - este mort. Ceea ce înseamnă că lordul Greystone va deveni acum Duce de Stanforth și va moșteni castelul Cranleigh și întregul domeniu ce ține de el.

- Da, e adevărat, interveni contele, ascunzîndu-și cu greu satisfacția și mimînd la fel de greu durerea. Ieri, cînd am fost nevoit să vă las singuri la grajduri, a trebuit să primesc un curier din America. Acesta mi-a spus că lordul Anthony a fost condamnat la moarte și executat ca un criminal de drept comun, iar acum cîteva minute mi s-a confirmat oficial această veste. E o poveste foarte bizară și sper că nu vă voi tulbura prea tare relatînd-o, dar tocmai mă pregăteam să-i dau detaliile necesare lordului Avery.

Angelica încuviință din cap, iar contele reluă conversația:

- Se pare că după ce și-a ucis fratele, Anthony a fugit în Franța, și-apoi în America. S-a înhăitat cu un grup de bandiți, prin statul Virginia. Erau toți înarmați pînă-n dinți și se ascundeau în sălbăticie, în pădurile dese de pe dealurile de acolo, pregătind o răscoală prin care urmau să elibereze sclavii. În America sînt mii de sclavi negri, aduși din Africa, după cum bine știți, iar atmosfera dintre sud și nord devine din ce în ce

mai încărcată, tocmai din cauza acestor neisprăviți. Banditii cărora li s-a alăturat lordul Anthony erau de fapt niște ucigași plătiți de către abolitioniștii ce-și spun „bine-intenționați"; se spune că puneau la cale un jaf de proporții a cărui țintă era un depozit de muniție dintr-un loc numit Harper's Ferry. Era de fapt o tentativă de a ridica sclavii împotriva stăpînilor lor. Întregul complot s-a soldat cu un mare eșec. Căpetenia lor, un individ pe nume John Brown, precum și toți oamenii din bandă au fost pînă la urmă dovediți după două zile de asediu din partea soldaților americani, sub comanda lui Robert E. Lee. Brown și ciracii lui, inclusiv lordul Anthony, au fost judecați, condamnați și spînzurați. Încheindu-și discursul, contele duse paharul cu coniac la gură, tocmai la timp pentru a-și ascunde zîmbetul sardonic ce începuse să i se contureze pe buze.

Lordul Avery îl ascultase fascinat, cu mîinile aduse la spate, clătinîndu-se încet pe călcîie:

- Mda... cred că am auzit și eu cîte ceva despre asta. Au mai fost tentative de instigare la revoltă. Nimic nou. Îmi amintesc că am citit ceva despre Harper's Ferry și un incident care avut loc la sfîrșitul anului trecut... au scris despre asta în *The Times*, dar e pentru prima oară cînd aud că lordul Anthony ar fi făcut parte din ceata aceea de bandiți. Cam ciudat, drept să spun. Se pare că a trăit în America sub un nume fals. Lucrurile au cam început să fiarbă în America - plus că acolo e foarte simplu ca o persoană să dispară și să reapară sub nume fals. În curînd va izbucni

războiul civil acolo, spuse lordul Avery cu seriozitate. Dar să ne întoarcem la ceea ce ne interesează pe noi. Asta va lămuri în sfîrşit poziţia dumitale, lord Greystone, sau, se înclină el cu deferenţă, ar fi mai bine să vă spun Duce de Stanforth?

- Nu, vă rog... se apără contele Greystone, într-o atitudine mult prea umilă. Deocamdată mi se pare mai potrivit să vă adresaţi ca şi pînă acum. Rămîn încă la titlul de conte de Greystone, nu mă grăbesc să intru încă în posesia unui titlu care implică atîtea responsabilităţi.

- Şi totuşi, insistă lordul Avery, veţi fi unul din cei mai bogaţi şi mai influenţi oameni din Anglia, iar eu pot să afirm cu certitudine că meritaţi din plin toate aceste avantaje.

- Încrederea dumitale mă onorează, lord Avery. Mă voi strădui totdeauna să demonstrez că merit titlul de Duce de Stanforth şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a şterge memoria crimei oribile ce a avut loc sub acest acoperiş, tocmai pentru a reda acestei vechi familii demnitatea pe care a avut-o odinioară. În orice caz, nu cred că se va găsi cineva care să jelească dispariţia acelui ticălos de Anthony.

Auzind cuvintele contelui, Angelica îşi aminti felul în care vorbise Binstead despre lordul Anthony. Şi atunci avu convingerea că Greystone trăia satisfacţia vieţii lui, ştiindu-şi rivalul mort.

9

Prospero mişca din cap pentru a-şi demonstra entuziasmul faţă de acea superbă zi însorită. Angelica îl îndemna cu blîndeţe, printre tufişurile de arbuşti care înmugureau datorită vremii deosebit de calde pentru acea perioadă a anului. Luase hotărîrea de a-şi petrece fiecare minut în aer liber, atîta timp cît mai avea să rămînă la Cranleigh, călărind, întrucît găsea compania contelui pe cît de dezagreabilă, pe atît de nedorită. Luîndu-l pe Prospero şi străbătînd cu el pajiştile întinse ale domeniului, evita orice întîlnire neprevăzută cu Greystone. El însuşi afirmase că nu avea timp pentru călărie. Drept urmare, singurele ocazii în care îl putea întîlni erau mesele de seară, unde de faţă se aflau şi soţii Avery.

Abia aştepta să treacă şi balul organizat la reşedinţa Revelstoke, după care ea şi Lady Avery aveau să plece la Londra pentru a face pregătirile legate de toaletele ei. Totul avea să fie bine.

În acea zi, Angelica se trezise cînd se crăpa de ziuă şi, după un mic dejun frugal pe care îl servise în camera ei, plecă la grajduri înainte ca ceilalţi ai casei să se trezească. Rugase pe cei de la bucătărie să-i pregătească şi o mică gustare pe care să o ia cu ea, iar răspunsul bucătarului o

impresionă profund: în coşul de picnic o aşteptau o bucată de plăcintă cu carne de vînat, specialitatea casei, o pară coaptă, gata să pocnească de zemoasă ce era, o bucăţică de brînză şi cîţiva biscuiţi care tocmai fuseseră scoşi din cuptor. Toate acestea fuseseră împachetate într-un şervet cadrilat, destul de gros şi o aşteptau pe măsuţa din holul de la intrare, lîngă uşa principală. Lîngă acest prînz copios, spre surprinderea sa, Angelica găsi şi un morcov uriaş, deja curăţat. Se uită la el amuzată la început, apoi înţelese că bucătarul şef fusese destul de atent pentru a avea grijă şi de gustarea lui Prospero. „Şi totuşi calul acesta nu e chiar atît de puţin simpatizat cum mi s-a dat de înţeles la început", îşi spuse ea, rîzînd şi punînd morcovul într-unul din buzunarele costumului de călărie.

Morcovul acela nevinovat avea o semnificaţie chiar mai mare decît bănuise Angelica. Pînă şi bucătarul şi-ar fi dat seama de acest lucru dacă ar fi avut timp să acorde ceva mai multă aenţie propriului gest, dar, fiind prea ocupat să-şi îndrume, la rîndul său, slugile, o trimisese pe una din fete jos în pivniţă, spunîndu-i să aleagă cel mai frumos morcov de-acolo. Asta pentru că îşi amintea prea bine că răposatul proprietar al armăsarului pleca mereu cu cîte un morcov în buzunar pentru a răsfăţa superbul animal. Şi totuşi, ceva mai puternic decît memoria îl îndemnase să facă acest gest. Casele mari, aşa cum era castelul Cranleigh, trebuiau să fie încălzite de prezenţa oamenilor, dar, de la moartea Ducelui, nu mai stătea nimeni acolo în afară de contele Greystone şi servitorii,

desigur. Nimeni nu îl vizita, cu excepţia celor cîţiva parteneri de afaceri ai contelui; nu se dădeau petreceri, iar vizita soţilor Avery şi a nepoatei lor era o minune picată din cer, numai că doar cu ei nu se putea organiza o serată. De cînd cu tragedia ce întunecase destinul familiei Stanforth, casa părea pustie şi parcă toţi cei de-acolo îşi pierduseră speranţa. Apoi venise Angelica. Era tînără, inteligentă, plină de speranţă şi încrezătoare în viitor. Simpla ei prezenţă îi încuraja pe toţi să spere că viaţa putea redeveni, pentru ei ceea ce fusese odinioară, cînd zidurile castelului erau încălzite de hohote vesele de rîs, înainte ca totul să se năruie într-o singură clipă de rătăcire, din pricina unui glonţ ucigaş. Cranleigh părea să se trezească din nou la viaţă, după un lung doliu. Parcă nişte cortine grele, apăsătoare se deschideau, în sfîrşit, lăsînd razele soarelui să pătrundă pentru a le reda bucuria de a trăi. Atmosfera lugubră ce se instalase la Cranleigh după moartea Ducelui începea să fie înlăturată. Fără ca nimeni să poată exprima în cuvinte ceea ce se petrecea acolo, fără ca măcar să chibzuiască cineva asupra unor eventuale schimbări ce începeau să se întrezărească, plutea ceva în atmosferă, un fel de avertisment tacit ce circula printre servitorii de la Cranleigh, trezindu-i, făcîndu-i să realizeze că în curînd avea să se întîmple ceva frumos.

Pachetul pregătit petru picnic intrase cu uşurinţă în geanta specială din piele pe care Binstead o ataşase la şa, iar Angelica se simţi neînchipuit de liberă şi bine-dispusă pornind să

străbată zecile de mile neexplorate pe care se întindea domeniul Cranleigh.

Obiceiul pe care şi-l făcuse Angelica de a călări zilnic nu-i mira absolut deloc pe soţii Avery, doar că îi punea în situaţia de a da mereu explicaţii contelui Greystone în privinţa absenţelor repetate ale nepoatei lor. Cea mai mare plăcere a Angelicăi era să hoinărească ore în şir, cît era ziulica de lungă, călare. Era o rutină pe care o respecta şi la Ickworth.

- Lady Angelica se întoarce mereu la timp pentru a lua cina cu noi, îi asigura în fiecare seară lordul Avery pe Greystone.

- Dar nu sînteţi cîtuşi de puţin îngrijoraţi în privinţa ei? îi întreba Greystone, fără a-şi ascunde uimirea.

- Cîtuşi de puţin, răspundea lordul Avery, afişînd un dezinteres alarmant. Lady Angelica e mult mai în largul ei atunci cînd e călare decît dacă e obligată să-şi petreacă timpul într-un fotoliu Chippendale. Nu e o nesăbuinţă, nu se aventurează atunci cînd ştie că riscă, aşa că nu trebuie să vă faceţi nici un fel de probleme.

- Vai, dar cea mai mare plăcere a mea e să ştiu că oaspeţii mei se simt bine aici... şi dacă asta o face să se simtă bine, departe de mine gîndul de a-i pune piedici, răspundea contele afabil.

În ciuda presupusului dezinteres al contelui, lordul Avery putea jura că sesizase în vocea lui o nuanţă de nemulţumire. Cînd era doar cu nevastă-sa, lordul Avery obişnuia să glumească cu ea:

- Mă întreb dacă Lord Greystone nu s-a

îndrăgostit cumva de Angelica noastră. Pentru că, în cazul acesta, cu cît domnişoara lipseşte mai mult de la castel, cu atît mai mult i se va simţi absenţa. Angelica e încă o copilă naivă şi nu are idee ce efect are absenţa ei asupra admiratorului său. Dar, atîta timp cît sunt convins că rezultatul va fi acelaşi, nu contează cum procedează.

Angelica îl îndruma pe Prospero la trap de-a lungul unei alei pe care noroiul se uscase; la un moment dat, calul se opri în dreptul unei văi cam abrupte, făcînd-o pe Angelica să se dezechilibreze puţin în şa. Armăsarul se uită neliniştit în jur, ridică capul, sforăi scoţînd aburi pe nări. Angelica avea impresia că e speriat de ceva. Ciuli urechile şi începu să cabrèze, înainte ca Angelica să poată auzi lătratul cîinilor de vînătoare din depărtare. Amestecul de lătrături şi cornurile de vînătoare îl înnebuniseră pe Prospero, care murea deja de dorinţa de a ajunge în vale, unde se desfăşura vînătoarea. Cabră, se ridică de cîteva ori pe picioarele dinapoi, de parcă ar fi dansat, rotindu-se în cercuri mici, dînd fericit din cap şi nechezînd scurt, ca şi cum ar fi dorit s-o convingă să traverseze cîmpurile acoperite de noroi pentru a se alătura grupului de vînătoare.

- Uşurel, Prospero, cuminte băiatule, încercă ea să-l potolească, trăgînd cu blîndeţe de hăţuri, ştiind prea bine că dacă ar fi fost hotărît să o ia din loc, nimic nu l-ar mai fi putut opri. Îl întoarse

cu spatele la punctul dinspre care i se părea că vine zgomotul, dar Pospero se încăpăţîna să se întoarcă la loc, cu urechile ciulite; era de neclintit, iar urechile i se mişcau de parcă ar fi fost aripile unei păsări captive într-o colivie. Dîndu-şi seama că nu-l putea stăpîni, Angelica îl lăsă să preia comanda; Prospero cabră iar de cîteva ori, apoi porni în galop în direcţia zgomotului. Peste cîteva minute, se aşernu din nou tăcerea. Vulpea scăpase din calea ogarilor. Nu se mai auzeau lătratul câinilor, cornurile de vînătoare, aşa încît Prospero se linişti, păşind acum la trap. Momentul acela de calm fusese însă prea scurt, pentru că, pe neaşteptate, Angelica auzi zgomotul de copite ce precedă apariţia a şase dintre membrii grupului de vînătoare care rămăseseră în urmă, depărtîndu-se de prietenii lor. În clipa aceea se auzi o voce stridentă de femeie, atît de stridentă încît numai cu ajutorul ei s-ar fi putut curăţa o piersică de coajă:

- Freddie, sînt sigură că ceilalţi au luat-o pe alt drum!

Angelica îi putu vedea acum pe cei şase călăreţi; bărbaţii purtau tunici roşii, iar femeile erau în costume elegante de vînătoare. Toţi se îndreptau spre ea ridicînd nori de praf şi alergînd nebuneşte bietele animale din care ieşeau aburi de transpiraţie.

- Prostii... Ăsta e drumul bun! ripostă un bărbat slăbuţ cu un chipiu de mătase pe cap şi despre care Angelica bănui că ar fi acel Freddie căruia femeia i se adresase.

- Numai Dodo e de vină, fir-ar să fie! ţipă

femeia cu glas ascuţit şi pe care, văzînd-o, Angelica constată că era foarte grasă, cam trecută şi cocoşase probabil sub greutatea ei un cal ales, pe măsura ei, pentru că arăta precum un dovleac.

- Ba nu e vina mea că aţi vrut să vă luaţi după mine în loc să-l urmaţi pe Maestru! rîse din toată inima o tînără femeie, Dodo probabil. Eu am luat-o pe aici pentru că ştiam că e o scurtătură. De unde era să ştiu că între timp a răsărit în locul ăsta un lac?!

Femeia era tînără, doar cu doi ani mai în vîrstă decît Angelica, şi călărea un armăsar solid, bălţat, cu pete gri, cu un piept la fel de lat ca un şemineu şi copite late precum o tavă de ceai. Fata părea înaltă, puternică, era blondă, avea un nas lung dar chiar şi-aşa, cu chipul ascuns pe jumătate de pălăria specială şi de voal, Angelica putu vedea că avea o expresie atît de deschisă şi de jovială, atît de energică, încît emana un farmec aparte şi era extrem de atrăgătoare. Călăreţii se tachinau unul pe celălalt şi aproape ajunseseră în vîrful colinei înainte de a o observa pe Angelica şi de a se opri. Prospero ţîşni încrezător în spaţiul ce i se deschidea cu generozitate înainte, dînd prilejul Angelicăi să-şi dovedească măiestria de jocheu.

- Dumnezeule mare! exclamă tînăra pe nume Dodo, nu-mi vine să cred! Ăsta e Prospero? Nu se poate să mă înşel într-atît! Gura i se deschise într-un zîmbet de fericire şi îşi îndemnă calul să se apropie de Prospero.

- Chiar el! strigă Angelica prinzînd curaj. Dar

poate ar fi bine să nu vă apropiaţi prea mult, nu ştiu cum reacţionează atunci cînd se află în compania altor cai!

- E-n regulă! Calul meu se numeşte Cally, iar el şi Prospero sînt prieteni vechi. Dodo se apropie destul de mult, pentru că ţinea să-i întindă mîna Angelicăi şi să facă cunoştinţă cu ea. Bună ziua! Eu sînt Dorothea Revelstoke. Angelica întinse şi ea mîna cît putu de repede, de teamă să nu piardă controlul asupra hăţurilor mai mult decît era necesar. De îndată ce marele bălţat se apropie de el, Prospero se mai linişti puţin.

- Te rog să-mi spui Dodo, continuă tînăra. Toată lumea îmi spune aşa. Tu trebuie să fii Angelica! Nu te mira, lordul Greystone mi-a trimis o scrisoare prin care mă ruga să vină cu oaspeţii săi de la castel la balul dat de familia mea şi mă bucur că am ocazia să îţi spun personal că tu, unchiul şi mătuşa ta sînteţi oricînd bineveniţi. Dodo îl privi lung pe Prospero şi dădu din cap fără a-i veni să creadă. Iartă-mă că clipesc atît de tare, dar pur şi simplu nu-mi pot crede ochilor! Să fie acesta Prospero cel de odinioară? N-am crezut că voi mai vedea vreodată aşa ceva. Cum ai reuşit să-l îmblînzeşti? I-ai turnat coniac în ovăz? Nu găsesc altă explicaţie! rîse ea cu poftă. Angelica pufni şi ea în rîs, vrăjită aproape instantaneu de simţul umorului pe care Dodo îl dovedea din plin. Aceasta se întoarse brusc şi făcu semn cu mîna în care ţinea cravaşa către ceilalţi, ai căror cai tropăiau neliniştiţi, agitaţi, pentru că îşi pierduseră răbdarea.

- Duceţi-vă înainte! le strigă ea. Vreau să vorbesc cu noua mea prietenă! Oricum, şi cu mine, şi fără mine, tot v-aţi rătăci, aşa că n-o să-mi simţiţi lipsa! Ceilalţi călăreţi începură să rîdă, ridicară din umeri şi îndemnară caii în galop, trecînd la distanţă foarte mică de Prospero şi Cally, care păreau să blocheze aproape toată poteca. Prietenii lui Dodo trecură pe lîngă ele zîmbind, bărbaţii ridicară chipiurile în semn de salut, iar femeile înclinară din cap, în timp ce Dodo făcea la repezeală prezentările, dînd Angelicăi impresia că în faţa lor se desfăşoară un fel de paradă. Bărbaţii se roteau în jurul lor, femeile se legănau în şei, făcînd-o să se simtă ca într-un carusel la moşi, iar Dodo striga numele fiecăruia dintre ei, într-o atitudine de uşier, transformînd tot acel spectacol într-o atmosferă de carnaval. Dodo rîdea întruna, arăta cu cravaşa în direcţia celui prezentat, apoi îi rostea numele lungind sunetele, pentru a acoperi sunetul copitelor ce loveau pămîntul: „Bine, dragii mei: dînsa e Lady Angelica Winsford şi ei sînt, în ordine, Tubby Coffer (care avea scările şeii atît de sus încît fusese nevoit să îndoaie genunchii ascuţiţi în asemenea hal încît se aflau aproape la nivelul urechilor); Domnişoara Manwaring Puckett (duduia care călăreşte calul-acela ca pe un pepene), Jimbo Jasper Bultrap-Guph (un bărbat cu capul în forma boabelor de strugure din soiul muscat), Caroline Culpeper-Squill (o femeie deosebit de frumoasă şi deopotrivă de conştientă de frumuseţea ei) şi dragul meu Freddie Bigelow! Rostind acest ultim nume,

Dodo îndreptă cravaşa spre tînărul ce ridicase chipiul şi ţîşnise pe lîngă ele ca o săgeată, aruncîndu-le un zîmbet generos şi trimiţînd către Dodo un stol de inimioare din priviri, desigur. Dodo era amuzată pînă şi de propria ei exuberanţă.

- Uite că ţi i-am prezentat pe toţi! exclamă ea întorcîndu-se spre Angelica. Cam în goană, din păcate, dar data viitoare voi avea grijă să fac totul pe îndelete. Dodo mai aruncă o privire rapidă grupului ce se îndepărta în goană, coborînd în vale. Sper să-i găsească şi pe ceilalţi, altfel n-o să-mi iert niciodată faptul că i-am îndrumat pe alt drum! rîse ea din nou, trăgîndu-şi răsuflarea. Mă bucur din suflet că vii şi tu la bal. Papa dă această recepţie pentru logodna mea. Nu prea mă preocupa căsătoria, dar mama m-a avertizat că risc să rămîn fată bătrînă şi s-o supăr tocmai la bătrîneţe. Mai spune că dacă nu m-aş mărita, n-ar mai putea să scoată capul în lume, pentru că oamenii ar crede că n-a fost în stare să-mi găsească un soţ pe măsura mea. Oricum, trebuia să mă mărit, fiind cea mai mare soră, pentru că altfel sora mea mai mică, Annabel, nu s-ar putea mărita nici ea şi i-aş frînge inima; e îndrăgostită lulea de un tînăr ofiţer de familie bună, iar mama spune că nu mai pot amîna nunta la nesfîrşit, aşa că mi-a găsit un soţ în persoana lui Freddie. L-ai văzut pe Freddie, da? strigă ea arătînd cu cravaşa în direcţia ultimului dintre călăreţii ce se îndepărtaseră deja destul de mult. El e cel cu tunică roşie şi cu chipiul acela strălucitor şi două urechi

mult prea mari! Angelica vedea prea bine la cine se referea Dodo, dar, mai devreme, din unghiul din care îl privise pe Freddie, nu-şi putuse da seama că are urechi „mult prea mari". Date fiind împrejurările, Angelica nu putu răspunde acestei remarci, care o interesa oricum mai puţin decît giumbuşlucurile pe care le făcea Prospero; se ridica pe picioarele din spate şi nu slăbea din ochi pe Cally. Angelica şi Dodo întoarseră caii pentru a coborî panta lină ce ducea în direcţia în care porniseră mai devreme ceilalţi călăreţi, ceea ce îl calmă puţin pe Prospero.

- Freddie e un adevărat mieluşel, mărturisi Dodo. Spune că mă iubeşte, dar zău dacă înţeleg de ce. Ţin foarte mult la el, desigur. Mama îl place pentru că e - folosesc cuvîntul ei - tulburător de bogat, sau, mă rog, taică-său este. Tatăl lui a făcut avere cu dopuri de sticlă şi tot felul de maşinării, dar a vrut să se asigure că fiul lui va primi o educaţie aleasă, aşa că l-a trimis la Eton şi la Oxford - şi pot spune că s-a descurcat de minune. Pe de altă parte, bătrînul o înnebuneşte pe mama de fiecare dată cînd ne vizitează, pentru că nu ştie niciodată care tacîm la ce serveşte, dar mie nu-mi pasă. Eu cred că e foarte simpatic, mă face totdeauna să rîd cu tot felul de povestioare şi cred că îi surîde ideea că fiul său se însoară cu o fată cu titlu, pe care, oricum, nu-l voi folosi. Mă voi numi doamna Frederick Alphonse Bigelow. Vom locui într-una din casele pe care Papa mi le va oferi ca zestre şi vom avea o droaie de Jack Russell-i. Iar Freddie spune că sînt liberă să fac ce poftesc

după ce ne vom căsători.

Angelica o asculta pe Dodo, atentă din cînd în cînd la bucuria vădită a celor doi cai că se află alături. După cîteva clipe întrebă:

- Cum se face că Prospero şi Cally se înţeleg atît de bine?

- A, da... n-aveai cum să ştii - caii ăştia se ştiu de ani de zile. Prospero a aparţinut lui Anthony Stanforth - Lord Anthony... Dar tu nici pe Anthony nu l-ai cunoscut. Mergea mereu la vînătoare cu Prospero. Eu am fost bună prietenă cu Anthony în copilărie, practic am crescut împreună, iar cînd el i-a dat armăsarului numele Prospero am fost foarte invidioasă că a fost în stare să dovedească atîta inteligenţă în alegerea numelui. Cally vine de la Caliban, chicoti ea. L-am botezat aşa doar pentru a-i demonstra lui Anthony cît eram de deşteaptă şi de îndrăzneaţă. Mama ar leşina dacă ar şti că am botezat calul după un personaj din Shakespeare care, după cum bine ştii, era un nespălat, locuia într-o peşteră şi era mînat doar de instincte primare! rîse ea satisfăcută. Mămica mea nici măcar nu ştie că am citit ce a scris Shakespeare. Ea zice că e vulgar. Nu crezi că s-au instaurat nişte convenţii cam ciudate în legătură cu ceea ce le este permis fetelor să citească? Papa ştie cine a fost Caliban şi e de părere că e un personaj foarte nostim. Dar n-ar admite niciodată ideea că eu am citit „Furtuna", sau orice altă piesă. Dodo îl studie pe Prospero timp de cîteva minute, apoi o privi pe Angelica cu ochi curioşi. Serios, continuă ea, spune-mi cum ai reuşit să-l îmblînzeşti

pe Prospero? Nu a fost niciodată un cal uşor de stăpînit, dar de cînd Anthony a dispărut, calul ăsta parcă înnebunise. Cum de l-ai calmat?

- N-am făcut nimic deosebit - e doar meritul lui. El e într-un fel stăpînul, el e cel care ţine frîiele. Eu nu sînt decît un călăreţ. Deodată, Angelica îşi aminti că unchiul ei şi contele îi vorbiseră despre moartea lordului Anthony. Se încruntă, întrebîndu-se dacă Dodo aflase despre asta.

- Aşa obişnuia să spună şi Anthony! spuse Dodo, de astă dată cu o voce ceva mai scăzută, pentru că amintirile o copleşiseră. O, apropo, adăugă ea cu obişnuita-i sinceritate, pentru că observase că un nor întunecase chipul Angelicăi, nu trebuie să-ţi faci probleme... am aflat despre... despre Anthony... ştiu că e... că e mort. Aseară Papa a primit un scurt bilet de la Greystone, prin care îl anunţa ce s-a întîmplat. Vocea i se subţiase dintr-o dată. E o tragedie care ne-a marcat pe toţi profund... În orice caz, reveni ea la tonul vesel de mai devreme, Anthony ar fi fost fericit să ştie că Prospero se bucură încă de libertate, de posibilitatea de a alerga în fiecare zi.

- Unii oameni spun că e greu de crezut că Anthony şi-ar fi ucis fratele, îndrăzni Angelica să mai zăbovească asupra subiectului, împiedicîndu-l pe Prospero să o ia la fugă.

- Să-l ucidă! Dar cine ţi-a spus că a fost ucis? o întrebă Dodo cu voce din care răzbăteau deopotrivă ironia şi resemnarea. Moartea fratelui său nu putea fi decît un accident stupid! Toţi ne referim la această tragedie ca la un acci-

dent nesuferit. E singura explicaţie posibilă. Sigur că nu vom şti niciodată exact cum s-au petrecut lucrurile, dar bănuiesc că Anthony şi-a dat seama că nimeni nu-l va crede şi a fugit, conştient de faptul că orice ar fi spus în apărarea sa ar fi fost respins şi ar fi sfîrşit în ştreang. El era moştenitorul direct al fratelui său, iar Papa susţine că orice juriu l-ar fi condamnat fără ezitare. Anthony era un băiat foarte isteţ şi, în multe privinţe, net superior Ducelui, care ar fi preferat să ducă o altă viaţă. Lui îi plăceau liniştea, cărţile. Era genul de şoarece de bibliotecă. E foarte plauzibil ca Anthony să fi luat acele bijuterii - cu i-aş fi urat din toată inima succes şi m-a frămîntat problema asta la vremea aceea. Dar Anthony nu era un tîmpit. Era iute ca fulgerul la minte şi era perfect conştient de faptul că şi-ar fi irosit viaţa ascunzîndu-se, fugind, luînd calea exilului. Pentru a supravieţui unui asemnea destin, e nevoie de mulţi bani, aşa că probabil a pus mîna pe bijuterii şi... pe-aici ţi-e drumul!

În timp ce vorbea, Dodo clipea foarte des, pentru că lacrimile i se strecuraseră printre gene.

- Cînd eram mică, mă fascina. Era de o frumuseţe rară. Cîteodată mi se pare o nedreptate ca atîta frumuseţe să se concentreze într-un singur om, izbucni ea în rîs. Mi-a frînt inima şi m-a dat uitării cînd aveam unsprezece ani şi şi-a îndreptat atenţia asupra domnişoarei Stuart, învăţîndu-i ponciul să sară peste obstacole! Nu l-am iertat niciodată pentru asta, rîse ea, uimită de propria ei naivitate. Mai tîrziu, cînd am crescut, mi-am dat seama că nu era femeie care să-l vadă şi să nu se îndrăgostească de el. În Londra, avea sute de admiratoare. Aşa că am pierdut orice speranţă şi m-am aruncat în braţele lui Freddie. Şi-acum aflu că bietul Anthony a fost executat ca un tîlhar la drumul mare. E prea cumplit, prefer să nu mă mai gîndesc la asta, spuse ea, ştergîndu-şi colţurile ochilor cu dosul palmei înmănuşate. Ceea ce nu mă miră e că şi-a găsit sfîrşitul făcînd un lucru care îi era caracteristic - adică ajutînd alţi oameni... Papa spunea că a luptat pentru eliberarea sclavilor negri din America. În ciuda preocupărilor sale sportive, Anthony a găsit mereu timp pentru a intra în cîte un bucluc, adăugă ea, părînd oarecum stînjenită. Ei, gata cu dizertaţiile despre un bărbat pe care nu l-ai cunoscut! Cred că te-am plictisit îngrozitor.

Înainte ca Angelica să poată răspunde, Dodo schimbă subiectul, tocmai pentru a evita nişte amintiri dureroase, dar care îi erau pe de altă parte mai la îndemînă. Dar, fiindcă subiectul o îndurera peste măsură, Dodo fu cît pe ce să izbucnească în plîns, un plîns pe care, pînă la urmă, nu şi l-ar mai fi putut stăpîni. Trase adînc aer în piept şi spuse cu o veselie forţată:

- Te rog, anunţ-o pe Lady Avery că mama şi cu mine îi vom face o vizită înaintea balului, poate chiar mîine, dar în nici un caz la sfîrşitul săptămînii, pentru că trebuie să plecăm la Londra, să-mi cumpăr o rochie. Nu găseşti că aspectul acesta, legat de toalete e cît se poate de obositor? Eu una prefer să mă distrez la

vînătoare decît să mă plictisesc făcînd conversaţie de salon. Am auzit că la curtea Franţei rochiile au devenit atît de largi încît e nevoie de două croitorese deodată, care să stea pe scaune, pentru a-ţi aranja o rochie! Trebuie să mă crezi pe cuvînt, pentru că am văzut asta cu ochii mei! Anul trecut am fost la Paris cu o prietenă de-a mea, Kitty Lawrence, tot aşa, pentru cumpărături. Kitty e măritată cu un conte francez. Aproape că era să mor de rîs, dar mi-era teamă să nu o pun pe Kitty într-o situaţie penibilă, aşa că m-am stăpînit cît am putut. A trebuit să stea în picioare în mijlocul atelierului, mare cît un hambar. Două lucrătoare şedeau pe nişte scaune foarte înalte ţinînd în mîini nişte bete asemănătoare unor cozi de mătură. Au ridicat rochia cu aceşti pari, că altfel nu le pot spune pentru a o ajuta pe Kitty să se îmbrace. Kitty s-a băgat sub kilometri ăia de material. Jur că rochia avea douăzeci şi cinci de picioare în circumferinţă. Sînt convinsă că ai impresia că fabulez, dar e purul adevăr! Am văzut totul cu ochii mei. Sper să mă cunoşti mai bine, Angelica, şi-atunci îţi vei da seama că nu exagerez.

Angelica rîdea, fascinată de exuberanţa lui Dodo.

- Te asigur că nu voi veni la balul vostru îmbrăcată într-o ţinută atît de extravagantă, spuse ea rîzînd cu lacrimi. Mătuşa Clarissa a dat dispoziţie să mi se pregătească o rochie şi îmi pun mari speranţe în ea.

- Ai noroc că ai o mătuşă atît de deşteaptă! Mama nu a fost niciodată atît de modestă încît să

se gîndească la faptul că o rochie poate fi croită şi acasă. De-aceea mă tot plimb de la Londra înapoi şi viceversa. Am încercat s-o conving să apeleze la serviciile doamnei Alder din Tunbridge să-mi facă o rochie, dar ea insistă să fie lucrată la Londra. „Trebuie să ţii pasul cu moda!" îmi tot repetă ea, rîzînd cu un dispreţ nelipsit totuşi de afecţiune. Drept urmare, am devenit sclava trenurilor. Detest plimbările astea, mai ales că tecutul îmi face rău şi sînt convinsă că mama se simte la fel ca mine, dar e prea încăpăţînată. Se apleacă în scaun, ţine ochii strîns închişi şi spune „Mă odihnesc puţin" şi rămîne aşa pînă cînd trenul ajunge în gara London Bridge. Drept să-ţi spun, mi-e teamă să călătoresc cu trenul - mi se pare prea modern pentru mine - odată am mers cu trenul, era iarnă, iar vagonul din spatele nostru a luat foc, din cauza unor scîntei de la locomotivă, nu ştiu, nu prea mă pricep la tehnică. Cert e că din cauza vitezei flăcările s-au răspîndit. Spunînd acestea, Dodo începu să imite sunetul locomotivei, făcîndu-l pe Cally să se întoarcă imediat şi s-o privească neînţelegînd despre ce era vorba. Caliban îşi privea stăpîna dispreţuitor, sforăi, apoi se întoarse cu spatele la ea, crezînd-o probabil nebună. Expresia ce se întipărise pe faţa calului era atît de încărcată de înţelepciune, încît cele două fete izbucniră în rîs. Cred că Cally vrea să-mi spună că a mai auzit povestea asta, rîse Dodo, continuîndu-şi povestea. Cum îţi spuneam, flăcările s-au stins şi s-ar fi putut sfîrşi totul catastrofal. Din fericire, noi n-am ştiut pînă

în clipa în care trenul a făcut o haltă, iar focul a fost stins. A trebuit să coborîm din vagon, de teamă să nu ardem acolo de vii. N-am văzut nici măcar fumul care ieşea din vagon, pentru că vîntul bătea în direcţie opusă celei în care mergeam noi, iar pasagerii din vagonul cu pricina au crezut că fumul, atît cît se vedea, era de la locomotivă. Trenurile sînt foarte noi şi nimeni nu ştie la ce se poate aştepta! Iar călătorii au crezut că e normal să iasă atîta foc pe coşul locomotivei. Am fi ars ca şobolanii acolo dacă nu se găsea cineva care să alarmeze controlorul. Cînd am ajuns la Londra, eram aproape leşinaţi. Atunci am sperat să o conving pe mama să nu mai călătorim cu trenul dar a fost imposibil. E ferm hotărîtă să meargă în continuare cu... dragonul acela pe şine. De fiecare dată îi spun tatei că prefer să merg cu trăsura sau cu diligenţa, el îmi dă aceeaşi replică: „Trebuie să ţinem pasul cu moda". În acel moment, Caliban căscă, de parcă în felul acesta ar fi vrut să protesteze împotriva sporovăielii stăpînei lui. Angelica şi Dodo se uitară uimite la el şi, aproape în aceeaşi clipă, pufniră amîndouă în rîs. Ei, ce zici de asta? se miră Dodo. Pînă şi Cally se plictiseşte. Iartă-mă! Te reţin, iar Cally o să-mi facă existenţa imposibilă dacă îl privez de odihna binemeritată după partida de vînătoare.

- Dodo, nici nu ştii cît mă bucur că te-am întîlnit! Îţi mulţumesc că mi-ai ţinut companie. Eşti prima persoană de vîrsta mea pe care o întîlnesc după multă vreme. Mă bucur că am putut sta de vorbă.

- Vrei să spui că m-ai ascultat! Îmi place să pălăvrăgesc vrute şi nevrute! Dar acum trebuie să fug. Trebuie să-i găsesc pe ceilalţi, altfel Freddie se va înfuria. Se plictiseşte de moarte cînd e nevoit să îl suporte pe domnul Bultrap-Guph plîngîndu-se de bătături şi de faptul că i-au degerat mîinile şi picioarele. Ne vedem în curînd, mai spuse Dodo, zîmbindu-i Angelicăi şi făcînd un mic semn cu mîna. Caliban o luă la fugă. Angelica îi urmări cu privirea cum se îndepărtează, pe poteca mărginită de copaci, pînă cînd nu-i mai văzu. Prospero ar fi vrut să o ia la fugă, să se alăture cailor ce galopau în vale, urmărind vînatul, sărind peste garduri şi şanţuri. Sări, cabră, punînd-o pe Angelica în dificultate.

- Gata, gata băiete, încercă ea să-l liniştească, abia ţinînd frîiele, făcînd mari eforturi să-l întoarcă iar cu spatele la valea ce se deschidea înaintea lor. Văzînd că nu-l poate stăpîni şi că armăsarul nu face decît să se ridice pe picioarele dinapoi şi să se rotească pe loc, Angelica se aplecă pentru a-i vorbi la ureche. Prospero, nu pe acolo! îi şoptea ea cu blîndeţe, conştientă de faptul că nu avea să realizeze nimic dacă îl brusca. Reuşi să îl întoarcă cu faţa spre pădurea de fagi, de unde se zărea penajul unui fazan care, speriat la rîndu-i de vreo vulpe, s-a văzut luat prin surprindere de ţipătul unei bufniţe, trezită probabil din somn. Prospero ciuli urechile şi deodată porni la galop de-a lungul potecii mărginite de pădure, în direcţia în care îl îndemnase Angelica de la bun început. Bravo, băiete! spuse ea întinzînd palma şi bătîndu-l uşurel pe grumaz, în

timp ce el galopa cu mişcări elegante şi sigure în direcţia opusă grupului de vînătoare, alergînd mai repede decît şi-ar fi dorit ea. Angelica era totuşi atît de fericită că armăsarul răspunsese în sfîrşit comenzilor ei, încît nu îi înfrînă elanul, lăsîndu-l să alerge în voie, în ritmul pe care şi-l dorea. Soarele era acoperit de nori; aerul proaspăt, în care se amestecau mirosul de pajişte crudă cu cel de pini, îi gîdila nările. Copitele lui Prospero se înfigeau cu siguranţă în pămîntul reavăn. Acum drumul era mărginit de ulmi. Printre copaci se vedeau pitigoii cu cozi lungi, care se agitau printre frunze, printre tufişuri, alarmaţi probabil de goana nebună a calului, dar atraşi, în acelaşi timp, ca de un magnet de spectacolul oferit de cal şi călăreţ.

După vreo cîteva sute de metri, poteca cotea la stînga, spre un deal lin, dar Prospero ignoră întorsura drumului, luînd-o prin surprindere pe Angelica; Prospero părăsi poteca şi sări peste un şanţ şi peste trunchiul unui copac prăbuşit care bloca intrarea pe o potecă ce înainta în pădure.

- Prospero, rîse ea, unde mă duci? Îl lăsă să-şi urmeze nestingherit calea, iar calul încetini ritmul.

Abia intraseră în pădure, cînd Angelica avu impresia că auzise un tril ce ciocîrlie, dar, ştiind că acestea nu erau păsări de pădure, îşi spuse că fusese doar o părere. Prospero părea că şchiopăta, mişcînd cu greutate piciorul drept din faţă.

- Ce-i băiete, ce-ai păţit? îl întrebă Angelica tare, obligîndu-l să rămînă pe loc. Coborî din şa

şi se aplecă să vadă piciorul rănit. Te-ai rănit, sau ţi-a intrat vreo pietricică în copită, îl întrebă ea, ca şi cum ar fi aşteptat şi un răspuns din partea lui.

Pe cînd era copilă, la Ickworth, Angelica îi înnebunise pe oamenii de la grajduri punîndu-le tot felul de întrebări referitoare la creşterea cailor, aşa că ajunsese la această vîrstă ştiind aproape tot ce se putea şti despre cai. Aşadar, dacă problema ar fi fost o simplă pietricică, ar fi rezolvat-o pe loc. Îl făcu pe Prospero să ridice piciorul, apucînd uşor glezna şi sprijinindu-se în acelaşi timp de umărul drept al armăsarului. Examinînd copita, Angelica nu văzu nimic în neregulă, aşa că o lăsă jos. Procedă la fel şi cu piciorul stîng, dar nici de data aceasta nu constată nimic. Întorcîndu-se la piciorul drept, îl ridică din nou şi începu să curete copita cu singura unealtă ce o avea la îndemînă, o agrafă de păr, suficient de rezistentă.

Era foarte concentrată asupra a ceea ce făcea, iar Prospero dădea dovadă de foarte multă răbdare, cînd auzi o voce în spatele ei şi tresări speriată.

- Şi-a pierdut cumva copita?

Vocea neaşteptată o surprinse şi mai tare. Cu toate acestea, nu se întoarse, curăţind mai departe potcoava. Fiindcă cel ce vorbea părea un bărbat educat, Angelica era sigură că nu putea fi decît unul dintre prietenii lui Dodo, cu care tocmai făcuse cunoştinţă, aşa că nu se sinchisi prea tare.

- Cred că i-a intrat o piatră în potcoavă, dar

nu-mi dau seama unde e. Cred că a intrat destul de adînc în copită, spuse ea, fără să-şi ridice privirea.

- Poate eu am mai mult noroc... dacă-mi permiteţi. Îngăduiţi-mi să vă ajut, o rugă bărbatul, politicos.

Prospero se plictisise deja să ţină piciorul suspendat în aer, îşi cam pierduse echilibrul şi devenise o mare povară în mîinile fragile ale Angelicăi. Lăsînd piciorul jos şi oftînd de oboseală, Angelica acceptă cu plăcere oferta străinului.

- Chiar vă rog să mă ajutaţi... spuse ea, dar fraza rămase suspendată în aer. În faţa ei nu se afla nicidecum un călăreţ îmbrăcat în tunică roşie, aşa cum se aşteptase, ci un ţigan înalt, bine făcut, ce ţinea frîiele unui roib negru ca smoala, cu pielea strălucitoare. Purta haine obişnuite, o ţinută aproape convenţională, dar avea ceva specific spaniol în ele, ceva ce le făcea inconfundabile. În loc de cravată purta o eşarfă de bumbac. Chipul îi era umbrit pe jumătate de borurile largi ale pălăriei. Hîî... da, vă rog... spuse Angelica, înţepenită de uimire.

- Cred că noi doi ne-am cunoscut deja, vorbi el, înainte ca Angelica să aibă timp să-i studieze trăsăturile şi, scoţîndu-şi pălăria se înclină politicos, făcînd o reverenţă demnă de un muşchetar. Sper că îngerul meu păzitor se simte bine astăzi.

În faţa ei se afla Gitano - străinul pe care îl cunsocuse la han. Angelica era mută de uimire. Apariţia lui bruscă şi dispoziţia excelentă în care părea să fie o surprinseseră în mod plăcut. Nu

putea încă să vorbească, dar îşi acoperi faţa cu palma înmănuşată, încercînd să-şi ascundă rîsul pe care nu şi-l putu stăpîni.

- Dumneata erai! exclamă ea, rîzînd încă. Nu-mi vine să cred! De multe ori m-am întrebat dacă ai reuşit să scapi cu bine de oamenii aceia de la han, iar acum mă bucur din toată inima să constat că ai avut noroc. Ce cauţi prin părţile astea? Eşti încă în primejdie?

- Ce de întrebări! N-ar fi mai bine să ne ocupăm deocamdată de calul dumitale? zîmbi el evaziv şi, priponind calul său de un copac, se îndreptă spre Prospero.

- Nu! Te rog, aşeaptă! spuse Angelica, amintindu-şi cît era de nervos armăsarul. Poate ar fi mai bine dacă nu te-ai apropia de el. Nu e foarte sociabil şi e foarte imprevizibil.

- Nu ştiai că ţiganii cunosc tot felul de formule magice pentru a stăpîni animalele periculoase? o întrebă el, scoţînd o bucăţică de zahăr din buzunar şi oferind-o lui Prospero de la o distanţă de un braţ. Prospero pufni de cîteva ori, întinse grumazul şi apucă bucata de zahăr, apoi, nechezînd fericit, se apropie de Gitano şi începu să împingă cu capul în buzunarele lui, pretinzînd încă o dovadă de prietenie din partea lui. După ce mai scoase cîteva cubuleţe de zahăr din buzunar, Gitano bătu uşor grumazul armăsarului, zîmbind. Eşti un adevărat monstru, îi şopti el la ureche.

Văzîndu-l pe sălbaticul Prospero îmblînzit dintr-o dată, mult mai uşor decît reuşise ea la început, Angelica avu o a doua mare surpriză.

- Remarcabil! Ce-i dai acolo? Pare a fi zahăr, întrebă ea curioasă, privind cu ochi incredulі pe Prospero, înghiontindu-l pe Gitano cu botul, blînd ca un mieluşel.

- Este ceva făcut de nomazi, din zahăr, topit într-un fel de ceai de plante şi amestecat cu un sirop, abia după ce lichidul s-a răcit. Ierburile nu sînt fierte prea mult, ca să-şi păstreze aroma. E ca şi cum le-ai conserva în zahăr, îi explică el, întinzîndu-i şi ei o bucăţică. Are aromă de mentă, dar farmecul vine din incantaţiile magice pe care ţigăncile le rostesc stînd aplecate asupra ceaunului în care fierbe amestecul ăsta, pentru a-i da puteri speciale.

Angelica îl privea cu mare atenţie, neştiind dacă să-l creadă sau nu, dar tot ce văzu fu un zîmbet strengăresc ce-i lumina tot chipul.

- Formula magică e ţinută în mare secret de nomazi, continuă el, iar cailor le place la nebunie dulceaţa ăsta, de fapt, poţi să vezi şi dumneata. Prospero îl înghiontea în continuare, uitîndu-se la el cu ochi pe care numai caii îi au atunci cînd vor ceva, cerînd şi alte bucăţi de zahăr, dar, văzînd că nu mai are sorţi de izbîndă, se întoarse spre Angelica şi nu o lăsă pînă cînd aceasta nu renunţă la bucăţica ei. De teamă însă ca Prospero să nu o trîntească la pămînt - neştiindu-şi adevărata forţă - Gitano îl luă de hăţuri şi îl opri pe loc. Atunci Angelica avu timp să se uite cu mai mare atenţie la mîinile lui; pielea părea foarte delicată şi doar foarte puţin bronzată de soare. Erau mîinile unui om muncitor, erau mîini puternice şi ferme, dar, în acelaşi timp, nu păreau

nici pe departe mîinile unui om de rînd. Omul acesta era o enigmă vie, gîndi ea, studiindu-i acum faţa; ochii lui o fixară preţ de-o clipă, iar ea avu sentimentul că Gitano era în stare să-i citească gîndurile. Avu tendinţa de a-i ocoli privirea, sau măcar de a spune ceva, orice, dar pînă la urmă descoperi ceva odihnitor în ochii lui, aşa că nevoia de a rosti amabilităţile convenţionale îi dispăru pe loc. Pe undeva, avea sentimentul că îl cunoaşte de o viaţă întreagă. Tăcerea ce se aşternuse între ei nu era stînjenitoare, se priveau cu o oarecare lăcomie şi cu curiozitate. Pînă la urmă, Gitano sparse tăcerea.

- Nu crezi totuşi că trebuie să vedem ce are sălbaticul ăsta? rîse el.

- A... da... îţi mulţumesc, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată, ca şi cum ar fi fost trezită din transă, avînd impresia că pare o gîsculiţă. Se dădu la o parte, pentru a-l lăsa să se ocupe de Prospero.

După ce îi studie piciorul drept, Gitano îl duse pînă la poteca ce împărţea o porţiune de pădure, apoi înapoi, concentrîndu-se asupra mişcărilor armăsarului. Angelica stătea deoparte şi urmărea fascinată scena, pentru că nu văzuse pe nimeni dintre cei de la castel avînd o legătură atît de strînsă, de specială cu calul pe care toţi îl ştiau drept un animal dificil. Venind cu Prospero lîngă ea, Gitano îi spuse:

- Se pare că l-ai vindecat deja. Nu îmi dau seama ce-a avut. Văd că merge foarte bine. Luă amîndoi caii de frîie, ducîndu-i la pas, avînd-o pe Angelica de cealaltă parte. Porniră să se plimbe

prin pădure.

- Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, spuse ea, cu toate că nu îşi revenise pe deplin din uimire. Spune-mi, te rog, mai eşti urmărit de oamenii aceia?

- Nu, mi-au pierdut urma, spuse el vesel. Cred că totul a fost o neînţelegere şi aş fi putut rezolva asta fără probleme.

Angelica îl privea neîncrezătoare. Cunoştea atît de puţine lucruri despre el, dar era sigură de un anumit aspect: acela că nu dădea doi bani pe propria lui siguranţă, ceea ce ei îi dădea un motiv de îngrijorare.

- Ei bine, sper că vei fi în siguranţă de-acum încolo şi că nu vei risca inutil. Mă miră şi mă îngrijorează faptul că dai atît de puţină atenţie propriei tale persoane.

că nu vei risca inutil. Mă miră şi mă îngrijorează faptul că dai atît de puţină atenţie propriei tale persoane.

- Dar ce pericol m-ar putea pîndi? o întrebă el, zîmbind uşor ironic. Ştiu că asupra mea veghează un înger păzitor.

- Nu vrei deloc să fii serios, rîse Angelica, dînd din cap dojenitoare. Nu vrei să-mi spui totuşi cum te cheamă?

- Prietenii mei nomazi îmi spun Ursari.

- Ce nume exotic! Ce înseamnă?

- E un nume foarte vechi dat ţiganilor care se ocupau cu îmblînzirea urşilor; ei călătoresc dintr-un loc într-altul, avînd alături urşi pe jumătate îmblînziţi, dresaţi uneori să facă tot felul de giumbuşlucuri, dar să ştii că în orice clipă pot

deveni periculoşi şi-şi pot ataca stăpînii. Prietenii mei spun că sînt ca un om care-şi petrece viaţa în compania unui urs furios. Se opri în loc şi, uitîndu-se în depărtare, rîse clătinînd încetişor din cap. Zău că n-am ce să-ţi explic, mai spuse el.

- Asta vrea să însemne că, în drumurile tale, porţi mereu asupra ta cîte o povară primejdioasă, uneori imprevizibilă? îl întrebă ea cu ochii măriţi de curiozitate, fără să-şi dea seama că ceea ce făcea ea acum se numea indiscreţie.

Gitano se uită în ochii ei, ţăcînd pentru o clipă, apoi mută privirea în altă parte, de teamă să nu fie tentat să spună prea multe. Chipul ei exprima atît de multă inocenţă, încît era irezistibilă. Ochii ei îl urmăreau în permanenţă, încercînd să citească dincolo de trăsăturile sale marcate de seriozitate. Gitano smulse o crenguţă dintr-un copac, cu gesturi absente, apoi, fărîmînd-o în palmă, lăsă bucăţile să cadă pe jos. După cîteva minute, se auzi rîsul lui parcă autodispreţuitor şi găsi de cuviinţă să-i vorbească iar.

- Angelica, sînt sigur că ai acasă, atîrnate în şifonier, o pereche de aripioare de îngeraş.

- Ce idee! rîse şi ea, protestînd, dar redeveni imediat serioasă. Am să te întreb altceva, poate de data asta îmi vei răspunde. Cum de ai ajuns tocmai aici?

- Ţiganii cu care călătoresc se întorc în fiecare an în aceste locuri, începu el să-i explice, în timp ce se plimbau. Cam în perioada asta trec pe aici în drum spre şi de la tîrgul de cai din Cumbria. Pămînturile astea le sînt cunoscute ca-n palmă.

- Vai, trebuie să fie foarte interesant să

cutreieri lumea în felul acesta! bătu ea din palme entuziasmată. Dar cum i-ai cunoscut pe aceşti nomazi? Din cîte ştiu, trăiesc în comunităţi foarte mici şi închise.

- E o poveste mai lungă, dar... o să ţi-o spun, totuşi. Cînd eram mic, m-am întîlnit întîmplător cu un ţigănuş care îşi rupsese piciorul căzînd de pe cal şi se împotmolise într-o mlaştină. El reuşise să se salveze cum-necum, dar calul era în mare primejdie de a se îneca. L-am ajutat să îşi elibereze picioarele din hamuri şi a început să-şi facă drum prin noroiul acela înşelător, dar norocul a fost că era un cal deştept şi nu a intrat în panică. Pînă la urmă, l-am ajutat pe băiat să se întoarcă la tabăra de ţigani şi acolo i-au îngrijit piciorul. Apoi, am început să mă duc des pe-acolo să văd cum îi mai mergea băiatului şi-aşa ne-am împrietenit şi am devenit ca fraţii. Trebuie să ştii că trăiesc într-un cerc foarte restrîns şi închis, e greu să le cîştigi încredrea, dar o dată ce ai reuşit să ţi-i apropii, capeţi în ei nişte prieteni pe viaţă. Au un cod al onoarei foarte riguros, pe care îl respectă cu strictete, şi pot spune că întrece în rigurozitate multe legi din ţările în care am călătorit. Eu am ales viaţa asta de nomad în momentul în care m-am plictisit de lumea în care trăiam, sau mai bine zis cînd societatea s-a plictisit de mine. Duceam o viaţă patronată de o singură regulă „cîştigă şi cheltuieşte" care nu se potrivea prea bine unui om de condiţia mea, fără pic de avere. Găsesc că ţiganii sînt mult mai cinstiţi şi de nădejde decît persoanele ce-şi spun „onorabile ', spuse el, accentuînd ultimul cuvînt

cu o nuanţă de ironie.

În timp ce se plimbau, Angelica îşi dădu seama că pînă atunci nu-l văzuse decît în întuneric. Acum vedea că, în momentele în care trăsăturile îi erau relaxate, maxilarul lui puternic şi obrazul ce purta cîteva cicatrice abia vizibile îi dădeau o notă arogantă, dar atunci cînd ochii lui negri erau animaţi, privirea lui emana o oarecare căldură care dădea celui ce era privit un sentiment de linişte. Era la fel de relaxat ca totdeauna, motiv pentru care Angelica nu se temuse niciodată în prezenţa lui, nici măcar în prima lor întîlnire.

- De cînd cutreieri lumea împreună cu ţiganii?

- Cam de un an. Pînă atunci nu-mi vedeam prietenii nomazi decît din cînd în cînd, atunci cînd treceau pe la... cînd veneau în nord, unde locuiam eu.

- Cît de mult te invidiez! exclamă ea, descoperind o buturugă lată şi aşezîndu-se pe ea să se odihnească. Ochii îi străluceau de surescitare, închipuîndu-şi viaţa de ţigan. Trebuie să fie grozav să poţi călători oriunde îţi place, oricînd pofteşti, fără să depinzi de cei din jur.

- Mmda..., răspunse el după o oarecare ezitare, e adevărat că ai nenumărate avantaje, dar de multe ori tînjesc după un acoperiş deasupra capului şi un foc bun în cămin, la care să mă încălzesc, şi un cuier pentru pălării, în care să-ţi atîrni pălăria la sfîrşitul zilei, cu gesturi automate, zise el, legînd amîndoi caii de un copac şi aşezîndu-se lîngă ea, pe buturugă.

- Înțeleg ce vrei să spui, pentru că, să fiu sinceră, nici eu nu-mi amintesc cît de mult a trecut de cînd n-am simțit că am cu adevărat o casă căreia să-i aparțin, murmură Angelica. Părinții mei au murit cînd eu eram foarte mică și, cu toate că mai am vagi amintiri despre casa în care locuiam împreună cu ei, eram totuși prea mică să înțeleg adevărata semnificație a unei case care să fie a ta în adevăratul sens al cuvîntului. E minunat sentimentul ăsta de apartenență. Mi-am petrecut aproape toată viața în casele altor oameni. Grozav mi-ar plăcea să am și eu un loc pe care să-l pot numi „al meu". Cred, însă, că acele caravane, cu căruțe vopsite - doamne, ce frumoase erau! - seamănă foarte mult cu o casă. Iar dacă te plictisești de priveliștea pe care o ai de la fereastră sau nu-ți mai plac vecinii, poți oricînd să te muți în alt loc, adăugă Angelica, zîmbind mai mult pentru sine.

- Tu ai vorbit acum numai de avantajele vieții de nomad, spuse el calm, adăugînd însă ceva mai sec: Să știi că femeile duc o viață foarte dură. Muncesc foarte mult și niciodată nu au siguranța că bărbații lor se vor întoarce teferi la tabără la sfîrșitul zilei, pentru că viața în sălbăticie e imprevizibilă și uneori foarte violentă. Dar, trebuie să recunosc, e o viață foarte plină de atracții, adăugă Gitano, nedorind să o dezamăgească prea tare.

- Eu acum trebuie să plec la Londra, începe sezonul, oftă ea într-o atitudine filozofică și o să-mi pierd timpul pe coridoarele palatului, așteptînd să fiu primită de către Regină. Tonul ei

devenise acid. Va trebui să zîmbesc domnilor care vor dansa cu mine și mă vor călca pe picioare sau îmi vor vărsa, din greșeală, limonada pe mănuși, voi muri de inaniție pentru că însoțitoarele noastre vor fi atît de captivate de partidele de whist încît nu vor avea timp să mai ajungă și în saloanele unde se va servi masa. Cel puțin așa am auzit de la alții că se întîmplă în timpul Sezonului, rîse ea amuzată. În comparație cu el, viața de țigan e mult mai avantajoasă. Rîsul ei vesel umplea pădurea asupra căreia plutea.

Gitano rîdea văzînd-o atît de fericită.

- Trebuie să mărturisesc că am cunoscut ambele feluri de viață, am trăit printre țigani, iar modul tău de a privi Sezonul Londonez mi se pare foarte sănătos. Descrierea a fost cît se poate de exactă. Înclin chiar să cred că viața de șatră îți oferă incomparabil mai multe satisfacții, spuse el, glumind doar pe jumătate, pentru că, într-adevăr, îi dădea dreptate. În orice caz, reluă el pe un ton din ce în ce mai vesel, parcă ai pomenit ceva de niște însoțitoare sau doamne de companie... Se uită în jurul lui pentru a se asigura că nu-l mai aude nimeni. Fiindcă tot veni vorba, nu știu dacă e bine să te vadă cineva în compania unui străin, singură, în pădure. Ar fi mai bine să te întorci acasă.

- Da, ai dreptate, răspunse Angelica tristă. Eu am făcut o înțelegere cu unchiul și mătușa mea, ca, atîta timp cît stau cu ei să le respect dorințele, deși uneori am impresia că regulile sînt cam stricte. Mătușa mea ar fi, într-adevăr foarte dezamăgită dacă i-ar ajunge ceva neplăcut la ure-

che. Știu și eu... Poate dacă părinții mei ar mai fi trăit, aș fi fost la fel de superficială și de răsfățată ca oricare altă fată de vîrsta mea. Dar, prin natura împrejurărilor - simțindu-mă obligată să mulțumesc pentru tot ceeea ce mi se oferă - mă simt la fel de obligată să nu ies din cuvîntul mătușii mele, al cărei soț îmi este tutore. E un preț mult prea mic pentru tot ceea ce au făcut pentru mine și nu doresc să le creez probleme. Încerc din răsputeri să le fiu pe plac. Deși sînt foarte atașată de unchiul și mătușa mea, nu știu de ce am în permanență senzația că sînt tolerată în casa lor, doar dintr-un sentiment de responsabilitate față de o rudă săracă. Ridică din umeri și se încruntă ușor. Sînt convinsă că cine mă aude vorbind așa zice că sînt nerecunoscătoare, mai ales cine știe cîte au făcut ei pentru mine. E cumplit! se revoltă ea, fără a se abține să zîmbească. Cred că te-am plictisit de moarte cu sporovăiala mea. Dacă ăsta este un exemplu de conversație de salon, atunci nu m-ar mira să fiu dată afară din toate casele din Londra! Te rog, scuză-mă că am fost așa pisăloagă. Angelica era acum un pic ipocrită, pentru că, în adîncul sufletului, se admira pentru sinceritatea de care dăduse dovadă, împrăștiind aceste gînduri bine ascunse atîta vreme unui om pe care abia îl cunoștea. Văzîndu-l că zîmbește, continuă: Dumnezeule, n-am vorbit cu nimeni atît de mult pînă acum, și e prima oară cînd vorbesc despre acest subiect! exclamă ea și mai surprinsă pentru că bunul simț îi cerea să se simtă stînjenită, sentiment care era departe de ea în acele clipe. Apoi

avu în fața ochilor amintirea visului aceluia atît de real. Se îmbujoră la față, apoi se întoarse cu spatele la el, pentru a-și ascunde emoția. Sper că nu vei crede că sînt o prostuță.

- Dimpotrivă, Angelica, mă simt onorat că ai considerat că îmi poți vorbi cu atîta sinceritate. Asta înseamnă că mă consideri deja un prieten, adăugă el cu căldură în glas. Acum trebuie să te întorci acasă, o îndemnă el, nu prea convins. Se ridică, îi oferi brațul și o ajută să se ridice și ea. Desfăcu hățurile lui Prospero și îl aduse lîngă ea, lăudîndu-l. Ai un cal grozav, îl admiră el.

- Nu e al meu - a aparținut cuiva care, din nefericire, a murit. Se numea Lord Anthony.

- A, da... Parcă locuia la Castelul Cranleigh. Am auzit povestea lui ciudată. Toată lumea care trece pe-aici o aude. Oamenii nu vorbesc decît despre asta.

- Foarte trist...

- Mda... Din cîte am auzit, a meritat pedeapsa pe care a primit-o.

- De ce spui asta? ripostă Angelica, luată prin surprindere de accesul lui pe care îl considera nedrept. La început nu-i făcuse impresia unui om gata să arunce cu piatra.

- Cred că s-a făcut vinovat de multe lucruri... inclusiv de prostie. Se spune că era un irresponsabil și un puturos.

Angelica simți nevoia să ia apărarea acelui nefericit. Studiind fața lui Gitano, constată că expresia era încă marcată de bunătate, dar, dincolo de suprafață, sesiză o nuanță pe care nu o putu pătrunde.

- Nu ştiu cum de poţi vorbi atît de urît despre un om mort şi mai ales despre un om pe care nu l-ai cunoscut vreodată! răbufni ea cu o patimă ce o surprinse şi pe ea însăşi. Tot ce ştiu este că acest armăsar superb, care e foarte inteligent şi foarte generos, i-a aparţinut şi, deşi e singura mea legătură cu Anthony, sînt convinsă că era plin de calităţi. Ştii ce se spune, cum e stăpînul, aşa e şi calul.

- Ai o inimă prea bună şi eşti prea încrezătoare. Cîndva vei avea de pierdut din cauza asta. O privea acum de sus, cu un zîmbet dispreţuitor pe buze; pe neaşteptate, îi cuprinse mijlocul şi o puse în şa, pe spinarea lui Prospero.

Angelica apucă hăţurile; se simţea jignită în adîncul sufletului şi roşise sub imperiul nervilor. Pînă la urmă, însă, pufni în rîs.

- Eşti un bărbat foarte misterios! M-ai scos din sărite şi m-ai făcut să iau apărarea unui om pe care nu l-am văzut în viaţa mea!

Îl mîngîie pe Prospero pe grumaz, urmînd exemplul lui Gitano. După cîteva clipe, acesta ridică privirea spre ea.

- Îmi pare rău că te-am enervat, se scuză el. Numai că eu consider viaţa atît de preţioasă, încît îmi pierd repede răbdarea şi nu am nici o înţelegere faţă de cei care nu-i văd adevărata valoare.

- Crezi cu adevărat că lordul Anthony a fost un puturos, aşa cum susţin alţii?

- Păi, dacă atîta lume spune asta, de ce n-am crede?

- Ştiu şi eu... Vocea i se înmuie. Mîngîia

absentă capul armăsarului. Cu toate acestea, mi-e imposibil să nu respect memoria unui om care a reuşit să îmblînzească un cal atît de dificil cum e Prospero şi să-i pună în valoare calităţile.

- Ai dreptate, la fel simt şi eu, zîmbi Gitano, recunoscînd înţelepciunea din vorbele Angelicăi.

- Vezi? spuse ea, după o clipă de gîndire, realizînd că aceste vorbe aveau de fapt un dublu înţeles. Nu eşti chiar atît de înverşunat cum ai vrut să pari la început.

- Umilul tău servitor, se jucă el, aplecîndu-se într-un gest politicos, dar urmărindu-i reacţia cu coada ochiului şi fu încîntat să constate că replica lui avusese efectul scontat: Angelica rîdea cu poftă.

- Tu nu poţi fi niciodată serios pînă la capăt? .

- Nu, domniţa mea, viaţa e prea scurtă să o complicăm cu atitudini grave. Orice zi, orice oră trebuie savurată la maximum.

- Ai dreptate şi tocmai de aceea trebuie să mă grăbesc. Îi întinse mîna, iar el îi reţinu cîteva momente degetele delicate în palma sa puternică. Angelica simţi căldura mîinii lui prin ţesătura mănuşii. La revedere, îşi luă ea rămas bun, îndemnîndu-l pe Prospero pe potecă, spre marginea pădurii. Se uită peste umăr, pentru a-l mai vedea o dată pe Gitano, dar acesta dispăruse.

10

Cînd Angelica se întoarse la castel, imediat înainte de lăsarea întunericului, la grajduri fu-

seseră aprinse lămpile cu gaz, aruncînd umbre înfricoşătoare pe pereţi. Binstead, grăjdarul şef, o ajută să bage calul în cuşca lui, pregătindu-l pentru noapte, iar Angelica nu plecă de-acolo pînă cînd lui Prospero nu i se aduse şi o pătură peste culcuşul de paie şi o porţie zdravănă de orz.

Părăsind grajdul, Angelica trecu pe lîngă depozitul în care erau ţinute şeile, harnaşamentele, nutreţul pentru cai, hamuri de toate felurile atîrnate de tavan; depozitul era luminat de o lampă cu petrol, ascunsă într-o nişă din perete. Ghemuit lîngă lampă, înfăşurat în saci de pînză, pe care îi folosea acum pentru lustruirea şeilor, Titus muncea din greu, concentrat asupra unui capitol dintr-o carte veche purtînd titlul „Almanahul lui Whitaker". Depozitul era impregnat cu mirosul săpunului folosit la lustruirea harnaşamentului, iar şeile erau aşezate frumos, pe suporturi strălucind de curate ce erau. După cum arătau, fuseseră lustruite de curînd. Angelica se opri în pragul uşii şi îl privi cîteva clipe în tăcere. Părul blond îi cădea pe ochi; stătea turceşte şi citea cu mare interes cartea jerpelită pe care o ţinea în poală; buzele i se mişcau încet, în încercarea de a citi cît mai corect cuvintele. Tocmai repeta pronunţarea cuvîntului „eclipse", cînd ridică ochii. Văzînd-o în uşă, zîmbi. Se ridică imediat în picioare, fericit şi tulburat în acelaşi timp.

- O! Domnişoară! N-am ştiut că eraţi aci! exclamă el, privind-o timid, mutîndu-şi ochii de la ea la podeaua prăfuită şi înapoi. Era fericit că o vede.

- Bună seara, Titus. Ce mai faci?

- Bine, domnişoară, mulţam de întrebare.

- Deja ai uitat cum mă cheamă? îi zîmbi ea apropiindu-se de el şi aşezîndu-se pe o băncuţă.

- Nu, domnişoară, numa' că, vedeţi, dacă m-aude cineva şi mă ceartă? O să zică că sînt încrezut, se bîlbîi el, stînjenit.

- Înţeleg. Nu vreau să ai necazuri din pricina mea. Faţă de ceilalţi o să fim foarte politicoşi, nu-i aşa, domnule Titus?

Băiatul rîse auzind cum i se adresase Angelica. Aceasta era impresionată de seriozitatea de care dădea dovadă Titus şi de încăpăţînarea cu care respecta protocolul. Cu toate acestea, natura lui de copil învinse, iar el începu să rîdă.

- Domnule Titus, vino şi şezi lîngă mine, vreau să te aud cum citeşti.

Titus ţîşni cu o repeziciune uimitoare spre banca pe care stătea Angelica, deschise cartea cu mişcări încete, dădu cîteva pagini, apoi îşi drese glasul. Citea acum un pasaj dintr-un manual de agricultură, poticnindu-se la fiecare cuvînt mai pretenţios, dar Angelica îl ajută, explicîndu-i sensul acelor cuvinte pe care el nu le cunoştea.

- Titus, citeşti foarte bine pentru un începător, îl lăudă ea după ce băiatul termină fragmentul. Citeşti aproape la fel de bine ca orice băiat de vîrsta ta.

- Mulţam, domnişoară! exclamă el entuziasmat. Să ştiţi că am citit mult în fiecare zi, numa' că n-am eu atîta timp cît aş vrea.

- Ştiu asta. Dar domnul Park te-a ajutat foarte

mult. Vei să îmi mai citeşti ceva?

Titus mai dădu cîteva pagini, cu mare repeziciune, pînă cînd găsi două pasaje despre bolile porcilor, pasaje ce conţineau cuvinte foarte greu de pronunţat, pe care, deşi ar fi reuşit să le citească, nu le înţelegea sensul. Tocmai se pregătea să înceapă să citească, cînd un val de aer rece inundă încăperea, făcîndu-i să ridice privirile.

În uşă, înalt cît o turlă de biserică, era Hibbard. Purta o manta groasă şi atît de lungă încît aproape că îi ajungea la glezne, făcîndu-l să pară de două ori mai înalt decît era în realitate. Văzîndu-l pe Hibbard, Titus se sperie îngrozitor, închise cartea şi o ascunse în cutele cămăşii, apoi se ridică pe picioare, împleticindu-se. Se uita numai în jos, iar Angelica observă că-şi frămînta, neliniştit, degetele.

- Bună seara, înălţimea voastră, o salută Hibbard cu un zîmbet viclean. Ochii săi peste care pleoapele cădeau necontrolat se fixaseră asupra lui Titus, ca ochii unui vultur ce-şi urmăreşte prada. Hai, băiete, du-te de-aici! Ştii că servitorii de casă nu au ce căuta aici, la grajduri. Du-te unde ţi-e locul! Hibbard blocă complet uşa şi-i lăsă prea puţin loc lui Titus să treacă, dînd Angelicăi impresia că vede un şoricel strecurîndu-se printr-o gaură prea strîmtă. Titus dispăru fără să mai rostească nici un cuvînt, fără să mai întoarcă o singură privire spre Angelica. Intrase în panică. Angelica se întrebă ce făcuse Hibbard vreodată de băgase spaima în băiat şi se încruntă la el în timp ce se ridică în picioare. Îl

dispreţuia din adîncul sufletului. Detesta atitudinea lui arogantă şi comportamentul lui autoritar, care nu se potrivea deloc unei slugi. Se întrebă dacă Hibbard nu băuse cumva.

- Băiatul ăsta, spuse Hibbard, nu-şi prea cunoaşte lungul nasului. Ba mai mult, e leneş şi are o imaginaţie prea bogată. Ca să vezi, învaţă să citească! Să ştiţi că stăpînul meu, lordul Greystone, n-o să vă mulţumească pentru că îl încurajaţi.

Angelica păli de furie, dar era mai bine decît să roşească pentru că în felul acesta expresia chipului ei o ajuta mai mult să pună la punct un servitor arogant.

- Cred că există o singură slugă aici care nu-şi cunoaşte lungul nasului şi ăla eşti tu, Hibbard, căzu replica de gheaţă a Angelicăi, biciuindu-i urechile. În ceea ce mă priveşte, sînt sigură că stăpînul tău are tot dreptul să-şi exprime liber opiniile, iar dacă domnia sa ţine să-mi comunice poziţia faţă de Titus, mi-o va transmite personal. Nu-i lipseşte elocinţa, în nici un caz. Aşa că te-aş ruga să nu mai vorbeşti în numele stăpînului tău şi să faci bine să te dai la o parte din uşă ca să pot trece.

Fără a scoate un cuvînt, Hibbard se supuse poruncii ei, dar nu în totalitate. Nu făcu decît să facă un pas în lateral, lăsînd capul aplecat într-o parte, urmărind-o cu acelaşi zîmbet de rău augur întipărit pe buze. Angelica trecu pe lîngă el de parcă ar fi trecut pe lîngă o reptilă şi fugi de-acolo cît putu de repede.

O dată intrată în castel, constată, mulţumită,

că, deşi pierduse ora ceaiului, ajunsese la vreme pentru a se putea pregăti pentru cină. Ceea ce însemna că nu trebuie să suporte compania contelui decît în timpul mesei. Ziua aceea fusese atît de plină de neprevăzut, întîlnise oameni atît de interesanţi şi de plăcuţi - Dodo, Gitano, micul Titus - oameni cărora le plăcea să o considere prietenă şi cu care putuse sta de vorbă. După o zi aproape perfectă, întunecată doar de apariţia lui Hibbard, i se părea destul de suportabil să fie amabilă cu Greystone în timpul cinei, mai ales că alături de ea aveau să fie şi unchiul şi mătuşa ei.

Soarele începuse să răsară, aruncînd raze purpurii deasupra copacilor ce se întindeau dincolo de parcul principal al castelului Cranleigh; pe o pajişte alăturată, sute de vaci bălţate fuseseră scoase la păscut. Angelica ajunsese deja la grajduri. Binstead, încă buimac de somn, cu cămaşa ieşită din pantaloni, abia se dăduse jos din pat iar acum îl înşeua pe Prospero, bombănind în barbă că fusese nevoit să se trezească atît de devreme.

Străbătînd călare vastul domeniu Cranleigh, Angelica fu plăcut impresionată de frumuseţea fermei şi pădurii din apropiere, care păreau foarte bine administrate şi îngrijite. Pînă la urmă, ajunse în sat, care însemna, de fapt, o stradă lungă, prăfuită, mărginită de-o parte şi de cealaltă de căsuţe mici din cărămidă şi ţiglă, cu ferestre în stil georgian, unele dintre ele zăbrelite, pe care se odihneau jgheaburi de flori şi plante decorative şi, din loc în loc, cîteva narcise

înflorite înainte de vreme.

Era un sătuc micuţ, cu căsuţe cochete, îngrijite, iar acoperişurile zdravene, care împiedicau elementele naturii să strice rostul caselor, reprezentau, de fapt, emblema unei proprietăţi care fusese, generaţie după generaţie, condusă cu generozitate şi mult suflet. Doar din loc în loc se mai vedea cîte o ţiglă căzută, sau cîte o porţiune de stuc roasă, dar asta numai din cauza recentelor probleme ivite la Cranleigh în ultimul an, ce trecuse de la moartea Ducelui şi pînă la instalarea contelui Greystone acolo.

Lucrătorii de la castel, ocupaţi acum cu treburile gospodăreşti, îşi scoaseră pălăria cînd o văzură trecînd pe stradă; cîţiva dintre ei se uitară lung în direcţia ei mai ales după ce-l recunoscură pe Prospero.

Angelica descoperea pe zi ce trece cît de inteligent era acest cal; o dovadă a inteligenţei animalului era faptul că, indiferent cît de mult s-ar fi îndepărtat de castel, Prospero găsea mereu drumul spre casă. La întoarcere, Angelica îl lăsa mereu să preia comanda.

Acum, ajunsese pe un vechi drum despre care se spunea că dăinuia de pe vremea romanilor, mărginit de ambele părţi de arbuşti înalţi; acum, drumul era acoperit cu un strat moale de iarbă. Părea nesfîrşit. Avu imediat certitudinea că Prospero recunoscuse drumul pentru că pornise într-un galop descătuşat, aşa că avu grijă să nu îi stăvilească elanul. Nu-şi putu reţine un hohot de rîs văzînd cît era de fericit fiind lăsat să alerge liber în aerul proaspăt de dimineaţă, ce promitea

o nouă zi superbă. Prospero era neobosit, însă Angelica începuse să respire ceva mai greu din cauza efortului. Totul i se părea ca o vrajă. Dodo avusese dreptate! Cine mai putea prefera rochiile largi şi crinolinele cînd pe lume existau plăceri mai mari; nimic nu se putea compara cu o cursă în galop, simţind vîntul în faţă. Călărea de aproape două ore, fără oprire, cînd în faţă li se deschise un drum public, pe marginea căruia se afla o piatră pe care erau marcate cuvintele „Ashford - 10 mile".

- Doamne, atît de mult ne-am îndepărtat?! vorbi ea tare, pentru a fi auzită de Prospero, mîngîindu-l pe grumaz. Asta numai pentru că alergi parcă te-ar urmări cineva! rîse ea. O luară înapoi la pas şi, după cum era soarele aşezat pe cer, îşi putu da seama că era încă destul de devreme în acea dimineaţă. Probabil că lordul şi Lady Avery luau încă micul dejun. Nu mai trecu mult şi ajunse la o fundătură, convinsă că s-a rătăcit. Prospero, însă, cunoştea drumul. Soarele era din ce în ce mai generos, iar păsările umpleau văzduhul. Lebedele zburau spre nord; stoluri mari de grauri, ce se adunară la un moment dat într-un nor compact înnegrind cerul, zburau dintr-un loc în altul al cerului, la distanţă; cintezoii şi piţigoii se ciondăneau în ramurile de deasupra capului Angelicăi. Iar tufele de arbuşti erau însufleţite de suflul blînd al vîntului şi de agitaţia păsărilor de tot felul. La acea oră din dimineaţă, păsările îşi hrăneau puii şi întreaga natură părea mai trezită la viaţă ca oricînd. În jurul ei, Angelica vedea o orchestră cu pene, fără dirijor.

Odihnit şi răcorit după această scurtă plimbare, Prospero porni la trap şi nici de data aceasta Angelica nu încercă să-i stăvilească energia. Realiza faptul că Prospero cunoştea zona foarte bine şi era fericită să-l lase pe el să o conducă. Ajunseră la o răscruce; în stînga, un drumeag îngust, ce traversa cîmpia; la dreapta, o cărare destul de largă, ajungînd la o mică pădurice. Prospero o luă pe drumul ce ducea în pădure. Copaci bătrîni, înalţi, fără frunze, noduroşi, cu trunchiuri şi ramuri extrem de groase, stăteau ca nişte străji de-o parte şi de alta a drumului, scrutînd parcă pajiştea din vale. Pămîntul reavăn era acoperit cu un strat moale de frunze rămase acolo din toamna ce trecuse; ici-colo cîte o tufă de ferigă se trezea după un somn lung de iarnă, ivindu-se printre frunzele putrezite. Razele soarelui îşi făceau loc printre crengile neînfrunzite. Liniştea pădurii era spartă din cînd în cînd de ciripitul păsărilor şi de sunetul îndepărtat, insistent al ciocănitorilor. Deodată, Angelica auzi o voce chiar în spatele ei, în urechea dreaptă.

- Îngerii s-au trezit foarte devreme în dimineaţa asta...

Angelica se întoarse imediat în direcţia din care venea glasul şi începu să rîdă; exact la nivelul ochilor, cocoţat pe o creangă solidă, masivă a unui copac, cu picioarele atîrnînd în jos, era Gitano. Imediat după aceea, se lăsă pe spate, aducînd mîinile sub cap, de parcă ar fi fost instalat comod, pe o canapea. Chipul lui frumos, luminat de rîs, era scăldat de razele călduţe ale soarelui.

- Sper că nu te-am speriat, mai zise el, ridicîndu-se într-un cot. Nu-i aşa că e o dimineaţă superbă? Vorbea foarte firesc, ca şi cum ar fi avut obişnuinţa acestor conversaţii, purtate din acea poziţie... „înaltă".

Angelica continua să rîdă. Prospero începu să sforăie, derutat şi fericit, ridicînd capul şi încercînd să-l vadă mai bine pe locatarul din copac.

- Sînt mai mult surprinsă decît speriată, recunoscu ea rîzînd şi bătîndu-l uşor cu palma pe Prospero, pentru a-l linişti.

- O dimineaţă ca asta te face să te convingi că viaţa merită trăită, nu-i aşa? o întrebă el absent, jucîndu-se cu un mugure ce-i cădea chiar pe faţă.

- Da, adevărul e că ador dimineţile. Deşi îmi dau seama că sînt egoistă într-un fel, prefer să mă trezesc foarte devreme, ca să mă pot bucura în liniştе de primele ore ale zilei.

Un nor întunecă chipul lui Gitano şi acesta făcu o mişcare ca şi cum s-ar fi pregătit să plece de-acolo, deşi ştia prea bine că asta nu se va întîmpla.

- Vrei să plec... să te las singură?

- Nu, te rog! îl opri Angelica, ridicînd o mînă. N-am vrut să mă înţelegi greşit. Voiam doar să spun că sînt foarte puţini oameni pe lume care ştiu într-adevăr să guste această perioadă a zilei. Majoritatea sînt prea grăbiţi ca să-i observe farmecul.

- Da, e nevoie să fii foarte relaxat pentru a te aşeza liniştit într-un loc şi a privi cum se naşte o zi.

- Întotdeauna am fost de părere că numai atît

de devreme poţi vedea păsările bucurîndu-se de libertate, libere să facă tot ce vor, spuse Angelica privind fericită în jur, odihnindu-şi ochii în verdele crud al pădurii, mîngîiată de căldura soarelui, înveselită de cîntecul păsărelelor. Gitano îi zîmbea. Cilindrul argintiu care făcea parte din costumaţia de călărie era înclinat într-o parte, acoperind cocul blond; ochii ei albaştri străluceau în mod deosebit prin voalul alb de dantelă fină ca borangicul. Angelica avea un fel foarte direct de a-l privi şi de a i se adresa. În clipa aceea îşi dori ca distanţa dintre ei să nu fie atît de mare; iar ea, cu toate că nu văzu nici cel mai mic semn în privirea lui Gitano, detectă aceeaşi tristeţe pe care o citise acolo din prima seară, pe vapor. Gitano rupse din nou tăcerea:

- Ai gîndit vreodată despre păsări aşa cum vorbeşte despre ele poetul? Ascultă: „A firii suflete ferice / Ce-n vesel zbor se-nalţă / Peste păduri, meandre şi-nflorite văi / Ce dulciuri şi alese fructe gustă, / Dar uit-a cere lordului de-i voie."

Angelica căzu pe gînduri, studiind chipul lui grav, apoi se întrebă dacă nu cumva îi asemăna pe ţigani păsărilor care veneau şi plecau după cum le era voia, trăind într-o lume fără graniţe - în lumea tuturor şi a nimănui -, dispreţuind nevoia de a cere cuiva voie.

- E din Rowe, nu-i aşa? îl întrebă ea cu glas blînd.

Luat prin surprindere de cunoştinţele ei, Gitano începu să rîdă, cît pe ce să-şi piardă echilibrul. Inima Angelicăi tresări de teamă că

Gitano s-ar fi putut răni, dar, cînd îl văzu că se ține strîns de creangă și rîde în continuare, o copleși și pe ea bucuria deși nu înțelegea ce îl amuzase atît de mult.

- Scumpă domnișoară, spuse el într-un tîrziu, ștergîndu-și lacrimile după o porție bună de rîs, e ceva pe lumea asta pe care să nu-l știi? Dacă mai aveam vreo îndoială pînă acum în privința ta să știi că mi-ai spulberat-o. Ești trimisă din ceruri!

- Sînt convinsă că orice fată care a mers la școală a auzit de Rowe! insistă ea.

- Tot ce se poate. Dar tu ce crezi, Rowe a avut dreptate în privința păsărilor? Sînt chiar „suflete ferice"?

- Sînt, pentru că sînt cele mai neobișnuite creaturi, răspunse ea, poate prea afectată. Pot zbura, își pot construi singure cuibul, cîntă și se pot ridica pînă la cer. Ce poate fi mai mult de atît?

- Asta poate însemna oare că ele sînt de fapt ramura aristocratică a vietuitoarelor? o provocă el, zîmbind.

- Dimpotrivă! Aristocrații firii sînt foarte mult legați de pămînt, trăiesc în realitatea imediată, concretă, se simt legați de sol, și, prin natura împrejurărilor, dispun de prea puțin timp pentru a se putea bucura de cîntece... cu atît mai puțin pot zbura. Mie mi se pare că păsările se aseamănă mai degrabă cu țiganii.

- Ai dreptate, o încurajă el, privind-o dus pe gînduri, păsările și nomazii se aseamănă foarte mult... dar nu uita că păsările sînt foarte fragile și vulnerabile. Ele sînt puternice doar atunci cînd

se unesc în stoluri, așa cum fac vrăbiile care doar împreună înfruntă o cioară. Pe chip i se citea nedumerirea. Înțeleg din vorbele tale că nu ai o simpatie prea mare față de aristocrați. Ești cumva o anarhistă? o întrebă el în glumă, reușind s-o facă să rîdă.

- Nu tocmai, dar mă gîndesc de multe ori că în lume se petrec prea multe nedreptăți și că puținii aleși de soartă să se bucure de bunăstare și putere, au totuși anumite responsabilități față de cei umili și ar trebui să se gîndească mai puțin doar la propria lor fericire. Uneori, cei bogați nici nu realizează cît de generos a fost destinul cu ei, decît după ce pierd totul. Angelica simți că i se pune un nod în gît, pentru că, pe măsură ce vorbea, își amintea de soarta părinților ei. Simți nevoia să fie sinceră cu bărbatul din fața ei, așa că adăugă: Cînd vorbesc așa să știi că mă gîndesc în primul rînd la experiența tristă prin care au trecut părinții mei, care au pierdut totul. Gitano citi în ochii ei că o amintire intimă îi năpădise acum gîndurile. Ar fi vrut să-i întindă o mînă, sau să găsească o cale prin care să îi alunge tristețea.

- Poate că toți nobilii ar trebui să schimbe rolurile cu majordomii și servitorii lor, măcar timp de o lună, pentru a-și da seama cît de norocoși au fost?

Angelica pufni în rîs, imaginîndu-și-l pe lordul Avery servindu-l pe majordom la masă și dojenit de ceilalți servitori că nu le-a pus destul sos la friptură.

- Ce idee! Mi s-ar părea totuși cam prea crudă

experiența!

- A, deci nu ești o anarhistă pînă-n pînzele albe! Măcar sînt liniștit că nu vei ridica o mică revoltă la castelul Cranleigh.

- Oh, n-ai glumi așa dacă ai cunoaște ce se petrece în casa aceea, redeveni ea serioasă. După părerea mea, e o reședință respectabilă, oamenii sînt drăguți acolo, nici nu vreau să mă gîndesc că acolo s-ar petrece ceva rău. Mult timp acel castel a fost îngrijit cu mare dragoste.

- Mă mir că vorbești așa, se încruntă Gitano, iar gura i se strîmbă într-un mic rictus. Am auzit că deși e foarte mare și pricopsit, e destul de comun ca aspect, nu are nimic ieșit din comun.

- Poate că vei rîde de mine, dar trebuie să te întreb ceva: ai avut vreodată sentimentul că intri într-o casă care e înzestrată cu suflet? Asupra căreia bîntuie un spirit care transcede în tot și în toate? Angelica îl văzu zîmbindu-i cu căldură și încercă să-i înțeleagă reacția. Vezi? Știam eu c-o să rîzi.

- Dar nu rîd deloc! Îmi amintesc doar de un loc asemănător pe care îl descrii tu acum și unde cred că m-am simțit exact cum spui tu. Era un loc foarte special. Dar pe-atunci eram prea preocupat de alte lucruri ca să-mi dau seama că avea o inimă ce dădea viață, ce dădea un anumit specific obiectelor și oamenilor ce trăiau acolo. Și chiar de mi-aș fi dat seama, tot nu puteam să spun în cuvinte. Uite că mi-ai dat de gîndit. Dacă voi avea vreodată ocazia să mai trec printr-un asemenea loc, mă voi gîndi la ceea ce mi-ai spus.

- Deci înțelegi?

- Mai mult decît îți imaginezi! răspunse Gitano, dîndu-i fetei o dispoziție bună.

- Acum, stimate domn, se alintă ea, dacă nu sînt prea impertinentă, v-aș întreba de ce stați cocoțat în copac?

- Pentru că îmi place. Nici nu-mi pot imagina un loc mai confortabil. Nici nu te uzi din cauza pămîntului umed și rece și ești mai aproape de soare. Dar, ca să-ți dau un răspuns sincer, zîmbi el enigmatic, mărturisesc că așteptam pe cineva.

În tot acest timp, Prospero frămîntase pămîntul în copite. Auzind ultimele cuvinte ale lui Gitano, ridică capul și ciuli urechile. După cîteva secunde, auziră și ei destul de clar zgomot de copite tropăind pe potecă, ceea ce-i făcu pe amîndoi să întoarcă ochii spre direcția din care se auzea tropăitul. În depărtare, printre copaci, Gitano și Angelica văzură o trăsură deschisă, trasă de o pereche de cai roibi în mare viteză. Caii erau mînați de un surugiu în livrea. În spatele lui, în trăsură, Angelica nu văzu decît două pălării elegante, de damă, ale căror panglici fluturau în vînt. Deasupra pălăriilor înflorate, se ridicau două umbrelute din mătase, viu colorate. Prospero începu să freamăte de bucurie văzînd roibii și se ridică o dată pe picioarele dinapoi. Angelica trebui să fie foarte atentă pentru a-l ține cît mai pe marginea drumului și pentru a evita o ciocnire.

- Vizitiu! Oprește! strigă una dintre femei în momentul în care trăsura îi depășl, iar Angelica recunoscu vocea lui Dodo. Caii rămaseră pe loc, dar Angelica, văzînd-o pe prietena ei, aproape că

nu o mai recunoscu. Cu o zi în urmă, Dodo fusese îmbrăcată într-un costum de călărie din lînă groasă, dar acum era cufundată de tot într-o rochie vastă, cu crinolină, din mătase viu colorată, care se asorta de minune cu pălăriuţa veselă. Scumpă Angelica! strigă ea entuziasmată. Ce noroc! Tocmai ne îndreptam spre castel, mergem să o vizităm pe Lady Avery! Şi pe tine, desigur! Am bănuit eu bine că s-ar putea să nu te găsim acasă! Nu prea ai stare! Dodo rîdea şi ţipa, de parcă ar fi fost încă la o partidă de vînătoare, hăituind vînatul.

- Nu vorbi aşa de tare, Dodo dragă! o mai temperă cealaltă femeie care, deşi părea destul de vîrstnică, avea trăsături delicate şi destul de frumoase. Angelica bănui că era mama lui Dodo şi, dat fiind faptul că fata era blondă şi avea pielea ca laptele, îşi mai spuse că probabil îi semăna tatălui ei. Lady Revelstoke îi aruncă fiicei ei o privire dojenitoare. Ce faci, nu mă prezinţi prietenei tale? rîse Lady Revelstoke, deschizînd evantaiul şi începînd să îşi facă vînt, privind-o pe Angelica cu multă curiozitate.

- Mama, aceasta este cea mai nouă şi cea mai grozavă prietenă a mea, Lady Angelica Winsford... Angelica, ţi-o prezint pe mama mea, Lady Revelstoke.

După ce schimbară obişnuitele formule de salut, Angelica ridică braţul, în intenţia de a-l prezenta şi ea pe Gitano.

- Daţi-mi voie să vă fac cunoştinţă cu... Atît putu spune, şi rămase cu mîna ridicată în aer. Creanga de copac era goală. Se roti în şa,

nedumerită, scrutînd pădurea. Gitano dispăruse.

Dodo şi Lady Revelstocke se uitau încremenite la ea.

- Ce spuneai, dragă Angelica? o întrebă bătrîna privind-o cu ochi uimiţi şi întrebîndu-se dacă tînăra din faţa ei nu ea cumva o excentrică, la fel ca majoritatea prietenelor lui Dodo. Pentru că Lady Revelstoke era de părere că fiecăruia dintre ele îi lipsea cîte o doagă.

- A... nimic. Tocmai mă întrebam dacă... dacă aţi observat ce frumos cîntă cintezoii ăştia, dar văd că au zburat.

- Aha! deci asta făceai cînd am apărut noi! se entuziasmă Dodo. Vorbeai cu păsările! Te-am văzut de departe, dar să mă trăsnească dacă mi-am dat seama cu cine vorbeşti în copac! Nu-i aşa că e drăguţă, mămico? Angelica e chiar mai îndrăgostită de viaţa la ţară şi de natură decît sînt eu! Uite că vorbeşte pînă şi cu păsările!

- Dodo! o puse maică-sa la punct. Ce-i limbajul ăsta?

Angelica îi zîmbea doamnei, cam stînjenită, convinsă că femeia, în ciuda zîmbetului îngăduitor pe care-l afişa, o credea nebună.

- Mda... Cred că e un lucru minunat să te înţelegi cu vieţuitoarele, afirmă Lady Revelstoke. Plus că nu faci nimănui nici un rău! Am impresia că eu şi Angelica ne vom înţelege de minune! Nu-i aşa, fetiţo? Nu vrei să călăreşti alături de trăsură o bucată de drum, ca să mai stăm de vorbă? Dă-i drumul, Brent! Vizitiul biciui caii, iar aceştia porniră la pas. Angelica îi urmă. Spera ca acum, o dată ce se depărtau de

pădure, subiectul legat de păsări să fie uitat, dar Lady Revelstoke continua să vorbească întruna, ca o moară stricată.

- Da, da! se bucură ea ca un copil, luînd o scamă de pe mănuşa din piele de căprioară. Să vorbeşti cu cintezoii - ce idee grozavă! Şi ce ocupaţie inofensivă. Uite, aşa îmi place, nu ce fac prietenele tale, dragă Dodo. Zău, confundă modernitatea cu excentricitatea, spuse ea, îngustînd ochii şi privind-o mai atent pe fiică-sa. Odată, Dodo a adus o prietenă de-a ei de la Londra - fiica lui Lady Flitwell - care era de-a dreptul înnebunită după tirul cu arcul şi îi obliga pe toţi, cît era ziulica de lungă, să tragă la ţintă, în grădină - dar nu numai la ţintă, ci în toate direcţiile, pînă cînd Lord Revelstoke, soţul meu, a fost nevoit să pună capăt acestui joc stupid, avînd în vedere că toate exemplarele noastre cele mai reuşite de raţe sălbatice fuseseră pur şi simplu masacrate! Imaginează-ţi, scumpa mea, am fost nevoiţi să mîncăm săptămîni întregi numai raţă! Mă îngrijorează foarte tare ideile pe care tineretul le are în ziua de azi.

Angelica o privi pe Dodo, să vadă dacă povestea mamei sale e confirmată sau infirmată, dar, din rîsul acesteia, deduse că istoria nu era o invenţie. După o conversaţie cît se poate de agreabilă, Angelica înţelese că Prospero îşi pierduse răbarea şi nu-l mai putea stăpîni. Se plictisise de mersul la pas, aşa că Angelica fu nevoită să-şi ceară scuze, să mulţumească lui lady Revelstoke pentru invitaţia la bal şi să-i spună că aştepta cu nerăbdare seara cu pricina. Apoi, ţinîndu-se bine

în scări, îl îndemnă pe Prospero să alerge, lăsîndu-l să se desfăşoare în voie.

În drum spre castel, Angelica îşi aminti că trecuse pe lîngă un mic izvoraş ce răsărea dintr-o stîncă şi, abătîndu-se pe acolo, se opri să se odihnească. Izvorul se mărea într-un mic bazin, care se revărsa peste marginile cursului prea îngust. Angelica descălecă, se lăsă în genunchi şi, făcîndu-şi palmele cupă, bău apa rece şi proaspătă. Mai jos de ea, Prospero îşi umezi buzele în apă, stropind în jur şi distrîndu-se grozav, fiind cît pe ce să o ude pe Angelica din cap pînă-n picioare. Rîzînd, fata încercă să-l îndepărteze de apă, dar pe urmă, dîndu-şi seama că oricum nu va pleca de-acolo pînă nu se va sătura, îl lăsă mai departe să se joace, asigurîndu-se însă că hăţurile erau prinse de şa, pentru a nu se uda sau a i se încurca între picioare.

Se aşeză pe o moviliţă moale, şi începu să mănînce ce îi pregătise bucătăreasa. Mirosea a iarbă grasă, a pămînt umed. Soarele îşi arunca razele blînde pe pămînt. Pentru prima oară în decursul şederii ei la Cranleigh, avea un sentiment de linişte desăvîrşită. Atîtea întîmplări îi tulburaseră existenţa modestă, încît era foarte aproape de o confuzie totală. Atenţiile nedorite ale lordului Greystone, Hibbard, servitorul lui antipatic, toată bîrfa în legătură cu crima de-acolo, discuţiile despre moarte, broşa cu diamant, purtarea soţilor Avery - toate acestea fuseseră prea mult pentru ea. Se întinse pe perna de iarbă moale, privind cerul pătat de norişori albi. În sfîrşit, îşi găsise pacea deplină.

În mintea ei prindea contur un alt gînd, păstrat acolo, neştiut, făcîndu-se simţit doar rareori. Sosise momentul ca el să iasă la suprafaţă, să i se acorde atenţie. Acum îşi dădea cu adevărat seama de liniştea şi siguranţa pe care le simţea în compania acelui bărbat. Gitano îi apărea de prea multe ori în cale ca să mai fie doar o întîmplare. Era un om fermecător, o făcea să rîdă, dar ceva mai mult o făcea să îi dorească prezenţa. Pe de altă parte, avea sentimentul acut că-i scapă ceva esenţial în legătură cu el. Dar îşi amintea că şi Greystone fusese foarte drăguţ cu ea la început, foarte plin de spirit, însă fusese nevoie de un singur gest necontrolat ca ea să-şi schimbe total părerea despre el: atunci cînd îl biciuise pe Prospero, la grajduri, îşi dăduse arama pe faţă. Cu Gitano, însă, lucrurile stăteau altfel. Poate că el ducea într-adevăr o viaţă mai mult decît mo-destă alături de nomazi, dar asta nu-l scădea cu nimic în ochii ei. Mai presus de toate era bunătatea lui, de care nu se putea îndoi.

Îşi aminti cu inexplicabilă claritate întîlnirea lor de la han, toate gesturile, toate replicile, ceea ce o tulbură şi mai mult. Cum de avea atîta încredere într-un bărbat urmărit? Într-un fugar? În clipa aceea îşi aminti cu cîtă rapiditate dispăruse acesta la sosirea lui Lady Revelstoke. Probabil că ducea o existenţă destul de dubioasă dacă nu dorea să aibă de-a face cu oameni pe care nu-i cunoştea. Şi mai mult o deruta gîndul că tocmai oamenii în care ar fi trebuit să aibă mai mare încredere - anume unchiul şi mătuşa ei, se purtau ciudat, făcînd-o să-şi piardă siguranţa în

preajma lor. Totul se întorsese cu susul în jos.

Văzu un şoim rotindu-se deasupra văii în care ajunsese şi îi urmări zborul; ajungînd la concluzia că era prea greu de urmărit, vru să-şi ia ochii de la el. Era pentru prima oară cînd reuşea să se relaxeze deplin. Parcă deodată nu mai existau nici amintiri, nici gînduri care să o frămînte. Doar ea şi natura. Ştia ce avea de făcut de acum încolo, atunci cînd devenea prea preocupată: să facă un efort de voinţă, pentru a se desprinde, fie şi pentru cîteva minute, de realitate. Îi era dor de copilărie; lumea adulţilor i se părea ca o mare agitată, pe care eşti nevoit să o străbaţi fără hărţi şi fără busolă. Mergi acolo unde te duce curentul.

Nu dorea să întîrzie la cină, dar n-ar fi vrut să ajungă nici la ora ceaiului, căci astfel ar fi fost obligată să-l suporte pe Greystone. Aşa că se hotărî să se îndrepte spre micuţa capelă, al cărei turn se vedea în zare, printre copaci, pe o colină în apropierea castelului. Prospero era încă plin de energie, în ciuda efortului îndelungat pe care îl depusese, dar Angelica se resimţea deja. Bisericuţa era construită din piatră, iar curtea îngrijită era înconjurată de un zid tot din piatră. Doar mormintele stricau, prin natura aranjamentului şi orientării lor, ordinea din curtea bisericii, care era şi cimitir în acelaşi timp. Pietrele de mormînt erau aplecate şi unele dintre ele aveau o vechime de două sute de ani. Păşind uşor pe lîngă zidul bisericii, Angelica văzu o siluetă adusă de spate, furişîndu-se hoţeşte pe o uşă aproape intrată în pămînt, aproape de baza bisericii. Nu putu vedea decît că era îmbrăcat în

negru şi purta o căciulă din blană de castor, cam roasă. Îl obligă pe Prospero să se oprească şi văzu că omul acela pune un sac pe umeri. Să fi fost vorba de un hoţ? Omul se întoarse cu faţa la ea şi Angelica înţelese că era vicarul. Cu toate acestea, considera că omul acela se purta cam ciudat pentru un vicar. Îl urmări cu privirea şi văzu că traversează aleea pietruită, către poarta cimitirului, făcută din lemn de stejar. Era un bărbat în vîrstă, cu părul complet alb; uşor adus de spate, omul se ajuta în mers de un baston gros, de culoare neagră. Se întoarse brusc şi o văzu; Angelica observă că ochii lui străluceau precum ochii unui spiriduş. Se opri, o strigă, dîndu-i bineţe.

- Bună ziua! Ai venit tocmai la timp!

Angelica îşi înfipse călcîiele în burta lui Prospero, pentru a se apropia de poartă, curioasă să afle ce dorise vicarul să spună de fapt. Pe măsură ce ea se apropia, omul repeta aceleaşi cuvinte, ba mai mult, o îndemna să-l urmeze. Îşi aranjă sacul greu pe spate, apucă mai bine bastonul şi porni grăbit pe potecă, în vale. După cîţiva metri, se întoarse să vadă dacă Angelica îl urma. Nedumerită, aceasta coborîse din şa şi, trăgîndu-l pe Prospero de hăţuri, păşi în urma bărbatului.

- Hai mai repede, fată dragă, striga el, făcîndu-i semn să se grăbească, trebuie să ajungi la timp pentru a lua ceaiul, nu-i aşa?

Ceai?! O ceaşcă fierbinte de ceai era bine venită într-o zi de primăvară timpurie. Ideea îi surîdea.

- O, da, răspunse ea. Vă mulţumesc, părinte! Angelica îl ajunse în sfîrşit din urmă. Daţi-mi voie să mă prezint.

- Ştiu cine eşti, fată dragă, o întrerupse el, fata care vorbeşte cu cintezoii! Ochii lui străluceau exprimînd o blîndă viclenie, ceea e o făcu să rîdă. Eu sînt domnul Compton, vicarul, continuă el. Domeniul Cranleigh e parohia mea. Dar cred că ţi-ai dat singură seama de asta.

Angelica îşi dăduse, desigur, seama, pentru că bărbatul purta un guler alb şi o haină neagră, din stofă groasă de lînă. Merseră repede pînă la casa în care locuia domnul Compton, în timp ce acesta vorbea întruna.

- Normal că te întrebi de unde ştiu că vorbeşti cu vietăţile, dar nu e nimic extraordinar în asta. Dimineaţă am făcut o vizită mătuşii tale, iar acolo erau şi Lady Revelstoke şi fiica dumneaei.

„Dumnezeule", îşi spuse Angelica, „probabil toată lumea o să creadă că sînt nebună, toţi cred că vorbesc cu păsările."

- Domnule vicar, să ştiţi că nu am obiceiul să...

- Nu trebuie să-mi explici nimic, copila mea, o întrerupse el. E o faptă demnă de toată lauda, crede-mă, de toa-tă la-u-da să încerci să te apropii de creaturile Domnului, silabisi el.

O anumită strălucire din ochii lui o făcu pe Angelica să se întrebe dacă acesta era serios sau nu. Oricum, simţi că începe să roşească. Peste cîteva secunde, însă, uită de propria ei timiditate observînd că vicarul se cocoşase de tot sub povara sacului.

- Vreţi să vă ajut să duceţi sacul? Măcar lăsaţi-mă să-l leg de şaua lui Prospero.

Vicarul se întoarse fulgerător să se uite la cal, scăpînd sacul din spinare.

- Deci ăsta e într-adevăr Prospero, cum am auzit! A trecut atîta vreme de cînd nu l-am mai văzut, încît nici nu l-am recunoscut. Un animal superb. Vicarul îi dădu absent Angelicăi bastonul ca să îl ţină pînă desface el sacul. Scoase de-acolo un morcov proaspăt şi atît de frumos încît părea desenat, îl rupse în trei, luă o bucată şi, ţinînd-o în palmă, o întinse calului. Acesta o mirosi bănuitor înainte de a o lua, dar pînă la urmă cedă tentaţiei şi înfulecă lacom şi celelalte două bucăţi. În timp ce-l hrănea pe Prospero, domnul Compton se întoarse spre Angelica, vorbindu-i de parcă o cunoştea de cînd lumea.

- Ţin legumele şi proviziile într-o criptă din curtea bisericii, penru că e mai răcoroasă decît pivniţa mea. Şi le păstrează foate bine peste iarnă. Strînse sacul la gură, îl aruncă înapoi pe umăr, luă bastonul din mîna Angelicăi şi porni mai departe.

Angelica zîmbea în sinea ei. Vicarul era cu siguranţă un personaj neconvenţional, un om practic, în pofida ciudăţeniilor care îl caracterizau probabil. Îi plăcu de îndată ce îl cunoscu. Dar, apropiindu-se de casa acestuia, o fulgeră un gînd.

- Să ştiţi că nu cred că pot lua ceaiul cu dumneavoastră. Mi-e teamă să-l las pe Prospero singur.

- Fii liniştită. Am şi eu un grajd, gol ce-i drept.

Îl putem adăposti acolo, şi-i punem şi o pătură pe spinare. Aveam şi eu un cal înainte, dar acum... de cînd a murit Ducele, nu-mi mai pot permite să ţin unul.

Imediat după ce îl instalară pe Prospero în micuţul grajd din spatele casei parohiale, se instalară în faţa focului, în micuţa sufragerie a domnului Compton, înconjuraţi de munţii de hîrţoage pe care erau scrise tot felul de ceremonii şi de alte stive întregi de cărţi. Fu obligat să mute o asemenea grămadă pentru a-i face loc Angelicăi, care se relaxa din ce în ce mai mult în atmosfera aceea simplă, în care manierele elegante nu-şi aveau locul. Se simţea aproape ca acasă. Menajera lui, doamna Keswick, aduse un ceainic abia luat de pe foc şi o farfurie cu prăjiturele calde, pufoase, pudrate cu zahăr. Domnul Compton părea dispus să vorbească despre orice subiect posibil; Angelica se simţea minunat, rîdea cu poftă şi nu recunoştea în omul din faţa ei genul de obicei sobru al reprezentanţilor bisericii. Acum discutau despre artă, pentru ca cinci minute mai tîrziu să i se povestească despre istoria domeniului Cranleigh şi a familiei Stanforth. Dintr-una într-alta, vicarul ajunse să vorbească despre prinderea cîrtiţelor ce strică grădinile. Doamna Keswick mai aduse un ceainic cu apă fierbinte şi o altă farfurioară cu tartine, iar Angelica ajunse la concluzia că fusese invitată la cea mai frumoasă gustare la care fusese vreodată.

Cînd conversaţia se abătu spre flora şi fauna de pe domeniul Cranleigh, domnul Compton îi

zîmbi cu blîndă răutate Angelicăi.

- Cît despre cintezoi, spuse el, cu care, drept să-ţi spun, draga mea, am fost binecuvîntaţi din plin, mi-ar părea bine să ştiu că îţi sînt chiar atît de dragi... Numai că înclin să cred că nu cu păsările stăteai mata de vorbă. Doar nu aspiri să devii un al doilea Sfînt Francisc?! Impresia mea e că stăteai de vorbă cu un tînăr iubit care s-a cocoţat acolo. Vorbind, domnul Compton avea zîmbetul omului sigur de afirmaţiile pe care le face. Am auzit că unii aşa fac, dar nu cunosc motivele, continuă el, urmărind-o pe Angelica îndeaproape; aceasta tocmai sorbea din ceaşca de ceai şi fu cît pe ce să se înece dar, sesizînd nuanţa de confidenţialitate din tonul şi privirea lui, începu să rîdă. Zău că nu-mi pot imagina despre cine e vorba, poate vreunul din tinerii care locuiesc la Doddington Hall? Vreunul din oaspeţii lordului Revelstoke? Din cei care aleargă ca nebunii pe pajiştile astea, vînînd? Nu contează! Vom vedea cine e tînărul abia la bal, fiind atenţi la cine te va invita mai des la dans.

- Sînteţi foarte deştept, domnule Compton, spuse ea lăsînd ceaşca pe farfurioara delicată, dar aveţi dreptate doar în parte. Deveni serioasă. Vorbeam cu... Făcu o pauză, neştiind cum să-l descrie pe Gitano. Vorbeam cu un domn care călătoreşte prin ţară cu ţiganii. Un domn despre care cred că are o obîrşie foarte nobilă. Am văzut cînd l-a salvat pe un băieţel de la înec, cînd traversam Canalul, adăugă ea grăbită, dar vă rog să nu vorbiţi nimic despre asta faţă de mătuşa mea. Ar fi foarte tulburată dacă ar şti că am stat de

vorbă cu un străin.

Domnul Compton ridică o sprînceană şi o privi cu atîta bunătate, cu ochi care doreau să spună „ce copil ciudat eşti".

- Am auzit că nomazii trec iar pe-aici, zîmbi el. Cîteodată, nu-i vede nimeni, pentru că sînt foarte grijulii să nu deranjeze pe nimeni. Cît despe Lady Avery... Domnul Compton nu-şi termină fraza, ci nu făcu decît să-i facă un mic semn cu ochiul şi să-şi pună degetul arătător pe buze, pentru a-i da de înţeles că ştie să păstreze un secret. După ce fu încheiat şi acest pact, domnul Compton trecu la un alt subiect, încăpăţînîndu-se să creadă că pe Angelica o interesau în mod deosebit insectele dăunătoare ce-i devastaseră, cu un an în urmă, plantaţia de trandafiri.

Două ore mai tîrziu, Angelica se grăbea spre castel, încălzită de căldura din casa şi sufletul vicarului şi de un ceai grozav. Prospero era deja în elementul lui cînd ajunseră pe cărarea pe care i-o arătase domnul Compton pentru a ajunge înapoi. Calul galopa ţinînd capul mai jos decît îl ţinea de obicei, nu pentru că ar fi fost obosit, ci pentru că în felul acesta se mai putea relaxa după multele ore în care alergase. Angelica zîmbi în sinea ei, spunîndu-i că dacă cineva l-ar fi văzut pe Prospero în ipostaza aceea, nu ar fi crezut că e vorba de acelaşi cal care, cu doar cîteva zile în urmă, îi înnebunise pe grăjdari şi îl determinase pe conte să ia hotărîrea de a-l ucide. Acum Greystone n-ar mai fi avut tupeul să susţină că Prospero trebuia omorît - nici nu se putea gîndi măcar la varianta aceasta cumplită - şi nimeni

altcineva n-ar mai fi îndrăznit să afirme că era un cal sălbatic, nu acum după ce jumătate din ţinut o văzuse călărindu-l. Nici un stăpîn cu capul pe umeri şi cu suflet nu ar fi lăsat să se prăpădească un cal atît de frumos şi de inteligent fără a risca să se supună oprobiului călăreţilor din ţinut. Stăpînită de un sentiment de linişte, îl mîngîie pe Prospero, iar el îi răspunse ciulind urechile, aşeptînd parcă să i se vorbească. Angelica însă nu mai simţea nevoia să vorbească. Acasă îi aştepta, pe el, o porţie zdravănă de ovăz, iar pe ea, o cină plictisitoare în compania omului pe care începuse să-l deteste. Drumul pe care fuseseră îndrumaţi şerpuia pe lîngă zidul lateral al grădinii şi al livezii de pomi fructiferi, lîngă care se aflau şi cele cîteva sere.

Soarele începea să se ascundă în spatele ulmilor înalţi aliniaţi pe marginea drumului. Angelica îşi ridică gulerul. Se lăsase frigul. Ridicînd privirea, zări ceva mişcîndu-se la capătul drumeagului. Ceva care acum apărea, acum dispărea. Recunoscu imediat pălăria cu boruri largi şi pelerina uzată şi lungă, ce aproape că atingea pămîntul. Era imposibil să se înşele. Acela era bătrînul grădinar ce o salvase în labirint. Înainte ca acesta să dispară, îşi putu da seama că era un om destul de scund. Deci, nu fusese o festă a închipuirii ei. Omul acela exista cu adevărat, chiar dacă Sarah nu fusese în stare să îi spună cine era. Angelica îl îndemnă pe Prospero la trap, dar pînă să ajungă în locul în care îl văzuse pe grădinar, pălăria şi pelerina dispăruseră. Îl opri pe Prospero şi se trezi lîngă o

uşă solidă de lemn, în peretele de cărămidă. Descălecă şi apucă inelul masiv din fier, îl întoarse şi împinse. Uşa se deschise cu un scîrţîit lugubru. Era sigură că pe-acolo dispăruse grădinarul şi se uită în jurul ei, în grădina împrejmuită de ziduri. În lumina crepusculară, văzu şiruri întregi de meri şi peri aliniaţi în diagonală, pînă la celălalt perete de cărămidă care împrejmuia şi micuţa grădină de zarzavaturi, pentru a o feri de musafirii nepoftiţi din pădure, de regulă căprioare. Îl legă repede pe Prospero de poartă şi păşi în livadă. La cîţiva metri depărtare, în faţa ei, văzu pereţii înalţi de sticlă ai serei înaltă cît o clădire cu două etaje şi întinzîndu-se de-a lungul unuia din pereţi. Soarele, care tocmai apunea, se reflecta în geamurile serei şi aproape că fu orbită pentru o clipă; i se păru că îl vede din nou pe bătrîn, de data aceasta cărînd un coş şi intrînd în seră. Angelica alergă după el şi îl strigă.

- Te rog! Aşteaptă! Omuleţul nu păru că o auzi, pentru că închise repede uşa după el înainte ca Angelica să-l ajungă.

Împingînd uşa masivă din lemn, Angelica simţi că o copleşeşte un val de aer călduţ, binevenit după frigul serii. Intră şi auzi uşa închizîndu-se în spatele ei, din pricina curentului. Imediat ce păşi în incinta serei, avu impresia că venise vara, atît era de cald acolo. Mirosul pămîntului cald şi al legumelor şi fructelor ce creşteau acolo o învălui, umplînd aerul umed. Pereţii uriaşi din sticlă închideau portocali şi lămîi ale căror crengi se întindeau cît vedea cu ochii. Erau ţinuţi în ghivece imense din lemn de

stejar, iar fructele lor străluceau în lumina rozalie. Zidul din cărămidă era acoperit cu zăbrele de lemn pe care se înălțau florile și plantele agățătoare, printre butașii răzleți de viță-de-vie. Iar acolo, printre frunzele acelei adevărate jungle, văzu silueta aplecată a bătrînului grădinar.

- Te rog, așteaptă-mă! strigă ea din nou, traversînd în fugă sera. Pînă la urmă omulețul o auzi și se întoarse spre ea. Păru că vrea să se apropie de ea, dar se opri la jumătatea drumului. Pălăria și pelerina îi erau mult prea largi. Se îndreptă, își scoase pălăria, aruncîndu-i un zîmbet strengăresc. Era Titus.

- Titus! exclamă ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Titus era la fel de surprins și deopotrivă de fericit că o vedea. Strîngea coșul și pălăria atît de tare, încît aproape că le deformă, mult prea fericit că o vedea.

- Bună seara, domnișoară! zîmbi el bucuros și se înroși atît de puternic încît i se accentuară pistruii de pe obraji. Ce bine-mi pare că vă văd! Lăsă coșul și pălăria să-i scape și-și scoase pelerina, aproape sufocat de căldura de-acolo. Pfu! E tare cald aici, nu-i așa domnișoară?

- Titus... dădea Angelica din cap, amuzată și derutată în același timp. Tu ai fost atunci în labirint?

- Ce-ați spus, domnișoară?

- În labirint! Tu m-ai ajutat să ies de-acolo acum cîteva zile?

Titus nu era atent la ea, sau cel puțin se prefăcea că nu înțelege întrebarea ei.

- În labirint, domnișoară? Eu nu m-apropii niciodată de locul ăla. Dacă m-aș duce acolo, aș fi biciuit, domnișoară. Stăpînu zice că nu-i de nasul meu.

- Vrei să spui că în ziua în care a plouat, nu erai acolo?

- O, nu, domnișoară! Nu m-am apropiat de el, niciodată! strigă Titus, speriat mai rău decît un om acuzat de-o crimă. Angelica începu să rîdă.

- Stai liniștit, Titus, vru ea să-l liniștească, n-ai făcut nimic rău. Numai că sînt derutată, nu mai știu ce să înțeleg. Se uita chiorîș la pălăria și pelerina pe care Titus le aruncase pe jos și rîdea, mai mult amuzată decît nedumerită. De unde ai luat hainele astea? îl întebă.

- A, păi astea e doar niște vechituri care atîrnă în cui la capătul grădinii. E ale grădinarilor, da' nimeni nu zice că e ale unuia în mod special. Toată lumea se îmbracă cu ele și grădinarii nu se supără dacă le găsește tot acolo în cui. Acu' m-a trimis bucătăreasa să-i aduc niște fructe de la domnu' Scrimmage, grădinaru', și era așa de frig afară că am luat în fugă vechiturile ăstea.

Angelica era total derutată. Acum pierduse orice speranță de a dezlega secretul cocoșatului, dar, înainte de a apuca să se gîndească mai bine la asta, Titus ridică hainele și coșul și, luînd-o de mînă pe Angelica, o luă la fugă, conducînd-o printre fructele tropicale.

- Hai să-l cunoști pe domnu' Scrimmage... O să-ți placă.

Angelica rîse, lăsîndu-se în voia ghidului ei.

- Ia uite,acolo! strigă Titus mîndru, arătîndu-i

un palmier în care atîrnau ciorchini grei, de culoare verde. Vezi? Astea sînt banane. Astea le mănînci cînd se fac galbene - aşa spune domnu Scrimmage, adăugă Titus, cam sceptic, după care reluă acel mic „safari". Croindu-şi drum printre crengile ce atîrnau din toate părţile, Angelica văzu un bărbat înalt, slab ca un ţîr, văzut dintr-o parte, stînd liniştit în atmosfera aceea de etuvă şi umplînd mici ghivece cu pămînt afînat. Uite-l pe domnu' Scrimmage! anunţă el.

Văzînd-o pe Angelica, bărbatul cu aspect de salcie atinse uşor borurile pălăriei de paie, total nepotrivită pentru acel anotimp, dar nu şi atunci cînd omul îşi petrecea bună parte din zi în interiorul unei sere. Se mişca agale, ca orice om obişnuit să trăiască în atmosfera aceea tropicală: foarte încet.

- Bună seara, domnişoară, o salută el zîmbind, fericit că poate arăta cuiva regatul său de vegetaţie. Hapciu! strănută el, apoi scoase repede din buzunar o batistă cadrilată şi-şi şterse nasul. Cer iertare înălţimea voastră, da' mereu îs răcit, că stau toată ziulica în căldura asta şi pă urmă ies afară la frig. Aici e ca în insulele Caraibe - aşa zic ăi de au fost pe-acolo.

- Bucătăreasa mi-a spus să-i aduc şase portocale din cele mai frumoase, îl rugă Titus, dar cam de sus, pentru a se împăuna în faţa Angelicăi, dar cînd Scrimmage îl dojeni din priviri, întorcînd spre el nasul acela lung şi încovoiat, băiatul se mai potoli, şi adăugă: Vă rog frumos, domne Scrimmage. Bătrînul îngrijitor îi zîmbi şi-i luă coşul din mîini. Angelica şi Titus îl urmară şi

priviră cu ochi lacomi şi curioşi cum alege cele mai coapte fructe care atîrnau la nivelul umerilor săi înguşti. Scrimmage îngîna un cîntecel şi abia observă prezenţa lor în spatele său.

- Aveţi o seră minunată aici, domnule Scrimmage, îl felicită Angelica. Deşi eticheta nu cerea ca o domnişoară din lumea bună să i se adreseze unui servitor cu „domnule", Angelicăi i se păru potrivit să îşi arate totuşi respectul faţă de omul acela, mai ales că decorul tropical o făcea să se simtă într-o altă lume, într-o insulă izolată pe care Scrimmage era singurul oaspete şi locuitor.

- Vă mulţumesc, domnişoară, mă străduiesc să fac treabă bună aici, răspunse el, concentrat asupra fructului portocaliu pe care îl cîntări în mînă înainte de a-l culege.

- Domnule Scrimmage, cunoaşteţi cumva un bătrîn grădinar, foarte adus de spate, care lucrează pe moşie? E atît de bătrîn şi cocoşat, încît aproape că atinge pămîntul cu nasul.

- Nu ştiu de cine vorbiţi, domnişoară, răspunse el atent la o altă portocală. Mai spuneţi-mi ceva despre el.

- Nu pot, doar atît am remarcat. Nu i-am văzut faţa. Purta o pălărie mare, ca aceasta, mai zise ea, arătînd pălăria turtită pe care o ţinea Titus.

- Ciudat că-mi puneţi o asemenea întrebare, coniţă, spuse Scrimmage, rupînd portocala de creanga pe care atîrna. Sînteţi a doua persoană care mă întreabă asta în ultimele două zile.

- Serios? întrebă ea, surprinsă.

- Da, domnişoară. Omul ăla, Hibbard, se încruntă Scrimmage de parcă ar fi văzut o reptilă, ştiţi, despre cine vorbesc? Hibbard, sluga contelui. El mi-a pus aceeaşi întrebare ieri. Şi lui i-am spus ce vă spun dumneavoastră: nu e la noi nici un grădinar aşa cum ziceţi dumneavoastră. Scrimmage reveni la ocupaţia pe care o făcea.

Angelica rămase fără replică, dar nici Scrimmage, nici Titus nu observară dunga ce i se formase între sprîncene şi nu bănuiau cît de mult însemna răspunsul îngrijitorului de la seră pentru ea. Îşi aminti cît de furios fusese contele Greystone după ce acel bătrîn o ajutase să se descurce în labirint, dar nu a crezut că era chiar atît de furios încît să-l trimită pe Hibbard să facă anchetă şi să-l pedepsească probabil pentru că îşi vîrîse nasul în treburile contelui şi stricîndu-i distracţia. Refuza încă să creadă că Greystone putea fi chiar atît de josnic încît să-şi verse mînia pe un biet servitor! Angelica era din ce în ce mai preocupată de acest gînd, dar nu găsea altă explicaţie pentru faptul că şi Hibbard se interesase de bătrîn - oricine ar fi fost acesta. Era bucuroasă să afle totuşi că Scrimmage nu-i putuse da nici un detaliu lui Hibbard - şi poate că, într-adevăr, cunoştea prea puţine amănunte - şi nu putea decît să spere că Hibbard nu descoperise nici între timp secretul omului din labirint.

Coşul era acum plin cu fructe.

- Vezi să nu le scapi, băiete, îi spuse Scrimmage lui Titus. Nu mai există nici o portocală de-aici pînă în Kew Gardens, nu e vremea lor, şi nu vreau să le prăpădeşti!

- Da, domnule! spuse Titus, atent cum duce coşul.

- O, dumnezeule! tresări Angelica. L-am uitat pe Prospero. L-am lăsat afară în frig. Trebuie să fug! La revedere, domnule Scrimmage şi vă mulţumesc. Spunînd aceasta, fugi pe uşa decorată cu plante agăţătoare, urmată îndeaproape de Titus, care-şi lua încă la revedere de la Scrimmage, tipînd peste umăr. Cînd ieşiră afară, amîndoi îşi puseră hainele pe ei, iar răsuflarea lor caldă era acum vizibilă în aerul îngheţat al serii. Aburi groşi le ieşeau pe gură şi pe nări. Prospero aştepta răbdător, mîncînd iarba de pe potecă; Angelica luă hăţurile, îl bătu uşor pe spate în semn că-şi cere scuze şi porni alături de el, hotărîtă să străbată pe jos cele cîteva sute de metri ce-i mai rămăseseră pînă la castel. Făcu cîţiva paşi şi se uită în urmă, să vadă dacă Titus venea cu ea. Acesta era în spatele ei, ducînd cu mare grijă coşul cu portocale. Angelica se opri şi îl întrebă:

- Ce faci, Titus, nu vii cu mine?

- Păi... nu, domnişoară, se arătă el suprins şi părînd un pic jignit. Trebuie să-mi ştiu lungul nasului.

- Of, Titus, te rog, vino lîngă mine, altfel o să-mi înţepenească gîtul tot întorcîndu-mă după tine, îl rugă ea.

- Nu se cade, ezită el.

- Ştiu şi eu... poate că n-ar trebui să te rog, spuse ea dezamăgită, oprindu-se în loc, pentru a-l aştepta. Dar sper că n-ai nimic împotrivă dacă merg *cu* alături de tine. Gluma ei îl făcu pe Titus

să rîdă din tot sufletul. Merseră împreună, pe cărarea pustie.

- L-aţi întrebat pe domnu' Scrimmage de grădinarul ăla bătrîn. Io l-am auzit pe Hibbard cînd îl întreba acelaşi lucru pe domnu' Binstead ieri, la grajduri.

- Ai auzit tu asta? Şi ce-a spus domnul Binstead?

- A spus că n-a mai fost nici un bătrîn prin părţile ăstea, adică să semene cu omul ăla, de vreo zece sau cinşpe ani. Spunea că au avut aşa un grădinar demult, cînd trăia Ducele, dar că a murit cu ani în urmă.

- Foarte curios! Foarte curios! Angelica era iar pusă în încurcătură. Ia spune Titus, întrebă ea, cam într-o doară, aveţi stafii pe-aici, pe la Cranleigh?

- Oh, da, domnişoară! răspunse el imediat, cu ochii măriţi de supriză, o grămadă de stafii! Cel puţin aşa-mi spun domnu' Binstead şi băieţii de la grajduri!

- Titus, nu trebuie să îi laşi să-ţi umple capul cu prostii, rîse Angelica. Fantomele nu există în realitate. Sînt doar nişte poveşti. Zău, sînt sigură că nu există, repetă ea, mai mult pentru a se convinge pe sine.

Tocmai se apropiau de capătul aleii şi de curtea grajdurilor cînd văzură cîţiva dintre grăjdari fugind de colo-colo. Titus îşi spuse că era momentul să fugă la bucătărie cu portocalele, ca să nu aibă necazuri cu bucătăreasa.

- Trebuie să vă las, domnişoară, altfel or să mă certe la bucătărie. Vă mulţumesc!

Se întoarse pe călcîie şi o rupse la fugă, fără a mai auzi răspunsul ei. Angelica se întrebă ce îl făcuse pe Titus să-i mulţumească. Apoi, înţelese că băiatul îi mulţumea pentru că găsise în ea o prietenă adevărată.

11

Planul pe care şi-l făcuse Angelica de a-l evita cît mai mult pe Greystone reuşise de minune. Se întorcea în fiecare seară la castel la timp pentru a se îmbrăca pentru cină. Spre satisfacţia ei, sesiză o oarecare răceală în purtarea contelui faţă de ea, ceea ce îi dădea un dram de siguranţă. Lordul şi Lady Avery erau mereu de faţă, iar posibilitatea ca ea să rămînă singură cu Greystone era aproape de neconceput.

Mesele de la Cranleigh erau organizate cu foate mult bun-gust, mîncărurile se serveau pe platouri superbe, de mare valoare. Toate vasele şi tacîmurile făceau parte dinr-o colecţie superbă pe care familia Stanforth o adunaseră de-a lungul a multe generaţii. Masa imensă, acoperită cu damasc, era mereu decorată cu vase pline cu flori proaspete - crini, trandafiri, narcise -, şi cu fructiere cu portocale, ananas, mango, cultivate în serele de la Cranleigh. Sfeşnice din aur şi argint umpleau întreaga încăpere, iar flăcările lumînărilor se reflectau în oglinzile ce umpleau pereţii. Totul strălucea: cupele cu vin, fructierele, bibelourile de

porţelan, heruvimii auriţi ce decorau argintăria.

În spatele fiecărui scaun stătea cîte un valet în livrea, mereu la dispoziţia oaspeţilor, atenţi la fiecare dorinţă a acestora; pantofii lor de lac scîrţîiau la fiecare mişcare pe care aceştia o făceau. Park supraveghea întreaga adunare, avînd grijă ca fiecare fel de mîncare adus să nu aibă nici un cusur în prezentare. Contele părea a savura din plin acest moment al zilei, înconjurat de atîţia servitori. Poza în gazda perfectă, generoasă, avea o conversaţie plină de spirit, dovedea multă inteligenţă, indiferent de subiectul tratat, îi făcea pe toţi să se simtă la largul lor şi reuşea să creeze o atmosferă deosebit de plăcută. Angelica nu ştia ce să creadă: oare adevăratul conte Greystone era bărbatul atent cu care se întreţinuse în timpul cinei, sau bădăranul cu care avusese de-a face în labirint?! Cîteodată se surprindea singură privindu-l fix, fără a-şi putea ascunde uimirea, deoarece contrastul dintre cele două ipostaze era izbitor.

Lordul Avery, un mare gurmand, se bucura din plin de şederea la Cranleigh, întrucît mîncarea de-aici i se părea delicioasă. După efortul pe care îl făcuse în ultimele săptămîni în Franţa, chinuindu-se să se împace cu combinaţiile aberante pe care le practica bucătăria franceză, aici se simţea ca în Rai. Nu o cunoştea pe bucătăreasă - evident, nici nu se cădea să încerce să facă cunoştinţă cu ea! - dar o iubea în secret pentru minunile pe care le făcea în micul ei laborator, care nu era deloc mic pînă la urmă. De obicei, la cină putea alege între două feluri de supă,

numai că lordul Avery, ca orice gurmand care se respectă, mînca din amîndouă. Urma un al doilea fel, de obicei homar sau fructe de mare; caracatiţă cu sos de cimbru şi coacăze; friptură de miel; porumbei la cuptor; prepeliţă umplută cu pâté de foie fras, decorată cu stridii, trufe, ciuperci, roşii şi crochete de caşcaval; sparanghel în sos alb; fructe glasate; şampanie şi suc de portocale.

De obicei, conversaţia decurgea foarte lejer, nu încetează niciodată, iar lordul Avery nu mai contenea cu permanentele sale dovezi de bun musafir, atent în permanenţă să nu-şi jignească gazda. Era mereu entuziasmat de ceea ce se punea pe masă şi avea o dispoziţie excelentă.

- Greystone, ţi-am povestit vreodată de vremurile în care Lady Avery a fost surprinsă bîntuind prin grădinile regale de la Windsor tocmai de Regină în persoană? Contele, care tocmai savura piciorul unui homar, dădu din cap că nu, ceea ce-l încurajă pe lordul Avery să-şi continue naraţiunea cu mult aplomb. Întreaga curte se adunase acolo, era o zi frumoasă. Era toamnă şi ştiu că Regina tocmai primise pe cineva foarte important în vizită oficială de stat... Nu-mi amintesc despre cine era vorba. Cert e că prînzul oficial era prezidat de Majestatea Sa - şi, pentru a accentua importanţa evenimentului, lordul începu să enumere toate titlurile posibile: Regina Victoria, Regină a Marii Britanii şi Irlandei, Împărăteasa Indiei, Apărătoarea Dreptăţii şi a Credinţei! Imaginează-ţi Greystone! Un prînz cu adevărat memorabil. Doamne, ce friptură de

miel am mîncat acolo, devie el discuţia, uitînd de unde a plecat. Mă rog, oftă el, Majestatea Sa făcea o mică plimbare împreună cu cîţiva apropiaţi de ai domniei sale şi cu ambasadorul Belgiei, bucurîndu-se de aerul proaspăt din grădină. Au ajuns pe o terasă de unde Regina dorea să-i arate ambasadorului panorama Tamisei şi, în timp ce toată onorata adunare privea curioasă dincolo de parapet, cine crezi că le apare sub ochi, exact în grădina de sub terasă? Scumpa mea nevastă, Lady Avery în toată splendoarea. Şi ce crezi că făcea? Fura seminţele de floarea-soarelui.

Lady Avery nu ea deloc impresionată de această istorie care o făcuse să intre în pămînt de ruşine cîndva, dar care era deja de domeniul preistoriei. Îşi ascunse faţa după evantai, vrînd să pară puţin stînjenită, dar nu-şi putu reţine rîsul care o zguduia acum din toate încheieturile.

- Avery, trebuie să încetezi să mai povesteşti întîmplarea asta! Eu una doresc să uit ce s-a întîmplat!

- Şi-acum ce vă spune Regina cînd vă întîlniţi cu domnia sa? o tachină Greystone, spărgînd o stridie.

- Majestatea Sa mă fixează mereu cu o privire de gheaţă şi mă întreabă: Ah! Lady Avery, ce mai face grădina dumneavoastră? Rîdeau toţi cu poftă, inclusiv Angelica, în ciuda faptului că auzise povestea de nenumărate ori.

Serile erau întotdeauna plăcute, mai ales datorită lordului Avery, înzestrat cu un umor special. Rezerva lui de anecdote era inepuizabilă. Cînd se servea desertul - de obicei cîte o budincă sau un sufleu de fructe, - cremă de zahăr ars sau salate de fructe - contele se întorcea spre Angelica, punîndu-i cîte o întrebare, mai mult de formă. De data aceasta, întrebarea lui avu un rost:

- Vă place să mergeţi la vînătoare, Lady Angelica?

- Mergeam foarte des cînd eram mică. Atunci mă consideram o norocoasă pentru că, în ziua în care am împlinit doisprezece ani, unchiul meu, Lord Avery, mi-a dăruit un superb cal bălţat care era recunoscut drept un cal foarte curajos, care sărea peste orice fel de obstacol. Cred că de-atunci a început să mi se trezească gustul pentru călărie. Acum merg la vînătoare ori de cîte ori mi se oferă prilejul. Cam rar, ce-i drept.

- Vă întreb pentru că lordul Revelstoke mi-a trimis o invitaţie pentru toţi patru, ne invită la o partidă de vînătoare, mîine dimineaţă. Este un vînător foarte împătimit şi îi place să se întoarcă mereu cu cîte un trofeu. Din păcate, eu nu pot merge, spuse el, privindu-i pe soţii Avery cu o expresie de curiozitate. În replică, Lady Avery ridică mîinile într-un gest caraghios şi-şi dădu ochii peste cap, înnebunită de ideea de a fi nevoită să stea ore întregi printre dealuri, văzînd doar nişte puncte îndepărtate - reprezentînd caii, călăreţii şi vînatul. Ştia că de la depărtare nu putea decît deduce ce se întîmplă, ceea ce nu-i oferea nici un fel de satisfacţie. Cît despre lordul Avery, acesta nu părea a fi auzit invitaţia, mult prea absorbit de bucata suculentă de homar pe

care tocmai o mesteca.

Greystone nici nu se aşteptase la o altă reacţie din partea lor, aşa că se întoarse spre Angelica, dorind să afle părerea ei.

- Cred că va fi amuzant. Îmi aduc amine că şi Prospero era deseori dus la vînătoare, spuse el pe un ton sec, deşi v-aş sfătui să luaţi un cal ceva mai uşor de mînuit dacă acceptaţi invitaţia pentru mîine.

- Vă mulţumesc, Lord Greystone, spuse ea, mă tentează foarte mult. În ceea ce-l priveşte pe Prospero, cred că aveţi dreptate. Dar, după o matură chibzuinţă, bănuiesc că dacă l-aş ţine ceva mai departe de grupul vînătorilor, nu mi-ar face neplăceri. Mă tentează foarte tare ideea de a merge cu el la vînătoare, pentru că o astfel de ocazie se iveşte rar de tot. Singurul lucru pe care va trebui să-l refuz va fi micul dejun în compania celorlalţi, pentru că n-aş vrea să-l scap din ochi pe Prospero în locuri care nu-mi sînt cunoscute. Cine ştie ce s-ar putea întîmpla!

- Splendid! Nici că s-ar putea ceva mai frumos. Voi trimite pe cineva de dimineaţă să vă conducă pînă la locul întîlnirii, spuse contele.

A doua zi dimineaţă Angelica se trezi foarte devreme, îmbrăcă cel mai bun costum de călărie pe care îl avea şi se pregăti de plecare cu mult înainte ca restul casei să se trezească - sau, cel puţin, aşa credea. Coborî în fugă scările de marmură pentru a-şi lua gustarea pregătită la bucătărie şi care o aştepta, ca de obicei, pe măsuţa de la intrarea principală în castel; acelaşi

pachetel mic, care să încapă în geanta de piele ce se ataşa la şa, suficient de consistentă pentru a îi ţine de foame o zi întreagă. De data aceasta, masa din lemn de mahon era goală. Pe ea nu se aflau decît cîteva scrisori ce aşteptau să fie duse la poştă în acea dimineaţă.

- Căutaţi asta, Lady Angelica? auzi ea deodată un glas în spatele ei. Se întoarse şi în umbra cuierului masiv, sculptat în stil baroc, văzu silueta contelui. Purta o jachetă din stofă groasă de Norfolk, care îl făcea să pară şi mai solid. După cum arăta, Angelica înţelese că fusese deja la o partidă de tir; ţinea la picior o puşcă cu două ţevi, care mirosea încă a pulbere arsă. Puşca, pe care Greystone o puse pînă la urmă pe bancheta cuierului, părea ruptă. Ţevile erau arse la gură. Lîngă ea, aşeză şi pălăria şi mănuşile de vînătoare. Ţinea în mîini pachetul învelit în hîrtie maro, pe care cei de la bucătărie îl pregătiseră pentru Angelica. Cîntărindu-l parcă în mînă, contele o provocă, ironic:

- Ce modestă gustare penru o zi întreagă petrecută la vînătoare.

- Nu prea cred, ripostă ea, schiţînd un zîmbet vag, ca şi cum ar fi făcut un mare efort fiind politicoasă cu contele. Înfruntîndu-i privirea rece şi întinzînd mîna, Angelica îi spuse: Oricum ar fi, v-aş fi recunoscătoare dacă mi l-aţi da. Mă grăbesc.

- Cu multă plăcere, Lady Angelica, vino să-l iei. Dar de ce nu mă laşi să dau ordin la bucătărie să ţi se pregătească ceva mai substanţial? încercă el să pară amabil, fără a reuşi însă să o păcălească

pe Angelica ci, dimpotrivă, punînd-o mai mult în gardă.

- Nu e cazul, domnule.

- Nu te pot lăsa să pleci aşa, cu un prînz atît de meschin, insistă el, ţinînd în continuare pachetul.

- Vă mulţumesc, domnule, dar mai mult nu îmi trebuie, spuse ea, simţind că-şi pierde răbdarea în acel mic joc penibil iniţiat de Greystone, care continua să-i zîmbească impasibil, departe de gîndul de a-i da înapoi gustarea. Prea bine, atunci, se resemnă ea, văzînd că nu are sorţi de izbîndă, pot să stau şi nemîncată. La revedere, domnule. Se întoarse hotărîtă să iasă pe uşă, dar el îi blocă drumul cu rapiditate de felină şi încuie uşa cu cheia. O văzu roşind de indignare, iar satisfacţia lui nu putea fi mai mare. De ce nu mă lăsaţi să ies? îl întrebă ea, iar vocea îi tremura atît de tare din cauza furiei, încît Greystone nu-şi putut reţine amuzamentul. Delira de fericire văzînd-o atît de nervoasă. Se purta precum o pisică ce-şi încolţeşte şoarecele, se joacă cu el şi-apoi îl mănîncă.

- Oare de ce e atît de puternică impresia că vă sînt total antipatic, Lady Angelica? îndrăzni el, accentuînd numele ei, într-un mod anume, ca şi cum s-ar fi alintat.

Angelica avu un acces de rîs isteric auzindu-i cuvintele şi văzîndu-se pusă încă o dată într-o situaţie mai mult decît penibilă de către Greystone.

- Sir, dacă e vorba totuşi doar de o impresie, oricît de puternică ar fi, îmi pare rău că nu mi-am dat toată silinţa să vă dau certitudinea acestei

antipatii.

- Înseamnă că nu am fost o gazdă prea bună dacă sînteţi atît de pornită împotriva mea.

- Sînteţi de o ipocrizie incalificabilă. Îmi blocaţi calea, vă purtaţi precum ultima slugă şi pe urmă vă întrebaţi de ce oare vă consider o gazdă proastă? Intenţionam să ignor purtarea dumneavoastră jignitoare din labirint şi să dau dovadă de bună creştere, dar acum văd că aveţi tupeul să vă jucaţi cu cuvintele mari, să-mi vorbiţi de ospitalitate şi să vă purtaţi totuşi aşa cum vă purtaţi. În tot acest timp, Greystone îi zîmbea cu un aer de superioritate. Văd că asta vă amuză peste măsură, iar eu n-am de gînd să vă fac jocul murdar. E prea umilitor.

- Sînteţi deosebit de interesantă, Lady Angelica, atunci cînd vă enervaţi. Ar fi şi mai interesant să vă văd în culmea furiei. Ştiaţi că atunci cînd vă ieşiţi din fire, vă îmbujoraţi? Sînteţi de-a dreptul fermecătoare. Vorbind, se apropie de ea, întinzîndu-i pachetul ca pe o ofrandă. Dar, dîndu-şi imediat seama că vrea doar să o momească, Angelica refuză să-l ia. Pe de altă parte, mai e ceva în privinţa dumneavoastră care vă face atît de interesantă. Faptul că vă treziţi atît de devreme. Puţine femei pe lumea asta se pot lăuda cu asemenea performanţe. Sînteţi plină de talente. Greystone făcea tot ce-i stătea în putinţă ca tonul lui să fie insinuant, jignitor, ademenitor chiar. Angelica vru să iasă din castel pe uşile care dădeau pe terasa de la parter. Cînd se întoarse, Greystone aruncă pachetul pe băncuţa cuierului şi o apucă de încheietura

mîinii; o apucă atît de tare, încît aproape îi smulse un strigăt de durere. Greystone rîdea. Nevenindu-i să creadă că așa ceva se întîmpla chiar la lumina zilei, într-un loc în care putea fi văzut oricînd de cineva, Angelica îl plesni peste obraz cît putu de tare. În ciuda sunetului tare pe care îl produsese, lovitura nu fusese atît de puternică pe cît o dorise ea.

- Cum îndrăzniți să vă purtați în halul acesta cu mine? strigă ea, smulgîndu-se de lîngă el, simțind că o podidesc lacrimile de furie.

- Îndrăznesc și fac asta cu multă ușurință, rîse el. Sînt gazdă și trebuie să fac totul pentru ca oaspeții mei să se simtă bine!

- Sînteți dezgustător și lipsit de orice decență! ripostă ea, iar dacă nu încetați imediat voi fi nevoită să-i avertizez pe unchiul și mătușa mea. Replica ei îl făcu să rîdă și mai tare.

- Și ce-o să le spuneți? Că am acordat prea multă atenție unei domnișoare mult prea atrăgătoare? Sînteți foate naivă, Lady Angelica. Însoțitoarele tinerelor domnișoare sînt învățate să se facă uneori că nu observă anumite aspecte. Sînt oarbe, sau cel puțin mioape, atunci cînd nevoia o cere.

- Asta probabil potrivit experienței dumneavoastră, dar vă asigur, sir, că eu nu sînt obișnuită cu așa ceva. Angelica nu era sigură asupra afirmațiilor sale, pentru că lordul și lady Avery îi oferiseră o surpriză extrem de neplăcută. Privi în jurul ei, în speranța de a vedea măcar un suflet pe holul imens, cufundat în întuneric. Unde era toată lumea? se întrebă ea. Decise că cea mai

bună soluție era de a urca din nou la etaj și de a se duce direct în camera mătușii ei. Se întoarse spre scări hotărîtă să urce, dar el îi blocă din nou calea. Ochii lui aruncau acum săgeți pline de venin. O privea cu o asemenea intensitate, încît aproape că o hipnotiză. Angelica se zbătu din răsputeri să scape din îmbrățișarea lui. Cîteva clipe mai tîrziu, cu toate că era de douăzeci de ori mai puternic decît ea, Greystone se dezechilibră din cauza mișcărilor dezordonate ale Angelicăi; călcîiul lui se împiedică de treptele de marmură și, pierzîndu-și echilibrul, căzu pe spate, dar reuși să se sprijine de balustradă. Spre stupoarea ei, Greystone rîdea cu lacrimi. Fără a mai zăbovi, Angelica profită de ocazie și fugi spre bibliotecă știind că acolo se afla o terasă ce dădea în curtea castelului.

Deja i se făcuse frică. Greystone își dăduse complet arama pe față și culmea era că nu simțea o remușcare purtîndu-se atît de josnic cu ea. Părea a considera că este imun și că putea face orice poftea, iar Angelica se temea pînă să și reflecteze asupra a ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă Greystone ar fi vrut să meargă chiar mai departe. Fugind, privi în urmă și îl văzu pe conte privind-o cu ură, fără a o scăpa din ochi. În colțul îndepărtat al salonului, era o ușă cu rame albe. O împinse reușind să o deschidă, apoi o trînti cît putu de tare, după care fugi printr-o altă ușă, în căutarea glasvandului care o despărțea de terasă. Dușumeaua era acoperită cu covoare groase, așa că nu își putu da seama dacă Greystone o urmărea. În clipa imediat următoare, îi auzi pașii

pe o porţiune de parchet ce rămăsese neacoperită. Ajunse în sala imensă destinată balurilor, unde găsi două ferestre pe măsura interiorului, ce dădeau spre curtea interioară a castelului. Peretele opus ferestrelor era literalmente pictat şi înfăţişa o scenă dintr-un oraş fantastic; temple, turnuri, castele, într-o arhitectură ce friza ilarul, toate părînd să răsară din parchetul lustruit. Peisajul înfăţişa un complex de nenumărate coline. Ajungînd în această sală, Angelica fu cît pe ce să alunece pe parchetul ceruit, pe suprafaţa căruia cizmele ei de piele nu o ajutau deloc. Uşa pe care tocmai o trîntise în urma ei se deschise cu putere. Se întoarse pe loc, fără răsuflare, speriată la gîndul că Greystone o putea ajunge. Dar cel ce trîntise uşa nu era contele, ci Titus, care tocmai terminase de lustruit grătarele din sala de bal şi tocmai se pregătea să plece, cînd o văzu alergînd dinspre salon şi încercînd disperată să deschidă glasvandul dintre una din anexe şi sala de bal propriu-zisă. Îl văzuse şi pe Greystone alergînd după ea. Într-o clipă, mintea lui isteaţă intuise despre ce era vorba. Angelica era fericită că mai vede pe cineva lîngă ea, dar prea speriată să poată vorbi. Privi înnebunită de groază în jur, la spaţiul vast ce i se deschise în faţă - nu avea unde să se ascundă, nici unde să mai fugă - văzu doar o singură uşă mult prea departe de ea, dar, înainte de a ţîşni spre ea, Titus o apucă de mînă şi o trase după el, către peretele pictat. Se lăsă orbeşte în seama lui, realizînd doar că acesta se apropie de partea de perete care înfăţişa o uşă; numai că nu era doar o uşă pictată, ci una

adevărată, ce se deschidea în perete. Intrară în acel coridor secret şi împinseră uşa la loc. Din spatele lor se vedea o rază timidă de lumină. Angelica realiză că se aflau la capătul unor scări din piatră, în spirală. Raza de lumină se strecurase printr-o mică fereastră. Rămaseră acolo, în tăcere, respirînd greu, iar Titus aruncă o privire prin crăpătura uşii şi îl văzu pe conte uitîndu-se în jurul lui. Constatînd că nu era nimeni acolo, Greystone se repezi furios spre uşa de la capătul îndepărtat al sălii de bal.

- A plecat! îi şopti Titus şi umerii îi căzură, ca şi cum tot corpul i s-ar fi relaxat după o mare tensiune. O privea îngrijorat, întrebîndu-se dacă Angelica se simte bine. Ea tremura din tot corpul, nu reuşea să-şi stăpînească frica, respira în continuare la fel de anevoie şi-şi privea vîrful cizmelor, încercînd să se calmeze. I se părea că fusese victima unui coşmar şi, pe măsură ce teama îi dispărea, o cuprindea furia cea mai neagră. Reuşi însă să se stăpînească. Puse o mînă pe umărul lui Titus.

- Îţi mulţumesc, Titus, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

- Îmi pare rău că nu-s mai mare! Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă m-aş fi putut măsura cu el! spuse el, încruntîndu-se.

- Şşşt! Taci, Titus, îl strînse ea în braţe, nu trebuie să vorbeşti aşa. Fără să vrea o pufni rîsul. Parcă erau doi copii de şcoală, iar el începu să chicotească. Unde Dumnezeu sîntem? îl întrebă ea privind scările de sub ea.

- Astea duc în mădularele castelului, îi explică

el. Servitorii le folosesc de mule ori. Cred că uşa asta a fost aici dintotdeauna şi cine-o fi pictat peretele a găsit un rost pentru ea în tablou, aşa că n-a mai fost nevoie s-o zidească. De-aţi şti cît m-am rugat ca stăpînu' să nu ştie de ea, că numai servitorii o folosesc.

Auziră un mic zgomot în spatele lor şi tăcură. Titus duse degetul la gură, făcîndu-i semn să nu vorbească şi porni în jos pe scări, în vîrful picioarelor, pentru a se asigura că nu era nimeni acolo. Dar, spre mirarea lui, cîteva trepte mai jos, îl văzu pe Hibabrd, care stătea în picioare, într-o situaţie nonşalantă, cu mîinile împreunate peste piept. Se uita la Titus cu mare curiozitate, zîmbind viclean, cu ochi neprietenoşi. Titus cunoştea prea bine expresia aceea. Hibbard auzise absolut tot.

- S-a întîmplat ceva? şopti Angelica, aplecîndu-se peste umărul lui Titus. Dar, ca hipnotizat de privirea servitorului, Titus răspunse cu glas răguşit:

- Nu, nu s-a întîmplat nimic. După ce o linişti, urcă cele cîteva trepte care îl despărţeau de ea, fără a-i da de înţeles că îl văzuse pe Hibbard. Angelica observă că pălise şi îl mai întrebă o dată dacă se simte bine.

- N-am nimic, domnişoară, răspunse el cu jumătate de gură. N-am mîncat de dimineaţă şi sînt un pic slăbit.

- Atunci du-te şi mănîncă. Eu plec la vînătoare. Îţi mulţumesc că m-ai salvat încă o dată din mîinile contelui - o să-ţi fiu mereu recunoscătoare.

Titus zîmbi cu curaj, deschise uşa şi o lăsă să iasă prima. Angelica îi mai trimise un zîmbet peste umăr, apoi, fără să aibă nici cea mai mică idee că băiatul e în pericol, se grăbi să ajungă la grajduri.

Binstead hotărîse să o conducă chiar el la locul de întîlnire. Auzind lătratul cîinilor de vînătoare încă de la o depărtare de o milă, Prospero începu să execute cîteva mişcări pe care orice dresor le-ar fi invidiat.

- Pentru Prospero vînătoarea deja a început şi nici măcar n-am ajuns acolo, rîse Angelica; dar rîsul ei era nervos, pentru că începea să înţeleagă cît de greu îi va fi să-l stăpînească în asemenea împrejurări.

- Io zic c-o să se poarte frumos, coniţă, mai alergaţi-l un pic, o sfătui Binstead, încercînd să stăpînească roibul pe care îl călărea şi care era gata să fie împins în şanţ de zvîcnirile necontrolate ale lui Prospero.

- Ai dreptate. Sper ca vînătorii să nu ne ţină în loc toată dimineaţa. Parcă văd că or să se pună pe pălăvrăgit. Prospero e foarte nervos, cu cît plecăm mai repede, cu atît mai bine. Începea să se teamă puţin de manifestările energice ale armăsarului.

Stabiliseră să se întîlnească la cabana de vînătoare a lordului Revelstoke. Era o construcţie elegantă, ridicată pe o terasă acoperită cu iarbă, cam la cinci mile distanţă de reşedinţa lui care se numea Doddington Hall. Servitorii mişunau printre călăreţi, oferindu-le cupe cu vin

de Porto şi pateuri minuscule, pe care le serveau pe tăvi de argint. Performanţa lor era absolut remarcabilă, dat fiind faptul că trebuiau să facă echilibristică printre copitele cailor fremătînd de nerăbdare. Angelica îl opri pe Prospero la o oarecare distanţă de grup, pentru a-l lăsa să-şi consume energia nestingherit. Dodo o văzuse pe Angelica sosind, aşa că se apropie de ea, călare pe bălţatul puternic cu nume de personaj shakespearian.

- Bună dimineaţa! I-ai dat lui Prospero doza de coniac ca să îl mai calmezi?

- Zău c-aş fi vrut, rîse Angelica. E atît de agitat încît nu îndrăznesc să mă apropii de ceilalţi cai, pentru că nu răspund de el. Crezi că Prospero ar îndrăzni să atace pe cineva? glumi ea.

- Nu prea cred! Cu atîţia gonaci, cincizeci de ogari şi aşa mai departe, nu trebuie să-ţi faci probleme. O să rămînem mai în spate şi o să profităm de ocazie să mai bîrfim puţin. Oricum, abia acum tata dă drumul cîinilor. Ar trebui să pornim dintr-o clipă într-alta. Ascultă! o avertiză Dodo, concentrîndu-şi atenţia asupra grupului. Parcă ogarii au simţit deja vînatul. Plecăm imediat.

Într-un grup ceva mai restrîns - în care hăitaşii şi cîinii de vînătoare se amestecau - Angelica îl văzu pe lordul Revelstoke: un bărbat solid, cu umeri largi. La semnalul lui, după ce cîinii începură să latre înnebuniţi, toată adunătura aceea porni la galop, în valea întinsă. Gonaciul şef împinse cît putu de tare pintenii în

burta roibului pentru a ajunge din urmă haita de ogari care se îndrepta într-o direcţie greşită, chemîndu-i la el. Toţi veniră, cu excepţia unuia singur, pe nume Dozzie. Auzindu-şi numele strigat, acesta se opri în loc, strănută de cîteva ori, apoi văzînd că alerga în cu totul altă direcţie lăsă capul în jos atît de ruşinat încît urechile îi căzură. Imediat după aceea, le ciuli cu mare atenţie şi ţîşni către ceilalţi cîini. Peste patruzeci de călăreţi se perindară prin faţa celor două fete, iar copitele cailor frămîntară pămîntul pînă cînd lăsară în urma lor o porţiune vastă de teren care era înnoroită. Angelica şi Dodo începură să rîdă. Porniră şi ele la galop, avînd amîndouă, deopotrivă, probleme în struninea cailor. După cîteva minute de încercări, timp în care se străduiră să îi aducă la pas, Dodo îi strigă Angelicăi:

- N-are rost! Nu-l mai pot ţine pe Cally în frîu! Vrea să alerge şi mai are puţin şi-mi smulge mîinile din umăr. Tu cum te descurci? Ce zici de o partidă de galop?

- Am să încerc, Dodo, dar, dacă voi comite pînă la urmă crima supremă, de a-mi depăşi maestrul, voi fi nevoită s-o ţin tot aşa pînă la Cranleigh. Angelica striga cît putea de tare, pentru că Dodo deja n-o mai putea auzi, din cauza zgomotului. Îi făcu semn lui Prospero că îl lasă să preia comanda. Caii ţîşniră într-o cursă nebunească. Galopară împreună pînă cînd ajunseră într-o cîmpie ce semăna mai mult a pajişte şi care se termina brusc într-un şanţ foarte lung. Traversînd pajiştea, Prospero sări peste şanţ, iar

Angelica nu putu decît să-şi ţină respiraţia şi să se facă una cu el. Din copite ţîşneau bucăţi mari de noroi. Zeci de porumbei speriaţi ţîşniră spre cer. Vîntul tăios le biciuia feţele. Cu toate că ar fi fost imposibil ca cineva să-şi dea seama - datorită stăpînirii de care Angelica dădea dovadă şi măiestriei cu care stăpînea calul - fiecare salt peste un obstacol o făcea să-i îngheţe sîngele în vine. În adîncul sufletului, era foarte mîndră de performanţele ei şi moştenise această mîndrie de la tatăl ei, care n-ar fi îngăduit nimănui să aibă îndoieli asupra încrederii totale pe care o avea în propriile sale puteri. Îi trebui o mare doză de curaj pentru a stăpîni îndrăzneala lui Prospero şi curajul cu care se arunca peste fiecare şanţ sau tufiş ce-i ieşea în cale.

Încă de copil, Angelica trăise două sentimente contradictorii atunci cînd ieşea la vînătoare: plăcerea şi durerea. Degetele ei îngheţau atît de tare încît cu greu putea ţine hăţurile în mînă, gerul aproape că o ardea. De multe ori picioarele îi degeraseră atît de tare încît fusese nevoită să şi le mai mişte în interiorul cizmelor pentru a le simţi. Uneori durerea era insuportabilă şi avea senzaţia că picioarele i se vor sparge în mii de bucăţi. Chiar dacă obosea, nu pleca de pe cîmpul de vînătoare, ci dimpotrivă, ieşea în faţă, conştientă de faptul că, cu cît era mai obosită, cu atît riscul de a cădea se mărea.

Dar, în mintea ei, plăcerea pe care i-o dădeau călăritul şi vînătoarea era de mii de ori mai mare decît greutăţile pe care trebuia să le înfrunte. Era ceva indescriptibil, sublim în plăcerea de a galopa

cot la cot cu alţi călăreţi. Dar mai cu seamă, în plăcerea de a deveni una cu animalul. Îi plăcea să ştie că se află în primul şir de călăreţi ce aveau de sărit un obstacol. Şi, cu toate că se concentra ceva mai mult, rezista tentaţiei de a se uita în stînga şi în dreapta, la ceilalţi călăreţi, stimulaţi de viteză. Şi, cu cît înaintau mai mult, cu atît vedea mai bine aburi ce ieşeau pe nările fremătînde ale cailor, mici norişori în aerul de gheaţă.

Iubea acele minunate momente în care pentru ea nu mai exista decît plăcerea de a galopa. Profita din plin de ele, cu excepţia cazurilor în care era mult prea obosită sau era udată pînă la piele de ploaie, cazuri în care abia aştepta să ajungă la grajduri. De fiecare dată refuza să se întoarcă acasă cu trăsura, pentru că nu accepta să se poarte precum celelalte doamne care se instalau confortabil între pături, lăsîndu-şi caii la dispoziţia grăjdarilor. Angelica se întorcea mereu călare acasă, oricît ar fi fost de tîrziu, de întuneric sau de frig şi nu pleca niciodată de la grajduri pînă cînd nu vedea calul ţesălat cum se cuvine şi bine hrănit.

Vînătoarea călare pe Prospero era pentru ea o experienţă nouă. Calul acesta era mult prea stăpîn pe sine, avea suficient curaj pentru amîndoi, iar Angelica nu se simţise niciodată mai în siguranţă ca acum.

După o cursă care îi înviora pe toţi, ogarii pierdură urma vulpii, aşa că întregul grup de vînători lasă caii la pas. Dodo o ajunse din urmă pe Angelica.

- N-am trăit niciodată aşa ceva! Prospero e un

cal fantastic. E atît de stăpîn pe ceea ce face încît nu mai are nevoie de îndrumările mele. Ai văzut cum a sărit peste gardul acela? o întrebă Angelica, surescitată. Fiecare mişcare e gîndită la secundă, pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Gonacii atraseră cîinii spre o altă ascunzătoare. Ogarii albi, pătaţi cu negru, dădeau din cozi ca un uriaş grup de metronoame, fără a-şi mai lua nasurile umede din iarba afînată, învîrtindu-se în loc pentru a lua urma vulpii, ce părea să fi trecut pe-acolo. Pufnind şi strănutînd, concentrîndu-se la maximum, ogarii ridicară pînă la urmă capetele, privind în aceeaşi direcţie şi începînd să latre nerăbdători.

- De fiecare dată mă rog ca vulpea să scape teafără, mărturisi Dodo, potrivindu-şi hăţurile în palme şi pregătindu-se de start, dar fermierii din ţinut nu mai au picior de găină în ogradă din cauza „fiarei"! Papa spune că n-o să mai fie în stare să-i privească în ochi dacă îi dezamăgeşte astăzi şi rămîne de căruţă în faţa nesătulei aceleia roşcate, care le fură mîncarea chiar de sub ochi! Şi zău că nu vreau să-l văd pe Papa rău dispus, pentru că mama vrea să-l anunţe cît va costa nunta mea...Dodo ridică sprîncenele, pentru a-şi marca şi mai mult ştirea uimitoare. Va costa o avere, pentru că o vom face la Londra! tăticul se va înfuria peste măsură, dar nu e vina mamei. Eu eram foarte încîntată să mă căsătoresc aici şi să-l las pe reverendul Quince să conducă ceremonia la biserica din Doddington, dar domnul Quince a fost cam bolnav. Tu nu-l cunoşti. E vicar în parohia noastră. Fiindcă Cranleigh e un domeniu atît

de mare, are propria lui biserică şi propriul lui vicar - dragul domn Compton, dar Doddington şi Crowood, fiind mai mici ca întindere, au fost mereu sub parohia unui singur vicar, domnul Quince, care este foarte bătrîn şi, după cum spune mama, cam smintit. Mama spune că vorbeşte vrute şi nevrute, fără nici un sens, şi că nu prea mai e în firea lui, bietul om...Angelica o urmărea, marcată de cuvintele ei, pentru că pe faţă i se citea acum tristeţea. Domnul Quince a fost mereu un om timid, retras, nu ca domnul Compton care e foarte plin de viaţă şi spune mereu ce gîndeşte. Papa spune că boala domnului Quince i se trage de cînd a fost în America de Sud, ca misionar în tinereţe, şi atunci a fost bolnav de malarie. Aşa că, în fond, nu e nici măcar vina domnului Quince că sunt nevoită să fac nunta la Londra, numai că Papa o să explodeze de nervi şi o să fiarbă precum un ceainic atunci cînd mama îl va anunţa cît costă. Unde mai pui că Papa e şi-aşa destul de supărat, pentru că ţiganii s-au întors. Făcînd această afirmaţie, Dodo îi trezi brusc interesul Angelicăi.

- Lordului Revelstoke nu-i plac ţiganii? întrebă ea.

- Absolut deloc, deşi, trebuie să recunosc, nu i-au făcut niciodată nici un rău, nu i-au adus neplăceri. Eu ştiu doar că el e aşa de pornit împotriva lor deoarece, cu ani în urmă, un bătrîn ţigan, foarte viclean, a făcut un rămăşag cu Papa şi a cîştigat unul din caii lui preferaţi, iar de-a-tunci, Papa nu-i mai înghite. Totul a fost cinstit, ţiganul nu a încercat să-l înşele, numai că

Papa a cam riscat atunci cînd a făcut rămăşagul şi s-a lăsat convins ca miza să fie tocmai calul acela. Dodo coborî tonul, iar vocea ei, de obicei la fel de ridicată ca vocea unui funcţionar însărcinat cu ţinerea licitaţiilor, deveni mai gravă. Papa nu m-ar ierta dacă ar şti că ţi-am spus povestea asta! Rîse ca un copil, apoi îşi continuă povestirea. Oricum, nu l-ar fi deranjat atît de mult nici pierderea calului său favorit, dacă n-ar fi apărut aici tocmai Ducele de Stanforth în persoană, pentru a rîde de el şi a-l tachina pentru că a făcut rămăşag cu ţiganii tocmai într-o cursă de cai, acolo unde, toată lumea ştie, sunt cei mai buni. Asta i-a rănit orgoliul. Dodo rîdea atît de tare, încît îi transmise şi Angelicăi starea ei.

- Dar tu de unde ştii că s-au întors ţiganii? o întrebă Angelica. I-ai văzut cu ochii tăi?

- Drept să-ţi spun, am avut rareori ocazia să-i văd, dar Papa spune că îi simte de fiecare dată cînd se întorc, pentru că în acea perioadă îl cam doare...buzunarul. Dodo era din ce în ce mai prinsă de povestirea ei şi găsea o plăcere nebună în a rîde de greşelile propriului ei părinte. Dar era un rîs nevinovat, de copil răsfăţat. Să ştii că nomazii sunt foarte izolaţi, tabăra lor e foarte restrînsă, şi puţini oameni o cunosc. Am auzit că Ducele de Stanforth le permitea de fiecare dată să-şi aşeze tabăra pe domeniul de la Cranleigh, aşa că presupun că tot acolo poposesc şi acum.

- Cît de des trec pe-aici? o descusu Angelica.

- Dar de unde atîta interes faţă de ţigani? o chestionă Dodo, intrigată.

- A, nu e asta, ţi se pare...

- Ha! Ştiu acum de ce întrebi! o întrerupse Dodo, înainte ca Angelica să găsească un răspuns plauzibil.

- Da? De unde? se miră Angelica, neştiind dacă era bine să se destăinuie faţă de Dodo şi să îi ceară acesteia amănunte în legătură cu Gitano.

- Ştiu sigur de ce te interesează cînd vin şi unde stau ţiganii! exclamă Dodo, fixînd-o cu o privire superioară. Vrei să te duci la ghicitoare şi să-ţi afli norocul.

- Dar nici nu m-am gîndit...

- Să nu-i spui mamei, o întrerupse iar Dodo, apropiindu-se conspirativ de ea şi şoptindu-i la ureche, dar anul trecut la Derby am rugat-o şi eu pe o ţigancă să-mi spună destinul!

Angelica era fascinată şi se aplecă spre Dodo, pentru a o auzi mai bine. Prospero şi Caliban păreau a fi înţeles că cele două fete aveau de împărţit un secret, pentru că rămaseră pe loc, foarte liniştiţi şi ciuliră urechile, ca şi cum ar fi vrut să audă şi ei.

- Mi-a spus că linia vieţii din palma mea e cea mai lungă pe care a văzut-o vreodată, şopti Dodo şi-şi scoase mănuşa din piele de căprioară pentru a-i arăta Angelicăi dovada, care, după părerea Angelicăi, nu era foarte clar marcată. Dodo vorbea mai departe, copleşită de entuziasm. Uite, aici! îi arătă ea o altă linie abia perceptibilă, în palma ei albă ca laptele. Asta e linia care vorbeşte despre Freddie. Ea a ştiut că eu îl voi întîlni pe Freddie! Bineînţeles că nu mi-a spus cum îl cheamă, şi nici ce măsură poartă la pălărie, dar cert e că previziunile ei s-au adeverit, iar eu

l-am cunoscut cîteva săptămîni mai tîrziu la un bal dat de Pippa Truscott-Tiverton! Ghicitoarele ştiu într-adevăr să spună care îţi va fi destinul, afirmă ea categoric, strîngînd din maxilare cu expresia omului sigur pe ceea ce spune.

- Dar, Dodo, mă surprinde că eşti atît de... încercă Angelica o caracterizare, privind-o pe aceasta fără să-şi creadă urechilor.

- De rezonabilă, de practică? completă Dodo întrebarea.

- Mmm...da!

- Păi aşa sunt eu, uneori sînt îngrozitor de practică! Dar asta nu înseamnă că duc lipsă de imaginaţie, rîse ea în hohote. La început am fost şi eu sceptică, dar cînd am văzut că ghicitoarea aceea ştia atît de multe despre mine, n-am mai putut să neg că eram fascinată! Stai să vezi cum o să reacţionezi cînd vei merge şi tu la ghicitoare! Vei cînta pe o cu totul altă partitură!

- Nu cred că vreau să merg la ghicitoare, nu ştiu dacă mi-ar plăcea să ştiu dinainte ce mi se va întîmpla, zîmbi Angelica, fără ipocrizie.

- Prostii! Aşa o să păţeşti şi tu. Azi nu vrei să crezi în preziceri, iar mîine o să-ţi faci deja planuri de nuntă. După aceea, Dodo începu să-i vorbească despre rochia de nuntă, despre voalul din dantelă de Honiton, despre mătase de brocart, de lenjeria din cea mai bună calitate, de buchetul din trandafiri albi şi muguri de portocal, întrerupîndu-şi, din cînd în cînd, dizertaţia, cu sunetele pe care nu mai ea era în stare să le scoată, în urmărirea - pasămite - a vulpii.

Valea devenise foarte lină în locul în care

ajunseseră; caii mergeau la pas, trăgîndu-şi răsuflarea. Aerul era impregnat de respiraţia lor grea. Peste tot, în jurul lor, se înălţau aburii calzi din nări. Dodo scoase din geanta legată de şa un pachetel cu sandvişuri şi începu să mănînce cu poftă.

- Am uitat că trebuie să mai şi mănînc! Aşa fac mereu. Îşi ridică voaleta pentru a nu o incomoda. Devoră pur şi simplu sandvişurile cu şuncă de vită, vorbind neîntrerupt şi făcînd-o pe Angelica să se întrebe cum de reuşea o asemenea performanţă. Deci, ia spune-mi, ce părere ai despre Greystone? o luă ea prin surprindere pe Angelica pe un ton mult prea familiar de data aceasta.

- L-ai cunoscut bine pe contele Greystone? îi răspunse Angelica printr-o altă întrebare, adoptînd tactica diplomaţiei.

- Vag..., răspunse Dodo cu gura plină. Papa îl cunoaşte bine. Spune că e un bărbat de treabă, dar Greystone nu prea a stat pe-aici. Cică nu îl amuză viaţa la ţară. Chiar şi atunci cînd reşedinţa lui era Crowood, petrecea mai mult timp la Londra. De cînd s-a mutat aici, nu prea a ieşit în lume, aşa că nu-l ştim bine.

- Înţeleg...murmură Angelica, încercînd să-şi compună o expresie cît mai neutră, dar Dodo îi citise deja gîndurile.

- Aha! Te-am prins! Te-a alergat în jurul mesei de biliard! E cam muieratic, drăguţul de el, nu-i aşa?

- Dodo! rîse Angelica nevenindu-i să creadă. N-am crezut niciodată că un subiect atît de peni-

bil mă poate face să rîd. Să ştii că nu e deloc amuzant. E un bărbat îngrozitor! Eu sînt speriată de moarte de el.

Dodo, care fusese fugărită în jurul mesei de biliard de către un singur bărbat în viaţa ei, şi-acela fusese Freddie, credea că Angelica glumeşte, aşa că rîdea în continuare, înghiţind şi ultima bucăţică de sandviş.

- Mi-a ajuns mie la urechi că nu-i scapă nici o domnişoară fără să-i facă avansuri, dar, prin părţile astea, se pare că n-a găsit nici una pe care să merite să o alerge, aşa că presupun că şi-a căutat distracţiile în societatea londoneză în ultimii ani. Circulă tot felul de bîrfe pe seama lui, mai spuse ea, privind-o pe Angelica în aşa fel încît să-i dea de înţeles că poveştile erau atît de vagi încît nu meritau a fi aduse în discuţie.

- Sinceră să fiu, răspunse Angelica, sînt pur şi simplu împietrită de comportarea lui. Acum e de-o politeţe fără cusur, pentru ca în secunda următoare să devină... să zicem, mult prea direct, fără perdea, odios! Probabil că sînt eu prea naivă, dar n-am crezut niciodată ca un gentleman să se poarte aşa necuviincios.

- E, aşa sînt bărbaţii, interveni Dodo brusc, ca şi cum era o mare cunoscătoare. Au impresia că li se permite orice, în afară, bineînţeles, de a atenta la pudoarea nevestelor vecinilor... pe terenul de crichet!

- Ba nu cred că ai dreptate! se scandalizâ Angelica, fără a-şi reţine totuşi admiraţia faţă de Dodo. Ştii că eşti nemaipomenită? M-ai făcut să rîd cînd era vorba de un subiect atît de urît. Mă

simt mult mai bine acum. Îţi mulţumesc, Dodo. Oricum, redeveni ea serioasă, n-aş vrea să ştiu că sora mea mai mică ar rămîne singură în compania contelui.

- Ha-ha! Ce idee! exclamă Dodo atît de tare, încît fu auzită şi de cîţiva dintre partenerii de vînătoare. Dacă cineva ar îndrăzni să pună laba pe surioara mea mai mică, Papa l-ar bate în cuie pe uşa de la grajduri!

- Da... Cred că ăsta e unul din avantajele unui părinte adevărat, recunoscu Angelica, avînd o mică licărire nostalgică în priviri. Numai un tată adevărat îţi poate oferi protecţie deplină.

Cîinii începură să latre din nou, iar Dodo mai avu timp să îşi tragă voaleta peste faţă înainte de a porni din nou la galop. Cei cîţiva bărbaţi care se încălziseră cu cîte o duşcă de coniac, abia de mai avură răgaz să pună dopul sticlelor şi să le pună în buzunare. Alergau acum în josul unei văi destul de abrupte, apoi ajunseră pe o pajişte străbătută de un pîrîiaş. La cîteva sute de metri în faţa lor se înălţa un gard viu. Prospero fu cît pe ce să intre în calul Maestrului de vînătoare înainte de a sări gardul, iar Angelica era prea concentrată asupra lui pentru a mai întoarce privirea să vadă pe unde o luase Dodo. Aceasta simţise că Caliban obosise după atîta galop, aşa că, domolindu-l puţin, preferă să ocolească tufişurile înalte şi să sară printr-o porţiune care fusese deja lăsată la pămînt de către un cal masiv, recunoscut pentru felul în care demola, practic, orice obstacol ce îi ieşea în cale. Sărind gardul, atenţia lui Dodo fu atrasă de ceva din depărtare.

Era doar o impresie, o imagine neclară. În umbra unui alt gard viu, la mare distanţă de călăreţi, se contura o imagine aproape invizibilă dar, care, o dată recunoscută, nu putea fi confundată.

Dodo îl lăsă pe Caliban la galop uşor şi se lăsă pe grumazul lui, ca şi cum i-ar fi folosit urechile drept punct de reper, mînîndu-l în direcţia în care văzuse acea imagine. Pe măsură ce se apropia, imaginile prindeau contur. Cai şi călăreţi fremătînd cîmpia, bărbaţii în cămăşi roşii, femei în negru, jobene care păreau că se mişcă singure. Apoi o văzu pe Angelica îndemnîndu-şi calul la pas. Dodo îl lovi pe Caliban uşor cu cravaşa, atît cît să-l facă să se apropie de Prospero. Angelica o văzu cu coada ochiului şi se întoarse imediat spre ea, privind-o cu ochi întrebători.

- Eşti în regulă? o întrebă Angelica ţipînd pentru a se face auzită.

- Urmează-mă! o strigă Dodo.

- Poftim?

- Am spus să mă urmezi! strigă Dodo în culmea exasperării. Haide o dată! Îi zîmbi şi îi făcu semn să vină după ea, apoi îl întoarse pe Caliban spre stînga, şi ţîşni peste vale. Angelica îl îndrumă pe Prospero în aceeaşi direcţie. Galopau acum în paralel, pînă cînd ajunseră la un fel de poartă din bare de fier, ce se deschidea spre o altă pajişte. Dodo, care îl mîna acum la trap pe Caliban sări gardul, urmată de Angelica. După ce ajunseră de cealaltă parte a gardului de fier, lăsară caii la pas. Ţipetele vînătorilor şi lătratul cîinilor nu se mai auzeau deloc.

- Dodo, vrei să îmi spui şi mie unde mergem? o întrebă Angelica zîmbind intrigată.

- Am o mică surpriză pentru tine.

- Cum adică?

- Dacă nu mă înşală privirile, şi sînt convinsă că nu mă înşală, mergem să vedem pe cineva, răspunse Dodo cu un zîmbet de satisfacţie pe buze, făcîndu-i în acelaşi timp cu ochiul.

- Ce pui la cale? Bănuiesc că e vorba de ceva foarte interesant din moment ce sacrifici vînătoarea pentru asta.

- Şi sînt convinsă că şi tu vei găsi totul la fel de interesant. Dodo îl opri pe Caliban şi se uită dincolo de gardul viu ce mărginea cîmpia. Ia priveşte! Exact cum am bănuit! Porni mai departe şi, cînd văzu că Angelica rămîne pe loc, împietrită de uimire, o strigă peste umăr: Ai de gînd să vii o dată?

Angelica se supuse. După cîţiva zeci de metri, Dodo intră în tabără printr-un fel de poartă deschisă în gardul viu. O urmă şi Angelica şi văzu o caravană de căruţe, exact ca aceea pe care o văzuse cu cîteva zile în urmă, din trăsura lordului Avery. Căruţele fuseseră trase cît mai aproape de gardul viu care era mărginit la rîndul său de un şir de copaci desfrunziţi. Coviltirele arcuite, colorate în verde, se confundau cu verdele pădurii. În apropiere, un cal cu pielea de culoarea castanei tropăia şi sforăia, frămîntînd iarba în copite. Lîngă căruţe fusese aprins un foc, deasupra căruia atîrna un ceaun imens, negru, în care se pregătea probabil ceva de mîncare. Lîngă foc stătea o ţigancă bătrînă, cu păr complet alb,

acoperit, în mare parte, de un şal din lînă. Stătea cu spatele la ele şi nu părea a le fi auzit apropiindu-se, ci continua să înşire nişte mărgele colorate, din sticlă, pe un fir lung de aţă.

Pe unul din locurile de pe capră, în căruţa de lîngă bătrînă, era o femeie trecută de prima tinereţe, al cărei chip era marcat de greutăţile vieţii de nomad. Ţinea unul din picioare pe capră, la nivelul ei. Prin faldurile vaste ale fustei viu colorate se vedea cizma mică. Ochii ei ca doi cărbuni erau încadraţi de pletele bogate, negre. Le privi pe cele două fete cu indiferenţă, apoi trase un fum zdravăn dintr-o ţigară pe care o ţinea între degetul mijlociu şi inelar, în mîna stîngă.

Dodo fu prima care vorbi, descălecînd.

- Bună ziua, le salută ea. Iertaţi-mă că dau buzna aşa, dar prietena mea vrea să-i ghiciţi viitorul.

- Nu... zău... nu e nevoie, se uită Angelica speriată cînd la Dodo, cînd la bătrîna ţigancă. Departe de mine gîndul ăsta! o imploră ea pe Dodo din ochi.

- Hai, nu fi prostuţă, o dojeni Dodo, apoi, ignorînd-o, continuă să se adreseze ţigăncilor.

- Nu vă lăsaţi derutate de protestele prietenei mele. E într-o dispoziţie cam proastă azi.

- Dodo, te rog, îi şopti Angelica, dar fu imediat pusă la punct de privirea neîndurătoare a acesteia şi de gestul ei prin care îi dădea de înţeles că nici nu vrea să stea de vorbă. Angelica se lăsă pe vine şi, uitîndu-se insistent la cele două femei, trăi un amestec de confuzie, fascinaţie şi

deşertăciune. Te rog, Dodo, repetă ea, nu sînt sigură că asta e ceea ce îmi doresc.

- Asta s-o crezi tu! se entuziasmă Dodo.

Acum femeia din căruţă le privea cu mare curiozitate. Stinse ţigara şi o puse sub scaun, apoi se ridică în picioare. Era foarte înaltă şi, punîndu-şi degetele noduroase în şolduri, spuse:

- O să-ţi ghicesc norocu' frumoaso! Da' ai banii?

- Nu! strigă Angelica, răsuflînd uşurată.

- Da, avem! sări Dodo şi scoase un bănuţ de argint din buzunarul jachetei de călărie. Ţiganca avu o licărire de interes în ochi, se dădu jos din căruţă şi se apropie de ele; întinse mîna cu un gest arogant, iar Dodo puse bănuţul în palma ei. Femeia abia de aruncă o privire monezii şi o vîrî imediat în pieptarul jachetei ei din stofă groasă, brodată. Apoi, întorcîndu-se spre foc, făcu un gest imperceptibil către Angelica, arătîndu-i să o urmeze. Văzînd cît era de grosolană, Angelica crezu că vrea să glumească, ceea ce o făcu să se relaxeze puţin. Angelica trecu hăţurile lui Prospero în mîna lui Dodo şi o urmă pe femeie lîngă un trunchi gros de copac, văzînd că i se face semn să şadă lîngă ea.

În tot acest timp, bătrîna ţigancă nu ridică nici măcar o dată capul, ca şi cum ele nu ar fi existat în jurul ei. Angelica se aşeză lîngă cealaltă ţigancă. Aceasta întinsese spre ea o mînă slabă, cu pielea zbîrcită şi cu degete noduroase. Părea deja a-şi fi pierdut răbdarea. Atitudinea acelei femei era atît de blazată, atît de vecină cu plictiseala, încît Angelica începu să creadă că totul

era o poveste de adormit copiii, pe care nu trebuia să o ia în serios. Își scoase mănușa din mîna dreaptă, dar țiganca se încruntă, clătină din cap și-i făcu semn să îi arate mîna stîngă. Angelica își scoase cealaltă mănușă și întinse mîna. Țiganca o apucă și începu să se uite atent la ea, întorcînd-o pe toate părțile cu ochi critic, ca un medic care-și consultă pacientul să vadă dacă nu e rănit. Apoi ținu palma Angelicăi în sus, se mai uită o dată la ea de aproape, după care o împinse brusc și se ridică în picioare.

- Nu, spuse ea cu glas ascuțit. Nu văd nimic aici.

Scoase bănuțul din piептar și îl înapoie Angelicăi. Ceva din expresia chipului ei o înspăimînta. Era de netăgăduit faptul că țiganca văzuse acolo ceva ce nu-i plăcuse.

- De ce? Ce s-a întîmplat? o întrebă Angelica în șoaptă, avînd acum mare încredere în ea.

- Nu ai nimic însemnat în palmă, asta e! Ia-ți banii și du-te! spuse ea, obligînd-o pe Angelica să ia bănuțul.

Pentru prima oară, bărtrîna ridică privirea. Se sculă în picioare și, cu mișcări greoaie, traversă micul spațiu în care se aflau și luă bănuțul.

- Înseamnă că eu trebuie să-ți ghicesc norocul! vorbi ea cu glas domol, așezîndu-se lîngă Angelica și, cu un semn o pofti pe țiganca mai tînără să plece de-acolo. Bătrîna avea părul cărunt strîns într-o coadă, sub șalul de lînă. Fața ei ovală era străbătută de sute de riduri. Buzele ei se mișcară într-o exclamație mută cînd luă mîna micuță a Angelicăi între degetele ei de

vrăjitoare și o privi cu atenție. După cîteva clipe, bătrîna ridică doi ochi umezi, cu cearcăne roșii și se uită drept în ochii Angelicăi.

- Văd multă tristețe aici... multe lacrimi, începu ea cu glas răgușit, șoptind ca pentru a fi auzită doar de Angelica, uitîndu-se într-o parte și în cealaltă să vadă dacă cineva trăgea cu urechea. Văd lacrimi: lacrimile unei mame, lacrimile de copil. Da' lacrimile astea le-ai dat la spate. Angelica nu se așteptase să audă ceva care ar fi impresionat-o cîtuși de puțin, dar în nici un caz nu crezuse că vorbele ghicitoarei vor fi ca un cuțit răsucit în inimă. În numai cîteva secunde, femeia descoperise cea mai mare durere a vieții ei; bătrîna vorbea acum de mama ei dispărută și Angelica încercă să-și tragă mîna, dar, ca și cum i s-ar fi transmis ceva telepatic, bătrîna întări strînsoarea înainte ca Angelica să-și poată elibera mîna. Mai văd și alte lacrimi... continuă bătrîna țigancă, și mai văd un bărbat tînăr... ba nu, văd doi bărbați... o casă mare, pricopsită, în care stă un bărbat bogat și fericit... Celălalt e sărac și trist, nu are nimic, și e singur... e singur și o să moară în curînd... Angelica înțepeni. Oare pe cine vedea femeia aceea acolo? Singurul bărbat sărac pe care îl cunoștea era Gitano, dar de unde pînă unde singur și pe moarte?! Nu putea îndura acest gînd. Oare casa aceea mare să fi fost castelul Cranleigh? Și bărbatul acela bogat, contele? Bătrîna o ținea acum pe Angelica cu putere surprinzătoare, împiedicînd-o să fugă de lîngă ea. Așteaptă! Mai văd ceva aici - o nuntă! O să te măriți și cît de curînd.

Angelica începu să tremure, toată vlaga i se scursese din ea, şi încetcă să i se mai împotrivească bătrînei.

- Bărbatul... cu care o să mă mărit... o să fie bogat? reuşi ea să îngîne.

- Da! ţîşni femeia, parcă ar fi scuipat cuvîntul. Aceasta văzu privirea surprinsă şi tristă din ochii bătrînei, privirea cuiva care l-a judecat pe celălalt greşit. Înainte de a se ridica, o bătu uşor pe Angelica pe mînă, ca şi cum ar fi vrut să o încurajeze. După ce se ridică, o fixă pe fată cu privirea.

- Acuma trebuie să pleci, prietenul tău are nevoie de tine, spuse ea cu glas la fel de blînd. Angelica era devastată şi nu putea concepe că i se va întîmpla aşa ceva. Ghicitoarea răscolise prea multe gînduri ascunse, prea multe instincte pe care ea le crezuse inexistente sau latente. Oare era vreun dram de adevăr în cuvintele bătrînei? Simţea că-i tremură genunchii şi abia ajunse pînă la Dodo. Arăta ca o stafie, pe jumătate sufocată de spaimă şi confuzie. Dodo, care nu auzise nimic din vorbele bătrînei, vorbi fericită:

- Ce ţi-a spus?

- Nn-nimic, mai nimic, răspunse ea ca în stare de transă, luînd hăţurile lui Prospero din mîinile lui Dodo şi vorbind atît de încet încît Dodo abia o putu auzi. Doar nişte prostii. Încălecă, îl întoarse brusc pe Prospero şi porni la galop spre valea ce se întindea dincolo de tabăra ţiganilor. Dodo nu observă tensiunea de pe chipul Angelicăi decît în momentul în care aceasta încetini puţin goana.

- Angelica... eşti palidă, te simţi bine? Dodo era sincer îngrijorată şi vorbi încet, pentru a nu o speria mai tare.

- Mă simt foarte bine, răspunse ea, convinsă că Dodo nu o crede. Vorbesc serios...

În spatele lor se auzi tropot de copite. Se întoarseră şi văzură un singur călăreţ care se apropia în goană de ele. Era un bărbat îmbrăcat în tunică roşie, cu cilindru de mătase pe cap şi cu urechi îngrozitor de mari. Freddie.

- Ho... Ho! opri el calul. Dodo, iubirea mea! strigă Freddie apropiindu-se, scoţînd pălăria şi aducîndu-şi calul paralel cu Cally. Văd că sînteţi tefere, n-aţi căzut de pe cal, nu vi s-a întîmplat nimic! constată Freddie vesel.

- Nu dragul meu, îl potoli Dodo, sîntem tefere. Iar dacă ai avea mai multă minte, ţi-ai da seama că şeile noastre sînt atît de bune încît nu poţi cădea de pe ele. Ţi-am repetat lucrul acesta de mii de ori, dragostea mea. Dacă vrei să ştii, am făcut o vizită.

- Aha!... se minună Freddie, privind în jur la peisajul pustiu. O vizită aici... în pustietatea asta?

Dodo ignoră întrebarea, văzînd cît de tulburată era Angelica.

- Dă-mi butelcuţa ta imediat, tinere, se întoarse ea către Freddie, vorbindu-i cu glas poruncitor. Freddie se supuse, scoţînd recipientul de sub şa şi întinzîndu-i-l alesei inimii sale. Dodo deschise cu mişcări frenetice dopul, turnă un căpăcel de coniac şi îl dădu Angelicăi. Ia, bea asta să-ţi revii! Arăţi ca o stafie!

Angelica îi făcu semn lui Prospero să rămînă pe loc şi bău coniacul. Lichidul înţepător i se strecură ca o lavă fierbinte în sînge, calmîndu-i puţin tremurul corpului.

- Mulţumesc, spuse ea, dîndu-i înapoi capacul. Mă simt ceva mai bine, schiţă ea un zîmbet, dar mi se pare că sînt o caraghioasă.

- Ce Dumnezeu ţi-a spus femeia aceea? o întrebă Dodo punînd la loc capacul şi dînd sticla lui Freddie, tratîndu-l ca pe ultimul servitor. Angelica o privi stingherită şi apoi întoarse ochii spre Freddie, încercînd să o facă pe prietena ei să înţeleagă că nu era momentul să vorbească. Ia fugi tu de-aici, Freddie, dragă, îi făcu Dodo semn, concediindu-l. Bravo! Freddie, pentru care atîrnau mai mult formulele de alint decît maniera nepoliticoasă în care era tratat, se supuse fără nici un cuvînt de protest, îndepărtîndu-se de ele. Bun, reluă Dodo, ce ţi-a spus? Hai că mor de curiozitate!!!

- Păi, mi-a spus că mă voi mărita în curînd... şi...

- Şi? întrebă Dodo exasperată, cu ochi măriţi de curiozitate.

- Şi că o să fie bogat.

- Şi?

- Şi asta-i tot...

- Pentru numele lui Dumnezeu, ripostă Dodo dezamăgită, şi ăsta era un motiv să păleşti în halul ăsta?

Angelica ar fi vrut să pună acolo capăt conversaţiei. Voia să uite totul în legătură cu ţiganca aceea şi cu prezicerile ei, dar n-ar fi dorit s-o

jignească pe Dodo, care crezuse, în fond, că îi va face o bucurie ducînd-o la ghicitoare.

- Cred că m-a impresionat foarte mult faptul că mi-a spus ceea ce-mi doresc să aud, încercă ea o explicaţie, şi aruncîndu-i lui Dodo cel mai naiv zîmbet posibil. Ce zici, ne întoarcem la Freddie şi la ceilalţi?

Se întîlniră cu restul prietenilor lor, urmară încă cîteva curse, dar vulpea părea imposibil de prins. Soarele începuse deja să apună, iar ea încă se juca de-a v-aţi ascunselea cu ogarii, complet derutaţi. Prospero începuse şi el să obosească, aşa că era mai uşor de ţinut în frîu şi celelalte domnişoare avură acum curajul să se apropie de Angelica şi să se lanseze într-o mică bîrfă. Conversaţia o ajută să mai uite puţin de întîmplarea de la ghicitoare. Maestrul de vînătoare se hotărîse să mai încerce o mică tactică înainte de lăsarea întunericului, ducîndu-i pe vînători şi pe ogari lîngă o mică vizuină unde cîinii păruseră să fi pierdut urma vulpii.

- Trebuie să mă întorc la castel, o anunţă Angelica pe Dodo, privind poziţia soarelui pe cer. E foarte tîrziu şi i-am promis mătuşii mele că mă voi întoarce la timp pentru a proba rochia de bal înainte de cină. N-aş vrea să întîrzii, pentru că ea şi-a pus mari speranţe în balul acesta.

- Dumnezeule mare! Nici n-am ştiut că s-a făcut atît de tîrziu, scrută Dodo cerul, văzînd că soarele dispărea treptat-treptat după copaci. Angelica se uită în jur, la ceilalţi călăreţi, ai căror armăsari tropăiau nerăbdători pe loc.

- Ar trebui să plec, spuse Angelica, dar nu ştiu

pe unde umblă servitorul meu de la grajduri. Îl căuta pe Binstead din ochi, dar nu văzu decît perechi-perechi de cai şi călăreţi, asudaţi de transpiraţie, aşteptînd să înceapă ultima cursă în urmărirea vînatului. Nu-l văd nicăieri.

- Să ştii că sîntem foarte aproape de Cranleigh. Nu trebuie decît să traversezi pădurea de fagi şi-ai să vezi o potecă foarte largă, o învăţă Dodo, arătînd cu cravaşa în direcţia pădurii. Mergi pe potecă şi ai să vezi la un moment dat castelul Cranleigh pe o colină, exact în faţa ta. De aici ştii drumul, sau cel puţin Prospero îl ştie. Ia-o înainte, iar eu voi spune servitorului că te-ai întors la castel. Binstead îl cheamă, nu-i aşa? O să-l liniştesc eu, iar tu anunţă la grajduri că vin după tine, ca să nu aibă probleme. Oricum, să ştii că vei ajunge repede acasă dacă mă asculţi şi o iei prin pădure.

- Grozav, Dodo, aşa am să fac. Abia aştept ziua balului. Sinceră să fiu, mă îngrozeşte ideea că va trebui să cunosc atîţia oameni dintr-o dată, dar toată lumea a fost extrem de drăguţă cu mine şi ştiu că mă voi distra de minune!

- Mă bucur că vei veni la bal şi promite-mi de pe-acum că vei veni şi la nunta mea! rîse Dodo, aplecîndu-se peste grumazul lui Cally şi vorbindu-i Angelicăi la ureche. Aceasta o asigură că va veni, îi ură noapte bună, dar imediat îşi reaminti de bătrîna ţigancă şi profeţia ei referitoare la măritiş, aşa că faţa i se întunecă din nou. Amintirea aceea era încărcată de atîta tristeţe, încît ar fi vrut să o şteargă complet din memorie, dar, cu cît încerca mai mult, cu atît

devenea mai pregnantă. Îl îndemnă pe Prospero la pas în pădure. Simţi o dorinţă nebună de a galopa, atît de repede cît era calul în stare, să fugă de ghicitoare şi de cuvintele ei ce prevesteau întîmplări sumbre. Dar, oricît ar fi alergat de tare, nu putea scăpa de imaginile acelea din tabăra ţiganilor. Nimic pe lume nu o putea despărţi de cuvintele ce o urmăreau, ce îi răsunau în permanenţă în creier. Parcă auzea mereu aceleaşi şi aceleaşi prevestiri: „un bărbat singur, sărac şi pe moarte..."

12

Angelica găsi imediat cărarea despre care îi vorbise Dodo. Pădurea desfrunzită era cufundată în tăcere. Cîteva păsări zburau din creangă în creangă, scuturînd cele cîteva frunze uscate care împodobeau crengile. Angelica era urmărită de o pereche de ochi de oţel, ce o priveau intens, ascunşi în spatele unei măşti negre. Deodată, Angelica îl văzu; stătea încolăcit la adăpostul unui ciot mare dintr-un vechi stejar şi se uita la ea fără frică, gîfîind uşor, ca după un mic exerciţiu de gimnastică. În depărtare, se auzeau cornul de vînătoare şi lătratul ogarilor. Din ce în ce mai îndepărtate. Vulpoiul se sculă de-acolo, privindu-i pe cal şi pe călăreaţă cu ochi ce nu erau acuzatori, nici vicleni; coborî de pe ciotul pe care se odihnea şi, sigur că nu i se va întîmpla nimic, traversă poteca la cîţiva paşi de

Prospero, dînd sfidător din coadă şi dispărînd în pădure, de unde, la lăsarea serii, avea să iasă iar pentru a se înfrupta din găinile fermierilor.

Angelica privi întreaga scenă rîzînd amuzată de impertinenţa vulpoiului. Apoi privi în jur şi văzu cît era de pustie pădurea, ceea ce o dezamăgi foarte tare. În clipa aceea abia conştientiză ceea ce sperase. Recunoscu în sinea ei că se aşteptase să-l vadă pe Gitano, care îi apărea în cale şi dispărea precum luna plină într-o noapte înnorată. Aşa era Gitano, ca o rază caldă de lumină, împiedicată să se arate în toată splendoarea ei de norii întunecaţi. În ciuda faptului că o făcea să rîdă, că se simţea bine în preajma lui, ştia că ochii aceia întunecaţi ascundeau un spirit agitat, turbulent. Iar acum, după ceea ce aflase de la ghicitoare, încercînd să facă legătura cu el, se simţea şi mai derutată. Angelica tresări. Gitano stătea în faţa ei, la fel de degajat ca întotdeauna. Se sprijinea de un copac, cu braţele încrucişate pe piept. Nu avea nimic pe cap şi părea că o aşteaptă. Brusc, Angelica simţi că îi revine buna dispoziţie.

- Bună seara... Lady Angelica!

Ea nu-şi putu reţine surprinderea, cu toate că începuse să se obişnuiască cu apariţiile lui ca din pămînt. Îl struni pe Prospero.

- Bună seara, domnule. Sper că sînteţi bine şi astăzi.

- Nu chiar atît de bine cît păreţi a fi dumneavoastră, glumi el, făcînd-o pe Angelica să rîdă de această mică dovadă de protocol. Drumurile lor se încrucişau încă o dată, iar ea avea din ce în

ce mai întărită convingerea că Gitano îi apărea nu întîmplător în cale. Uitîndu-se ceva mai în spate, Angelica văzu, pe o buturugă, cîţiva fazani înşiraţi pe o sfoară. Alături de vînat, se odihneau pălăria şi tolba sa.

- Văd că te-ai asigurat de o cină pe cinste în seara asta, rîse ea.

- Asta se numeşte braconaj, scumpă domnişoară. Am auzit că pădurarul e lovit de o criză de gută, aşa că mi-am permis puţin sport pe ziua de azi. Tu cum te-ai distrat?

- Cred că singurul care s-a distrat pe ziua de azi a fost vulpoiul, ne-a alergat pe toţi de ne-au ieşit fulgii.

- Da... Tocmai l-am văzut... Ştii că acum se duce iar să fure orătăniile bieţilor ţărani, da? Dar mie mi-e milă de el, nu cred că e deloc amuzant să ai o asemenea gloată pe urmele tale. În timp ce vorbea, se apropie de Prospero şi întinse mîna să-l mîngîie pe grumaz. O privi pe Angelica adînc în ochi, preţ de-o clipă, ca şi cum ar fi observat ceva diferit acolo.

- Iartă-mă dacă îţi par prea obraznic, dar am impresia că eşti foarte tulburată.

- Da, sînt, recunosc. Am avut un fel de şoc, şi îmi pare bine că te-am întîlnit pentru că vreau să te întreb ceva.

- O să-ţi răspund dacă-mi stă în putere.

Angelica se dădu jos din şa şi îl legă pe Prospero de un copăcel tînăr. Apoi, încercînd să-şi limpezească gîndurile, mai trase puţin de timp, îndreptîndu-se încet spre un buştean şi aşezîndu-se pe el. Gitano era destul de aproape

de ea şi aşteptă răbdător ca Angelica să se adune.

- O să-mi spui probabil că sînt cam săracă cu duhul... poţi să şi rîzi dacă vrei, pentru că, dacă vei considera întîmplarea pe care ţi-o voi povesti amuzantă, am şi eu dreptul să aflu care e adevărul. Gitano o urmărea cu cea mai mare atenţie. Îţi pun această întrebare, reluă, din două motive: primul, pentru că eşti singura persoană pe care o cunosc şi care are legături cu nomazii şi doi, pentru că s-ar putea să aibă vreo legătură cu tine, din alt punct de vedere. Astăzi o ţigancă bătrînă mi-a ghicit în palmă şi m-a speriat foarte tare cu ceea ce mi-a spus. Nu ştiu dacă ar trebui să o cred, dar înclin să o cred pentru că mi-a spus lucruri legate de trecutul meu pe care nu avea de unde să le ştie. Mă îngrijorează foarte tare altceva... mi-a spus că un bărbat pe care îl cunosc - şi, spunînd asta Angelica lăsă ochii în jos - un om sărac, va muri în curînd... Şi... şi... Angelica se împotmoli şi ridică doi ochi disperaţi spre el.

- Şi, probabil, crezi că eu sînt singurul bărbat sărac pe care îl cunoşti, completă el fraza, cu o expresie sumbră pe chip, doar uşor luminată de un zîmbet vag.

- Da, răspunse ea lăsînd din nou privirea în jos, ruşinată.

- Spune-mi tot ce ţi-a zis ghicitoarea, o rugă el, grav şi blînd, fără a o lăsa pe Angelica să-i ghicească gîndurile.

- Erau două femei, prima mi-a spus că nu vede nimic însemnat în palma mea şi a încercat să-mi dea bănuţul înapoi. Avea nişte ochi foarte ciudaţi, şi mă privea într-un fel anume, de parcă

s-ar fi temut de ceva. Apoi a venit lîngă mine cealaltă ţigancă şi a spus că ea e cea care trebuie să-mi ghicească mie norocul...

Ascultînd-o, mîhnirea puse stăpînire pe inima lui Gitano. Îşi amintea că asistase cîndva la o scenă identică cu cea pe care i-o descrisese Angelica - un incident cu o ţigancă ce ghicea în palmă şi care văzuse mîna unei femei atît de marcată de nenorociri, încît refuzase să îi citească. O altă ţigancă, aproape împotriva voinţei ei, fusese obligată de cine ştie ce forţe dinafară să interpreteze totuşi liniile din palma acelei femei şi, în curînd, toate prevestirile se adeveriseră. Gitano ştia că ghicitoarele nu se înşală niciodată şi, cu mare repeziciune, căută o explicaţie liniştitoare pentru Angelica. Nu-i putea dezvălui adevărul. Rîse cam prea tare, speriind-o, apoi spuse:

- Draga mea Angelica, bătrîna vrăjitoare şi-a cam bătut joc de tine. Ce mai, te-a păcălit. Am asistat de multe ori la scene de genul celei povestite de tine. Ultima victimă supusă acestui spectacol grotesc pe care ţigăncile înţeleg să-l dea - numai ca să smulgă bani, crede-mă - a fost o contesă spaniolă; tot aşa două ţigănci au speriat-o de moarte, trecînd-o de la una la cealaltă şi spunînd că nu vor să vorbească despre grozăviile pe care le citeau în palma femeii. E, dacă vrei, un mic spectacol de teatru pe care ţigăncile sînt fericite să-l joace în faţa cucoanelor pe care le văd mai înstărite. Fii convinsă că aceste ghicitoare nu văd în faţa ochilor decît bani.

Angelica respiră uşurată şi îşi împreună palmele, într-un gest de rugăciune, ca şi cum ar fi

vrut să mulţumească cerului pentru vestea pe care o afla. Era atît de fericită încît aproape că era să sară de gîtul lui şi să-l sărute. Dar se abţinu la timp.

- Uf! Sînt atît de bucuroasă! Mi-era teamă că femeia aia a avut dreptate. Dar, totuşi, continuă ea privindu-l nedumerită, părea că ştie atît de multe în legătură cu mine. Nu mi s-a părut că vrea să mă ducă de nas.

- Aiurea! Nu ştiu nimic. Sînt pur şi simplu învăţate să spună lucruri care s-ar potrivi la fel de bine oricui. Sînt sigur că dacă judeci la rece ce ţi-a îndrugat, s-ar aplica oricărei domnişoare din cercul tău de prietene.

- Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, strigă ea, nemaiîncăpîndu-şi în piele de fericire. Dacă n-aş fi vorbit cu tine, n-aş mai fi avut o clipă de linişte şi m-aş fi frămîntat la nesfîrşit!

- Şi ce ţi-a mai spus despre viitor?

- E, tot felul de dulcegării brodate, se răsfăţă ea.

- Înţeleg că numai de acest bărbat sărac se va lipsi destinul la un moment dat.

- Ştiu şi eu, probabil... Aşa mi-a spus ţiganca, căzu ea din nou pe gînduri.

Lui Gitano i se luă o piatră de pe inimă; cel puţin în privinţa Angelicăi era liniştit, pentru că înţelegea că destinul va fi generos cu ea. Numai despre acel „bărbat sărac" vorbise ghicitoarea prevestind un sfîrşit rău - dar acea prevestire nu îl surprinse deloc pe Gitano.

- Îmi pare rău că ţigăncile acelea te-au tulburat, dar îţi sînt recunoscător că ai vrut să mă aver-

tizezi asupra destinului meu implacabil, zîmbi el cu blîndeţe, pentru a o convinge că prevestirea ghicitoarei e inofensivă.

- Acum rîzi de mine.

- Deloc.

- Ei, e bine totuşi să te simţi puţin penibil atunci cînd afli pe urmă că totul nu a fost decît o joacă de scamator. Îţi mulţumesc din suflet că m-ai liniştit. Gitano căzu o clipă pe gînduri, iar ochii se mutară în depărtare, fără a privi într-un punct anume. Razele timide ale soarelui la asfinţit îi puneau în evidenţă trăsăturile puternic conturate, pometii proeminenţi şi bărbia fermă. Dîndu-şi seama că Angelica nu-l scăpa din ochi, îi zîmbi; se încruntă uşor, iar colţul gurii i se ridică într-un zîmbet relaxat. Angelica ar fi vrut să rămînă cu el pînă la sfîrşitul zilei, alintată de privirea lui, mîngîiată de glasul lui domol, dar îşi aminti că întîrzia la castel.

- Doamne, trebuie să fug, spuse ea. Gitano se desprinse cu mişcări leneşe de copac şi îi întinse braţul să o ajute să se scoale de pe buştean. Fără să vrea, cu toate că Gitano îi eliberă degetele fine din palmă, ea continua să-l ţină strîns, desprinzîndu-se cu greu de atingerea sa. Conştient de gestul ei, Gitano se uita cu mare interes la ea, tulburat, confuz. Angelica însă căpătă o expresie neutră, apoi întoarse capul în altă parte, prefăcîndu-se că atenţia îi fusese atrasă de Prospero, care mesteca fără chef un snop de muguri.

- Am impresia că vorbele acelei ghicitori nu te mai afectează atît de mult acum că ai aflat că

sînt simple minciuni. Sau nu te interesează nici... dulcegăriile acelea pe care ţi le-a îndrugat referitoare la propriul tău destin?

- Prefer să nu fiu nevoită să cred nimic decît să mă văd în situaţia de a tremura pentru soarta unui prieten, răspunse ea, privindu-l de data aceasta în ochi cu curaj. Ciudat, adăugă ea, brusc preocupată de ceva. „Trebuie să pleci acum, mi-a spus, prietenul tău are nevoie de tine". Oare ce crezi că a vrut să spună prin asta? izbucni Angelica în rîs. Oh! Era să uit! Totul e o mare păcăleală! Dar teribil de înduioşător, nu crezi? Şi acum sînt tentată să cred ce mi s-a spus.

Gitano veni aproape de ea pentru a o ajuta să se urce în şa, aşa cum făcuse şi la ultima întîlnire. Şi, ca şi atunci, îi cuprinse talia subţire cu mîinile, fără a-şi dezlipi ochii din ochii ei, aşteptînd răbdător ca ea să se instaleze cît mai bine în şa, să apuce hăţurile şi să plece. Dar, de data aceasta, Angelica puse mîinile pe umerii lui pentru a-şi menţine echilibrul, iar Gitano o urcă în şa foarte încet, trăgînd parcă de timp, foarte aproape de buzele ei ce-l ispiteau. Nu-şi dorea decît ca între ei să nu mai fie nici spaţiu, nici timp, nu visa decît clipa cînd avea să o sărute şi, preţ de-o clipă, îi trecu prin minte că ar putea încerca chiar acum. Angelica intuise dorinţa lui şi, fără a se minţi singură, aştepta cu sufletul la gură momentul în care el va îndrăzni să îşi apropie gura de buzele ei, dar, din motive care ar fi întrecut pînă şi profeţiile unor ghicitoare, Gitano se abţinu. Rupse vraja şi o puse pe Angelica în şa, iar ea simţi o gheară în suflet. Ce

era, oare? Respingere? Tristeţe? Dezamăgire? Nu înţelegea, totul era nou pentru ea. Se afla pe un teritoriu încă neexplorat, trăia nenumărate senzaţii pe care nu le putea defini.

- - Să nu te mai gîndeşti la cuvintele ghicitoarelor! o sfătui el, dîndu-i hăţurile şi aruncîndu-i un zîmbet trist. Îl lovi uşor pe Prospero pe grumaz, iar Angelica îi mîngîie coama mătăsoasă cu palma înmănuşată. Mîinile lor mai aveau puţin şi se atingeau. Mîna lui descoperită o ispitea, ar fi vrut să o atingă între degetele ei subţiri şi să-i simtă întreaga căldură, întreaga forţă, întreaga dorinţă care părea să umple tot aerul în jurul lor atunci cînd erau împreună.

Dar dacă totul nu era decît un joc al imaginaţiei ei, sub influenţa stării de tensiune în care se aflase timp de cîteva zile, dacă la mijloc nu era decît judecata ei subiectivă, tentaţia de a face mereu comparaţie între cei doi bărbaţi, Gitano şi Greystone? Erau deosebiţi ca soarele şi luna, ca muntele şi marea; contele era brutal, insistent, pe cînd Gitano, fără a o atinge, o făcea să se simtă în permanenţă dorită, iubită, dar îi dădea mai ales un sentiment de siguranţă pe care nu-l trăise niciodată în compania celuilalt. Chiar şi singură cu Gitano, între patru pereţi, în camera aceea de la han, se simţise în siguranţă, împotriva oricăror reguli impuse unei domnişoare de buna creştere şi de moralitate. Ştia că Gitano nu va face niciodată ceea ce, atît de plastic, exprimase în cuvinte Dodo: anume, n-o va alerga niciodată în jurul mesei de biliard. Şi, probabil, tocmai de aceea dorea să îl atingă, să se apropie de el, să trăiască

pînă la capăt acest sentiment de siguranţă. Dar cît de mult putea întinde coarda? se întrebă ea. Deocamdată nu putea să spere şi să se resemneze. Avea nevoie de timp pentru a se asigura că nu judeca sub impulsul trăirilor de moment; nu putea, însă, nega faptul că, cu cît era mai insistent Greystone, cu atît ea se simţea mai atrasă de Gitano. Întreaga gamă de sentimente fusese întoarsă pe dos. Singura ei speranţă de a-şi reveni la normal, de a-şi recăpăta echilibrul de odinioară era să plece cît mai curînd de la Cranleigh, să nu-l mai vadă niciodată pe Gitano şi să se lase stăpînită de bunul simţ, aşa cum făcuse pînă atunci.

Gitano o privea în continuare cu nesaţ, iar ochii lui calzi topeau şi ultima rămăşiţă din armura în care crezuse că se poate închide. Îi răspunse tot printr-un zîmbet, dar simţea totuşi o durere inexplicabilă, pe care nu o putea defini şi nici plasa. Ştia doar că există în sufletul ei şi că nu putea lupta împotriva ei. Acum începea să înţeleagă ce se întîmplă şi se sperie; devenea o încrezută fără şanse de vindecare - refuzînd cu obstinaţie să-şi introducă în vocabular cuvîntul *iubire* şi să înţeleagă sentimentul - şi, cu toate că sufletul ei recunoscuse dragostea, accepta gîndul că se îndrăgostise de un bărbat ce probabil nu avea să depăşească niciodată statutul de vagabond, un gentleman cu maniere alese, cu limbă dulce, dar fără un sfanţ în buzunar, creierul ei refuza să accepte această idee. Părinţii ei îndurase mizeria şi suferinţa tocmai din cauză că lăsaseră fanteziile romantice să le orbească

raţiunea. O îngrozea gîndul că ar fi putut repeta vreodată aceeaşi greşeală, cu aceleaşi consecinţe. Simţi că o cuprinde literalmente ameţeala şi fu cît pe ce să cadă din şa, văzînd clar, cu ochii minţii, prăpastia neagră şi adîncă în care se prăbuşiseră, mult prea tineri, părinţii ei.

Gitano o privea îngrijorat şi deopotrivă de nedumerit. Angelica păli se îngrozitor. Obrajii ei catifelaţi, ce fuseseră doar cu o clipă în urmă colorati de sînge, deveniseră albi ca varul, iar roşeaţa de pe buzele ei căpătase doar o tentă vagă de roz. Îi fu teamă că va cădea de pe cal, pentru că Angelica se clătină uşor, şi întinse o mînă pentru a o susţine, dar ea îşi reveni imediat, umerii i se îndreptară, întregul corp înţepeni ca străbătut de un fior de gheaţă, degetele apucară cu disperare hăţurile, ridicînd capul lui Prospero şi pregătindu-l de start. Nu se mai putea uita în ochii lui Gitano; trase hăţurile într-o parte, şi, cu un ton formal, i se adresă privind în altă parte:

- Trebuie să plec, la revedere, domnule. Vă mulţumesc că mi-aţi ţinut companie!

Gitano rămase înmărmurit şi mai derutat ca oricînd de atitudinea ei din final, de schimbarea ei bruscă de comportament. Angelica îl plesni scurt cu cravaşa pe Prospero, făcîndu-l să cabreze, ca apoi să ţîşnească printre copaci. Îl lăsă pe Gitano cu gura căscată.

Lady Avery o văzu de la fereastră cînd se întoarse şi coborî grăbită scările pentru a îi ieşi în întîmpinare; Angelica nu fu foarte încîntată, pentru că ar fi dorit să se retragă imediat în camera

ei. Lady Avery o ajunse tocmai la timp, cînd ea punea piciorul pe prima treaptă.

- Angelica, spuse ea, privind chipul palid al nepoată-sii, am impresia că îţi petreci prea mult timp afară şi te obosești prea tare. Arăţi extrem de obosită.

- Ţi se pare, mătuşă Clarissa, se prefăcu Angelica că rîde. E adevărat că nu prea mai am suflu, pentru că am venit în mare goană înapoi, am sperat să ajung la timp să pot proba rochia. Vorbindu-i mătuşii ei, Angelica îşi recăpătă stăpînirea de sine, mai ales că pentru ea, acesta era un test de autostăpînire. Era mare lucru că reuşise să o păcălească pe Lady Avery.

- Bine, draga mea. Atunci, fă bine şi grăbeşte-te, scoate hainele astea murdare de pe tine, iar eu voi trimite pe Sarah la tine. Lady Avery plecă să o caute pe Sarah, iar Angelica urcă în camera ei, unde spera să poată sta cîteva minute singură, pentru a-şi aduna gîndurile. Şi, într-adevăr, nu trecu mult şi apăru şi Sarah, purtînd pe braţe rochia galbenă pe care o descususe, despărţind pieptarul de fustă. Sarah părea extrem de agitată, degetele îi tremurau nervoase şi, în timp ce însăila rochia pe talia Angelicăi, o înţepă pe aceasta de cîteva ori, neatentă.

- Au! strigă Angelica la un moment dat, pierzîndu-şi răbdarea. Abia în momentul acela, privind-o mai atent pe cameristă, observă că fruntea îi era încreţită de nervi, dar, din cauza bretonului şi a dantelei de la bonetă, Angelica nu remarcase cît era de încruntată. Sarah, o chestionă ea, ce faci? Nu te-am văzut niciodată atît de

nervoasă!

- Iertaţi-mă domnişoară, dar am avut o zi groaznică. Toţi servitorii au stat azi în tensiune, nici unuia nu-i sînt boii acasă şi m-au umplut şi pe mine de nervi. Numa' din cauza stăpînului, a conaşului Greystone! Cică a fost furios ca un taur astăzi! Nimeni şi nimic nu-i intră în voie.

- Uf, Sarah, lasă-l în plata domnului pe Greystone, tu măcar nu ai nimic de-a face cu el. Dacă nu vrei să-l întîlneşti, îl ocoleşti şi gata!

- Ce să zic, mare scofală! Da' mare noroc am că nu e el stăpînu' meu.

Angelica se îmbrăcă iute pentru cină şi avu surpriza să constate că ajunsese în sufrageria imensă înaintea contelui. Erau şi soţii Avery acolo, la fel de intrigaţi de întîrzierea gazdei lor, dar se prefăcură a nu observa dovada aceea de impolitețe şi sporovăiră veseli despre întîmplările din ziua aceea, ascultînd cu interes ce avea să le spună Angelica despre partida de vînătoare. Angelica preferă să îi asculte, cu o expresie de un calm deosebit pe faţă, zîmbindu-le cu amabilitate în timp ce făcea mai eforturi de a înlătura senzaţia de ameţeală şi tulburarea provocate de întîlnirea ei cu Gitano.

O clipă mai tîrziu, contele îşi făcu apariţia într-o manieră destul de furtunoasă; mînia îi era întipărită pe faţă, dar, văzîndu-şi oaspeţii, se controlă imediat, zîmbindu-le şi cerîndu-le scuze. Frămînta în mîini o batistă de mătase, pe care o muta dintr-o mînă în cealaltă, ştergîndu-şi palmele de parcă ar fi vrut să-şi ia pielea de pe ele; pînă la urmă, o băgă în buzunar.

- Iertaţi-mă, scumpi prieteni! se scuză el, făcînd o plecăciune în faţa lui Lady Avery, cu un zîmbet de penitenţă pe buze şi aplecînd capul într-o parte, ca un băieţel poznaş, privind-o pe sub sprîncene pentru a vedea dacă acceptă cu toată sinceritatea scuzele lui, ceea ce înălţimea sa făcu, impresionată de gestul său.

- Dragă conte Greystone, i se adresă ea. Ai un talent deosebit de a-ţi cere scuze. Nimeni nu se poate supăra pe dumneata. De fapt acum am coborît şi noi, nu te aşteptăm de mult, aşa că n-ai de ce să îţi ceri scuze.

După ce primi confirmarea din partea invitatei lui, Greystone o conduse în sufragerie, unde se punea masa. Lordul Avery îi oferi nepoatei sale braţul, iar aceasta îl acceptă cu mare plăcere. Păşiră astfel, braţ la braţ, în sufrageria tapetată cu oglinzi. Contele părea în cea mai bună formă. Poza încă o dată în gazda perfectă, îşi spuse Angelica, ascunzînd, sub acest chip, bărbatul mînat de instincte primare, gata oricînd să vadă în orice persoană tînără, de sex opus, o posibilă victimă. Angelica, ştiindu-i adevărata faţă, rămase perplexă pentru că nu-şi putea imagina cum reuşea omul acela să se prefacă atît de strălucit. Şedea faţă în faţă cu ea, zîmbind inocent, dîndu-i un vag sentiment de vinovăţie că nu e în stare să îi răspundă în aceeaşi manieră, pentru că, orice ar fi făcut, nu se putea abţine să-i arunce săgeţi din ochi. Cu toate acestea, Angelica crezu că sesizează o oarecare tensiune în purtarea lui, în felul de-a vorbi, poate pentru că gesturile erau prea forţate, iar rîsul exagerat

de jovial. Park, stimabilul majordom, părea un pic neliniştit; putea să jure că observase cum îi tremurau mîinile atunci cînd se apropiase de scaunul ei pentru a supraveghea serviciul unuia dintre valeţi. Îngrijorată, ridică ochii pentru a studia mai atent chipul impenetrabil al lui Park, fără a putea citi nimic dincolo de norii ce-i umbreau fruntea. Ceva mai tîrziu, cînd se servi budinca, avu impresia că asistă la o mică neînţelegere în spatele contelui; lîngă bufet, Park vorbea unui valet pe care Angelica văzu că îl dă afară, nu supărat, ci într-o atitudine părintească. Dar, fiindcă nici unul dintre servitori nu spunea nimic, nu-i rămase decît să ghicească, să se bazeze pe instincte. Se uită în direcţia mătuşii ei să vadă dacă şi aceasta observase acelaşi lucru, dar distinsa doamnă era prea preocupată de crema de ciocolată pe care o savura în clipa aceea, încercînd în acelaşi timp să fie deopotrivă de atentă la glumele contelui pe care le găsea delicioase.

Dat fiind faptul că petrecuse toată ziua la vînătoare, Angelica găsi repede o scuză pentru a se retrage mai devreme în camera ei. Îi anunţă că era foarte obosită şi, după o singură partidă de whist le ură noapte bună. Se simţea epuizată fizic şi sufleteşte, dar oboseala fizică era incomparabil mai uşor resimţită. Dorea să rămînă singură pentru a cugeta în liniştе la purtarea nejustificată pe care o avusese faţă de Gitano. Dar, ce mai conta? Lupta din răsputeri cu sine însăşi, pentru a se convinge că nimic nu o impresiona şi că nu conta cum se poartă, nici pentru ea, nici pentru cei din

jur. Totul se învîrtea în mintea ei, într-o mare derută generală.

Angelica începu să urce încet scările largi de marmură, adîncită în gînduri. Deschise uşa dormitorului ei şi o văzu pe Sarah ieşind din camera ei de toaletă, traversînd încăperea şi îndreptîndu-se spre uşa din fund, în imediata apropiere a patului cu baldachin.

- O, Sarah, ce bine că eşti aici. Ajută-mă să mă dezbrac. Sînt extenuată, cred că o să dorm în drum spre pernă. Angelica făcu o pauză şi se uită mai atentă la Sarah. Ceva nu era în regulă. Boneta îi căzuse pe o parte, părul îi era în dezordine, de parcă toate agrafele ei de păr ar fi fost smulse ca un magnet uriaş. Era clar pentru ea că Sarah plînsese. Avea nasul roşu, era congestionată la faţă şi avea ochii umflaţi. Sarah, draga mea, ce-ai păţit? se apropie ea de cameristă, vorbindu-i cu blîndeţe. Efectul fu că Sarah izbucni iar în plîns. Înşfăcă şorţul alb cu care se jucase pînă atunci şi-l aduse la nivelul ochilor, încercînd să-şi ascundă faţa, să-şi şteargă lacrimile şi să-şi stăpînească sughiţurile ce o sufocau.

- Doamne, Dumnezeule! Sarah, de ce plîngi în halul ăsta? o întrebă Angelica îngrijorată de data aceasta şi o ajută să se aşeze pe o mică canapea din budoar, aşezîndu-se şi ea la picioarele ei. Luă o batistă de mătase dintr-un sertar al noptierei şi o întinse lui Sarah. După care o luă pe aceasta în braţe şi începu să o legene ca pe un copil, pînă cînd lacrimile îi secară şi nu mai suspina aşa de tare. Cînd Sarah păru a se fi liniştit complet, Angelica o încurajă să i se destăinuie.

- Sarah, te rog să te calmezi şi să-mi spui despre ce este vorba.

- O, domnişoară, n-am văzut în viaţa mea o cruzime mai mare!

- Ce e Sarah? Spune-mi o dată!

Încă incapabilă să vorbească din cauza sughiţului, Sarah se ridică în capul oaselor şi, apucînd-o pe Angelica de braţ, o duse la uşa camerei de toaletă, o încăpere micuţă, fără ferestre. Deschise uşa pentru a o lăsa pe Angelica să vadă ce e înăuntru. Pe podea, întins pe o parte, zăcea Titus. Era nemişcat. Băiatul părea şi mai firav în poziţia în care se afla. Părul lui blond ca paiul era ud de sudoare din cauza febrei şi era aplecat într-o poziţie ciudată, sprijinit de o pătură rulată. Ochiul stîng era tumefiat; buza de jos îi era spartă, iar sîngele se împrăştiase pe camaşa lui zdrenţuită. Angelica rămase împietrită la vederea acestei imagini de coşmar. Îşi reveni, însă, imediat şi, lăsîndu-se în genunchi lîngă băiat, încercă să-l ia în braţe.

- Dumnezeule mare! Ce s-a întîmplat? se întoarse Angelica către Sarah. Să-mi spui imediat cine i-a făcut asta! îi porunci ea slujnicei.

Ca pentru a-i răspunde cît mai edificator, Sarah se lăsă şi ea în genunchi, de cealaltă parte a lui Titus şi, ridicînd cămaşa făcută ferfeniţă, îi arătă acesteia spinarea însîngerată a băiatului. Pe piele, erau nenumărate dungi roşii ce proveneau, fără îndoială, de la un bici. Angelica duse, îngrozită, mîna la gură.

- Doamne, ai milă de sufletele tale! Ce înseamnă asta, Sarah?

Sarah făcu un semn cu capul, indicînd uşa, dînd stăpînei ei de înţeles că era mai bine să vorbească între patru ochi. Revenind în dormitor, Sarah o lămuri, vorbind în şoaptă.

- Nemernicul ăla de Greystone a făcut asta! izbucni ea furioasă, de parcă ar fi vrut să-l ucidă pe acesta doar din vorbe. Înălţimea sa şi-a pierdut cumpătul, cică, şi l-a bătut pe bietul copil din nimica toată! Numa' bunu' Dumnezeu ştie ce l-o fi apucat! Probabil că o fi întîrziat la treabă, nu ştiu... Apoi a dat ordin că băiatul să fie alungat de la castel şi a spus că dacă prinde vreun servitor sau vreun muncitor de pe moşie că îl ajută, atunci acela va avea şi el de suferit. Sarah remarcă privirea dispreţuitoare de pe chipul Angelicăi şi înţelese că stăpîna ei avea aceleaşi sentimente faţă de acea bestie umană ca şi ea. Să nu-i judeci greşit pe servitori, domnişoară. Au şi ei familii, copii de crescut şi le e frică să nu rămînă fără pîine. Oricine îl ajută o să moară de foame, ca prăpăditul ăla de dincolo şi contelui puţin îi pasă. Ştiţi şi dumneavoastră că un servitor dat afară şi care n-are nici recomandare e ca şi cum ar primi o condamnare la moarte! Unii dintre ei nici n-ar avea unde să se ducă. Şi mai e şi diavolu' ăla de Hibbard, care mişună de colo-colo, pînă spre ziuă, ca să se asigure că băiatul nu mai e la castel şi că nimeni n-a ieşit de aici ca să-l ajute să-şi găsească un adăpost. Aşa că eu, care nu-s sluga lu' Greystone, m-am gîndit să-l ajut pe băiat, pentru că pe mine n-are cum să mă dea afară! Aşa că m-am strecurat cu el pînă aici, m-a ajutat domnu' Park, da' el numa' atît poate

să facă, altfel îl dă şi pe el afară. Nu mai ştiu ce să fac, domnişoară! Vreţi să îl ajutaţi dumneavoastră?

Angelica era atît de sufocată de mînie că de-abia fu în stare să vorbească.

- Am să mă duc să vorbesc imediat cu contele Greystone şi o să-l oblig să trimită după doctor! spuse Angelica, îndreptîndu-se în acelaşi moment spre uşă, într-un acces de furie.

- Nu, domnişoară, aşteptaţi! ţipă Sarah după ea şi împreunîndu-şi mîinile. Vă implor! Nu vă duceţi, dacă-i spuneţi ceva, dacă îi daţi de înţeles că ştiţi despre asta, i-aţi băga pe toţi servitorii în bucluc şi va fi extrem de neplăcut pentru stăpînu' meu şi unchiul dumneavoastră dacă o să se afle de întîmplarea asta. Şi pe urmă, cine ştie pe cine o să-şi mai verse năduful!

- Doamne, e totul atît de strigător la cer! exclamă Angelica îngropîndu-şi faţa în mîini pentru o clipă, apoi se calmă. Ai dreptate, Sarah, spuse ea, după ce mai cugetă o clipă. O s-o rog pe Lady Avery să mă ajute. Curînd o să urce şi ea în camera ei, este destul de tîrziu şi mă voi duce să-i vorbesc. Tu pregăteşte nişte apă caldă şi comprese, ca să pot să-i dau primele îngrijiri băiatului. Du-te şi spală-te pe faţă, să nu vadă cineva că ai plîns. Nimeni nu trebuie să bănuiască ce s-a întîmplat, altfel or să-şi dea seama că Titus e ascuns aici. Trebuie să îl ţinem ascuns, pricepi?

- O, mulţumesc, domnişoară! Ştiam eu c-o să îl ajutaţi! spuse Sarah aranjîndu-şi şorţul şi prinzîndu-şi părul în agrafe.

- Mai bine pune-ţi un şorţ curat! o sfătui Angelica. Hai, fugi şi adu-mi ce te-am rugat.

Angelica se întoarse în camera de toaletă şi se aruncă asupra lui Titus, care ţinea ochii închişi şi plîngea de durere. Îl luă încet de mînă, iar el deschise ochiul nevătămat.

- Dragă Titus, şopti ea, n-o să permit nimănui să-ţi mai facă vreun rău, pentru nimic în lume. Nimeni n-o să-ţi descopere ascunzătoarea, îţi promit.

Angelica avea să descopere abia mai tîrziu, mult prea tîrziu, că „prietenul sărac şi pe moarte" despre care îi vorbise ghicitoarea era... Titus. Micuţul încercă să schiţeze un zîmbet, dar îl durea atît de tare buza încît singurul semn pe care îl putu da că o înţelesese fu să îi strîngă uşor mîna. Simţi lacrimile fierbinţi ale fetei pe mînă şi se sperie, deschizînd din nou ochii, dar Angelica se şterse imediat la ochi, înainte ca el să o vadă plîngînd. Acum îi zîmbea. Pînă se întoarse Sarah, Titus adormi, sau cel puţin aşa părea. Îi şterseră rănile de sînge. Îi schimbară cămaşa şi îl instalară în camera de toaletă. Era cea mai sigură ascunzătoare, mult mai sigură decît dormitorul Angelicăi pe care Lady Avery se putea oricînd hotărî să-l viziteze.

Îl pregătiră pe Titus pentru noapte, pe un mic pat improvizat dintr-o saltea, pături şi perne, apoi, decisă să îi vorbească mătuşii ei, Angelica ieşi din dormitor îndreptîndu-se spre camera lui Lady Avery. Cînd ajunse destul de aproape de uşa acesteia, pe holul de marmură îl văzu pe Greystone apropiindu-se, urcînd scările. Îi văzu

mai întîi capul, apoi umerii şi trunchiul. La lumina lumînării, aşa cum îi apărea în faţă, ca din pămînt, părea mai degrabă o imagine satanică. Pe buze îi înflorise un zîmbet malefic. Primul ei instinct fu de a se întoarce în camera ei. Apoi vru să se repeadă la el, să-l zgîrie, să-l muşte pentru bestialitatea de care dăduse dovadă faţă de micul Titus. Pînă la urmă, alese o altă tactică. Îşi recăpătă calmul şi se purtă de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

- Noapte bună, Lady Angelica, murmură el printre buze, cu ochi îngustaţi într-o expresie ce, cu toate că se dorea întruchiparea a cinci secole de educaţie aleasă în familie, nu putu ascunde tenta de ironie. Sper să aveţi o noapte liniştită.

Angelica simţi că inima îi bate nebuneşte în piept şi îşi stăpîni greu de tot mînia. Aproape că nu mai putea respira şi vorbi din cauza nodului ce i se pusese în gît. Schiţă un zîmbet forţat pe care, dacă ar fi dispus de mai multă lumină, contele l-ar fi interpretat ca atare. În clipa aceea, Angelica ar fi vrut să-l vadă ars de focurile Iadului.

- Noapte bună, lord Greystone. Vă urez să aveţi parte de cel mai adînc somn cu putinţă, spuse ea, înclinînd uşor capul în direcţia lui şi văzînd că el era mai mult decît încîntat de urarea ei rostită pe un ton greţos. Îi răspunse printr-o uşoară înclinare a trunchiului. Angelica porni mai departe, de-a lungul coridorului imens ai cărui pereţi erau decoraţi cu portrete de familie şi ajunse în salonaşul pe care-l ocupa Lady Avery. Acea scurtă întîlnire cu contele îi provo-

case din nou o stare de tensiune, dar era conştientă de faptul că nu merita să se lase copleşită de nervi şi că cel mai indicat era să acţioneze sub impulsul raţiunii. Lady Avery se aşezase la o mică măsuţă de scris, lîngă fereastră şi, la flacăra lumînării, scria o scrisoare. Ridică ochii şi, văzînd-o pe Angelica, zîmbi.

- Angelica, draga mea, credeam că eşti de mult în pat. Nu eşti obosită după o zi întreagă petrecută în aerul ăsta tare? Nu te doare capul, sper?

Angelica rămase în picioare în faţa ei, în mijlocul covorului persan, cu mîinile împreunate în faţă şi începu să vorbească cu glas din care străbătea emoţia, neştiind cum va reacţiona mătuşa ei aflînd o veste atît de cumplită.

- Mă simt foarte bine, mătuşă Clarissa, dar vreau să-ţi vorbesc despre ceva foarte important.

Deja îi trezise interesul, aşa că bătrîna lăsă pana jos şi-i acordă Angelicăi întreaga ei atenţie, ştiind prea bine că domnişoarele bune de măritiş au mereu cîte ceva interesant de spus.

- Te ascult, draga mea. Despre ce este vorba?

- E o problemă foarte delicată, spuse ea cu o oarecare ezitare, studiind desenul covorului.

- Da? Ştii prea bine că poţi avea încredere în mine şi-mi poţi încredinţa orice secret. Nu trebuie să te ascunzi de mine, trebuie să îmi spui tot - absolut tot ce te frămîntă. Spunînd acestea, Lady Avery îi zîmbi cu blîndeţe şi se aplecă în direcţia ei, încurajînd-o să vorbească.

- Păi, cum să-ţi spun, mătuşă Clarissa... E vorba de lordul Greystone. Vreau să zic, contele

a... Angelica nu-şi putea găsi cuvintele. Aşteptîndu-se la orice altceva decît la ceea ce avea să urmeze, Lady Avery, simţind că-şi cam pierde răbdarea, o îndemnă pe fată să vorbească.

- Hai, Angelica, vorbeşte. Spune-mi ce te frămîntă!

- Sînt foarte îngrijorată pentru că am aflat că lordul Greystone a maltratat un servitor şi...

Preţ de cîteva secunde, Lady Avery rămase cu gura căscată. Apoi, ridică mîna dreaptă în aer, dîndu-i de înţeles nepoatei sale că nu mai avea chef s-o asculte.

- Încetează! Nu mai vreau să aud un singur cuvînt!

- Dar..., insistă Angelica.

- Nici un cuvîntel despre subiectul ăsta! Nici acum şi nici altădată, ai înţeles? o repezi Lady Avery, ţinînd încă mîna ridicată.

Angelica era la rîndul ei împietrită de reacţia mătuşii sale. Aceasta închise ochii, ca şi cum în felul acesta nici n-ar mai fi auzit o discuţie ce o indispunea în mod evident şi, fără a-i deschide, o avertiză:

- Există o anumită regulă, draga mea, pe care trebuie să o cunoşti şi să o respecţi! Niciodată, niciodată, dar ABSOLUT NICIODATĂ să nu te amesteci în conflictul dintre stăpîn şi servitorul acestuia. Cu aceasta, Lady Avery deschise ochii şi o ţintui pe Angelica cu o privire de gheaţă. Există cazuri în care unii servitori au fost ademeniţi la alţi stăpîni, promiţîndu-li-se simbrii mai mari, ceea ce nu mi se pare chiar aşa o crimă, dar să te amesteci în deciziile pe care un nobil le ia în

ceea ce privește slugile obraznice, asta e de neconceput! Este o regulă esențială căreia toți oamenii civilizați trebuie să i se supună, și care nu trebuie încălcată niciodată. Reține acest lucru!

Lacrimi mari de indignare îi năpădiră obrajii. Angelica nu putea crede că mătușa ei era atît de nedreaptă.

- Dar, mătușă dragă, măcar de-ai ști împrejurările! Lasă-mă să-ți spun ce s-a întîmplat. Nici măcar nu-ți poți imagina grozăvia...

- Îți spun să nu mă agasezi cu prostiile tale! o repezi Lady Avery, privind-o de data aceasta extrem de furioasă. Nu mai vreau să aud un singur cuvînt! Noapte bună! Cu aceste cuvinte, Lady Avery îi întoarse spatele, nu înainte de a mai arunca cîteva săgeți din priviri, și-și reluă scrisul, părînd foarte absorbită de vîrful peniței. Angelica se apropie de mătușa ei, gata să se lase în genunchi pentru a o implora să o asculte la nevoie, dar văzu din felul în care aceasta își tuguiase buzele că era inutil să o convingă. Uneori, Lady Avery era de o încăpățînare ieșită din comun. Angelica se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să dea și ea dovadă de aceeași încăpățînare și să continue să vorbească, în ciuda avertismentului bătrînei, dar renunță, de teamă să nu o enerveze și mai tare pe Lady Avery și să-i îngreuneze situația lui Sarah, care era și ea amestecată. Cel puțin din punctul de vedere al lui Lady Avery, amestecul lui Sarah ar fi fost o sfidare la adresa ordinii stabilite de conte pe propria-i moșie, o încălcare a ordinului pe care acesta îl dăduse ca băiatul să nu primească nici un fel de ajutor.

Cînd Angelica se întoarse în camera ei cîteva minute mai tîrziu, Sarah tremura din toate încheieturile și, văzînd dezamăgirea din ochii Angelicăi, aproape că nu mai fu nevoie să întrebe ce a spus stăpîna ei.

- Înălțimea sa, Lady Avery, stăpîna ta și mătușa mea, vorbi Angelica accentuînd fiecare silabă, nici nu vrea să mă lase să-i spun despre ce este vorba, mai spuse ea așezîndu-se pe marginea patului, cu umerii căzuți. Nici nu vrea să discute!

- Dar, dacă ar ști măcar prin ce-a trecut băiatu'... vorbi Sarah cu sufletul încărcat de speranță și așezîndu-se lîngă Angelica.

- Nu, e inutil, spuse ea dînd deznădăjduită din mîini. Știi cum e Lady Avery atunci cînd apără un principiu și mai ales cînd e convinsă că are dreptate - lucru care se întîmplă în majoritatea cazurilor... Nimic n-o scoate din ale ei.

Sarah dădu din cap că pricepea, oftă din adîncul plămînilor și rămase cu privirea îndreptată în gol, spunîndu-și că epuizaseră toate resursele de imaginație și că nu făcuseră bine ascunzîndu-l pe Titus acolo. Brusc, Angelica se ridică în picioare, o luă pe Sarah de mînă, cu multă afecțiune și-i spuse:

- Fii liniștită, ai procedat bine aducîndu-l aici și cu sînt foarte mîndră de tine că ai riscat pentru el. Acum e rîndul meu să mă ocup de toate. Vorbind, se plimba de colo-colo prin cameră, iar fusta largă de mătase îi flutura din cauza

mişcărilor repezite. După cîteva minute de gîndire, începu să vorbească în şoaptă, de teamă ca vreunul din spionii contelui, adică Hibbard, să nu o audă. Dar nici nu dorea să-l trezească pe bietul Titus, care adormise deja. Uite cum o să facem, Sarah, o linişti ea, folosind un ton ferm, voi trimite o scrisoare bucătăresei de la Ickworth şi-i voi spune că îi trimit un băiat care a avut un accident şi trebuie să se odihnească şi să fie foarte bine îngrijit pînă se pune pe picioare. Voi scrie această scrisoare în noaptea aceasta, iar tu trebuie să ai grijă să o duci la poştă mîine dimineaţă. Eu mă voi duce tot mîine dimineaţă la vicar, la domnul Compton, care e un om foarte drăguţ şi inteligent, de fapt e cel mai isteţ vicar pe care l-am cunoscut vreodată. El e în stare să păstreze un secret şi sînt sigură că va vrea să mă ajute aşa că am să-l rog să găsească o cale de a-l transporta pe Titus pînă la Ickworth. Pînă cînd ne întoarcem noi acasă, am să găsesc o cale de-a o convinge să-i dea de lucru lui Titus, dar n-o să afle niciodată că el a fost slugă la Greystone.

- O, domnişoară, sînteţi aşa de deşteaptă! se bucură Sarah cu chipul luminat de speranţă. Angelica îi făcu semn că nu mai are nevoie de ea şi o puse să-i promită că îi va aduce de dimineaţă pe o tavă micul dejun, pentru care comandă porridge, lapte, ceai slab şi orice altceva care însemna mîncare uşoară pentru un invalid, dîndu-i ordin clar să spună tuturor că tava era pentru stăpîna ei mai tînără.

- Ai grijă să aduci TU tava, nu laşi pe altcineva! mai şopti Angelica. Nu vreau să intre nimeni

aici şi să miroasă ceva. Chiar dacă ar fi vreun servitor care să nu-i vrea răul, tot există pericolul să-i scape ceva,

Sarah dădu din cap că înţelesese şi se strecură afară. Angelica închise uşa încet în urma ei şi rămase o clipă lîngă ea, ascultînd dacă se auzea vreun zgomot de pe hol. Îi era frică şi de umbra ei. În minte îi veni cuvîntul „primejdios". Acum că depăşise starea de furie şi de şoc, că îşi recăpătase calmul, înţelese că „primejdios" era cel mai bun cuvînt prin care putea descrie un bărbat ce bate cu atîta bestialitate un copil. Apoi îşi aminti de seara în care Titus fugise de la grajduri atît de speriat, cînd îl văzuse pe Hibbard. Oare şi omul acela era la fel de primejdios?

Scrise biletul către bucătăreasa de la Ickworth, luă o cuvertură de pe pat şi se duse în camera de toaletă în vîrful picioarelor. O singură lumînare lumina chipul chinuit de durere al lui Titus. Dormea. Puse o mînă pe sprînceana rănită, ştergînd o şuviţă de sînge. Băiatul ardea. Angelica puse cuvertura pe covoraşul de lîngă el şi se aşeză acolo; pentru a-i veghea somnul agitat. Furia şi lacrimile de neputinţă aveau să o ţină trează pînă la ivirea zorilor.

13

Sarah apăru cu micul dejun, dis-de-dimineaţă, aşa cum promisese. Rămase înmărmurită cînd văzu că Angelica stătuse trează toată noaptea. Era atît de palidă şi avea cearcăne atît de mari în jurul ochilor, încît Sarah insistă ca ea să doarmă

cîteva ore. Titus făcu o mişcare, iar Angelica îl ajută să se ridice în şezut, atît cît putea rezista, încurajîndu-l să mănînce din porridge, ceea ce el făcu cu mare plăcere, pentru că, în ciuda durerilor, îi era o foame de lup; se cam strîmbă ducînd lingura la gură, iar poziţia în care stătea era destul de incomodă, dar nu se putea sprijini din cauza vînătăilor de pe spate. După ce mîncă, Angelica îl ajută să-şi facă toaleta. Era aproape ora prînzului cînd băiatul adormi din nou. Angelica îmbrăcă costumul de călărie, bău o ceaşcă cu ceai, dar asta numai la insistenţele lui Sarah, apoi se grăbi să plece. Alergă pînă la grajduri şi, cîteva minute mai tîrziu, îl mîna pe Prospero spre căsuţa vicarului.

Menajera, doamna Keswick, deschise uşa şi, văzînd-o pe Angelica, lăsă să-i scape un strigăt de surpriză şi plăcere.

- Dumneavoastră sînteţi, domnişoară? Domnul Compton nu e acasă, dar o să fie tare mîhnit cînd o să afle că aţi trecut p-aici şi el nu v-a văzut. E plecat de vreo două zile la Crowood, la înmormîntarea domnului Quince. N-aţi vrea să intraţi puţin şi să vă încălziţi la foc? o întrebă ea pe Angelica, făcînd un pas în lateral şi invitînd-o pe fată înăuntru. Dar aceasta rămase în pragul uşii şi abia auzi ultimele cuvinte ale doamnei Keswick. Avea ghinion! Dacă domnul Compton era plecat, nu avea cum să o ajute în privinţa lui Titus. Îşi muşca buza de jos, concentrată, încercînd să decidă asupra a ceea ce avea de făcut în continuare. Îi mulţumi doamnei Keswick pentru amabilitate fără a-şi da seama că

fusese cam nepoliticoasă, după care se întoarse în locul în care îl priponise pe Prospero. „Ce să fac?" se întreba ea întruna. „Ce să fac?" se frămînta ea, lovind cizma cu cravaşa. Se întrebă dacă putea apela la ajutorul lui Dodo. Se temea ca nu cumva şi părinţii lui Dodo să aibă aceeaşi atitudine pe care o dovedise mătuşa ei, sau chiar mai rău, să-i spună tot contelui. Uf! dădu ea din picior cu ciudă, amintindu-şi că nici Dodo nu era de găsit, pentru că plecase la Londra, unde o aştepta croitoreasa. Fir-ar să fie! exclamă ea bătînd încă o dată din picior. Ce ghinion! Ce să facă? Unde să ceară ajutor? Cine ar fi fost dispus să o ajute? Atunci îşi aminti de Gitano, însă nu era sigură că mai dorea să-l vadă vreodată, dată fiind confuzia totală în care se adîncise în urma ultimei discuţii cu el. Dar, fiind vorba de o situaţie disperată, trebuia să ignore deocamdată propriile ei interese. Trebuia să folosească orice mijloc de a-l ajuta pe Titus. Oare Gitano o va ajuta? Bineînţeles, doar îl salvase şi pe băieţelul de pe vapor de la înec. Desigur că avea s-o ajute, nici nu trebuia să aibă vreo îndoială în această privinţă. Dar mai era un aspect care îi scăpase în entuziasmul de moment; trebuia să ţină seama de purtarea ei odioasă faţă de el, cu o zi în urmă. Ei, asta era! Trebuia să înghită găluşca şi să îşi ceară scuze pentru purtarea ei urîtă. Era singura soluţie. Acum nu mai exista decît un singur obstacol, crezu ea, după ce se împăcă cu toate neajunsurile ivite. Anume, cum avea să-l găsească! Înţelesese de la el că străbate ţara împreună cu nomazii. Deci ar fi trebuit să mai fie

în ţinut. Problema era că nu ştia să ajungă singură la tabăra ţiganilor. În ultimele zile cutreierase ţinutul în lung şi-n lat, dar nu-i întîlnise niciodată, cu excepţia vizitei neprevăzute la ghicitoare. Habar nu avea cum să le dea de urmă. Încălecă, preocupată de o singură întrebare: de unde să înceapă căutarea? Unde să-l caute pe acel străin care apărea şi dispărea ca un vrăjitor.

Cu mintea frămîntată de atîtea întrebări, Angelica încercă să-şi facă un plan de bătaie. Deveni foarte atentă la drumurile pe care le alegea Prospero, îl lăsa să preia comanda, spunîndu-şi că şi el putea face o alegere la fel de bună ca ea, poate chiar mai bună. Era prea adîncită în gînduri şi nu observă că soarele începu să asfinţească, strecurîndu-se printre trunchiurile copacilor; în jurul ei, creaturi asemănătoare unor mingi albe, pufoase, alergau bucurîndu-se de primăvară: erau iepuraşii treziţi la viaţă. Păsările cîntau cu frenezie în înaltul copacilor, dar ea nu părea a le auzi trilurile ce încălzeau şi mai mult aerul. Prospero o luă la fugă pe poteca ce străbătea pădurea şi Angelica văzu, înaintea ei, dispărînd la o cotitură de drum, ceea ce părea a fi o căruţă de ţigani. Îl făcu pe Prospero să pornească în galop iute, în speranţa de a ajunge căruţa din urmă şi, întorcînd la răscruce, mărginită de ambele părţi de copaci stufoşi, fu cît pe ce să se ciocnească cu căruţa ce înainta foarte încet. La spate avea o uşiţă mică şi două trepte care puteau fi pliate şi urcate înăuntru; coviltirul era acoperit cu pînză verde şi

fiecare bucată de lemn era pictată în nuanţe de roşu şi verde, peste care, într-o explozie de culori, erau desenate flori şi păsări. Prospero mergea acum la pas, în paralel cu căruţa. Angelica putu vedea un cal roib, foarte vînos, înhămat la căruţa ce părea o casă pe roţi. Merse ceva mai repede, sperînd să-l vadă pe vizitiu, trăgînd de fapt nădejde că acesta va fi Gitano, sau că îi va spune unde îl poate găsi pe acesta.

Vizitiul era un bărbat înalt, bine făcut, foarte solid; era îmbrăcat în negru, şi se sprijinea de peretele căruţei cu picioarele ridicate, pe placa de lemn dinaintea lui. Ţinea mîinile sub cap, iar faţa îi era acoperită de pălăria cu boruri largi. Angelica crezu că doarme, atît era de relaxat. Hamurile calului erau prinse de vîrful uneia dintre cizme. Angelica îl recunoscu imediat, deşi nu-i putu vedea faţa. Nu ştia cum să reacţioneze. Trăia un amestec ciudat de bucurie şi ciudă. Iar se ciocnea de el. Îi apărea mereu în cale, oriunde s-ar fi dus. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, ca şi cum ar fi intuit în fiecare moment unde avea să o întîlnească. Gîndul acesta o înnebunea, dar i se părea o minune picată din cer faptul că îl găsise atît de repede, tocmai cînd avea mai mare nevoie de el.

Era intrigată de atitudinea lui. Nu dădu nici un semn că i-ar fi remarcat prezenţa lîngă căruţă şi părea adîncit în somn. Angelica îşi drese glasul.

- Hhmm, făcu ea. El nu se mişcă. Hhmmmhhmm, încercă ea încă o dată, de data aceasta ceva mai tare. Bună ziua!

După o clipă, el ridică încet pălăria cu mîna dreaptă, doar atît cît să vadă cine îl deranja, apoi duse degetul la gură şi, privind-o cu ochi dojenitori, spuse:

- Şşşt! O să trezeşti calul! Şi, spunînd aceste cuvinte, puse din nou pălăria pe faţă şi continuă să o ignore. Nu se auzeau decît copitele cailor.

- Of, te rog! Nu mai fi supărat pe mine, îl imploră Angelica. Ştiu că ai tot dreptul să te porţi aşa, mai ales după purtarea mea de ieri, am fost cam necioplită, dar nu-ţi pot explica de ce am făcut asta. Zău îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. Dar... s-a întîmplat ceva îngrozitor şi eşti singurul care mă poate ajuta. Glasul începu să-i tremure de emoţie, aşa că Gitano dădu pălăria la o parte, se ridică în capul oaselor şi opri calul. Băgă mîna în buzunar şi scoase de acolo o batistă, întinzîndu-i-o Angelicăi şi privind-o cu mare îngrijorare. Angelica o luă şi se şterse la ochi înainte de-a i-o înapoia, apoi încercă un mic zîmbet de mulţumire.

Gitano sări din căruţă, o ajută să descalece, aducînd-o cu blîndeţe pe pămînt. Simţind mîinile sale puternice încleştate pe mijlocul ei, Angelica simţi nevoia de a-l îmbrăţişa, de a-şi îngropa faţa la pieptul său şi de a plînge pînă îşi calmează durerea, dar se abţinu şi reuşi să-şi compună o expresie cît mai calmă. Începu să îi explice ce se întîmplase, mergînd alături de el, pe lîngă căruţă. Prospero îl împinse pe Gitano cu botul, arătîndu-i în felul acesta buzunarele, pe care le bănuia probabil pline cu bucăţele de zahăr. Nu îl lăsă pe acesta pînă cînd nu-şi primi porţia. Avea chef de

joacă. Dar Gitano era acum atent la Angelica, încruntîndu-se la auzul celor întîmplate. Fata îi descrise în amănunţime cum arăta Titus după bătaia pe care o încasase de la Greystone. Gitano simţi că îl năpădeşte furia, i se înnourase faţa şi, după încrîncenarea cu care strîngea din maxilare şi sclipirile de mînie din ochi, Angelica înţelese că Gitano se gîndea deja cum să-l prindă pe Greystone şi să îl înveţe minte.

- Nimeni nu-l poate înfrunta pe contele Greystone pentru că asta ar înrăutăţi şi mai mult situaţia servitorilor, spuse ea ghicindu-i gîndurile şi punînd o mînă pe braţul lui. Şi prima care ar avea de suferit ar fi camerista mea, care a dat dovadă de atîta curaj, adăugă ea grăbită, sperînd să-l facă să se răzgîndească dacă acestuia îi trecuse cumva prin cap să se răzbune.

- În orice caz, într-o zi - şi ziua asta va veni curînd, acest laş pui de aristocrat va primi o lecţie bună, pentru că îl voi biciui la sînge.

- Mult prea blîndă pedeapsă faţă de cît rău a făcut, şopti Angelica. Ştii că am auzit ce se vorbeşte pe-aici... se spune că băiatul acesta - Titus îl cheamă - ar fi copilul contelui, făcut cu o servitoare... Iar gestul lui e cu atît mai plin de cruzime dacă acest zvon este adevărat. Eu am încercat să ignor aceste bîrfe, dar acum văd că Greystone e capabil de orice... aşa că înţelegi de ce vreau să îl văd pe băiat cît mai departe de locul acesta. În timp ce vorbea, îi urmărea reacţia. Gitano îşi stăpînea cu greu mînia, iar ei îi păru rău că făcuse acea ultimă afirmaţie, dar trebuia să-i arate cu cine avea de-a face şi cît de jos-

nic era omul acela. Vrei să mă ajuţi? îl fixă ea cu ochi plini de speranţă.

- Bineînţeles! Prietenii mei ţiganii vor avea grijă de el şi îl vor lua cu ei în nord. Îl vor duce la prietenii tăi din Essex. Vor ajunge acolo peste cîteva zile.

- Oh, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc! lăsă ea să-i scape un oftat de uşurare.

- Uite ce trebuie să faci, îi explică Gitano. Adu băiatul la mine, mîine dimineaţă, imediat după ivirea zorilor, pentru că în felul acesta nu te va vedea nimeni cînd îl vei scoate din castel şi aşteaptă-mă lîngă stejarul bătrîn de lîngă poteca ce duce la castel. Ştii despre ce stejar vorbesc?

- Da, e stejarul care rămîne verde şi în timpul iernii - cel de deasupra lacului.

Gitano dădu grav din cap. Angelica apucă hăţurile lui Prospero, spunîndu-şi că trebuie să ajungă cît mai degrabă la castel şi să-i dea vestea cea bună lui Sarah, ca apoi să aibă grijă de Titus. Dar îşi dădu seama că nu se putea despărţi de Gitano. Se gîndea că, dacă s-ar fi întors acolo, exista pericolul să-şi dezvăluie fără să vrea secretul. Pe de altă parte, nu dorea să se grăbească într-un loc în care era obligată să fie politicoasă cu omul pe care îl detesta cel mai mult pe lume şi care, la cît era de viclean, ar fi putut bănui ceva. Dacă s-ar fi întors acum, ar fi fost cu siguranţă obligată să ia ceaiul cu el; să se fi dus direct în camera ei şi să se fi închis acolo, ar fi trezit bănuielile lui Lady Avery care, în cel mai fericit caz, ar fi crezut-o bolnavă şi ar fi găsit motiv să vină în camera ei, ceea ce făcea imposibil să îl

mai ascundă acolo pe Titus. În orice caz, era liniştită să ştie că Sarah avea grijă de el şi, dat fiind faptul că era camerista Angelicăi, putea intra şi ieşi din cameră ori de cîte ori poftea, fără să dea de bănuit.

Angelica ezită şi se uită la el. Gitano tocmai se pregătea să o ajute să încalece, dar, înainte ca el să poată face asta, Angelica se aşeză în faţa lui, privindu-l nervoasă:

- Mi-am spus că trebuie să mă grăbesc, dar acum îmi dau seama că nu am unde să mă întorc. Încă nu mă pot întoarce în casa aia. Lăsă capul jos, derutată şi mai ales obosită după o noapte de veghe.

- Pari foarte obosită, spuse el după ce o privi mai atent. Vrei să te odihneşti puţin? Sînt sigur că ai fost prea preocupată toată noaptea ca să mai ai timp să te gîndeşti la tine. De cînd nu ai mai pus nimic în gură?

- De unde ştii asta? îi zîmbi ea surprinsă.

- Ştiu că eşti moartă de foame, răspunse el, cu acelaşi zîmbet atoateştiutor.

- Chiar aşa! pufni ea în rîs, după care pe chip i se întipări o expresie de oaie. De obicei îmi iau ceva de mîncare la mine, dar am lăsat pachetul pentru Titus azi-dimineaţă. Vorbind, frămînta una din mănuşile din piele de căprioară. Uite ce e, îmi dau seama că sînt cam pisăloagă, dacă vrei tac. Ridicînd privirea, constată că el nu era nici pe departe plictisit, ci, amuzat de cuvintele ei, dădea încetişor din cap, mirîndu-se că ea putuse crede aşa ceva.

- Cred că putem rezolva şi problema asta

destul de uşor. Ştiu un han foarte bun, chiar în apropiere, îi spuse el, pe un ton misterios. Angelica privi în jur, convinsă că Gitano glumea. Peste tot, nu vedea decît copaci, tufişuri şi văi. Era imposibil să găsească ceva de mîncare aici.

Gitano deschise uşiţa din spatele căruţei, lăsă scăriţa în jos, şi scoase de-acolo două scăunele din lemn, pe care le puse pe iarbă, lîngă cărăruie. Îi arătă unul din scaune şi, făcînd pe gazda, îi spuse:

- Dacă milady doreşte să ia loc, ceaiul e gata în cîteva clipe. Angelica rîse şi se instală, într-o atitudine de domnişoară invitată la ceai într-unul din saloanele Palatului Sf. James. Gitano urcă în căruţă şi făcu focul, pe o sobiţă improvizată, din oţel. Angelica nu rezistă tentaţiei de a arunca o ocheadă în interiorul căruţei şi sări de pe scăunel, încîntată să-şi satisfacă curiozitatea; se uită vrăjită la îndemînarea pe care o dovedea Gitano preparînd ceaiul. Apoi pregăti ceşti şi farfurioare pe o tăviţă din lemn şi puse cîţiva biscuiţi pe plită. În tot acest timp, o privi cu coada ochiului, amuzat de entuziasmul ei, de fascinaţia pe care o citea în ochii ei, ce înghiţeau cu lăcomie fiecare colţişor din căruţa lui. Interiorul era aranjat cu mult bun gust. Avea mobilă din lemn sculptat, iar pereţii şi bucăţile de tapiserie erau decorate cu desene florale. După ce Gitano termină pregătirile, se aşezară amîndoi pe scăunele, încălziţi de soarele blînd, într-o adevărată sufragerie în aer liber.

Angelica nici nu simţi cînd zbură timpul. Petrecuseră toată după-amiaza stînd de vorbă

despre cîte-n lună şi-n soare, de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea. La un moment dat, ridică ochii să vadă unde era soarele. Acesta nu se mai vedea aproape deloc.

- Doamne, cum trece vremea! strigă ea ridicîndu-se brusc. Trebuie să fug!

Gitano instală şaua pe spinarea lui Prospero, fiindcă o luase mai devreme şi-l acoperise cu o pătură. Angelica era încîntată să-l vadă atît de preocupat de confortul ambilor cai. O ridică în şa şi, ca de obicei, Angelica propti mîinile pe umerii lui, pentru a nu-şi pierde echilibrul. Mîinile ei zăboviră acolo şi după ce se aşeză mai bine în şa. Se sprijini de el preţ de cîteva momente, ca picată în transă. N-ar fi vrut să mai plece deloc de lîngă el. Feţele lor erau atît de apropiate, încît simţi că se pierde în ochii lui întunecaţi. Îi simţea respiraţia caldă pe obraz. Angelica roşi şi îşi îndreptă imediat ţinuta. Stînjenită, apucă hăţurile. Amuzat şi vădit încîntat, Gitano îi aranja vîrful cizmei în scările de oţel. Angelica înţelese că sentimentul de ciudă pe care îl avusese pînă atunci faţă de propria ei slăbiciune faţă de Gitano dispăruse; acum îşi dădea seama că ar fi fost împotriva firii să nu se simtă atrasă de un bărbat atît de bun şi de fermecător - deşi sărăcia în care el trăia făcea imposibilă orice speranţă legată de el. Resemnarea pusese stăpînire pe ea în asemenea măsură, încît reuşi destul de lesne să îşi găsească stăpînirea de sine. Îi întinse mîna.

- Îţi mulţumesc pentru după-amiaza aceasta minunată. Acum sînt sigură că eşti cel mai bun şi nepreţuit prieten din cîţi am şi sper ca într-o zi să

mă pot răscumpăra faţă de tine.

Gitano se uita în ochii ei, dar auzind-o vorbind astfel, ceva tulbură chipul lui senin - pentru că era sigur că nu asta dorise să audă de la ea. Fu doar un nor, abia perceptibil. O luă de mînă, ţinînd-o cîteva secunde, suficient însă să-i transmită căldura palmei sale prin mănuşa fină.

- Pe mîine dimineaţă, aşadar, spuse el, aştept ca îngerul să-şi aducă preţioasa comoară după ce se crapă de ziuă, la bătrînul stejar.

Angelica porni într-un galop nebun înapoi spre castel. Locul în care îl întîlnise pe Gitano era mult mai departe de reşedinţa Cranleigh decît crezuse ea. În tot acest timp, cînd Angelica se afla încă la jumătatea drumului spre casă, Lady Avery, plictisindu-se, se hotărî să modifice una din pălăriile sale. Sună clopoţelul după Sarah, iar aceasta apăru într-o clipă. Părea de-a dreptul stoarsă; nervii îi erau încordaţi la maximum, după o zi întreagă în care îşi făcuse tot felul de griji în privinţa lui Titus, dar temîndu-se, mai cu seamă, ca acesta să nu fie descoperit. Intră în dormitorul stăpînei sale, aranjîndu-şi boneta.

- A, Sarah, bine c-ai venit, vorbi înălţimea sa, căutînd ceva în coşuleţul de lucru pe care îl ţinea în poală. Era îngropată într-o mare de danteluţe, fundiţe, panglicuţe, flori de mătase, papiote cu fire de mătase, perniţe pline cu ace şi agrafe. Ţinea în mîini o pălărie albă, pe care o descususe de toate garniturile.

- M-am hotărît să modific pălăria asta după modelul uneia pe care am văzut-o în „Goody's".

Du-te în camera Angelicăi şi adu-mi ghemul acela de panglică franţuzească, ştii care, aceea pe care am cumpărat-o la Tours.

Sarah făcu o mică reverenţă ieşind din cameră, privind încurcată maldărul de panglici şi ace, neştiind absolut deloc despre ce vorbea Lady Avery. Şi, deşi habar n-avea la ce panglică se referă stăpîna ei, fugi imediat în camera Angelicăi. O dată ajunsă acolo, răscoli în toate sertarele şi cuferele pentru a găsi panglica. Dorea să se întoarcă cît mai repede la Lady Avery; altfel aceasta şi-ar fi pierdut răbdarea şi ar fi venit cu siguranţă după ea. Titus, care avea ochiul şi mai negru decît cu o zi în urmă, stătea întins pe patul lui improvizat pe podeaua camerei de toaletă, uitîndu-se speriat la agitaţia lui Sarah, care căuta cu disperare ceva ce părea de negăsit. Titus începea să-şi revină, mîncase absolut tot ceea ce-i adusese Sarah şi, cu toate că se simţea încă foarte slăbit, reuşi să se ridice şi să citească ceva din cărţile pe care le avea Angelica la ea în cameră.

Sarah începuse deja să intre în panică pentru că, cu cît căuta mai mult acea păcătoasă de panglică, cu atît era mai derutată. Încercă să se calmeze şi reluă căutarea, de data aceasta ceva mai meto-dic, începînd cu sertarul de sus al şifonierului, plin, aproape de sus pînă jos, cu sertăraşe. Se ridică pe un mic scăunel pentru a ajunge pînă sus, dar poziţia în care se afla era destul de incomodă şi dulapurile strîmte. Pînă la urmă, ajunse să caute în comoda în care erau puse aşternuturile de pat. Exasperată, Sarah

uitase de Titus, şi începuse să bombăne singură: „Unde Dumnezeu e nenorocita aia de panglică? Unde poate să fie, unde?! Înălţimea sa o să mă omoare, asta e!“ Acum căuta într-un alt dulap, ridicîndu-se în vîrful picioarelor pe scăunel. Găsi o uriaşă cutie de pălării, iar Titus văzu ce nu mai văzuse în viaţa lui: o avalanşă de bonete şi pălării răsturnîndu-se din cutii, exact pe covor. „Uite c-am găsit-o! exclamă Sarah încîntată şi o zbughi pe uşă, cu metri de panglică atîrnînd în spatele ei.

Intră cu asemenea zgomot în camera doamnei încît o făcu pe Lady Avery să tresară din cauza sperieturii şi să o privească pe slujnică dojenitor. Sarah rămăsese aproape fără suflare, aşa că deabia îndrugă cîteva cuvinte:

- Pof - poftiţi, m- milady! îi întinse ea panglica, cu un zîmbet atît de larg, încît Lady Avery se uită la aceasta cu o faţă lungă de uimire, apoi se încruntă.

- Sarah, zise ea privind mai atent panglica, nu e ceea ce ţi-am cerut, fetiţo! Pentru Dumnezeu, nu vezi cît e de urîtă!

- Ddd... dar, m... milady, spuse Sarah disperată, cu trăsăturile căzute de dezamăgire, e singura panglică pe care am găsit-o! Am căutat peste tot!

- Ai căutat şi în camera de toaletă a Angelicăi? căzu întrebarea ca un tăiş de ghilotină.

- Da! Da, milady, peste tot am căutat, răspunse ea cu ochi măriţi de groază.

- Prostii, Sarah! Mă minţi! N-ai căutat bine, trebuie să fie undeva, doar n-a intrat în pămînt,

oftă Lady Avery plictisită şi puse pălăria pe masa de toaletă. Ai fost repezită, ca totdeauna. Va trebui să mă duc să caut eu! Şi, punînd coşul de lucru deoparte se ridică cu greu în picioare şi se îndreptă încet spre uşă.

Sarah începuse să sară în jurul ei şi să se agite, neştiind ce să facă să o oprească pe Lady Avery şi să mai amîne clipa fatală.

- Oh, vă rog, milady! Lăsaţi-mă să mă duc eu înapoi şi să o caut. Nu trebuie să vă deranjaţi dumneavoastră, sînt sigură că o să găsesc ce vreţi! Mă duc!

- Sarah, ce ai fetiţo? Ai înnebunit? Dă-te la o parte din calea mea! Şi nu mai sări ca o apucată, te învîrţi ca un titirez şi mă apucă ameţeala cînd mă uit la tine!

- Vă rog, milady, repetă Sarah, frămîntîndu-şi mîinile, nu vă obosiţi dumneavoastră!

-Ba mă duc să o caut, pentru că altfel o să pierd toată ziua aşteptîndu-te pe tine şi n-o să mai termin niciodată pălăria! Hai, dă-te la o parte şi lasă-mă să trec.

Înfrîntă şi disperată, Sarah fu nevoită să îi facă loc stăpînei ei, în timp ce aceasta ieşi ca o furtună din cameră şi se îndreptă spre dormitorul Angelicăi. Sarah nu avu nici măcar timp să îl avertizeze pe Titus. Dezastrul era inevitabil. Lady Avery dădu buzna în dormitorul nepoatei sale, trase sertarul primului dulap care îi ieşi în cale, dar, negăsind ceea ce căuta şi văzînd uşa camerei de toaletă deschisă, ea se îndreptă într-acolo, sub privirile îngrozite ale Sarei. Slujnica închise ochii - era prea tîrziu - Titus avea să fie

descoperit! Sarah aşepta să audă glasul spart al stăpînei ei în momentul în care aceasta avea să-l vadă pe băiat. Dar de dincolo nu se auzea nici un sunet... peste cîteva secunde, mai lungi decît o veşnicie, Sarah auzi bocănitul nemulţumit al lui Lady Avery, care părea a se chinui deschizînd un sertar. O clipă mai tîrziu, înălţimea sa ieşea de-acolo ţinînd triumfătoare o panglică în mînă şi vorbindu-i Sarei pe un ton sarcastic:

- Zău, aşa, Sarah, cîteodată am impresia că te ţin degeaba pe lîngă mine! Fă curat aici, uite ce dezordine e! Doamne, ce-ai putut să faci din camera asta! Vorbind, Lady Avery dădea din mîini, făcînd panglica să fluture şi punctînd astfel fiecare cuvînt.

Sarah căzu fără vlagă pe una din canapele, lividă la faţă şi atît de marcată de clipele prin care trecuse, încît zăcea acolo, moale ca o cîrpă. Abia atunci se întrebă cum de nu-l văzuse Lady Avery pe Titus. Se îndreptă cu atenţie spre cealaltă încăpere, în vîrful picioarelor, de parcă i-ar fi fost teamă să nu găsească vreun monstru de cealaltă parte a încăperii. Se uită în jur, dar pe podea nu mai era nimic; în afară de scăunelul de lemn şi de grămada de pălării ce zăceau peste tot, camera era goală. Titus şi patul lui improvizat dispăruseră ca prin farmec.

- Titus, şopti ea, fără a primi vreun răspuns. Titus, insistă ea, de data aceasta ceva mai tare. De undeva se auzi un sunet înăbuşit, ca şi cum cineva ar fi căzut. Sarah clipi, se întoarse aşteptîndu-se să vadă vreo fantomă. Titus? strigă ea, de data aceasta alarmată. Mai auzi o bătaie

înfundată, însoţită de cîteva cuvinte de neînţeles. Sarah avu impresia că sunetul vine din direcţia unuia din cufere. Se duse lîngă acesta, încercă să-l ridice şi i se păru mult mai greu decît îl ştia. Deschizînd capacul, îl văzu pe Titus privind-o speriat dintre materiale.

- Scoate-mă de-aici, o imploră el. Nu pot să respir.

Sarah îl ajută să se ridice şi să iasă de-acolo. Băiatul părea aproape fără viaţă. Amîndoi erau cu nervii încordaţi la maximum. Stăteau încă pe jos, privindu-se speriaţi, cînd Angelica intră în cameră, cîteva minute mai tîrziu. Înţelese imediat că se întîmplase ceva destul de grav, după felul în care arătau amîndoi, ghemuiţi, cu ochi în care se citea spaima. Încă nu-şi puteau reveni, gîndindu-se că nu lipsise mult să fie descoperiţi. Îi povestiră Angelicăi cum fuseseră la cîţiva paşi de o nenorocire, şi asta numai din cauza lui Lady Avery, şi cum scăpaseră ca prin minune datorită prezenţei de spirit a lui Titus care, auzind-o pe aceasta intrînd în dormitor, se scufundase, pur şi simplu, între rochiile din cuţărul ce-i fusese mai la îndemînă, reuşind să închidă şi capacul peste el. Auzind cît de aproape fuseseră de acea clipă fatală, Angelicăi i se înmuiară genunchii, se prăbuşi pur şi simplu pe covor aducîndu-şi picioarele sub fusta neagră de călărie.

- Doamne, n-o să-mi iert niciodată că am lipsit atît de mult, trebuia să rămîn aici să vă ajut, reuşi ea să vorbească după o clipă de tăcere. Dar nu mai avem de răbdat decît cîteva ore, începu ea să-i liniştească, vorbindu-le în şoaptă şi

istorisindu-le planul pe care ea şi Gitano îl puseseră la cale. După aceea, se apucă să îngrijească rănile lui Titus, care se deschiseseră din nou din cauza efortului pe care acesta îl făcuse. Bietul băiat rămase nemişcat şi nu scoase un sunet, deşi tot corpul îl durea. N-ar fi vrut să pară laş în faţa singurei lui prietene.

Sarah coborî la bucătărie şi, pretinzînd că Angelicăi îi era foarte foame după o altă zi petrecută în şa, rugă pe bucătăreasă să îi pregătească repede o mică gustare, pentru că cina urma să fie gata abia peste o oră. I se pregătiră cîteva bucăţi de friptură rece, pîine de secară, cîteva fructe, o bucată de brînză şi o porţie frumoasă de tartă de mere cu sirop. Dar, în timp ce pregătea toată această masă frugală, bucătăreasa îşi ţuguie buzele a mirare şi, uitîndu-se cu ochi încărcaţi de suspiciune la Sarah, îi spuse:

- Stăpîna ta are o poftă grozavă de mîncare, sper să nu spună pe urmă că nu mai poate mînca la cină.

Pînă ca Sarah să se întoarcă cu tava, Angelica fu aproape gata pentru a coborî în salon. Sarah o ajută să-şi strîngă balenele de la corset şi îi încheie nasturii pieptăraşului din chembrică[x]) de culoare albă. Rochia era extrem de simplă şi pe gustul lui Lady Avery. Titus fu pregătit pentru seară, Angelica îi aranjă mai bine culcuşul improvizat, după care o trimise pe Sarah să mănînce liniştită, în camera rezervată servitorilor. La scurt timp după aceasta, Angelica coborî şi ea în sufragerie. O străbătu un mic fior de gheaţă la gîndul că avea să dea ochii cu contele; ştia că va trebui să se comporte civilizat cu el, fără a depăşi limitele politeţii pentru a nu-i trezi suspiciunea. Trebuia să se stăpînească, oricît de mult ar fi dorit să-i ceară socoteală şi să-l condamne pentru cruzimea de care dăduse dovadă. Făcea paşi mici, de parcă ar fi vrut să întîrzie cît mai mult întîlnirea cu el. În timp ce se îndrepta spre camera decorată în galben, văzu o siluetă ce se apropia de ea din spatele scărilor. Tresări în momentul în care realiză că era vorba de Hibbard. Acesta venea spre ea, cu mîinile aduse la spate, mişcîndu-şi paşii atît de încet pe podeaua strălucitoare, încît semăna cu un patinator pe gheaţă. Imediat după aceea, dispăru în umbră. Angelica intră în sufragerie, îşi compuse un zîmbet degajat, care îi îngheţă pe buze în momentul în care păşi pragul încăperii. Contele stătea în picioare, lîngă şemineu, sorbind tacticos dintr-un pahar cu vin.

Ajunsese prea devreme la cină. Iar el era singur acolo. *Ea* era singură cu el. Nu se credea în stare să rămînă în preajma lui nici măcar o secundă. Ezită, neştiind dacă era bine să păşească pragul sufrageriei. Greystone ţinea încă paharul ridicat în dreptul buzelor şi nu o văzuse; ar fi avut timp să se strecoare, nevăzută, afară. Tocmai se pregătea să pornească înapoi, spre scări, cînd o văzu pe Lady Avery care cobora treptele. Acum putea rămîne acolo, pentru că se simţea în siguranţă. Ceea ce nu văzuse Angelica

x) chembrică = ţesătură subţire de bumbac, vopsită într-o singură culoare şi bine apretată

era faptul că mătuşa ei se întoarse brusc din drum, amintindu-şi că uitase sus evantaiul.

Contele puse jos paharul, pe policioara şemineului, şi o văzu.

- A, Lady Angelica, bună seara, o salută el şi făcu cîţiva paşi spre ea, traversînd covorul în culori închise. Arăta mai bine ca oricînd - pentru că, în ciuda purtării sale, Angelica trebuia să recunoască, în sinea ei, că Greystone era un bărbat chipeş - iar în ochi îi strălucea o luminiţă ce inspira multă bunătate. „Cum de reuşeşte să se prefacă în halul ăsta?" se întrebă Angelica. Nu v-am văzut mai deloc zilele acestea, continuă el, cît pe ce să uit cum arătaţi. Sper că nu sînteţi foarte supărată pe mine că v-am cam neglijat.

- Dd... deloc, domnule, răspunse ea înfruntîndu-l cu acelaşi zîmbet neutru. Vru să facă cîţiva paşi înapoi, după care se întoarse cu spatele la el, pentru ca Greystone să nu-i sesizeze mînia din ochi. Vedeţi dumneavoastră, mai spuse ea, domeniul Cranleigh îmi oferă atîtea posibilităţi de distracţie, încît îmi vine greu să nu mă bucur de ceea ce mi se oferă. Aşa că n-aş putea spune că am remarcat faptul că aş fi fost neglijată. Angelica vorbea cu glas încărcat de sarcasm, astfel încît, dîndu-şi seama că ar putea sări peste cal, încercă să se abţină.

Greystone veni aproape de ea, luînd paharul de pe policioară şi aducîndu-l pe măsuţa ce-i era mai la îndemînă. Se apropie de ea atît de mult cît îi îngăduiră cercurile metalice ale crinolinei. „Slavă domnului că mai există mofturi ale modei în ziua de azi!" îşi spuse Angelica, ducîndu-se

lîngă pian şi începînd să se joace absentă pe claviatură, eliberînd, în felul acesta, o parte din tensiunea ce pusese stapînire pe ea. Dar Greystone veni după ea, apropiindu-se neîngăduit de mult.

- Îmi place teribil de mult rochia dumneavoastră, Lady Angelica, vă pune foarte mult în valoare. De fapt, ar trebui să spun că dumneavoastră puneţi rochia în valoare. Zîmbea ironic, iar ochii lui fixaţi violent asupra ei străluceau ca două gheare, îndreptaţi asupra părului ei în care se reflecta lumina şi asupra gîtului ei alb ca o spumă. Ochii lui căzură acum asupra decolteului, moment în care Angelica simţi că i se face rău şi se întoarse imediat cu spatele la el. Simţi că este apucată cu putere de încheietura mîinii; Greystone îi răsuci braţul la spate şi, cu cealaltă mînă, o trase cu putere spre el, apoi, împotriva voinţei ei, o sărută cu patimă, în timp ce Angelica se zbătea inutil să scape. Cînd în sfîrşit contele îi dădu drumul, Angelica tremura dezgustată şi umilită. Nu putea pricepe cum de dăduse contele dovadă de atîta îndrăzneală. Dar, dincolo de toate, nu înţelegea curajul nebun vecin cu sfidarea, cu care acesta înţelegea să se poarte, mai ales că, dintr-o clipă într-alta, urmau să coboare unchiul şi mătuşa ei şi risca să fie prins asupra faptului. Orbită de furie, Angelica ridică palma dreaptă şi tocmai se pregătea să-l lovească peste obraz cu marginea dură a evantaiului, dar Greystone, mult mai iute decît ea, o apucă de încheietura mîinii, i-o răsuci fără milă şi o făcu să-şi piardă echilibrul. Dar, din cauza mişcării

bruște, Angelica văzu ce se întîmplă dincolo de umărul lui. Spre groaza ei, Lady Avery stătea în pragul ușii, uitîndu-se în cu totul altă direcție, evitînd să privească scena din salon și părînd complet absorbită de aranjarea coafurii. Angelica constată, indignată, că mătușa ei zîmbea, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva foarte amuzant. Rămase fără grai, înțelegînd într-o fracțiune de secundă faptul că Lady Avery asistase la acea scenă de la bun început, fusese martoră la ieșirea condamnabilă a contelui și SE PREFĂCEA A NU OBSERVA NIMIC! Bătrîna doamnă deschise cu zgomot evantaiul și începu să-și facă vînt, scoțînd o mică exclamație de surpriză, ca și cum abia în acel moment le-ar fi remarcat prezența.

- Ah! Aici erați, copii? rîse ea, încîntată, intrînd în salon. După aceasta, începu o discuție foarte însuflețită cu Greystone, ignorînd-o complet pe Angelica. Aceasta se apropie de cămin, nenorocită și umilită, încercată de un sentiment de repulsie și luptînd neputincioasă cu lacrimile ce amenințau să o podidească dintr-o clipă într-alta. Dar se abținu, hotărîtă să nu le dea satisfacție.

Era totuși încîntată să constate o mică ironie: contele îi făcuse totuși o mică favoare, acum nu mai trebuia să-și ascundă disprețul față de el și era liberă să se așeze vizavi de el la masă, dar mai ales de a-i arunca nestingherită priviri încărcate de ură, iar el va crede, probabil, că singurul motiv pentru care o face îl constituie obrăznicia de care dăduse dovadă sărutînd-o. Nu avea cum

să bănuiască faptul că veninul din ochii ei era datorat în mare parte brutalității cu care îl maltratase pe Titus. Dar, cu cît ochii ei îl țintuiau cu mai multă ură, cu atît mai satisfăcut părea Greystone. Pînă la urmă, Angelica se plictisi de dovezile de bun-simț pe care acesta i le dădea și își mută privirea în altă parte. Nici nu se atinse de mîncare și, scuzîndu-se că o doare cumplit capul, se ridică de la masă și se refugie în camera ei.

Primul lucru pe care îl făcu fu să se asigure că Titus era bine. Acesta adormise profund, cu capul într-o parte, sprijinit de o pernuță brodată. Părul blond îi căzuse pe ochi. Pe chip i se întipărise o expresie liniștită, în total contrast cu privirea de om hăituit de care băiatul nu putea scăpa atît timp cît era treaz. Angelica îl privi lung și-și spuse: „Chiar de-ar fi singura faptă bună pe care o voi face vreodată luîndu-l pe copilul ăsta de-aici, n-o să regret niciodată că îl trimit cît mai departe de Greystone."

A doua zi, chiar înainte de a se crăpa de ziuă, Angelica îl trezi pe Titus care, la început, o privi buimăcit. Îl ajută să se ridice și să se îmbrace. Angelica era deja pregătită de drum. Îi dădu o haină bărbătească, din stofă groasă și călduroasă - mult prea mare, totuși, pentru el, o haină pe care Sarah o descoperise într-un cufăr mai vechi, uitat, cine știe de cît timp, undeva la mansardă, acolo unde dormeau toți servitorii.

Lăsîndu-se în genunchi lîngă el, Angelica îi strecură două mere în buzunare și, întorcîndu-i mînecile pînă cînd palmele lui ieșiră la iveală îl întrebă cu glas blînd:

- Titus, spune-mi te rog, de ce te-a bătut lordul Greystone?

Titus lăsă privirea în jos şi nu scoase nici un cuvînt. Chipul lui nu exprima nimic.

- Te rog, Titus, insistă ea. Trebuie să-mi spui. A aflat cumva că tu m-ai ajutat să scap de el ieri dimineaţă? A descoperit ascunzătoarea noastră? Ăsta e motivul, nu-i aşa?

- Da. Dar n-am vrut să vă spun, ca să nu vă supăr, şopti el ridicînd în sfîrşit ochii.

- Dar de ce?

- Pentru că n-am vrut să credeţi că... Glasul îi era acum sugrumat.

- Că ce? îl întrebă ea, zîmbindu-i cu căldură. N-ai vrut să mă faci să mă simt vinovată, nu-i aşa?

Titus răspunse printr-un oftat greu şi dădu din cap în semn că „da".

- Dragul meu prieten, dar nu trebuie să-mi ascunzi nimic, îl privi ea a dojană, ceea ce îl făcu să rîdă. Te rog să-mi spui tot ce te frămîntă. Mai e ceva ce mi-ai ascuns?

- Hibbard a fost ăla care-a auzit că v-am ajutat. Angelica se încruntă. ... că te-am ajutat, continuă el. I-a spus stăpînului. Hibbard ăsta are o inimă neagră ca pămîntul.

- Înseamnă că sînt de aceeaşi teapă dacă chinuie un biet băieţel ca tine cu asemenea cruzime.

- Oricum, dacă ar trebui să te ajut din nou, n-aş sta pe gînduri. Nu-mi pasă că mă bate iar! spuse el, ridicînd bărbia cu mîndrie.

- Ştiu că eşti un băiat curajos, Titus. Şi-ţi

mulţumesc pentru asta. Eşti cu adevărat un prieten de nădejde. Acum, trebuie să repetăm ce avem de făcut. Îţi aduci aminte ce ţi-am spus ieri în legătură cu călătoria ta la Ickworth. Am aranjat cu cineva să te ducă acolo, iar pînă vei ajunge tu cei de-acolo vor şti că soseşti şi te vor ajuta. Am să vin şi eu curînd şi o să fie totul bine. Acolo or să aibă grijă de tine. Acum trebuie să plecăm, înainte de a se lumina, ca să nu ne vadă cineva; strecoară-te afară din castel, ai mare grijă să nu fii văzut, şi aşteaptă-mă dincolo de grajduri, lîngă rododendroni. Vin şi eu cum se crapă de ziuă şi te duc la prietenul meu. Titus dădea serios din cap, în semn că înţelegea tot ceea ce i se spunea. Uite cartea asta, ia-o cu tine, ca să mai faci exerciţii de citit.

Titus era atît de copleşit de bunătatea ei, încît nu se mai putu abţine şi, aruncîndu-şi braţele în jurul gîtului ei, începu să plîngă.

- Dragă Angelica, cum o să-ţi mulţumesc pentru tot?

Îl îmbrăţişă la rîndul ei, apoi îi aranjă părul şi se depărtă puţin de el ca să-l vadă mai bine. Titus îşi şterse lacrimile cu mîneca hainei.

- Trebuie să ajungi cu bine la Ickworth, ca să putem să petrecem cît mai mult timp împreună şi să înveţi să citeşti bine. Rîdeau amîndoi printre lacrimi. Angelica se ridică, aşeptînd ca el să o urmeze către uşă şi să se strecoare pe holul întunecat. Dar el se duse la una din ferestre, o ridică şi apoi dispăru în întuneric. Camera Angelicăi era aşezată pe colţ; una dintre ferestre dădea spre peronul pavat cu pietre din faţa

intrării principale a castelului, iar cealaltă spre grădinile amenajate în stil italian, dincolo de care se întindea un mic sătuc. Titus alesese aceasta din urmă fereastră.

- Titus, strigă Angelica după el, cît putu de încet. Ce faci? Sîntem prea sus, ai să cazi!

- N-ai grijă, Angelica. Cobor mult mai uşor pe burlan, n-o să mă audă nimeni.

- Nu! Nu te las! şopti ea şuierător, mult prea tîrziu, pentru că Titus începuse deja să alunece în jos, pe burlanul de scurgere a apei. Se apropie îngrozită de fereastră şi văzu cum pletele blonde dispar în întuneric, auzind numai hîrşîitul pe care corpul lui îl provoca frecîndu-se de burlanul metalic. Se aplecă peste pervaz, chinuindu-se să vadă în întuneric, îngrijorată şi impresionată în acelaşi timp. Peste cîteva secunde, Titus ajunse cu bine pe pietrişul grădinii; se îndepărtă de peretele castelului, împiedicîndu-se în firele înalte de iarbă şi, ridicînd doi ochi veseli spre Angelica, dispăru fără zgomot în tufişuri.

O oră şi jumătate mai tîrziu, cînd la răsărit începu să se întrevadă o geană de lumină ce arunca umbre ciudate asupra întregului ţinut, Angelica traversă în mare grabă curtea interioară a castelului aşa cum făcea, la acea oră a dimineţii, de multe zile. Tocurile cu flecuri metalice ale cizmelor de călărie făceau zgomot, pe măsură ce ea înainta pe suprafaţa pavată a curţii. Pînă atunci nu remarcase faptul că cizmele fac zgomot, dar pînă în această dimineaţă nu simţise nevoia să treacă cît mai neobservată de cei de la castel. Acum i se părea că cizmele fac un zgomot

atît de mare, încît se temea ca nu cumva să trezească tot castelul. Vru să meargă în vîrful picioarelor, dar realiză faptul că nu trebuie să se comporte nefiresc. Dacă cineva dintre cei ai casei ar fi văzut-o făcînd asta, ar fi trezit imediat bănuieli. Aşa că îşi continuă mersul la fel de normal, pînă la poarta masivă din fier vopsit în negru şi auriu, îndreptîndu-se spre grajduri.

Peisajul era adîncit într-o ceaţă deasă, pătrunzătoare. Titus o aştepta lîngă rododendroni, aşa cum plănuiseră. Îl văzu din depărtare, din goana calului. Corpul lui ieşea dintr-un tufiş uriaş, care, din depărtare, semăna cu gura unei scorburi imense. Angelica descălecă şi îl priponi pe Prospero de crengile unui copac căzut la pămînt. Apoi, ajutîndu-l pe Titus să urce în şa, urcă şi ea din nou, asigurîndu-se că Titus se ţinea bine de mijlocul ei. Titus, care nu mai călărise niciodată un cal pînă atunci, era foarte neliniştit. Prospero întoarse capul privind atent acea nouă povară, întrebîndu-se probabil dacă să accepte sau nu o greutate şi mai mare în spatele lui. Dădu din coadă, lovindu-l uşor pe Titus, apoi se obişnui cu ideea. În tot acest timp, Angelica se uită în jur să vadă dacă nu cumva erau urmăriţi. Erau destul de departe de Cranleigh pe unul din drumurile ce duceau la castel. De-aici îl putea îndruma pe Prospero pe o potecă laterală, ascunsă ochiului şi despărţită de drumul principal printr-un şir de copaci. Cu toate acestea, pentru a ajunge la locul de întîlnire cu Gitano, ar fi trebuit să meargă pe latura expusă a drumului, în aşa fel încît să iasă lîngă stejarul bătrîn de care

Gitano îi vorbise. Douăzeci de minute mai tîrziu îl mîna pe Prospero pe drumul principal. Stejarul se vedea deja în depărtare. Ceaţa începuse să se ridice. Era foarte stufos, crengile erau înţesate de frunze şi trona deasupra întregii văi ca o umbră imensă, susţinută de un trunchi uriaş. Punctul de reper pe care i-l dăduse Gitano fusese uşor de găsit şi era plasat chiar la marginea drumului, într-un fel de pajişte ce se întindea pînă la marginea unui lac. Apropiindu-se de copac, constată cu uimire şi dezamăgire că Gitano nu ajunsese la locul întîlnirii.

O mai despărţeau doar cîţiva metri de stejar cînd tresări la auzul zgomotului făcut de copitele unor cai ce se apropiau. Privi în jur, fără a putea vedea ceva pentru moment, dar, după intensitatea zgomotului cu care călăreţul se apropia, îşi dădu seama că era o mică trăsură ce venea din direcţia castelului. O cuprinse panica, dar îşi dădu seama că nu avea cum să se ascundă. Singura soluţie era să pornească la galop pînă spre pădurea ce se întindea la trei sute de metri în faţa lor, dar nu ştia dacă Prospero va reuşi să alerge la fel de repede cu doi călăreţi în spate. Dacă l-ar fi mînat prea tare, Titus ar fi căzut, cu siguranţă, din şa şi s-ar fi rănit. Trebuia să găsească imediat o soluţie; din clipă în clipă caii ce trăgeau trăsura aveau să ajungă în raza ei vizuală.

- Titus, ţine-te bine! strigă ea şi-l lovi pe Prospero cu cravaşa, ţîşnind în spatele stejarului gros. Imediat după aceea, se văzu trăsura deschisă a contelui. Acesta era singur, însoţit

doar de vizitiu care biciuia îngrozitor cei doi cai roibi. Angelica spera ca trunchiul stejarului să-l ascundă măcar pe Titus privirii lui Greystone, dar efortul fu inutil. Contele îi remarcase deja prezenţa acolo şi, văzînd-o, îi făcu semn vizitiului să oprească. Se pregătea să-i vorbească Angelicăi şi, probabil, în secunda următoare, avea să-l descopere şi pe Titus. Băiatul, înnebunit de spaimă, se ţinea strîns de şa, ghemuit în spatele Angelicăi, făcîndu-se mic de tot. Inima îi bătea nebuneşte, dar nu scoase nici un sunet în clipa în care simţi că este înşfăcat cu putere din şa de două mîini puternice. Se simţi practic ridicat în sus, între crengile stufoase ale copacului, exact cu două secunde înainte ca trăsura contelui să ocolească stejarul şi pe partea aceea. Titus se pomeni aşezat pe o ramură groasă şi îl văzu pe Gitano, care îi zîmbea încurajator şi îi făcu semn să tacă. Băiatul îşi ţinu respiraţia, concentrîndu-se asupra dialogului dintre conte şi Angelica. Trăsura contelui se oprise la cîţiva paşi de Prospero. Angelica urmărea cu ochi măriţi de groază apropierea lui Greystone, pentru că nu-şi dăduse seama că Titus nu se mai afla în spatele ei şi mintea îi era chinuită acum de cele mai cumplite închipuiri privind soarta băiatului.

Contele părea foarte încîntat să o vadă şi-i zîmbea atît de dulce, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni din lume.

- Bună dimineaţa, Lady Angelica! se înclină el cu toate că stătea încă în trăsură. Ce vă scoate din casă pe o vreme atît de urîtă?

Presupunînd că Titus era încă în şa, Angelica

îl privi pe conte cu ochi încărcaţi de ură, convinsă că acesta îl văzuse pe băiat, iar acum îşi bătea joc de ea punîndu-i o astfel de întrebare, gustînd din plin plăcerile vînătorului ce se joacă cu prada.

- Bună dimineaţa, sir, răspunse ea cu răceală, pe un ton ce exprima sarcasm şi dispreţ deopotrivă. După cum vedeţi, mă bucur de cîteva momente libere pe care ospitalitatea dumneavoastră de un ordin cu totul special mi le permite, cu atîta generozitate.

Contele rîse de aroganţa ei afişată, bănuind că purtarea ei era doar rezultatul purtării sale din seara ce trecuse.

- Facem tot posibilul să mulţumim pe toţi oaspeţii noştri, Lady Angelica, glumi el, făcînd-o pe aceasta să-l ţintuiască cu privirea. Cînd ceaţa se va împrăştia, sînt sigur că vom avea parte de o zi superbă. Spunînd acestea, îl împunse pe surugiu cu bastonul, făcîndu-i semn să pornească mai departe. Satisfăcut peste măsură de antipatia vădită pe care Angelica o dovedea faţă de el, contele rîse cu poftă, dispărînd imediat în ceaţa apăsătoare. Angelica rămase cu gura căscată. Nu înţelegea ce se petrece. De ce, oare, contele nu scosese nici un cuvînt la adresa prietenului ei? Era încă convinsă că Greystone îşi bate în continuare joc de ea, prefăcîndu-se a nu-l fi remarcat pe băiat. Se întrebă ce avea de gînd să facă. Probabil că avea să-l trimită pe Hibbard să afle cum îl ajutase pe băiat să scape şi unde dorea să-l trimită. Angelica simţi că explodează de indignare, scrîşni din dinţi şi se întoarse să-i vorbească lui Titus.

- O, Titus, îmi pare aşa de rău... Cuvintele rămaseră suspendate undeva în aer. Văzînd că nu mai era în şa, dădu ocol copacului de două ori, privi în jurul ei, la picioarele lui Prospero, strigîndu-l întruna:

- Titus? Titus, unde eşti?

-Aici! auzi ea un glas vesel chiar deasupra capului şi atunci ridică privirea. Printre crengile dese văzu feţele amuzate ale lui Titus şi Gitano, care rîdeau din toată inima.

- Dar... dar... asta înseamnă că Greystone nu te-a văzut deloc?! întrebă ea încă uimită.

- Nu, milady, domnul ăsta de-aici a avut grijă de asta!

Angelica izbucni şi ea în rîs. Titus nu-şi amintea să mai fi rîs vreodată în viaţa lui cu atîta poftă, şi, în ciuda durerilor îngrozitoare de spate, şi a usturimii provocate de rănile de pe faţă, Titus părea să fi uitat complet de suferinţa sa. Era nespus de fericit să vadă că cineva îl păcălise pe conte. Rîzînd, se uita cînd la Angelica, cînd la omul care îi salvase viaţa - şi ei rîdeau cu tot atîta poftă - entuziasmat de veselia lor. Urmărindu-i, Titus văzu că privirile li se întîlnesc şi că rîsul se mai domoleşte puţin. Se priveau în tăcere, de parcă ar fi vrut să pătrundă cît mai adînc unul în mintea celuilalt. Vedea acum, pe feţele lor, expresii pe care nu le mai văzuse niciodată - un amestec de fericire şi tristeţe - dar, avînd doar nouă ani, Titus nu ştiu cum să interpreteze acele priviri. Nu ştia că erau ochii unor oameni care, fără să-şi dea seama, începuseră să se iubească. Tăcu şi el, întrebîndu-se dacă nu cumva el era

cauza tăcerii ce se aşternuse între ei. Probabil greşise cu ceva, gîndi el. Altfel nu-şi explica trecerea aceea bruscă de la veselie la seriozitate. Obişnuit cu condiţia lui umilă de biet servitor, obişnuit să facă deseori pe ţapul ispăşitor, Titus fusese învăţat cu permanentul sentiment de vinovăţie. Acum nu era prima oară cînd se simţea vinovat de ceva.

- Am făcut ceva rău? întrebă el cu jumătate de gură, văzînd feţele lor grave.

- Nu, sigur că nu, dragă Titus, spuse Angelica trezită brusc din vraja ce păruse să o facă să se piardă în ochii lui Gitano. Ai fost foarte cuminte şi ai dat dovadă de multă isteţime!

Gitano sări din copac, ajutîndu-l pe Titus să coboare înainte de a îi vorbi Angelicăi.

- Trebuie să plecăm, acum, o avertiză el, ca să ajungem la timp pe drumul ce duce înspre nord.

- Titus, acesta este Gitano, îi explică Angelica dîndu-se jos din şa. E prieten cu ţiganii. Ei te vor duce pînă la Ickworth. Vorbindu-i, Angelica îl luă de mînă. Băiatul dădea înţelegător din cap. Începură să meargă către lac, acolo unde îi îndrumă Gitano, care îi urmă luîndu-l pe Prospero de hăţuri. O dată ajunşi pe malul lacului, o luară la stînga, urmînd o mică potecă ce ducea spre pădure. Se aflau acum la mică distanţă de pădurea pustie cînd Angelica văzu spatele unei căruţe de ţigani la doar cîţiva metri înaintea sa. Aproape că se confunda cu verdele şi maroul pădurii, aşa încît era greu de observat, chiar şi de aproape. Un roib cu pielea ca abanosul aştepta răbdător lîngă căruţă, cu botul

într-un sac de ovăz.

- Aşa vom călători, pentru ca băiatul să nu fie văzut şi recunoscut de nimeni din ţinut. Trebuie să ne întîlnim cu o caravană ce merge în nord, de partea aceasta a drumului spre Ashford. Chipul lui Titus se lumină la gîndul că avea să călătorească împreună cu ţiganii şi văzînd că şi Angelica zîmbeşte, se linişti deplin. Gitano scoase şaua de pe Prospero, îl acoperi pe acesta cu o pătură, puse şaua în căruţă şi legă hamurile deasupra coamei calului. Apoi îi ajută pe Angelica şi Titus să se instaleze pe locul vizitiului, în căruţă, arătîndu-le cum să deschidă uşiţa din spatele lor în cazul în care, la apropierea vreunui om, ar fi fost nevoiţi să se ascundă. Se pregătiră de drum şi porniră prin ceaţa ce se ridica încet, făcînd loc razelor de soare ce începeau să se strecoare prin pădurea uscată. Căruţa cam scîrţîia din toate încheieturile, mişcîndu-se greoaie şi făcîndu-l pe roib să bată din picior, pentru că nu putea alerga mai repede. Titus şedea între Angelica şi Gitano şi, uitîndu-se cînd la unul, cînd la celălalt, întrebă surescitat:

- Asta înseamnă că o să trăiesc alături de ţigani?

- Nu cred, Titus, îl potoli ea, rîzînd. La asta te vei gîndi abia atunci cînd vei fi mare. Deocamdată va trebui să locuieşti la Ickworth, care este o casă foarte mare, foarte obişnuită şi nu în căsuţe pe roţi, deşi te înţeleg prea bine de ce îţi surîde ideea.

- Titus, ce te face să crezi că ţi-ar plăcea să trăieşti printre nomazi? îl întebă Gitano, privin-

du-l cu coada ochiului.

- Pentru că sînt deştepţi, răspunse băiatul fără a mai sta pe gînduri, ştiu totul, şi de multe ori le joacă feste altora. Începu să chicotească, amintindu-şi cum îl păcălise Gitano pe contele Greystone mai devreme, luîndu-l chiar de sub nasul acestuia.

- Dar cine ţi-a spus ţie toate astea despre ţigani? îl întrebă Gitano, amuzat.

- Ăăă... păi Lady Angelica... răspunse băiatul un pic stînjenit, lăsînd privirea în jos.

- Deci îngerul nostru păzitor ţi-a spus asta... Măi să fie, comentă Gitano, zîmbind Angelicăi ai cărei ochi străluceau de fericire. Dar ştii tu că dacă vrei să trăieşti cu caravana, va trebui să înveţi totul despre cai? îl mai provocă Gitano.

- Azi-dimineaţă m-am urcat pentru prima oară în spinarea unui cal, spuse Titus, clătinînd hotărît din cap pentru a-şi întări cuvintele. Mi-a fost tare frică, mărturisi el cam speriat.

- Să-ţi spun un secret: caii seamănă mult cu oamenii, dacă te porţi frumos cu ei, îţi răspund la fel. Îl privea atent pe Titus, să vadă dacă pricepe adevăratul sens al cuvintelor sale. Deci, reluă el, în cazul ăsta presupun că nu ai ţinut niciodată frîiele în mînă. Titus dădu din cap că „nu". Lăsînd calul la pas şi întinzîndu-i hăţurile lui Titus, Gitano spuse: Vrei să le ţii tu? Titus le luă, mai fericit decît un copil care primeşte primul său dar de Crăciun.

Angelica urmări răbdarea cu care Gitano îl învăţa pe Titus să ţină hăţurile late din piele. Mîinile puternice ale lui Gitano cuprinseră

degetele firave şi nerăbdătoare ale copilului, făcîndu-l să apuce cu fermitate curelele. Titus asculta atent sfaturile ce i se dădeau şi părea foarte interesat. Apoi o privi pe Angelica cu ochi ce parcă voiau să spună: „Ia priveşte-mă şi minunează-te!"

Gitano îl lăsă pe Titus să conducă roibul care nu-şi dădu seama că hăţurile sînt ţinute de un novice. Apoi, îşi sprijini picioarele de tăblia de lemn, se lăsă pe spate şi îşi împreună mîinile la piept ca pentru a-i confirma băiatului că se lasă în seama lui. Gestul acestuia îl făcu pe Titus să-şi îndrepte spatele şi să se concentreze mai mult asupra responsabilităţii ce îi revenea. Amîndoi îl priviră o clipă pe băiat, bucurîndu-se de fericirea lui, apoi Angelica se întoarse spre Gitano, adresîndu-i-se pe un ton formal din care răzbătea totuşi amuzamentul:

- Cred, domnule, că avem de lămurit o mică problemă!

- Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnişoară, răspunse el liniştit pentru că Angelica continua să zîmbească.

- Sper să vă mai amintiţi de întîmplarea de acum cîteva zile, cînd aţi dispărut pe neaşteptate. Stăteam de vorbă cu dumneavoastră, care eraţi cocoţat în copac, iar în secunda următoare v-aţi făcut nevăzut, cînd a apărut o trăsură.

- A, da, îmi amintesc, vorbi el, ceva mai circumspect. O privea cu ochi în care se citea şiretenia. Zîmbea, încercînd să ghicească care va fi următoarea ei întrebare.

- Trebuie să vă avertizez, stimate domn, că

numai dumneavoastră sînteţi de vină pentru „reputaţia" pe care am căpătat-o drept o persoană care vorbeşte cu păsările. Angelica chicoti, aducîndu-şi aminte de feţele celor două femei. Lady Revelstoke şi fiica ei m-au văzut vorbind cu... cineva dintr-un copac, dar, apropiindu-se şi nevăzînd pe nimeni acolo sus, au ajuns la concluzia că aş cunoaşte graiul păsăresc.

- Adică toţi au impresia, domnişoară, rîse Gitano, că sînteţi un fel de ornitolog cu apucături ciudate?

- Exact! răspunse ea, vrînd să pară serioasă. Toţi cred că sînt jumătate nebună, jumătate excentrică! Şi asta numai din vina dumitale!

Titus ţinea cu mare grijă hăţurile, dar în acelaşi timp se concentra asupra dialogului dintre cei doi, fără a înţelege o iotă; ar fi vrut să priceapă despre ce era vorba, mai ales că îi vedea acum rîzînd cu poftă, iar faptul că păreau a discuta în contradictoriu nu impieta cu nimic asupra atmosferei vesele ce se instalase între Angelica şi Gitano.

Căruţa înainta agale pe drumul larg ce împărţea pădurea în două. Ziua începea să capete contur, norii de ceaţă se ridicaseră deja deasupra copacilor înalţi, făcînd loc unui soare ce arunca acum raze curajoase pe pămînt, îndulcind răcoarea dimineţii caracteristică începutului de primăvară. Ajunseseră la capătul pădurii, într-un vast luminiş mărginit de cîteva şiruri de copaci rari, cu forme ciudate. Pînă la urmă, ajunseră într-o vale deschisă, înconjurată de cîteva tufişuri înalte de tisă, iar acolo Gitano îl lăsă pe Titus să

mîne calul ceva mai repede. Băiatul era în culmea fericirii, dar bucuria îi fu repede curmată de o spriectură zdravănă în momentul în care roibul cabră. Gitano puse imediat mîna pe hăţuri şi potoli calul, întorcîndu-se spre Titus:

- Dacă îl forţezi prea tare, îl obosesti, i se adresă el. Ştii povestea cu iepurele şi cu broasca ţestoasă?

- Da, răspunse Titus, luîndu-şi o clipă ochii de la animal. Am citit-o într-o carte care se numeşte „Fabulele lui Esop", adăugă el, cu o privire satisfăcută, trezind curiozitatea lui Gitano care se uita acum la Angelica, în aşteptarea unei lămuriri.

- Titus e nerăbdător să citească tot ce se poate citi, e un băiat foarte inteligent şi învaţă repede, spuse ea zîmbind.

- Ei, bine, în cazul acesta, Titus, nu cred că vei vrea să duci o viaţă doar printre nomazi. Ţiganii nu prea au timp de citit pentru că sînt prea ocupaţi cu alte lucruri.

Titus se uită dezamăgit, cînd la unul, cînd la celălalt.

- Asta înseamnă că nu mă mai înveţi să călăresc? întrebă el dezamăgit, făcîndu-i pe amîndoi să rîdă.

- Cum să nu te învăţ? Ce-are una cu alta? Pînă şi cei mai eruditi oameni ştiau să călărească, îl lămuri el.

Mai parcurseră încă două mile. Se apropiau acum de cătunul ce ţinea de domeniul Cranleigh, dar erau nevoiţi să traverseze una din străzile acestuia. Gitano luă hăţurile, iar Angelica şi

Titus se ascunseră sub coviltir, pentru a nu atrage atenţia asupra lor. Gitano îşi puse o pălărie cu boruri largi, lăsate mult pe ochi, apoi îşi luă pelerina neagră pe umeri şi lăsă calul la pas. De-o parte şi de alta a drumului se întindeau căsuţele cochete. Trebuiau să meargă cît mai firesc, pentru că o căruţă de ţigani care ar fi trecut în viteză prin sat ar fi atas atenţia, dînd în felul acesta, contelui, un punct de reper în momentul în care ar fi hotărît să pornească pe urmele celor care l-au ajutat pe Titus să fugă de pe moşie. Pe cînd o căruţă ce se deplasa normal nici n-ar fi fost băgată în seamă. Oricum, la ora aceea din dimineaţă, erau prea puţini oameni pe drum sau la ferestre. Pe coşul de la atelierul fierarului ieşea deja un nor gros de fum cenuşiu, ce se înălţa spre cer. În colţul ochiului, Gitano îl văzu pe măcelar, îmbrăcat încă în haine de casă şi cu cipilica de noapte pe cap, deschizînd prăvălia; chipul rotofei şi roşu al acestuia era schimonosit de un căscat prelungit. În rest, nici o mişcare.

În timpul acesta, Angelica şi Titus se uitau fascinaţi în jurul lor, la aranjamentul obiectelor din căruţă, mult prea elaborat pentru un om care trăise - spunea el - mai mult pe drumuri. Erau acolo o masă, scăunele, un pat, toate din lemn sculptat, un mic dulăpior în care erau cîteva obiecte de veselă, chiar şi o oglindă care era fixată în uşile mici ale dulapului miniatural. Angelica studie interiorul, la început plăcut surprinsă şi curioasă, dar apoi se întristă dîndu-şi seama că nimic din ceea ce vedea acolo nu dădea impresia că locul acela ar fi fost cîtuşi de puţin

locuit, marcat de prezenţa unui suflet. Nimic personal, nici o notă de intimitate, un loc fără amintiri, fără cărţi, fără o măsuţă pe care să fie împrăştiate scrisori. Locul acela nu era o casă, nu reprezenta un cămin şi nu exprima în nici un fel personalitatea celui ce stătea acolo.

Prin ferestruica mică văzu că trecuseră deja de sat, iar acum traversau o pajişte imensă ce se întindea de-o parte şi de cealaltă a drumului. Văzînd asta, deschise uşiţa ce-i despărţea de Gitano pentru a-şi relua locurile lîngă el, dar acesta ridică o mînă, făcîndu-le semn să rămînă înăuntru. De-acolo auziră sunetul unor copite în galop. Fără a fi nevoie să-şi spună vreun cuvînt, atît Gitano cît şi Angelica recunoscură zgomotul bihuncii ce se apropia în mare viteză de ei. Angelica şi Titus se ascunseră iar sub coviltir şi închiseră uşiţa, în aşeptarea clipei în care bihunca avea să se îndepărteze de ei.

Pe pajiştea din faţa lui Gitano, apărură conturul calului şi al celui ce îl mîna. Bărbatul purta o pălărie din blană de castor; biciuind fără încetare calul, bărbatul acela nu dădea nici un semn că ar fi vrut să ocolească căruţa sau că măcar vrea să-i facă loc să treacă. Un gest nebunesc, gîndi Gitano, avînd în vedere că, în cazul în care s-ar fi ciocnit, bihunca ar fi fost făcută ţăndări de căruţa solidă. Gitano trase calul pe laterala drumului, lîngă un şanţ mic acoperit cu iarbă deasă, lăsînd drumul, aproape în toată lăţimea lui, la dispoziţia călătorului nerăbdător ce se apropia. Acesta trecu ca o nălucă pe lîngă el, dar, uitîndu-se pe ferestruică mai mult din simplă curiozitate,

Angelica şi Titus amuţiră văzînd că omul care mîna calul era tocmai Hibbard. El era ultimul la care s-ar fi gîndit. Schimbară priviri uimite şi se lipiră de peretele căruţei, apoi trecură la fereastra din spate; Prospero era legat la spatele căruţei, dar Hibbard trecu pe lîngă ei fără a-i acorda - în aparenţă, prea multă atenţie. Oftară amîndoi uşuraţi, văzîndu-l cum se îndepărtează. Tocmai se întorceau cu spatele la el, siguri că dispăruse de mult, cînd privirile le fură atrase de schimbarea bruscă a direcţiei; Hibbard se uită peste umăr şi, în aceeaşi secundă, întoarse calul în direcţia căruţei, pornind într-un galop nebunesc spre ea. Vedeau, cu ochi măriţi de groază, cum sluga credincioasă a contelui se apropia de ei, biciuind calul. Bihunca mergea atît de repede încît Angelica se întrebă cum de nu se destramă din cauza vitezei. Ajungînd în dreptul lor, încetini, astfel încît să poată vorbi cu Gitano. Angelica şi Titus, cu inima cît un purice, se apropiară de ferestruica laterală pentru a auzi ce-şi spuneau.

Hibbard îl măsură pe Gitano din priviri, într-o atitudine superioară, dar nu văzu decît un ţigan cocoţat, cu o pălărie mare şi o pelerină neagră. Hibbard nu văzu faţa ţiganului, dar, convins că e bătrîn din poziţia în care stătea, strigă la el:

- Hei, tu de colo! încercă Hibbard să-i atragă atenţia.

- Ziua bună, domnule, răspunse Gitano, îngroşîndu-şi glasul şi folosind un accent ţigănesc.

- Uită-te la mine, boşorog mizerabil şi bun de nimic, cum dracu' de a ajuns calu' ăsta în mîinile tale?

În căruţă, Angelica şi Titus mureau şi înviau. Nu puteau nici să-l vadă, nici să-l audă pe Gitano, ci doar să prindă frînturi din cuvintele lui Hibbard.

- L-am furat, conaşule, să trăieşti! Adică l-am găsit, nu l-am furat!

Faţa de obicei ca de ceară a lui Hibbard fu inundată de un val de sînge din cauza obrăzniciei ţiganului. Arăta atît de congestionat, încît cineva ar fi putut crede că îl strîngea îngrozitor cravata.

- Sînt convins că nu ai fost în stare să cumperi frumuseţea asta de bestie, care e proprietatea stăpînului meu, contele de Greystone!

- Aşa o fi, conaşule, da' io n-am furat calu' ăsta. L-am găsit.

- Ha! pufni Hibbard într-un rîs sceptic. Şi bănuiesc că duceai calul ăsta nepreţuit, pe care, ca să vezi ce noroc, l-ai *găsit* ! la comisarul şef?!

- Ie! Aşa vrui să fac, conaşule, acolo mergeam! mormăi Gitano cu acelaşi accent ţigănesc, dînd uşurel din cap, cu gesturi de bătrîn înţelept.

- Asta-i cea mai sfruntată minciună pe care am auzit-o vreodată! tună Hibbard, de parcă ar fi scuipat cuvintele. Era roşu ca un rac de indignare. E nemaipomenit! O să am grijă să mă plîng comisarului şef în legătură cu asta, poţi să fii sigur de asta! Trage imediat căruţa deoparte şi înapoiază-mi calul pe care l-ai furat!

- Cum vrei, conaşule, spuse Gitano oprind în loc căruţa, continuîndu-şi jocul; se dădu anevoie jos din căruţă şi, cu mişcări de om bătrîn, pe care nu-l mai ajută oasele, ocoli căruţa cu încetineala

unui rac. Îl dezlegă pe Prospero. Cînd îl văzură pe Gitano prin crăpătura ferestruicii, Titus o întrebă nedumerit pe Angelica:

- De ce se poartă Gitano aşa?

- Pentru că dacă vor fi reclamaţii mai tîrziu la comisariat, îl lămuri ea pe loc, ei vor căuta un bătrîn nomad, care de fapt nici nu există. În acea clipă în mintea ei se produse o altă revelaţie. Parcă ar fi fost o sticlă de şampanie al cărei dop face poc! în momentul în care este deschisă. Exact ca în cazul unui bătrîn grădinar, despre existenţa căruia nu ştie nimic! exclamă ea, mai mult pentru sine. Dar Titus era prea speriat ca să o mai audă.

Hibbard trase bihunca mai aproape de spatele căruţei, unde Gitano îl priponise pe Prospero şi desfăcu hăţurile. Hibbard le înşfăcă, răsucindu-le pe încheietura mîinii stîngi.

- E cea mai mare dovadă de insolenţă pe care am văzut-o vreodată! Să furi aşa, ziua-n amiaza mare! Mă întreb ce mai pun la cale nenorociţii tăi de ţigani?! Nu pot spune că nu i-a dus mintea! Auzi! Să furi un animal aşa de frumos ca ăsta, ce oţi fi zis, că nu vă află nimeni? Îi voi raporta imediat contelui şi fii sigur că voi avea grijă să se afle la comisariat.

În tot acest timp, Gitano dădu din cap, în sus şi-n jos, ca şi cum l-ar fi aprobat în tăcere pe Hibbard. Acesta tăcu pînă la urmă şi, luîndu-l pe Prospero, se întoarse pe drumul ce-l ducea la castel. Prospero era încă acoperit cu pătura. Zîmbind în sinea lui, Gitano se urcă din nou pe locul vizitiului şi porniră la drum. Angelica şi

Titus se uitau pe fereastră, urmărindu-l pe Prospero care era dus la Cranleigh; pentru o clipă doar, îşi puse problema cum se va întoarce la castel şi cum va explica dispariţia lui Prospero; trebuia să inventeze o poveste, altfel nimeni n-ar fi crezut-o că Prospero i-ar fi dispărut, pur şi simplu, de sub picioare. Acum, însă, nu dorea să-şi bată capul cu asta. Îl urmăriră pe Hibbard cu privirea, pînă acesta dispăru complet din raza lor vizuală. Prospero era acum doar un punct, pe care în curînd, nu-l mai văzură la orizont.

Şi, pînă la urmă, inevitabilul avu loc.

Din interiorul căruţei, din cauza faptului că aceasta scîrţîia destul de tare, Angelica şi Titus nu auziră nimic. Dar văzură, o scenă absolut cutremurătoare. Pe măsură de Hibbard se îndepărta, văzură că Prospero se opreşte brusc, înţepenindu-şi copitele în pămînt şi apoi cabrînd. Dat fiind faptul că bihunca pe care o conducea Hibbard mergea destul de tare, iar acesta ţinea încă hăţurile lui Prospero pe braţ, fu normal ca impactul să se producă. Mai bine zis, prăbuşirea. Hibbard fu pur şi simplu smuls din bihuncă, zbură peste aceasta făcînd un arc de cerc, apoi aterizâ pe o movilă de pe pajişte. Bihunca îşi continuă însă drumul, iar roibul ce o trăgea era încîntat să alerge în voie. Prospero porni şi el la galop, eliberat acum din strînsoarea lui Hibbard, fugind mîncînd pămîntul pentru a ajunge din urmă căruţa şi lăsîndu-l pe Hibbard întins la pămînt, în mijlocul văii, năucit de impactul cu pămîntul şi plin de vînătăi.

Totul se întîmplă atît de repede, încît

Angelica şi Titus nu putură decît să scoată o exclamaţie de uimire. Nu le venea să-şi creadă ochilor că aşa ceva se întîmplase. Îşi reveniră din şoc abia cînd Prospero se apropie de căruţă. Pur şi simplu li se lungiseră feţele de mirare. Deschiseră uşa din spatele căruţei, doar atît cît Titus să se poată întinde în afară şi să-l lege pe Prospero. Abia atunci izbucniră în hohote de rîs. Lacrimi de bucurie le curgeau pe obraji. Se aşezară din nou lîngă Gitano şi toţi trei rîseră pînă cînd simţiră că-i doare stomacul.

Obosiţi de-atîta rîs, rămaseră cîteva minute în tăcere, pentru a-şi reveni. Titus luă din nou hăţurile în mîini. Angelica mai zăbovi o clipă asupra gîndurilor ce o frămîntau, după care se hotărî să vorbească cu Gitano.

- Oare ce motiv să fi avut Prospero să facă aşa ceva? De ce s-a oprit aşa brusc, conştient probabil că face rău, şi de ce s-a întors?

- Mi-e imposibil să-ţi explic, răspunse el, zîmbind. E un cal foarte inteligent. Şi foarte viclean.

- Da, rîse Angelica, la fel de nedumerită. Dar vreau să-ţi mai spun ceva. De cîteva zile mă tot întreb cine e bătrînul grădinar care mi-a sărit în ajutor atunci cînd... cînd... Angelica zăbovi intenţionat asupra ultimelor cuvinte.

- Cînd ai fost în labirint cu Greystone.

- Da. Iar acum, după ce am asistat la micul spectacol pe care l-ai dat în faţa lui Hibbard, ştiu că e vorba de tine. Dar cum se face că erai acolo? îl chestionă ea, aţintindu-şi ochii mari şi albaştri asupra lui.

- Poate că încercam să-mi iau revanşa. Sau ai uitat ce-ai făcut tu pentru mine la hanul „Royal Oak"?

- Dar cum de ai ştiut să apari în labirint tocmai în momentele acelea? întrebă ea insistentă, dîndu-şi seama că Gitano este personificarea discreţiei.

- Foarte simplu... Ţiganii ştiu de obicei totul despre ţinuturile prin care călătoresc, iar Greystone are o reputaţie foarte proastă în ceea ce priveşte femeile! Nu eşti prima căreia îi face avansuri.

- Mie mi se pare că are încă un renume bun, interveni cu glas aspru, în comparaţie cu caracterul lui murdar. Zău că nu ştiu de ce e în stare omul ăsta şi nici nu vreau să mă gîndesc, îl privi ea cu ochi marcaţi de teamă. Vreau să-ţi spun că atunci, în labirint, avea o sabie asupra lui, tu poate nu ţi-ai dat seama. Nici nu vreau să mă gîndesc ce ar fi făcut...

Cu un gest nervos, Gitano dădu la o parte cele cîteva şuviţe întunecate de păr ce-i căzură pe ochi, ţinînd cîteva secunde mîna pe frunte.

- Ştim însă cît e de laş Greystone şi cum înţelege el să-şi demonstreze bărbăţia; comentă el, uitîndu-se la Titus pentru a se face şi mai clar. Apoi, vocea îi redeveni calmă. Gitano încercă să glumească, folosind de data aceasta vocea pe care o folosise faţă de Hibbard. În orice caz, conită, adăugă el, nici o sabie din lume nu-mi vine mie de hac.

Angelica rîse din inimă, amintindu-şi încă o dată de faptul că, atunci cînd era cazul, omului de

lîngă ea îi păsa prea puţin de propria piele. Mai întîi salvase copilul acela de la înec, apoi o salvase pe ea, şi iată-l acum, riscîndu-şi viaţa sau Dumnezeu ştie ce altă situaţie pentru a-l salva pe Titus. Între ei se instală tăcerea. Totul în jurul lor părea atît de liniştit... Doar zgomotul copitelor tulbura liniştea. Titus stătea acum cu mîinile una peste cealaltă, ca un vizitiu încercat. Nu-şi lua ochii de la drum, iar glasul lui era atît de timid, încît Angelica şi Gitano abia de-l auziră.

- Ştiţi ceva... Unii spun că stăpînu' Greystone ar fi tatăl meu. Ochii celor doi se întîlniră îngrijoraţi, în timp ce Titus continua să vorbească, pe cel mai firesc ton: Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar dacă aşa stau lucrurile, o să trebuiască să mă răscumpăr eu în faţa oamenilor pentru felul urît în care se poartă cu ei. Căzu pe gînduri. O dată acest gînd exprimat, nu-l mai interesa. Îşi concentră din nou toată atenţia asupra drumului. Angelica şi Gitano erau derutaţi de expresia liniştită ce se instalase pe faţa lui. Acelui copil îi părea sincer rău pentru nesăbuinţa celui despre care credea că îi este părinte. Discuţia despre lordul Greystone se încheie aici.

Ajungînd pe o potecă ce traversa o altă pădurice, Gitano luă din nou hăţurile. Peste puţin timp, ajunseră lîngă o căruţă ce era trasă pe marginea pajiştii. Gitano opri calul şi coborîră toţi trei din căruţă, ducîndu-se în direcţia celeilalte. Ajungînd lîngă ea, văzură un cal bălţat, masiv, aproape la fel de mare cît căruţa la care era înhămat, dar foarte liniştit. Căruţa părea pustie. Deodată, de după silueta uriaşă a calului,

apăru chipul unui bărbat. Apariţia acestui bărbat, de o statură impresionantă, îi sperie pe Angelica şi pe Titus. Părul negru era legat strîns cu o eşarfă albastră, iar într-o ureche avea prins un inel din aur. Avea o faţă înfricoşătoare, care fu brusc luminată de un zîmbet larg, ştirb. Bărbatului îi lipsea unul din dinţii din faţă.

- A! Ziua bună, prieteni! îi întîmpină el. Imediat după aceea, capul lui dispăru după silueta calului. Dispăru din raza lor vizuală, ocupîndu-se în continuare de cal.

Titus o luă pe Angelica de mînă şi o strînse atît de tare, încît aceasta îşi dădu seama că băiatului îi era frică de ţigan.

- Fii liniştit, Titus! N-ai de ce te teme, îl potoli ea, zîmbindu-i, dar atenţia îi fu din nou distrasă de silueta gigantică a ţiganului care ocoli acum calul, venind lîngă ei. Pe sub haina deschisă, purta o cămaşă din pînză groasă. Era atît de înalt, încît Angelica dădu capul pe spate pentru a-l vedea mai bine. Parcă s-ar fi uitat la un copac. Gitano îl prezentă, spunîndu-le că îl cheamă Oren Pozzo. Angelica îi întinse mîna ei delicată, ce fu imediat înghiţită de palma uriaşă, pe care o strînse cu mare grijă de parcă ar fi ţinut între degete un ou de păsărică. Cînd veni rîndul lui Titus, băiatul făcu un pas în urmă, speriat. Pozzo văzu asta, îşi puse mîinile în şolduri şi rîse cu poftă, de se cutremurară copacii. Gitano puse mîna pe umărul lui Titus şi se lăsă pe vine, la nivelul băiatului, vorbindu-i încetişor.

- Titus, nu te condamn că te-ai speriat puţin de Oren Pozzo, care e un om periculos, dar

numai pentru cei răi, pentru dușmani - pentru dușmanii tăi. De-acum încolo e prietenul tău și te va apăra cu prețul vieții lui, dacă va fi nevoie. Dacă ție ți-e frică de el, gîndește-te ce frică le este dușmanilor tăi, care nu sînt nici pe jumătate la fel de curajoși ca tine. Titus zîmbi, apoi se uită la Angelica, așteptînd o confirmare a cuvintelor lui Gitano; aceasta încuviință printr-un mic semn din cap.

- Ha! explodă Pozzo. Sîntem prieteni, da? Ce zici, băiete? Titus dădu timid din cap. Bravo! Hai să mergem, atunci! Bravo! Cu aceasta, Pozzo îl ridică pe Titus în brațe ca pe un fulg, luîndu-l la subțioară și ținîndu-l așa, urcă cu el în căruță, se instală pe capră și se pregăti de drum. Angelica se apropie de ei, îl mai îmbrățișă o dată pe Titus și-i strecură o scrisoare în buzunar, spunîndu-i:

- Asta e pentru domnul Compton, vicarul. Cînd ajungi la Ickworth, o rogi pe bucătăreasă să o pună la poștă și în felul acesta eu voi ști că tu ai ajuns teafăr acolo. Nu mai găsea cuvinte de mulțumire față de Pozzo. Rămase pe loc, petrecînd cu privirea căruța care își croia acum drum prin desișul pădurii, pînă cînd n-o mai văzu. Cînd se întoarse, îl surprinse pe Gitano uitîndu-se atent la ea. Crezi că sînt prea prostuță? îl întrebă ea, cu lacrimi în ochi.

- Absolut deloc. Cred doar că ai un suflet de aur. Puțini oameni care dispun de posibilitățile tale și-ar bate capul cu soarta unui mic băiețandru umil.

- Asta pentru că, cei cu „posibilitățile" mele, nu prea dispun de puterea de a hotărî în vreun

fel. Noi sîntem crescute, educate, să fim inutile. Totul e numai meritul tău.

Gitano luă pătura de pe Prospero și începu să înșeueze. În acel moment, amîndoi se gîndiră la același lucru: imaginea lui Hibbard, zburînd prin aer și lovindu-se de pămînt. Nu-și putură reține un rîs răutăcios. Se plimbară apoi prin pădure, pînă cînd ajunseră în dreptul unei cărări pe care Gitano i-o indică a fi cel mai bun drum de întoarcere acasă. La un moment dat, Angelica văzu trunchiul căzut al unui copac și se duse să se așeze pe el; o ajunsese oboseala ultimelor zile, a nopților nedormite.

- Uitîndu-mă acum cîteva minute la căruța aceea care se depărta sub ochii mei, spuse ea oftînd, mi-aș fi dorit să fiu eu în ea, să plec de-aici, să reiau o existență ceva mai puțin complicată.

- Viața de nomad nu e deloc ceea ce pare a fi, răspunse el, priponindu-l pe Prospero înainte de a se așeza lîngă ea.

- Poate că nu. Dar măcar poți alege direcția în care vrei să pornești. Te miști liber.

- Libertatea de care vorbești tu o să mă inspire prea puțin... În seara asta plec.

- Dar... dar de ce pleci? tresări ea, uitîndu-se adînc în ochii lui. Pînă acum nu-i trecuse prin minte că va veni și momentul despărțirii.

- De ce aș mai rămîne? Aici nu mă așteaptă nimic. Tonul lui era sincer. Se uita la ea la fel de intens, apoi mută privirea undeva, în zare.

- Și unde te vei duce?

- Încă nu m-am hotărît, răspunse el dus pe

gînduri, iar privirea i se întunecă pe dată. Poate în Spania, sau poate în Balcani.

- Of... o să-mi fie dor de tine... spuse ea în şoaptă, întorcînd imediat privirea pentru ca el să nu observe dezamăgirea ce i se citea în ochi. Cîteva secunde mai tîrziu, întorcîndu-se spre el, îl văzu aplecîndu-se asupra ei. Soarele îi încălzea jumătate de obraz. Razele blînde cădeau asupra obrazului său stîng, dînd strălucire genelor sale negre şi punînd uşor în evidenţă cicatricele de pe chipul său. Angelica se simţi aproape orbită de lumina difuză, ce îi încălzea ochii şi buzele. Era ca o vrajă care o cuprindea încet, încet. Nu schiţă nici un gest, nu se trase înapoi, ci continua să se uite ca hipnotizată în ochii lui. Voalul, ca o armură de borangic, arunca umbre de linii încrucişate de gura ei. Era victimă de bună voie a acelui moment magic, în care el ridică voalul - singurul obstacol între buzele lor.

La început, o sărută uşor, abia atingîndu-i gura, dar, pe măsură ce pasiunea punea stăpînire pe el, o trase aproape, făcînd-o să se piardă într-un sărut lung, devastator, atît de plin de pasiune încît părea ireal. Senzaţia de căldură ce-i invadase trupul o ameţi; se lăsă pradă mîinilor lui, cu fiecare nerv întins la maximum, de o senzaţie de plăcere pe care nu o mai încercase niciodată. Îl dorea cu tot trupul şi-i cuprinse gîtul cu braţele, cu o asemenea disperare, de parcă n-ar fi vrut să-l mai lase să plece de lîngă ea. Pentru prima oară în viaţa ei, se lăsă stăpînită de emoţiile şi simţurile mult mai puternice decît raţiunea. Îi era puţin teamă de sentimentul de

iubire ce-i înmugurise în suflet, dar pe care crezuse că îl poate reprima. Undeva, în adîncul sufletului, nutrea speranţa nebunească că, într-un fel, puterea acestei emoţii abia eliberate, putea depăşi orice fel de bariere.

Un sentiment copleşitor de plenitudine îi cuprinse pe amîndoi. Gitano simţea la fel de acut ca şi ea puterea dragostei, dar mai avea încă destulă judecată încît să-şi dea seama că acea făptură naivă, tînără şi superbă pe care o ţinea acum în braţe, era în stare să i se dăruiască complet, fără ezitare şi fără remuşcări. În clipa aceea se simţi un ticălos, şi ruşinea îl cuprinse.

Deodată, Angelica simţi că toţi muşchii lui Gitano se încordează şi, spre mirarea ei, acesta se desprinse de lîngă ea şi îi dădu drumul; trăsăturile lui frumoase erau schimonosite de frustrare. Era vădit tulburat de ceva. Se ridică în picioare şi se depărtă la cîţiva paşi. Fără a se uita la Angelica, puse la pămînt cîteva tufişuri de ferigă, lovindu-le cu biciul.

Înghetată de uimire, Angelica îl vedea cum se foieşte neliniştit de colo-colo. Faţa îi era marcată de furie. Şi, fără să-i vină a crede, îl auzi vorbind cu un glas pe care nu îl recunoscu, atît de aspru:

- Aşa, deci? Vrei să fugi şi să trăieşti alături de ţigani, nu? Atunci de ce nu fugi cu mine în lume? De ce nu te măriţi cu mine? Să fii nevastă de ţigan. Ce zici de cererea asta în căsătorie? spuse el cu amărăciune în glas. Îţi pot oferi atît de multe! O viaţă plină de greutăţi, de primejdii, aici, în sălbăticie. Cum să reziste o fată bine-crescută ca tine unei asemenea tentaţii?!

Angelica îl asculta buimăcită, privindu-l de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară în viaţa ei, neştiind ce să înţeleagă, neştiind ce îl făcuse să răbufnească în felul acesta. Se priveau în tăcere, pîndindu-se unul pe celălalt. Angelica ar fi vrut să spună ceva, dar Gitano ridică imediat mîna, făcîndu-i semn să tacă:

- Nu! strigă el, de data aceasta pe un ton ceva mai blînd. Nu spune nimic! N-aş îndura să primesc răspunsul la aceste întrebări. Te rog, arată-mi că ierţi purtarea mea nechibzuită şi obrăznicia mea nerăspunzîndu-mi. Apoi, venind lîngă ea, o apucă ferm, dar cu blîndeţe de braţ şi o ridică în picioare. Dintr-o singură mişcare, o ridică în şa şi, desfăcînd hăţurile cu care îl priponise pe Prospero, i le dădu. Întoarse calul în direcţia în care trebuia să pornească şi, privind-o adînc în ochi pe Angelica, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească pentru totdeauna în minte chipul ei, îi şopti cu glas stins:

- La revedere! Mai bine zis, adio, Îngerul meu păzitor!

Angelica ar fi vrut să spună totuşi ceva, dar el o reduse la tăcere, privind-o cu cei mai nefericiţi ochi pe care-i văzuse vreodată. Ar fi făcut orice, absolut orice, să alunge tristeţea de nedescris din ochii lui. Dar, complet neajutorată, luîndu-şi bun-rămas din priviri, strîngîndu-i mîna pe care acesta i-o întinse, ea o ţinu strîns preţ de cîteva secunde. Angelica era extrem de derutată de schimbarea lui bruscă de atitudine şi îi căuta cu disperare privirea, sperînd să înţeleagă ceva măcar de-acolo.

- Pleacă, acum! îi porunci el, atingîndu-l uşor pe Prospero cu biciul. Calul porni la trap. Despărţirea de Gitano fusese insuportabilă. Parcă se rupsese ceva în ea. Abia parcursese cîţiva metri cînd un sentiment de mare deşertăciune îi cuprinse inima ca o gheară. Îl întoarse pe Prospero în loc, privind în urmă, în locul în care îl lăsase pe Gitano. Acesta era tot acolo, în picioare. În cîteva clipe dispăru fără a se mai uita înapoi; pădurea era goală. Ochii îi erau scăldaţi de lacrimi. Se simţea frustrată, părăsită. Dar mai cu seamă, îndurerată.

Abia mai tîrziu îşi dădu seama că Prospero mersese absolut fără nici o ţintă. Fusese atît de adîncită în propriile ei gînduri, atît de măcinată de nefericire şi derută, încît nu observă că Prospero se abătuse din drum. Era chinuită de atîtea întrebări cărora nu le găsea răspuns, atît de epuizată din cauza tensiunii şi oboselii, încît nu se grăbea să ajungă la castel, mai ales că risca să se întîlnească cu Greystone. Îl lăsă pe Prospero să mai hoinărească în voie. Ajunseră la un pîrîiaş unde rămaseră puţin să se răcorească şi să se odihnească. Soarele începea să apună. Întrebări fără răspuns, gînduri deznădăjduite i se amestecau în minte. Cînd soarele fu aproape să apună de tot, se întoarse la castel. Călărea de-a lungul drumului mărginit de o pajişte înflorită, ce se termina în curtea din spatele castelului. La distanţă, în faţa ei, văzu un călăreţ. Calul negru, masiv, îi bloca calea. Era contele. O privea cu ochi curioşi, de pasăre de pradă, dar nu făcu nici o mişcare. Angelica îl struni pe Prospero, neştiind ce să facă

- era tentată să fugă oriunde ar fi avut siguranţa că nu-l mai întîlneşte pe Greystone. Îl întoarse pe Prospero şi o luă spre pajiştea ce se întindea în spatele castelului, trecînd printr-o poartă de fier. Ocoli construcţia uriaşă şi reuşi să găsească o altă intrare. Spre uşurarea ei, Greystone nu o urmări.

Lady Avery, care se îmbrăcase deja pentru cină, o aştepta impacientată în camera ei. Insistă ca Angelica să probeze rochia galbenă pe care croitoreasa tocmai o finisase, abătîndu-i astfel atenţia, cel puţin pentru moment, de la propriile ei gînduri.

- Hai, Angelica, grăbeşte-te! Facem o probă, apoi trebuie să te îmbraci repede pentru cină, şi-aşa ai întîrziat. N-avem o clipă de pierdut. Ajutată de Sarah, Angelica îşi scoase costumul de călărie şi îmbrăcă rochia galbenă. Vai! exclamă Lady Avery entuziasmată. O să fie un deliciu! Mai trebuie ajustată pe ici, pe colo şi o să cadă de minune!

Fiindcă Lady Avery se încăpăţîna să nu iasă din cameră, Angelica nu-i putu da Sarei vestea cea bună în privinţa lui Titus. Profită totuşi de un scurt moment cînd camerista se apropie foarte mult de ea pentru a prinde umărul în ace, şi îi şopti două vorbe la ureche. Sarah fu cît pe ce să se împiedice de emoţie şi scăpă perniţa cu ace. Angelica rămase liniştită pentru a nu-i îngreuna treaba; stătea cu faţa spre una din ferestrele care dădeau spre grădina italiană, văzînd pînă dincolo de ea, peisajul îndepărtat. Se lăsase seara şi începuse să plouă. Avu impresia că prin geamul

biciuit de picăturile repezi, confundîndu-se aproape cu linia orizontului, vede o linie reprezentînd un şir de căruţe de nomazi, îndreptîndu-se încet spre sud - sau poate erau doar copacii care se aliniau în zare, îndoiţi de suflarea vîntului?! Nu putea fi convinsă decît de un singur lucru - anume dorinţa arzătoare ce-i inundase tot trupul. Vocea stridentă a mătuşii ei o întrerupse din visare.

- Acum îmbracă-te fuguţa pentru cină şi vino jos! Astăzi se pare că mai avem un oaspete la masă!

Cîteva minute mai tîrziu, coborau la braţ scările de marmură. Îl văzură pe Hibbard traversînd holul şi şchiopătînd îngrozitor. Cantitatea impresionantă de bandaje de pe capul lui semăna cu un turban.

- Iisuse! exclamă Lady Avery, şuierînd la urechea Angelicăi cu consternare. Mă întreb ce i s-o fi întîmplat?!

- N-am nici cea mai vagă idee, mătuşă Clarissa! spuse Angelica, zîmbind fără să-şi dea seama.

14

Oaspetele de care amintise Lady Avery era domnul Compton, vicarul, deosebit de încîntat de faptul că beneficia acum de generozitatea de gazdă a contelui Greystone. Angelica fu încîntată, la rîndul ei, să-l vadă pe domnul

Compton. Prezența lui o avantaja în mod deosebit, pentru că în felul acesta era scutită să facă conversație cu contele mai mult decît era necesar. Angelica avea impresia că era pentru prima dată cînd vicarul era invitat în reședința contelui Greystone de cînd acesta preluase conducerea asupra castelului Cranleigh. Amănuntul i se părea foarte bizar, avînd în vedere că preoții ce au o parohie atît de vastă în subordine sînt oaspeți obișnuiți în casele stăpînilor respectivelor domenii, chiar oaspeți însemnați, tratați ca patroni spirituali. Situația era cu atît mai ciudată cu cît biserica domnului Compton adăpostea și capela familiei Stanforth.

Domnul Compton devora păstrăvul din fața lui cu o voracitate de pisică, încercînd, în același timp, să-l convingă pe conte de utilitatea unui gest caritabil, anume de finanțarea, de către acesta, a construcției unei mici bisericuțe în vitraliu, în memoria răposaților duci ai ramurii Stanforth. Penultimul duce, spunea el, contribuise la înzestrarea actualei biserici, aducînd vitralii din Franța, cele mai reușite vitralii ce decorau, la ora aceea, construcțiile de orice fel din Anglia.

- Sunt convins că aveți dreptate, domnule Compton, spuse contele pe un ton plat. Dar trebuie să vă mărturisesc că m-am lovit de atîtea greutăți în administrarea moșiei Cranleigh, în afară de treburile legate de Crowood, pe care nu-l pot neglija. Găsesc argumentele dumneavoastră foarte convingătoare, dar, pe de altă parte, mă tem că va trebui să vă rog să mai aveți

puțină răbdare, cel puțin pentru moment. Ar fi păcat să transformăm biserica în șantier anul acesta, nu se știe ce evenimente importante vor avea de celebrat.

- Sigur, sigur, înțeleg perfect că nu doriți să întoarceți biserica pe dos chiar acum, cînd sînteți pe cale să intrați în posesia titlului. A fost o mică scăpare de-a mea faptul că am adus subiectul în discuție într-un moment atît de nepotrivit, sigur vitraliile mai pot aștepta. Dar, cum mă preocupa aspectul acesta de foarte multă vreme, trebuia să vă spun, adăugă vicarul, punînd, din anumite considerente, la dispoziția contelui, o scuză absolut plauzibilă. Acum, că cel de-al doilea fiu, Lord Anthony, a părăsit lumea aceasta - Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui - găsesc totuși că e cazul să ridicăm un fel de monument în memoria lor, chiar în incinta bisericii. Am să mă rog, bineînțeles, pentru Lordul Anthony, pentru liniștea sufletului său pe lumea cealaltă, dar asta nu ajunge pentru a marca dispariția unei generații întregi și mai ales a unei ramuri întregi a familiei Stanforth.

- Vicarul are dreptate, intervenri Lady Avery. Cred că veți avea un sentiment de adevărată pace sufletească și veți depăși cu mai multă ușurință acest episod trist, dacă veți ridica un mic monument în memoria ultimului duce, al cărui titlu îl moșteniți. Cam nedumerită, Lady Avery nu se putu abține să pună încă o întrebare. Vă rog, prea-sfinția voastră, lămuriți-mă... Este chiar atît de bine să înălți rugăciuni pentru sufletul unei persoane care a părăsit lumea celor vii

într-un mod atît de violent, după ce a provocat atîta suferinţă semenilor săi?

- Sîntem cu toţii creaturile lui Dumnezeu, zîmbi vicarul condescendent, şi numai El e în măsură să ne judece. Ar fi lipsit de milă creştinească dacă am ignora pe bieţii păcătoşi care umplu această lume. Pe de altă parte, pe moşie sînt mulţi oameni care l-au cunoscut pe lord Anthony şi l-au iubit, înainte ca el să... Vicarul ezită o clipă, îşi privi preocupat comesenii, apoi reluă discursul: Avînd în vedere că mulţi dintre ei sînt convinşi, la fel ca şi mine, de altfel, că nu şi-a omorît fratele cu premeditare şi nici intenţionat, ci că a fost un accident nefericit, ar fi o scăpare de neiertat dacă nu l-aş aminti şi pe Anthony în rugăciunile şi predicile mele.

- Sînteţi un om foarte bun, deosebit de generos, părinte, spuse contele cu convingere, dar, ca o persoană cu bun simţ ce mă pretind, înclin să cred că şi mila şi compasiunea au anumite limite, atît la nivel practic cît şi spiritual. Oricum, hotărîrea aceasta vă face cinste şi pot spune că înalţă în ochii oamenilor straiele pe care le purtaţi şi ceea ce simbolizează ele. Aveţi totuşi un punct de vedere foarte sănătos asupra acestei probleme. Părerea mea este, însă, că dacă lordul Anthony ar fi fost judecat de o curte de justiţie, şi-ar fi primit pedeapsa bine-meritată. Din glasul lui răzbătea o tentă inconfundabilă de iritare. Se uită la Lady Avery şi la Angelica, şi, văzînd uimirea din ochii lor, îşi recăpătă stăpînirea din glas, făcînd tot posibilul să pară cît mai neutru. Iertaţi-ne, doamnelor, că am adus în discuţie un

subiect atît de neplăcut urechilor dumneavoastră. Părinte, cred că e cazul să vorbim şi despre altceva. Spunînd aceasta, zîmbi spre Lady Avery şi reluă conversaţia avută anterior cu ea, de acolo de unde o întrerupsese. Da, Lady Avery, aveţi mare dreptate în ce priveşte monumentul de care îmi spuneaţi. Faptul că ştiu că un asemenea monument a fost avut în vedere de predecesorii mei mă va ajuta să adopt o cu totul altă poziţie faţă de această acţiune. Sper că mă pot baza pe sfatul şi ajutorul dumneavoastră cînd va fi cazul, indiferent de cît de delicată vi s-ar părea situaţia. Voi avea o discuţie clară cu vicarul cît de curînd.

Trecînd la alt subiect, contele o fixă pe Angelica cu privirea, înainte de a se uita la ceilalţi oaspeţi ai săi.

- Bănuiesc că Lady Angelica a avut o zi palpitantă. Insist să ne povestiţi prin ce aventuri aţi mai trecut astăzi.

Angelica simţi că îi tresare inima. Avea sentimentul că Greystone avea o oarecare idee despre fuga lui Titus şi destinaţia spre care se îndrepta. Apoi, îşi dădu seama că ignorase complet faptul că, mai devreme sau mai tîrziu, urma să dea o explicaţie în legătură cu scurta dispariţie a lui Prospero din după-amiaza aceea. Era mai mult ca sigură că Hibbard îl anunţase că-l văzuse pe Prospero legat în spatele unei căruţe de ţigani. Dar, imediat după aceea, realiză că putea face pe neştiutoarea, că putea nega totul, fiindcă era destul de deşteaptă.

- Cu plăcere! exclamă ea, aruncîndu-i lui Greystone unul din cele mai fermecătoare

zîmbete cu putinţă. Ce prostuţă am fost - vreau să vă spun că am lăsat să se vadă că aş fi avut vreo aventură - iar dumneavoastră mă faceţi să mă simt stînjenită, avînd în vedere că mi-aţi descoperit micul secret! chicoti ea, făcînd pe mironosiţa. Astăzi am fost să călăresc, ca de obicei, m-am oprit să mă odihnesc şi să mănînc ceva, am scos şaua de pe Prospero şi l-am lăsat liber cîtva timp, să pască în voie. Dar trebuie să recunosc că la un moment dat a dispărut de lîngă mine! Vai, ce spaimă am tras! Mi s-a făcut inima cît un purice de frică, mi-am făcut tot felul de idei că a păţit ceva şi am pornit disperată în căutarea lui. Cred că l-am căutat ore întregi, cel puţin mie mi s-a părut o veşnicie pînă cînd l-am găsit. Din fericire, l-am găsit păscînd liniştit de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Ce creatură imposibilă e calul ăsta uneori! M-a speriat de moarte. E o mare responsabilitate să călăreşti un cal atît de nepreţuit şi care nici nu-ţi aparţine. Îmi cer mii de scuze, Lord Greystone, şi sper să nu mă condamnaţi prea tare pentru neglijenţa mea. Promit să fiu mai atentă data viitoare. Le zîmbi tuturor, rotindu-şi privirea şi constatînd că toţi o priveau de parcă li s-ar fi lipit ochii de ea.

- Angelica, draga mea, interveni Lady Avery nemulţumită de ceea ce auzea, va trebui să fii cu mare băgare de seamă! E una să călăreşti ca o zănatică, dă-mi voie să ţi-o spun, prin tot ţinutul, şi alta e să te plimbi de una singură. Sînt două lucruri total diferite. Puteai da de bucluc! E primejdios. Promite-mi să nu mai faci asta.

- O, n-o să se mai întîmple niciodată, mătuşă

dragă, îţi dau cuvîntul meu de onoare, promise Angelica, liniştind-o în felul acesta pe mătuşa ei care savura acum o porţie dublă de cartofi franţuzeşti.

- Înseamnă că nu ştiţi restul poveştii, Lady Angelica? o provocă contele zîmbindu-i.

- Restul poveştii, domnule?

- Da, Lady Angelica, Prospero a trăit o aventură chiar mai palpitantă decît dumneavoastră... A fost furat de ţigani! adăugă el pe un ton conspirativ.

Angelica nu putu decît să spere că mirarea întipărită pe chipul ei fusese destul de convingătoare; de fapt, copie modelul pe care i-l puse la dispoziţie Lady Avery însăşi, deschizînd gura a surprindere.

- Nu se poate, domnule! Dar ceea ce-mi spuneţi e înfricoşător!

- Şi deopotrivă de adevărat. Omul meu de încredere, Hibbard se întorcea tocmai la castel, după ce a încheiat cîteva afaceri în numele meu mai devreme, cînd a întîlnit în cale patru ţigani lipsiţi de scrupule, care îl găsiseră probabil, între timp, pe Prospero, şi au încercat să-l ascundă cît mai bine punînd o pătură pe el, dar Hibbard l-a recunoscut imediat şi le-a poruncit să îi dea calul. Evident, ţiganii nu au vrut să-i dea înapoi o pradă atît de bună, au sărit pe Hibbard şi l-au bătut măr pentru că a îndrăznit, riscîndu-şi viaţa, să elibereze calul. În lupta ce-a urmat, Prospero a scăpat, pesemne, din hăţuri. Şi, din fericire, după cum aflăm din gura dumneavoastră, calul buclucaş a fost găsit pînă la urmă.

Ascultînd relatarea contelui, care reproducea practic niște minciuni îndrugate de Hibbard, în minte îi apăru imaginea slugii aruncate din capra bihuncii și atunci știu că va izbucni într-o explozie nestăvilită de rîs. Dar nu simți nevoia să rîdă. Imaginea reală se suprapunea cu rezultatul imaginației bolnave a lui Hibbard, compunînd cel mai caraghios scenariu posibil, dar rîsul i se opri în gît și nu putu decît să-și închipuie cît de frumos ar fi fost să poată împărtăși acele momente cu Gitano, care acum ieșise din viața ei la fel de neașteptat cum apăruse.

Urmă o altă conversație, foarte însuflețită, dar la care Angelica nu participă, pe marginea curajului și devotamentului de care bunul Hibbard dăduse dovadă, după care contele se adresă domnului Compton:

- Spuneți-mi, părinte, ce ați rezolvat cu afacerile răposatului domn Quince?

- A, domnul Quince, răspunse vicarul, zîmbindu-i lui Lady Avery de parcă ar fi vrut să-și ceară scuze față de ea. Vă voi ruga să îngăduiți cîteva minute de discuții pe marginea afacerilor, deși sînt sigur că nu vă interesează. Lady Avery, ce se dedicase trup și suflet unui copan de pui, dădu aprobator din cap, invitîndu-i pe cei doi din priviri să-și continue nestingheriți conversația; pe Lady Avery o interesau, de fapt, afacerile de orice fel, indiferent de persoană, iar domnul Compton continuă dialogul, fără a-și lua încă ochii de la Lady Avery: Domnul Quince a fost vicar la Crowood. Era un om foarte în vîrstă, cam într-o doagă. A murit de

curînd și m-a lăsat pe mine să-i pun toate hîrtiile în regulă, ceea ce a reprezentat o sarcină foarte grea, de ce să nu recunosc? Spunînd aceasta, se întoarse spre conte. Cît despre afacerile domnului Quince, sînt cam anapoda administrate și cred că îmi va lua mult timp pînă am să le descurc. Hîrtiile sînt într-o dezordine de nedescris, rîse el, cam așa cum sînt ale mele!

Angelica îl simpatiza foarte mult pe domnul Compton. Era un om jovial, înzestrat cu simțul umorului, total deosebit de preoții pe care îi cunoscuse ea vreodată și care simțeau nevoia să facă paradă de impenetrabilitatea lor și de pioșenia lor. Ceva mai tîrziu, îi fu partener la jocul de whist și făcu mare caz de faptul că îi bătuseră pe Lordul Avery și soția dînsului, felicitîndu-o din toată inima și în gura mare pe Angelica și dîndu-i acesteia tot cîștigul lor - reprezentînd șase peni, gest căruia ea îi răspunse la fel de veselă.

- Mîine o să pun banii ăștia în cutia milei de la biserică, rîse ea.

Ceva mai tîrziu, cînd Park veni cu ceaiul, mica adunare se împrăștiase în tot salonul, în diverse scopuri. Domnul Compton și Angelica discutau despre vitraliile ce păreau a fi preocuparea de bază a vicarului. Apoi, acesta scoase un mic album cu schițe din buzunar și îl arătă mîndru Angelicăi, spunînd:

- Am și eu o mică pasiune, pictatul, de fapt majoritatea vicarilor de la țară se ocupă cu așa ceva. Acestea sînt cîteva desene preliminare pe care doresc să le arăt contelui Greystone înainte

de a angaja lucrătorii pentru vitralii, dar mă tem că părerile mele atîrnă prea puţin în balanţă în faţa domniei sale.

Privind curioasă schiţele domnului Compton, Angelica observă după cîteva momente de reflecţie:

- Tema acestei schiţe seamănă foarte mult cu un tablou pe care l-am văzut în galeria de la etaj. Mă întreb dacă la el v-aţi gîndit atunci cînd aţi făcut acest desen, spuse ea, arătîndu-i schiţa despre care era vorba şi sperînd să-i amintească. Sînt convinsă că şi dumneavoastră cunoaşteţi tabloul la care mă refer. Cred că a fost pictat de Francis Haymans, dar subiectul nu este religios.

- Nu, nu pot spune că-mi amintesc tabloul, recunoscu domnul Compton căzînd pe gînduri. A trecut foarte mult timp de cînd am vizitat ultima oară galeria de sus... dar n-aţi vrea, mai bine, să mergem să mi-l arătaţi?

- Cu mare plăcere, sări Angelica entuziasmată şi apropiindu-se de Greystone şi Lady Avery, absorbiţi de o colecţie de stampe cu motive florale. Îmi permiteţi să-l conduc pe domnul Compton pînă sus, la galeria de tablouri? se adresă ea contelui cu răceală. E acolo un tablou pe care ţin să i-l arăt.

- Desigur, Lady Angelica. Sînt încîntat să aflu că vă preocupă atît de mult operele de artă pe care le avem la Cranleigh. Pocni din degete, spre a-i atrage atenţia lui Park, apoi îi porunci acestuia să aprindă imediat lămpile din galeria de tablouri.

- Prea bine, domnule, răspunse majordomul,

ieşind din salon cu mişcări mai greoaie decît de obicei, pentru că îl chinuia cumplit un început de criză de lumbago. Pe de altă parte, îi displăcea profund gestul pe care contele îl folosea uneori pentru a-l face atent.

- După mica noastră expediţie, spuse Compton ridicîndu-se de pe scaun pentru a o urma pe Angelica, va trebui să plec. Am de pregătit predica pentru mîine.

- Insist să-mi permiteţi să vă pun trăsura la dispoziţie, spuse contele Greystone îndatoritor, din cîte am înţeles, a început să plouă.

Cînd ajunseră sus, văzură că unul din servitori tocmai termina de aprins lămpile. Traversară galeria, ducîndu-se direct la tabloul care o interesa pe Angelica.

- A, da! exclamă vicarul. Cunosc tabloul, chiar foarte bine. Dar nu mi-am putut aduce aminte pe moment. Acum îmi dau seama că îl ştiu! În timpul acesta, începuse să studieze cu interes pînza din faţa lui, înfăţişînd acel mic grup într-un decor teatral. Este unul din cele mai bune tablouri ale lui Haymans. Îmi amintesc că odată ducele mi-a spus că a văzut un tablou de-al lui atîrnînd în mizeria aceea de galerie numită Vauxhall Gardens, din Londra. Dar tablourile lui au un caracter atît de intim, încît nu pot face parte decît din patrimoniul unei familii, sau al unui cerc restrîns de cunoscători. Acum stilul lui nu mai e foarte popular, dar bătrînul Duce nu era un snob, nu ţinea la curentele impuse de modă atunci cînd cumpăra tablouri. Întotdeauna s-a bazat pe propriul său gust. Aveţi dreptate,

Lady Angelica, tabloul seamănă foarte mult cu schiţa mea, de fapt, invers, dar numai din punct de vedere al compoziţiei.

Mai discutară încă cîteva minute pe marginea tabloului înaine de a se hotărî să părăsească galeria. Trecînd însă pe lîngă tabloul ce înfăţişa trei personaje în mărime naturală, acel grup de familie cu femeia îmbrăcată în albastru şi cu cei doi băieţi, Angelica se opri.

- Îmi place foarte mult acest tablou, vorbi ea, dar, după cum vedeţi, plăcuţa a căzut din ramă, aşa încît nu ştiu nimic despre istoria lui. Mă simt de parcă l-aş mai fi văzut undeva, cîndva, dar sînt sigură că aşa ceva e numai în imaginaţia mea. Ştiţi cumva cine a pictat tabloul, domnule Compton, sau măcar cine sînt oamenii aceştia?

- Nu-mi aminesc numele artistului, dar ştiu cine a pozat. O vedeţi aici pe ultima ducesă de Stanforth şi pe cei doi fii ai săi. Cel cu expresia mai serioasă pe faţă este fiul cel mare, şi ultimul duce pe ramura asta, iar cel tînăr a fost lord Anthony, spuse domnul Compton, cu afecţiune în glas.

Apropiindu-se mai mult de tablou şi privindu-l cu mare atenţie, Angelica înţelese pînă la urmă ce o frapase atît de mult la acel tablou. Ochii aceia - negri, întunecaţi, blînzi. Brusc, se depărtă de tablou de parcă ar fi fost trăsnită de fulger.

- Vă simţiţi bine, Lady Angelica, o întrebă vicarul îngrijorat, văzînd că fata a tresărit de parcă văzuse o fantomă.

- Domnule... Compton, întrebă Angelica

părînd a nu-l fi auzit, fără a-şi lua ochii de pe tablou, cîţi ani avea lordul Anthony cînd a căpătat mica cicatrice pe care o are pe obrazul stîng?

- Ceva mai mult decît avea în fotografia aceasta... În jur de paisprezece ani. El şi fratele său luau lecţii de scrimă, dar el nu purta niciodată cascheta protectoare, iar într-o zi a fost luat prin surprindere de tînărul duce. Rana a fost mică, dar îmi amintesc incidentul aşa de bine pentru că bătrînul duce a fost atunci foarte indignat de faptul că fiii săi îi desconsideră ordinele privind respectarea echipamentului. Domnul Compton se topea precum gheaţa la soare vorbind despre cei doi băieţi şi, luat de valul amintirilor, încercat de acel puternic sentiment de nostalgie, nu observă că Angelica se albise la faţă. Abia peste cîteva clipe, îi trecu prin minte singura întrebare la care nu se gîndise pînă atunci: Eu am înţeles că nu l-aţi cunoscut niciodată pe lordul Anthony! o privi el nedumerit.

- Şi eu am fost convinsă de asta pînă acum cîteva clipe, spuse ea, şi mai uimită.

Domnul Compton veni mai aproape de ea şi văzu cît era de palidă, dar, înainte ca el să poată spune altceva, Angelica veni cu o altă întrebare:

- Cînd se presupune că ar fi murit lordul Anthony în America?

- Staţi să mă gîndesc... dacă am înţeles eu bine, prin decembrie, sau noiembrie, în nici un caz mai deveme. Dar de ce spuneţi că „se presupune"?

- N-aţi vrea să luăm loc o clipă, părinte? îl rugă Angelica prinzîndu-l de braţ, pentru că simţea că o apucă leşinul. Trebuie să vă spun ceva.

- Vă e rău, Lady Angelica? Sînteţi foarte palidă...

- Nu, răspunse ea cu glas stins, numai că, pentru o clipă, am crezut că am văzut o stafie.

- Dumnezeule, despre ce vorbiţi? o întrebă el, conducînd-o către cel mai apropiat scaun.

- El... el nu e mort! vorbi Angelica, privindu-l pe vicar în ochi şi şoptind pentru a nu fi auzită de altcineva.

- Despre cine vorbeşti, copilă? Nu înţeleg nimic din ce spui, o privi vicarul consternat, bătînd-o uşor pe mînă crezînd că fata mai avea puţin şi leşina.

- Lordul Anthony nu e mort! L-am văzut de multe ori - l-am văzut chiar astăzi. Am vorbit cu el de multe ori. Aproape că-şi pierduse graiul şi îl urmărea foarte atentă pe domnul Campton pentru a-i urmări reacţia. Acesta rămăsese mut de uimire şi o asculta cu ochi din ce în ce mai măriţi de mirare în timp ce Angelica îi povesti cum îl văzuse prima oară pe vapor, cînd salvase un copil de la înec, cum îl revăzuse apoi la han şi cum, chiar în dimineaţa aceea acesta o ajutase să-l ia pe Titus de la castel. Văzînd că domnul Compton era la fel de marcat de acele întîmplări ca şi ea şi că se chinuie din răsputeri să pună cap la cap cuvintele ei, Angelica făcu o pauză pentru a-l lămuri ce i se întîmplase micuţului Titus, scurtînd povestea cît putu de mult. Începuse să vorbească mai rar, pentru ca vicarul să o poată urmări. Lord Anthony spunea că în seara aceasta pleacă cu caravana de ţigani. Sînt convinsă că nu îl confund, pot să bag mîna în foc că e una

şi-aceeaşi persoană. Ar fi trebuit să-mi dau seama cînd am văzut tabloul. Nu înţeleg cum de n-am făcut atunci legătura. Ceva din tabloul acesta îmi era atît de familiar, dar abia acum cîteva minute am înţeles de unde cunosc ochii ăştia. Toţi cei care îl cunosc, şi-ar da seama, văzînd acest tablou, că îl înfăţişează pe el cînd era doar un copil. Ochii nu înşală niciodată. Angelica respira sacadat, iar ochii ei se învîrteau prin încăpere, fără a vedea nimic concret. Mintea ei se frămînta acum pentru a înţelege toate implicaţiile acelei probleme. Doamne, cînd mă gîndesc ce fericiţi vor fi cei care îl iubesc cînd vor afla că el e încă în viaţă! exclamă ea bucuroasă, dar, o clipă mai tîrziu, se uită speriată la vicar, avînd impresia că acesta crede că delirează. Mă credeţi, nu-i aşa?

- Da! Da, fetiţo, te cred, răspunse el în şoaptă şi bătînd-o în continuare pe palmă. Sînt profund marcat de veştile pe care mi le aduci, trebuie să-mi dai un răgaz să mă adun. Să cuget. Angelica, copilă dragă, mai spuse el, fulgerat de un alt gînd, ascultă-mă cu multă atenţie! Orice s-ar întîmpla, nu trebuie să spui nimănui absolut nimic despre asta! Ai înţeles? Poate că prietenii lui nu vor nici în ziua de azi să creadă că e mort, dar, dacă se află că este viu, viaţa lui e în mare pericol. Toţi apropiaţii lui sînt convinşi că acel omor a fost doar un accident stupid şi că Anthony, crezînd că va fi acuzat de crimă, a fugit. Probabil că în clipa aceea a crezut că va fi imposibil să-şi dovedească nevinovăţia. El nu se mai poate întoarce. Niciodată! Dacă ar face asta,

şi-ar semna propria condamnare la moarte. Prietenii lui ştiu că ar trebui să fie protejat de lege, pentru că în cazul ăsta numai bunul Dumnezeu îl mai poate ajuta. Nici o curte din lume nu-l va declara nevinovat. Poate că ţi se pare curios să auzi aşa ceva, mai ales din partea unui om în poziţia mea, dar eu sînt sigur că el nu s-a făcut vinovat de crimă. Dar, conform legii, el e vinovat. Trebuie să rămînă în exil, nu are altă şansă. E mult mai în siguranţă dacă oamenii îl cred mort. Domnul Compton se uită în jur, să se asigure că erau singuri acolo, şi o întrebă în şoaptă: Spui că oamenii care au venit după el la han nu erau, sub nici un chip, o poteră trimisă de comisariat?

- Sînt sigură că nu erau poliţişti adevăraţi. Aveau nişe feţe de răufăcători, iar lordul Avery a scris comisarului şef pretinzînd şi explicaţii referitoare la faptul că oamenii lui nu purtau uniforme, deşi erau în exerciţiul funcţiunii. Răspunsul lui a venit foarte repede şi comisarul însuşi pretinde că aceia nu erau oamenii lui. Rostind aceste cuvinte, Angelica îl văzu pe vicar schimbîndu-se la faţă; acesta descoperea, dintr-o dată, o nouă semnificaţie a celor întîmplate.

- E chiar mai cutremurător decît mi-aş fi închipuit! spuse el cu glas marcat de emoţie. Poate că acei oameni sperau să capete cine ştie ce recompensă dacă puneau mîna pe el. E mult prea monstruos. Dar, din nefericire, mai există şi oameni din aceştia pe lume. Nu pot decît să sper că Anthony o să pună raţiunea înaine de toate şi părăseşte de îndată Anglia. Tot ce am discutat

noi acum trebuie să rămînă între noi. Nu trebuie să mai afle nimeni. Dacă cei de la comisariat află că Anthony e în viaţă, primejdia e dublă. Gîndeşte-te foarte bine, Angelica, pentru că n-o să-ţi pot repeta asta la nesfîrşit. Ştiu că s-ar putea să-ţi vină foarte greu ascultînd pe prietenii lui vorbind cu tristeţe despre moartea sa, dar nu trebuie să sufli o vorbă nimănui! Domnul Compton termină pe un ton atît de categoric, încît aproape că o sperie pe Angelica.

În clipa aceea, parchetul scîrţîi, se auziră cîţiva paşi uşori, iar zgomotul îi făcu să ridice capetele. Hibbard se apropia de ei, şchiopătînd pe podeaua strălucitoare. Angelica şi domnul Compton schimbară priviri speriate, temîndu-se ca nu cumva reptila aceea de Hibbard să nu fi tras cu urechea la discuţia lor.

Accidentul pe care acesta îl suferise nu diminuase cu nimic tonul său sarcastic şi viclenia din ochi.

- Stăpînul meu m-a trimis să vă anunţ că trăsura vă aşteaptă la intrare. Cînd sînteţi gata de plecare, nu trebuie decît să ne anunţaţi.

- Îţi mulţumesc, Hibbard, tocmai coboram, spuse domnul Compton, ajutîndu-se de baston pentru a se ridica de pe divan şi sprijinindu-se, cu mîna cealaltă, de braţul Angelicăi. Se întoarseră în salon, adînciţi în gînduri sumbre, urmaţi îndeaproape de un Hibbard cam afectat fizic, dar cu creierul nealterat.

În timp ce-şi lua rămas bun de la conte şi soţii Avery, vicarul îşi compuse o expresie cît mai relaxată, în ciuda gravităţii celor descoperite cu

cîteva minute în urmă.

- Aştept să vă văd mîine dimineaţă la biserică, domnule conte. Nu garantez că vă voi ţine treji cu predica mea, avînd în vedere că am zăbovit cam mult în casa dumneavoastră şi e foarte tîrziu. A fost o cină grozavă şi am petrecut o seară minunată în compania dumneavoastră şi a onoraţilor dumneavoastră oaspeţi.

Park veni să-l conducă pe vicar pînă la trăsură iar Angelica îl urmă pînă la uşa salonaşului.

- Noapte bună, Lady Angelica, îi ură el, uitîndu-se la ea cu ochi ce străluceau ca oţelul, după care adăugă în grabă, şoptind: Reţine ce te-am rugat: discreţie totală! Şi sper, continuă el cu voce tare, să nu vă surprindă nimic din ceea ce am să fac sau am să spun mîine la biserică. Angelica înclină din cap, în semn că înţelesese cuvintele sale.

Soţii Avery şi nepoata lor ţinură să ajungă foarte devreme la biserică, a doua zi dimineaţă, pentru a avea timp să privească vitraliile de care le vorbise domnul Compton, înainte de începerea slujbei. Se adunară în holul principal al castelului, în aşteptarea gazdei lor, cînd, într-o atitudine total nepotrivită, apăru Hibbard; părea că pluteşte pe podea, e adevărat, nu cu aceeaşi mobilitate de care dăduse dovadă pînă atunci, din cauza piciorului vătămat, şi o sperie îngrozitor pe Lady Avery apărîndu-i în spate şi începînd să-i vorbească la ureche:

- Stăpînul meu vă trimie complimentele sale şi vă roagă să îl iertaţi, dar nu vă poate însoţi astăzi la biserică. Totodată, m-a rugat să vă mai

spun că îi va face mare plăcere dacă veţi lua prînzul cu dînsul.

Angelica îl studia cu atenţie pe Hibbard, încercînd să găsească pe chipul lui vreun semn care i-ar fi dat de înţeles dacă acesta auzise conversaţia dintre ea şi vicar cu o seară în urmă, dar nu citi nimic pe faţa lui.

- Individul ăsta mă cam pune pe gînduri prin felul în care apare aşa, ca din pămînt, cînd nici nu te aştepţi, mărturisi Lady Avery nepoatei sale, după ce Hibbard dispăru. Nu înţeleg de ce îl ţine contele Greystone în serviciul lui. O fi fost el un mare viteaz luptîndu-se cu ţiganii, dar uită-te şi tu cum se îmbracă! E prea elegant, prea ostentativ. Parcă n-ar fi o slugă, ci cel puţin marchiz! E revoltător! adăugă ea pufnind indignată. Ce aere îşi dă, draga mea, chiar mă mir că Greystone îi suportă toate fumurile astea! Antipatic individ!

Angelica nu comentă în nici un fel remarcile mătuşii ei, pentru că nu vedea nici un rost în a o lămuri despre ce hram purta Hibbard, sau despre serviciile pe care acesta le aducea stăpînului său.

Domnul Compton îi văzu venind de departe şi îi întîmpină la poarta bisericii, foarte mîndru că era vizitat şi, după ce le ajută pe doamne să coboare din trăsură, îi conduse în jilţurile rezervate lor; intrînd în biserică, văzură un servitor care punea cărbuni încinşi în cutiile pe care enoriaşii - cei mai cu vază, desigur - îşi încălzeau picioarele. Cu un semn autoritar din mînă, domnul Compton începu să le explice oaspeţilor ce şi cum:

- Naosul şi turla sînt cele originale, construite

pe vremea normanzilor, dar restul a fost construit şi reconstruit puţin cîte puţin, de-a lungul anilor, pînă cînd biserica noastră a devenit ceea ce este astăzi. Îi duse prin punctele importante ale bisericii, apoi îşi ceru scuze, spunîndu-le că trebuia să se retragă pentru a-şi pregăti predica. Spunînd acestea, îi conduse în strana familiei Stanforth şi se duse în altar printr-o mică uşiţă.

După ce citi predica, domnul Compton se instală mai bine în amvon şi începu:

- Mulţi dintre dumneavoastră aţi auzit vestea tristă a morţii celui mai tînăr membru al familiei Stanforth, ultimul descendent direct dealtfel. Angelica se uită surprinsă la el, apoi îşi aminti cuvintele sale: „Să nu vă mire nimic din ce voi spune..." Se linişti şi ascultă mai departe. Indiferent de nelegiuirile sau crimele pe care le va fi comis, aici pe pămînt, nici o curte de justiţie nu îl mai poate condamna acum. Dar, va fi judecat de o putere şi mai mare, deci Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui. În spatele micii adunări se auzi un pufăit şi o mică agitaţie, iar Angelica se întrebă dacă oamenii aceia erau cumva dintre vechii servitori ai familiei Stanforth. Apoi, domnul Compton înălţă cîteva rugăciuni pentru odihna sufletului celui pe care toţi îl credeau mort, în afară de ea. Înţelese raţionamentul vicarului: dacă ar fi omis să rostească aceste rugăciuni, ar fi stîrnit suspiciuni în privinţa adevărului despre soarta lordului Anthony. Siguranţa lui depinde doar de un singur lucru: lumea trebuia să-l creadă mort.

Predica domnului Compton fusese gîndită cu

mult bun simţ, dar mai ales născătoare de idei. Vorbi cu mult spirit despre pericolele celor supuşi minciunii, despre cele Zece Porunci, dar mai ales despre cea de-a zecea, astfel încît reuşi să-l ţină treaz pînă şi pe lordul Avery.

Închizînd cartea de rugăciuni după terminarea predicii, Angelica îi urmă pe soţii Avery în afara bisericii. Îi strînse mîna domnului Compton, avînd impresia că sesizează o mică licărire conspirativă în ochii lui, dar nu putea fi prea sigură, pentru că ochii lui afişau în permanenţă o sclipire jucăuşă. Îi spuse cît de mult îi plăcuse predica, iar el îi răspunse că i-ar fi făcut mare plăcere dacă şi contele Greystone ar fi fost de faţă.

- Bietul de el, munceşte din greu, suspină Lady Avery, chiar şi duminica, deşi n-ar trebui să se obosească în halul acesta. E un adevărat martir al domeniului Cranleigh. În ritmul acesta, o să-şi distrugă sănătatea. Vă rog să vorbiţi cu el, să mai găsească timp şi pentru odihnă.

- Sînt sigur, Lady Avery, răspunse Compton, că acest sfat ar fi urmat cu mai mare plăcere dacă ar veni din partea dumneavoastră. Apropo, mă bucur să aflu că ne vom revedea curînd. Am primit o invitaţie la balul soţilor Revelstoke, deci abia aştept să vă întîlniţi acolo.

Era atît de frumos afară, încît Lady Avery făcu semn vizitiului să pornească trăsura şi alese să se întoarcă pe jos la castel, într-o plimbare pe poteca ce se uscase între timp şi era mărginită de floricele colorate. Rămase puţin cam încurcată în faţa unui pîrleaz, dar, împinsă de Angelica şi

trasă de Lordul Avery, reuşi să-l treacă cu bine, în ciuda crinolinei ce se prinse în partea de sus a micului gărduleţ. Scena aceasta, care ar fi făcut pe oricine să se ţină cu mîinile de burtă din cauza rîsului, era urmărită de departe de doi ţărănoi, ce priveau curioşi cum era extrasă Lady Avery de pe gard. Pînă la urmă, se întoarseră pe călcîie şi o luară la fugă, ascunzîndu-se probabil într-un loc în care puteau rîde în voie de bătrîna doamnă.

- Presupun, Angelica dragă, începu lord Avery cînd ajunseră la castel, că vei pleca iar să călăreşti şi ne vei lăsa să ne odihnim şi să ne savurăm prînzul. Du-te şi distrează-te, fetiţo. Dacă nu m-ar chinui guta asta, aş veni şi eu cu tine! Hai, fugi..

Angelica îi părăsi, fericită că avea prilejul să rămînă singură cu gîndurile ei şi să încerce să-şi satisfacă, într-un fel, curiozitatea ce o rodea. Întrebarea ce o frămînta acum era: Cine o sărutase în pădure? Gitano sau lordul Anthony? Erau, desigur, unul şi acelaşi, dar care dintre ei o sărutase şi care o alungase de lîngă el?

15

Pentru Angelica, cele cîteva zile ce urmară se consumară în zăpăceala şi agitaţia caracteristice unor pregătiri pentru bal. În sîmbăta ce urma, avea să participe la balul familiei Revelstoke, care avea să marcheze, în primul rînd, despărţirea lung aşteptată de contele Greystone,

pe care reuşise să-l evite, cu excepţia serilor în care era nevoită să-i suporte compania la masă. Pînă şi îndelungile ei plimbări în şa deveniseră ceva mai puţin plăcute din ziua în care îl întîlnise pe conte pe drumul din spatele castelului, zi din care trebuise să fie mereu în stare de veghe, de teamă ca nu cumva acesta să-i răsară înainte, pe neaşteptate. De cînd Gitano - a cărui adevărată identitate aflase acum că îl ascunde pe lordul Anthony - plecase definitiv, nu mai avea nici un prieten cu care să savureze plăcerile oferite de plimbările în aer liber. Acum, că se lămurise cum stăteau lucrurile în privinţa lui, începea să-şi explice nenumăratele întrebări ce o frămîntaseră în ultimul timp. Îşi amintea cu claritate uimitoare fiecare frîntură de conversaţie avută cu el, iar acum, derulate într-o altă ordine, secvenţele întîlnirilor dintre ei se lipeau cap la cap, ca piesele unui joc de puzzle.

La un moment dat, îşi îngăduise chiar un moment de visare, închipuindu-şi cum s-ar fi întrepătruns căile urmate de ei în viaţă dacă s-ar fi cunoscut în cu totul alte împrejurări, dar prin aceasta nu făcu decît să-şi răsucească singură cuţitul în rană. În inima ei nu mai rămăsese loc decît pentru durere şi rareori reuşea să-şi alunge aceste gînduri sumbre din minte. Abia acum înţelegea, cu adevărat, motivul pentru care Gitano îşi ascunsese sentimentele faţă de ea: era un om deposedat de drepturile dobîndite prin naştere printr-un joc nemilos al destinului, iar situaţia lui era cu atît mai tristă cu cît tot ceea ce avusese vreodată trecuse în proprietatea unui

om ca Greystone, un om de cea mai joasă speţă, o bestie cu chip de om care dovedise ce hram poartă maltratînd un biet copil neajutorat. Pe de altă parte, ardea de nerăbdare să afle veşti în legătură cu Titus. Singurul om de încredere pe care îl avusese în ultimul timp în preajma ei, anume domnul Compton, era plecat la Crowood, pentru a pune ordine în toate actele răposatului vicar Quince. Se simţea izolată, mai singură ca niciodată şi, ceea ce era mai grav, avea impresia că e asemeni unei nave în derivă. Nu avea absolut nici o ţintă, nici o speranţă pentru viitor.

În zorii zilei balului, Angelica îşi puse, ca în fiecare dimineaţă, costumul de călărie şi se pregăti să coboare la grajduri. Dar se simţi, aproape împotriva voinţei ei, atrasă spre galeria de tablouri de la etaj. Traversă sala de recepţii, apoi holul pe care se înşirau camerele de oaspeţi; la acea oră matinală, nu întîlni decît slujnica şi valeţi îmbrăcaţi în haine de lucru, care forfoteau de colo-colo, dereticînd, ştergînd praful şi lustruind tot ceea ce se putea lustrui. Surprinşi de prezenţa ei acolo, la acea oră, se opriră din treabă şi o salutară, fie printr-un simplu „bună dimineaţa, milady", fie făcînd cîte o mică plecăciune. Se simţea atrasă ca de un magnet de tabloul înfăţişînd-o pe Ducesa de Stanforth şi pe cei doi fii ai ei.

Ajungînd acolo, se opri în faţa tabloului, bătînd nervoasă cu cravaşa în carîmbul cizmei; ceva îi spunea că acel tablou mai avea o semnificaţie, la fel de adîncă, dar care îi rămînea încă ascunsă. Pur şi simplu, nu-şi putea da seama

despre ce era vorba. Era furioasă pe ea însăşi că reacţionase cu atîta întîrziere făcînd legătura între tablou şi Gitano, iar acum tremura de nervi pentru că simţea că tabloul acela mai ascundea încă un mic secret. Pierzîndu-şi şi răbdarea faţă de propria ei judecată înceată, Angelica renunţă, pentru moment, să se mai gîndească la asta şi coborî scările.

Lady Avery o rugase să facă bine să se întoarcă din plimbare la timp, dacă se putea imediat după ora prînzului, pentru a avea vreme să facă ultimele modificări la rochie. Angelica respectă rugăminea mătuşii ei.

- Uită-te numai ce frumuseţe a ieşit din mîinile Sarei! exclamă Lady Avery după ce Angelica îmbrăcă rochia finisată. E absolut remarcabil! Lady Avery delira de încîntare. Sarah, la rîndul ei, radia de fericire şi de mîndrie.

- E într-adevăr frumoasă şi parcă ar fi nounouţă. Şi unde mai pui că e modificată în ton cu moda. N-am văzut niciodată o rochie atît de elegantă. Îţi mulţumesc, Sarah, te-ai descurcat de minune!

Îmbujorată de emoţie, Sarah înfoie încă puţin creţurile mînecilor.

- Veţi fi frumoasa balului, milady, spuse ea.

- Chiar aşa, draga mea, confirmă Lady Avery, foarte mulţumită de înfăţişarea nepoatei sale, a cărei frumuseţe era pusă în evidenţă de rochia aceea superbă; era convinsă că, la balul casei Revelstoke, nepoata ei o va face să se umfle în pene de mîndrie şi parcă îşi imagina felul în care aceasta avea să le pună pe celelalte fete de vîrsta

ei în umbră. După ce consideră că o admirase destul, Lady Avery îi mai spuse: Avînd în vedere că ai venit după ora prînzului şi n-ai mîncat nimic de dimineaţă, du-te jos, în salonul verde, şi cheamă-l pe Park. Am lăsat instrucţiuni la bucătărie să ţi se pregătească ceva de îndată ce te întorci. Nu vreau să leşini de foame pînă diseară.

- Dar o să iau ceaiul puţin mai tîrziu, mătuşă Clarissa, protestă Angelica.

- Bineînţeles, fetiţo, dar acum vei mînca ceva mai consistent şi nu mai vreau să aud nici o vorbă! Va trebui să fii în putere în seara aceasta, să dansezi toată noaptea, şi n-am să-ţi permit să faci foamea numai pentru că aşa procedează tinerele din ziua de azi, care au numai fumuri în cap. Hai, pune ceva mai lejer pe tine şi du-te jos.

- Da, mătuşă, răspunse Angelica supusă, ştiind prea bine că era inutil să încerce să o contrazică pe mătuşa ei o dată ce aceasta luase o hotărîre.

- Prea bine! Hai, fuguţa! Eu şi Sarah ne vom ocupa de împachetarea rochiilor de bal şi de pregătirea micului bagaj. Slavă Domnului că rămînem peste noapte la familia Revelstoke. Cel puţin în felul acesta vom putea să ne schimbăm toaletele şi să ne retragem în camerele noastre atunci cînd oboseala ne va ajunge. Singurul lucru pe care mi-l doresc atunci cînd, în astfel de ocazii, toată lumea ia micul dejun la o oră imposibilă - adică la miezul nopţii! - auzi ce idee! e SĂ DORM.

Urmînd instrucţiunile lui Lady Avery, Sarah se duse în camera de toaletă pentru a începe

pregătirile. Angelica se duse în salonaş, destul de îngrozită de ideea că l-ar putea găsi acolo pe Greystone, ceea ce, însă, spre marea ei uşurare, nu se întîmplă. Sună după Park, care apăru în cîteva clipe.

- Bună ziua, Park, te rog spune-i bucătăresei să-mi pregătească ceva de mîncare. Ajung şi cîteva fructe, sau o bucată de brînză şi nişte pîine. Vreau ceva uşor.

- Da, milady. Prea bine, milady, spuse Park, dispărînd imediat. Se întoarse după cîteva minue de absenţă, aducînd pe o tavă ceea ce semăna mai degrabă cu un mic festin.

- Sper că veţi fi mulţumită, milady, spuse el, aşezînd tava pe masă.

În timp ce Park alerga de colo-colo în jurul mesei, pregătind dejunul Angelicăi, aceasta îşi aminti ce-i povestise Sarah în legătură cu el şi cu Regina. Tentaţia era prea mare, ca să încerce să-şi reprime curiozitatea.

- Eşti de mult timp la Cranleigh, Park? îl întrebă ea.

- Da, milady. Bunicul meu şi tatăl meu au fost majordomi ai Ducilor de Stanforth, iar eu sînt fericit că fiul meu e majordom la... Park ezita pentru că nu se putea obişnui însă cu ideea că lordul Greystone avea să fie noul duce acum şi totodată noul lui stăpîn. Fiul meu, reluă el, e majordom în casa... înălţimii sale din Londra.

- Deci sînteţi o familie cu tradiţie în serviciul familiei Stanforth! găsesc că e foarte impresionant, constată Angelica, cu interesul şi mai trezit. Probabil provii dintr-o familie în care loiali-

tatea a fost pe primul plan.

- Da, milady, bunicul meu a fost un fel de ordonanţă a celui de-al nouălea duce de Stanforth în timpul asediului de la Belle-Isle. Se spune că şi-au salvat vieţile unul celuilalt, în cîteva momente critice din viaţa lor, dar aceasta este o poveste foarte lungă.

- Iartă-mă că te întreb, dar e adevărat că Regina ţi-a propus să te ocupi de una din reşedinţele ei?

- E adevărat, milady, răspunse Park, dar chipul lui nu trăda nici un fel de emoţie. Numai un foarte fin observator ar fi văzut un tremur imperceptibil al sprîncenei lui drepte.

- Te rog, spune-mi cum a fost! Şi cum se face că acum te afli aici? Am crezut că e imposibil să o tratezi cu un refuz pe Regină.

- Este, neîndoielnic, imposibil să nu faci ceea ce-ţi cere Regina, milady, şi orice englez adevărat şi loial Majestăţii Sale ar fi fericit să-şi sacrifice viaţa pentru înălţimea sa. Dar în cazul meu nu a fost vorba decît de posibilitatea de a evita porunca, înainte ca aceasta să-mi fie dată, spuse Park.

- Cum adică să eviţi porunca? întrebă Angelica, măcinată de curiozitate.

- Păi, milady, atunci cînd o întrebare nu este rostită cu voce tare, nu are nevoie de răspuns. Iar dacă o solicitare nu este făcută, nu ai obligaţia să o duci la îndeplinire, continuă Park înnebunind-o pe Angelica cu atîtea introduceri. Ceea ce vreau să spun milady este că Regina, Dumnezeu să o ţină ani mulţi în putere!, a venit la castelul

Cranleigh ca oaspete al bătrînului Duce. Pe atunci Regina era foarte tînără, de-abia se urcase pe tron. Ba chiar pot spune, cu tot respectul cuvenit marii noastre suverane, că pe atunci domnia sa abia învăţa să conducă treburile statului şi, trebuie să recunosc că Ducele, om cu multă experienţă, îi putea da multe sfaturi. Angelica, din ce în ce mai intrigată, îl sorbea pe Park din priviri. Regina, continuă el, călătorea cu o suită foarte numeroasă, care includea şase harapi ce purtau pantaloni din mătase albastră. Întreg ţinutul s-a strîns să o vadă pe Majestatea Sa şi tot alaiul care o însoţea în trăsuri minunate. Tot la vremea aceea, un alt oaspete la castel era domnul Mendelssohn, cred că aţi auzit de dînsul, este un mare compozitor. Fusese profesorul de muzică al Reginei cînd aceasta fusese mică. În timpul vizitei Reginei, toate serile răsunau de muzică, iar eu am avut marea onoare de a o asculta pe Regină cîntînd. Şi, după cum îmi amintesc, domnul Mendelssohn a declarat atunci că Regina pune mult sentiment în ceea ce interpretează cu atîta măiestrie. Park părea să se fi înmuiat sub povara amintirilor. Domnul Mendelssohn era bun prieten cu bătrînul Duce; şi-a amintit de mine pentru că dînsul mai vizitase o dată castelul Cranleigh şi mereu avea cîte un cuvînt bun pentru mine. Într-o zi, cînd nimeni nu era în încăpere în afară de mine, domnul Mendelssohn se întoarse şi-mi spuse: „Ar trebui să fii foarte atent, Park. Am auzit că Regina vrea să te răpească". Vorbele dînsului m-au surprins foarte mult, dar nu mi-a scăpat sensul lor. Regina

intenţiona să îl roage pe Duce să-mi permită intrarea în serviciul Majestăţii Sale. Bineînţeles că l-am anunţat şi eu pe Duce, care a fost la fel de uimit ca şi mine de ideea de a rupe o tradiţie atît de îndelungată în familia Stanforth. Pînă la urmă, Ducele îmi spuse: „Lasă-mă pe mine să descurc lucrurile, Park. Strămoşii noştri au avut de purtat bătălii mult mai grele decît aceasta! Voi pune lucrurile la punct!"

- Şi ce s-a întîmplat, Park? Ce-a făcut Ducele? Ce putea el face împotriva unei porunci din partea Reginei? întrebă Angelica, fascinată de povestea lui.

- Chiar în ziua aceea aşteptau oaspeţii de seamă chiar la castel. Urmau să ia ceaiul aici. Chiar în această cameră în care ne aflăm acum. Park privi în jur, amintindu-şi scena despre care vorbea de parcă s-ar fi petrecut ieri, văzînd parcă atmosfera destinsă din jurul Reginei, încă frumoasă la vremea aceea, dar avînd deja tendinţe de îngrăşare, uşor îmbujorată după o lungă plimbare pe care o făcuse în aer liber. Park îşi mai amintea, totodată, faptul că Regina se simţise extrem de bine la Cranleigh. Cînd toată lumea era adunată în jurul mesei, reluă Park, Ducele o întrebă pe Regină, aşa, din senin: „Majestatea Voastră nu e cumva superstiţioasă, nu-i aşa?" Fără a înţelege motivul întrebării Ducelui, Regina răspunse: „Toţi sîntem superstiţioşi, mai mult sau mai puţin, cînd e vorba de anumite lucruri, dragul meu Duce. Poate că nu ne lăsăm chiar atît de mult influenţaţi de horoscoape şi oracole ca antichitatea, dar avem micile noastre

slăbiciuni, nu credeţi?" Cît de înţeleaptă e Majestatea Voastră şi cîtă dreptate are!" exclamă atunci Ducele. „Ia să luăm un exemplu", mai spuse Ducele, „gîndiţi-vă, de-o pildă, la Park, aici de faţă", a spus dînsul arătînd cu capul spre mine. Eu serveam ceaiul. Şi trebuie să recunosc, milady, că am fost aşa de luat prin surprindere, încît era să vărs ceaiul, pentru că aveam emoţii în legătură cu ceea ce avea să urmeze. Desigur, aşa ceva nu s-a întîmplat, adăugă Park cu mîndrie profesională. Park ar fi fost îngrozit dacă şi-ar fi dat seama că, reproducînd cuvintele Ducelui, îşi îngroşase vocea şi îl imita pe acesta, în cel mai mic detaliu. Apoi, îşi reluă povestirea. Ducele îi spuse Reginei: „Superstiţiile sînt foarte interesante. Să luăm exemplul lui Park. Familia lui a fost în serviciul ducilor de Stanforth timp de patru generaţii. Bunicul meu şi bunicul lui Park au luptat umăr la umăr în luptele duse în timpul Războiului de Şapte ani. Amîndoi au fost grav răniţi, amîndoi şi-au revenit pentru că s-au ajutat unul pe celălalt. Deseori m-am gîndit la asta - la legătura strînsă ce se stabilise deja între cele două familii, de condiţii total diferite. Deseori m-am întrebat dacă la mijloc era doar întîmplarea, sau Destinul. Ei bine, Majestate, uneori îi las pe ţigani să-şi întindă tabăra pe domeniile mele, le permit să îşi instaleze aici corturile, îi las să ducă o viaţă liniştită atît timp cît se află pe pămînturile mele, iar ei nu-mi fac mie nici un fel de necazuri. De ce vă spun asta? Pentru că, într-o zi, o ţigancă destul de bătrînă s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă o las să-mi ghicească

norocul. Prostii de genul ăsta, în care nu ai cum să crezi... credeam eu pe atunci. Dar n-am văzut de ce n-aş fi făcut pe placul ei. Dar... această ţigancă mi-a spus un lucru care m-a marcat profund, m-a cutremurat, iar dacă nu aş fi fost martor, nu aş fi crezut în ruptul capului! Dar am auzit totul cu urechile mele. Această bătrînă vrăjitoare a spus tot felul de nimicuri la început, nici nu mai eram atent, pînă la un moment dat cînd a fixat ochii sfredelitori asupra mea şi mi-a spus cu glas atît de răguşit, de parcă venea din străfundurile pămîntului... şi-acum mă trec fiorii cînd îmi aduc aminte. Mi-a spus că dacă familiile Stanforth şi Park vor fi vreodată despărţite, casa ducilor de Stanforth va decădea, iar averea familiei strînsă de atîtea generaţii se va spulbera precum frunzele toamna. Şi, să ştiţi, Majestatea Voastră, sînt convins că femeia aceea avea dreptate. Iată de ce am devenit eu aşa superstiţios şi trăiesc cu spaima permanentă să nu ni se întîmple ceva."

Park arăta de parcă ar fi picat în transă, atît de transportat era în această întîmplare.

- În clipa aceea, continuă el, am văzut-o pe Regină zîmbindu-i stăpînului meu, apoi îi spuse cu un calm desăvîrşit: „Dragul meu Duce... foarte interesantă... povestea dumitale. Sper că nu se va întîmpla nimic care să dovedească adevărul acestei profeţii". După care Regina schimbă brusc subiectul. Nu s-a mai vorbit niciodată despre o eventuală plecare a mea de la Cranleigh, iar Regina nu m-a întrebat nici măcar o dată dacă doream să intru în serviciul

Majestăţii Sale. Terminînd de vorbit, Park răsuflă uşurat, de parcă tot ceea ce relatase se petrecuse cu cîteva minute mai înainte şi nu cu zeci de ani în urmă.

- Park, ce întîmplare minunată! strigă Angelica. Dar ceea ce s-a întîmplat cu ghicitoarea a fost adevărat?

- Înclin să cred că nu, milady. E adevărat că ţiganii veneau deseori prin părţile astea, dar bătrînul Duce nu a dorit niciodată să-şi afle destinul, asta din cîte cunosc eu. Mai degrabă bănuiesc că a inventat totul pe loc. Bătrînul Duce ştia că nimeni nu are obligaţia de a răspunde unei întrebări nerostite sau a unei solicitări neformulate, aşa încît a oprit-o pe Regină înainte ca aceasta să-i fi făcut propunerea. Ar fi fost imposibil ca el să spună „Nu", aşa că a făcut în aşa fel încît să o împiedice pe Regină să-i adreseze cererea în primul rînd.

- Înseamnă că bătrînul Duce era un om foarte înţelept, spuse Angelica, profund impresionată, şi bineînţeles că te preţuia foarte mult.

- Da, milady, vă mulţumesc, răspunse Park, revenindu-şi la atitudinea formală de mai devreme.

Acum Angelica înţelegea că fusese o ironie a soartei faptul că profeţia ţigăncii se împlinise, numai că nu Park fusese vinovat pentru destrămarea familiei. Avu impresia că sesizează un nor ce întuneca fruntea, de obicei senină, a lui Park. Probabil că toate acele evenimente ce avuseseră loc în ultimii ani îl tulburaseră şi pe el la fel de mult, gîndi Angelica.

- Acum ce-ai să faci? îl întrebă ea. Vei rămîne la Cranleigh în cazul în care... nu mai reuşi să-şi ducă întrebarea la capăt, convinsă că subiectul era mult prea dureros pentru majordom.

- Trebuie să vă mărturisesc, milady, că sînt foarte deprimat de cînd cei doi fraţi au dispărut în mod atît de tragic. Şi, cu toate că un om de condiţia mea trebuie să fie neutru şi supus stăpînilor săi, eu vă spun că m-am ataşat foarte mult de bătrînul Duce şi de fiii săi. Vestea pe care am primit-o despre moartea lordului Anthony ne-a îndurerat pe toţi foarte mult. Toţi servitorii îl plîng. Iar eu refuz, pur şi simplu, să cred asta. Presupun că mă amăgesc singur, dar e singurul mod în care pot merge mai departe, trăgînd nădejde că el e încă în viaţă.

Pe Angelica o chinuiau remuşcările şi compasiunea faţă de tristeţea vădită a devotatului servitor din faţa ei. Ar fi vrut să îl liniştească, să-i spună că speranţele lui nu erau deşarte, dar, chiar de nu i-ar fi promis domnului Compton să păstreze secretul, nu ar fi făcut oricum nimic care să pună în primejdie viaţa lordului Anthony. Pe de altă parte, considera că era mai bine, în anumite privinţe, ca Park să nu cunoască adevărul. Oare cum ar fi reacţionat bătrînul majordom dacă ar fi ştiut că adevăratul Duce de Stanforth era blestemat să călătorească în jurul lumii, deghizat în ţigan şi avînd o cu totul altă identitate.

- În scurtul timp petrecut aici, mai mulţi oameni mi-au spus că nu pot crede că lordul Anthony a murit, spuse Angelica, dar se opri

imediat, pentru că în uşă apăruse Hibbard. Albul bandajului ce-i acoperea capul făcea ca tenul lui să pară şi mai pămîntiu decît de obicei. La început, nu spuse nimic, nefăcînd decît să clipească, coborînd şi ridicînd pleoapele, cu o încetineală de melc.

- Înălţimea sa vrea să-ţi vorbească imediat, Park, îl anunţă el pînă la urmă.

- Mulţumesc, domnule Hibbard, răspunse Park, din a cărui voce răzbătu o uşoară nuanţă de răceală. Termină în grabă de aranjat masa, asigurîndu-se că nu-i lipsea nimic Angelicăi, după care dispăru după uşă, în urma lui Hibbard. Înainte de a ieşi din cameră, se înclinară amîndoi în faţa Angelicăi.

Privindu-i, Angelica gîndi cît erau de diferiţi acei doi oameni. Hibbard inspira numai răutate era întruchiparea unui spirit malefic, pe cînd Park era imaginea vie a bunătăţii şi devotamentului. În timp ce mînca, îşi aduse aminte de o cugetare pe care o citise într-o carte ceva în legătură cu stăpînii al căror caracter era reflectat de comportamentul slugilor lor. Se hotărî să caute acel citat imediat după masă, pentru că avea prea puţin timp la dispoziţie să se pregătească pentru bal.

16

Datorită faptului că petrecuse destul timp în biblioteca reşedinţei de la Cranleigh, Angelica

tia unde şi ce anume să caute. Ştia de asemenea :ă biblioteca avea două intrări, una prin holul principal, iar o a doua prin camera de lucru a contelui. Preluase pur şi simplu biroul răposatului Duce, locul în care acesta fusese împuşcat în acea zi nefastă. Angelica intră, bineînţeles, în bibliotecă, prin holul principal. Văzu că uşa ce o despărţea de biroul contelui era deschisă, aşa că avu intenţia de a se retrage. Stăpînită de o oarecare teamă, dar dîndu-şi seama că se poartă prosteşte, Angelica ascultă o clipă, dar constată că de dincolo nu se auzea nici un zgomot. Încîntată de faptul că Greystone nu era prin preajmă, se îndreptă către rafturile încărcate de cărţi. Liniştea de-acolo şi mirosul plăcut de ceară, datorat lustruirilor repetate o învăluiră; era plăcut acolo, mai ales că focul ardea în cămin. Angelica găsi imediat volumele pe care le căuta. Se aşeză pe un fotoliu cu spătarul înalt, cu faţa la geam şi fu curînd absorbită de lectură.

După un timp, vocile pe care le auzi o făcură să ridice privirea.

- A, iată-te, Avery! îl auzi ea pe conte întîmpinîndu-l. Am fost ocupat cu alte afaceri, aşa că n-am avut timp să închei tranzacţia aceea cu dumneata... Apoi Angelica îi auzi discutînd afaceri în biroul contelui. Reluă lectura, fără a mai da atenţie discuţiei dintre cei doi, pînă la un moment dat cînd tresări, dîndu-şi seama că în conversaţie fusese menţionat şi numele ei; lăsă cartea jos şi trase cu urechea.

- Doresc să cer mîna nepoatei dumneavoastră. Am să-i fac foarte curînd această propunere

lui Lady Angelica, vorbea contele pe un ton plat. Cuvintele acelea neaşteptate o făcură să tremure, ca şi cum ar fi primit o lovitură. La început, simţi că o cuprinde ameţeala, apoi sîngele îi năvăli în obraji şi tot corpul i se cutremură din cauza unui amestec de repulsie şi indignare.

- Ne faceţi o mare onoare, lord Greystone. Bunul meu prieten, răspunse lordul Avery, fără a-şi ascunde cîtuşi de puţin satisfacţia, sînt convins că Lady Angelica va fi foarte încîntată de cererea dumitale, iar eu şi soţia mea nu-ţi putem fi decît recunoscători pentru marea onoare pe care ne-o faci.

Ştiind că nu va fi refuzat de lordul Avery, contele Greystone avea impresia că se află pe un teren solid. Nu i se puneau nici un fel de piedici - cu toate că puţină împotrivire i-ar fi plăcut, i-ar fi stîrnit instinctele - şi, plictisit de atîtea amabilităţi, schimbă registrul, adresîndu-se de data aceasta pe un ton foarte tăios lordului:

- Doresc ca dumneata să fii cel care îi va comunica această propunere lui Lady Angelica, de îndată ce ne întoarcem de la Revelstoke mîine, deoarece, imediat după aceea, doresc să-i cer mîna în mod oficial.

Lordul Avery înţepeni auzindu-l pe conte cît era de grăbit. Dar, fără a renunţa la tonul jovial, oscilînd însă şi căutîndu-şi cuvintele, reuşi să îngaime:

- Ăă... păi... nu crezi că întinzi coarda cam prea mult, Greystone? Nepoata mea e foarte tînără şi nici măcar nu şi-a făcut lansarea în soci-

etate. Poate că ar trebui mai bine să mai aşteptăm puţin. Lordul Avery n-ar fi crezut că, prezentîndu-i-o pe Angeliça, aceasta ar fi reacţionat atît de repede şi atît de bine.

- Nu sînt un om prea răbdător, Avery, ştii bine. Intenţia mea e de a mă căsători cu nepoata dumitale săptămîna viitoare, chiar în capela de-aici de la Cranleigh.

Simţind că i se taie respiraţia de groază, Angelica vedea perindîndu-i-se prin faţă imagini de coşmar, în timp ce cuvintele contelui răsunau în urechile ei ca un ciocan.

- D...d. ar, dragul meu prieten, se bîlbîi lordul Avery care, în ciuda manierelor sale civilizate, se văzu nevoit să înghită în gol nodul ce i se pusese la auzul acelor cuvinte. Deja i se părea că discuţia lor căpătase o cu totul altă tentă. Preţ de-o clipă, îi fu imposibil să-şi găsească cuvintele. Pînă la urmă, îşi reveni.

- Draga Greystone, îţi înţeleg nerăbdarea. Curînd vei fi Duce de Stanforth şi vrei să-ţi întemeiezi probabil o familie şi să îţi continui viaţa în liniştе, mai ales că ultimele întîmplări de la Cranleigh te-au tulburat atît de tare. Înţeleg că nu-ţi mai doreşti decît o viaţă liniştită alături de femeia pe care o iubeşti. Dar Angelica e încă o copilă, nu are nici o experienţă, nu ştie nimic în afară de viaţa pe care a dus-o pînă acum şi ar fi nedrept faţă de ea să o oblig să se căsătorească, fără a o fi lăsat măcar să guste din plăcerile vieţii pe care orice domnişoară de vîrsta ei le are la dispoziţie. Consider că eşti perechea perfectă pentru ea, dar trebuie să-i mai dăm timp. Tonul său

devenise uşor superior în timp ce-i vorbea. Se simţea din nou stăpîn pe situaţie. Pe de altă parte, trebuie să punem la punct anumite aspecte, cum ar fi, de exemplu, zestrea. Mă gîndesc la un aranjament extrem de generos în favoarea nepoatei mele. Desigur, moştenitorii mei direcţi sînt fratele meu mai mic şi fiul său, care îmi va moşteni, într-o zi, titlul şi averea. Drept urmare, Lady Angelica nu se va alege cu cine ştie ce avere din partea mea, nu are nici un venit al ei, propriu, dar, atunci cînd se va mărita, va avea o dotă demnă de poziţia ei ca o fiică de duce. Pe urmă, mai sînt şi alte consideренte, trebuie să anunţăm din vreme căsătoria, să facem lista invitaţilor, să facem anunţurile oficiale în ziare, iar Lady Avery va trebui să se ocupe de toate acestea şi de trusou. Şi, în orice caz, continuă lord Avery pe cel mai confident ton cu putinţă, avînd în vedere că eşti tocmai pe punctul de a intra în drepturi, nu crezi că ai obligaţia, ca viitor duce, să o anunţi pe Regină despre aranjamentul pe care l-ai hotărît, îl întrebă ei, punîndu-şi mîinile peste piept şi aruncîndu-i contelui Greystone acel zîmbet afişat de profesorii ce-şi privesc elevii eminenţi.

- Eu n-am crezut niciodată în agitaţia stîrnită de o nuntă în înalta societate! pufni Greystone, surd la orice argument şi, ridicîndu-se de pe scaun, începu să se plimbe furios prin cameră. Vom avea o ceremonie restrînsă, fără balamuc, iar oficiile vor fi făcute de nătăraul ăla de Compton. Nu vom avea oaspeţi, ci numai membri apropiaţi familiei, dacă ei insistă să vină!

Accentuă această ultimă frază, de parcă era cea mai mare dovadă de excentricitate să ai ca oaspeți la nuntă membrii familiei.

Lordul Avery tăcu, pe de-o parte pentru că încerca să găsească un argument mai solid și, pe de altă parte, pentru că începuse să se întrebe dacă Greystone nu înnebunise cumva. N-ar fi vrut să fie pus în postura de a jigni un personaj atît de înstărit și cu o poziție atît de înaltă care oferea nepoatei sale un mariaj mai mult decît avantajos, dar avea sentimentul că lucrurile luaseră deja proporții.

- De ce nu vrei să judeci rațional? încercă el o altă tactică. Cu toate că, în calitatea mea de tutore al Angelicăi, sînt total de acord cu ceea ce îmi spui și consimt din toată inima la această căsătorie, consider că trebuie să respectăm totuși anumite formalități. Și sînt convins că după ce vei mai cugeta un timp, îmi vei da dreptate. O fi Lady Angelica orfană, dar e totuși fiică de duce și trebuie să i se arate respectul cuvenit.

- Lord Avery, îl întrerupse Greystone, se pare că nu m-am făcut bine înțeles. Vorbea cu glas tăios, cuvintele sale cădeau ca niște blocuri de gheață. *Mă voi căsători* cu nepoata dumitale săptămîna viitoare, accentuă el, iar dumneata vei fi martor. Iar dacă nu ai grijă să faci ce ți se spune, vei constata că „micul" împrumut pe care ți l-am făcut pentru afacerea aceea din Franța va fi revendicat într-un termen atît de scurt, încît îți va fi imposibil să recuperezi banii și parcă văd că o să ai aceeași soartă ca Ducele, tatăl Angelicăi. Mai ales că trăim vremuri grele de tot.

- Dar... dar asta este de-a dreptul monstruos! șuieră lord Avery, tremurînd de furie și congestionat la față.

- Poți să crezi orice, ripostă contele ridicînd din umeri și așezîndu-se la birou. Cu un aer satisfăcut, întinse leneș picioarele pe birou, acoperind cu cizmele suprafața strălucitoare a pupitrului din lemn de mahon. Se uită la lordul Avery și spuse pe un ton amuzat. Mi-ai dat binecuvîntarea, iar acum faci pe nebunul vînzîndu-mi gogoși despre aranjamentele de nuntă. Dacă încerci să mă tragi cumva pe sfoară, te avertizez că vei pierde absolut tot. În schimb, dacă mă sprijini, nu ai decît de cîștigat. Cînd voi prelua tot domeniul Cranleigh și titlul de duce în mod oficial, vei fi pus în legătură cu cei mai bogați și mai influenți duci din Anglia. S-ar putea chiar să te... extinzi. S-ar putea să nu îți convină prea mult aranjamentele de nuntă, dar ți-ai salva averea și ai avea chiar mai mult de cîștigat decît dacă ai lansa-o în societate. Pentru că, oricum, tot cu mine se va mărita. Începu să rîdă de gluma proastă pe care o făcuse, iar gura i se strîmbă într-un rictus sardonic. Nu prea sînt obișuit să aștept ceea ce-mi doresc, iar eu doresc să mă căsătoresc ACUM. Ai înțeles? Am fost suficient de limpede de data aceasta?

Faptul că lordul Avery era un bătrîn lacom era de necontestat. Nu încerca să nege acest lucru, dar avariția sa fusese mereu compensată prin purtarea sa ireproșabilă din societate. În afară de acest neajuns, lordului Avery nu i se mai putea reproșa altceva. Drept urmare, chiar și el

ı şocat de hotărîrea de care contele dădea ovadă pentru a intra cît mai repede în posesia a eea ce îşi dorea, probabil, cu atîta încăpăţînare, norînd complet eticheta impusă de convenţiile ciale. Contele avusese dreptate, în multe prinţe. Lordul Avery, pe de altă parte, abia aşepta ă se încheie această căsătorie, care, pentru el, ot un fel de tranzacţie se numea, avînd în vedere ă, în felul acesta, căpăta acces la averea casei tanforth. Nici prin cap nu-i trecuse că trebuia să e gîndească şi la fericirea Angelicăi. Căsătoriile ranjate erau un fapt mult mai real, mai concret, ecît sentimentalismele din punct de vedere ocial şi financiar. Iar titlul de Ducesă de tanforth ar fi fost pe placul oricărei tinere, cu ituaţie poate mult mai bună decît a Angelicăi. Lordul era foarte ataşat de Angelica sau, mai ine-zis, se simţea flatat că o făptură atît de deiată şi de frumoasă ca ea se afla sub protecţia lui i nu pregeta să-i arate, la rîndul său, o mare ifecţiune. În ciuda tuturor acestor considerente, ı-ar fi îngăduit ca sentimentalismele să îi ntunece mintea şi să stea în calea intereselor sale inanciare. Era furios pentru că Greystone îi ănise orgoliul, amenînţîndu-l că îl ruinează, cînd de fapt nu era cazul să recurgă la o asemenea ameninţare. Şi, deşi nu dorea să recunoască acel lucru faţă de sine însuşi, se simţea umilit pentru că, datorită lăcomiei sale şi lipsei de discernămînt, îşi riscase averea. Era perfect conştient de faptul că nu avea nici o putere în faţa şantajului financiar a cărui victimă era. Dacă Greystone şi-ar fi retras împrumutul, lordul

Avery ar fi fost ruinat. Nu avea de ales. Trebuia să consimtă.

Timp de cîteva minute, bătrînul nu scoase nici un cuvînt. Se duse lîngă cămin, privi fix la cărbunii încinşi şi concentrîndu-se asupra a ceea ce avea de făcut. Era prins ca într-o cursă şi nu avea decît o singură scăpare. Ar fi vrut să îşi descarce nervii faţă de conte, dar ştia că era inutil. Ştia din experienţă că Greystone era în fond un bădăran care nu se juca cu cuvintele. Se uită apoi la el şi se cutremură văzînd chipul acela urîţit de răutate, zîmbetul său insinuant, venindu-i foarte greu să creadă că îl are în faţă pe unul sau acelaşi om cu care făcuse afaceri în cel mai civilizat mod cu putinţă, de cîţiva ani încoace.

Într-un tîrziu, după o lungă pauză, vorbi. Făcea mari eforturi pentru a folosi un ton normal, pentru că mai avea totuşi o ultimă fărîmă de mîndrie pentru a se stăpîni şi a nu-şi pierde cumpătul în faţa lui Greystone şi a-i da, în felul acesta, satisfacţie.

- Vom proceda aşa cum doriţi, îi spuse el. Voi vorbi cu Lady Angelica mîine, de îndată ce ne întoarcem de la Revelstoke. Nu vom avea probleme, nu ne mai complicăm cu invitaţii. Ştiţi că sînt un om de cuvînt, aşa că vă puteţi face planurile cum doriţi. Apoi, ridicînd mîndru bărbia, adăugă: Nu pot decît să sper că ceea ce a avut loc între noi în această ultimă jumătate de oră, va rămîne în această încăpere.

- Mulţumesc, lord Avery, ştiam că pînă la urmă vă veţi da seama cît de simplu e totul, spuse Greystone satisfăcut, pe un ton cît se poate de

politicos, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Angelica începuse să plîngă; lacrimi mari, fierbinți, îi udară obrajii. Nu putea crede că e adevărat. Nu numai că era forțată să se mărite cu omul pe care îl ura, dar căsătoria avea loc peste cîteva zile doar! Își simțea pulsul în cap, aproape că nu mai vedea în fața ochilor de furie, iar lacrimile îi inundau în continuare obrajii congestionați. Închise ochii, ca și cum lumina blîndă ce pătrundea prin fereastră era sursa nefericirii ei.

Nu se mai auzea nimic din camera de alături, iar Angelica înțelese că lordul Avery plecase. Rămase pe loc, nemișcată, pentru ca prezența ei să nu fie cumva sesizată. N-ar fi suportat să-i vadă fața. Nici atunci, și nici altădată.

Își sprijini ceafa de spătarul înalt al fotoliului, suspinînd. Calmul începea să îi revină. Îl auzea pe Greystone în birou, dar, spre disperarea ei, ușa ce despărțea biroul de bibliotecă se deschise și acesta intră în bibliotecă. Pașii lui erau înăbușiți de grosimea covorului. Era probabil undeva în spatele ei. Nu îndrăznea nici măcar să respire. Cu capul nemișcat, își roti privirea în jur să vadă dacă Greystone venise lîngă ea. Dar, așa cum stătea în fotoliu, era foarte bine ascunsă privirilor acestuia. Silueta ei subțire era complet acoperită de brațele și spătarul fotoliului. Mulțumea cerului că se îmbrăcase într-o rochie simplă, al cărei material nu atrăgea atenția. Dar nu putea face nici cea mai mică mișcare, altfel taftaua din care era făcută rochia ar fi foșnit și ar fi dat-o de gol. Îndrăznind doar să se uite în jur, văzu imaginea contelui reflectată într-o oglindă

ce atîrna în stînga ferestrei. Era o oglindă masivă, într-o ramă aurită și atîrna în colțul opus fotoliului în care stătea ea, așa că, din unghiul acela, vedea apoape toată încăperea. Biblioteca era slab luminată. Îl văzu pe Greystone asigurîndu-se că este singur în cameră. Îngrozită, Angelica știu că, așa cum ea îl văzuse pe el în oglindă, tot așa ar fi putut și el să o vadă pe ea, dacă i-ar fi trecut prin cap să se uite într-acolo. Apoi îl văzu îndreptîndu-se spre ușa biroului, o împinse cu putere și o încuie cu cheia. După care, traversă biblioteca ajungînd la peretele opus, închise ușa ce ducea spre coridorul principal, ținînd în mîini o servietă din piele de porc, de culoare galbenă, o servietă pe care lordul Avery o supraveghease îndeaproape atunci cînd bagajele fuseseră încărcate în trăsură, la Dover. Chiar și în starea de șoc în care se afla, Angelica începu să raționeze și presupuse că unchiul ei dăduse servieta lui Greystone în timpul discuției pe care o avuseseră mai devreme în birou. Greystone se duse încet în partea stîngă a căminului, aflat la o distanță de cîteva picioare de fotoliul Angelicăi. Angelica, încremenită de spaimă, continua să-l urmărească în oglindă. Camera era din ce în ce mai întunecată. Focul nu mai ardea cu atîta putere, iar servitorii nu veniseră încă să aprindă lămpile. Nu putea să-și dea seama ce intenționează contele, cînd, deodată, văzu o ușă deschizîndu-se în perete, o ușă secretă, cu siguranță. Pe undeva, Angelica nu era chiar foarte surprinsă, pentru că majoritatea caselor vechi erau înzestrate cu asemenea uși și coridoare

secrete. Chiar în casa părinţilor ei avusese aşa ceva. Contele dispăru dincolo de uşă, dar numai pentru cîteva secunde. Se întoarse de-acolo fără servietă. Închise uşiţa secretă şi apăsă bine cu palma, asigurîndu-se că se îmbinase perfect cu peretele. După ce se declară mulţumit, descuie ambele uşi ale bibliotecii şi se întoarse în birou, trăgînd uşa după el.

Angelica plîngea în tăcere. Nici în momentele ei cele mai cumplite nu şi-ar fi putut imagina o scenă mai înspăimîntătoare. Se simţea fără apărare. Chiar dacă s-ar fi dus la lordul Avery să-l implore să nu o nenorocească, ar fi fost inutil. Ar fi fost ca şi cum l-ar fi rugat să-şi sacrifice averea pentru fericirea ei. Lady Avery, pe de altă parte, era atît de îndrăgostită de conte, încît, deşi o mîră graba cu care acesta dorea să-şi pună pirostriile, nu protestă în nici un fel. Şi, chiar dacă ar fi găsit motiv de obiecţie, ar fi fost obligată să se supună poruncilor soţului ei. Angelica nu avea nici un aliat. Era încolţită.

Încercă să se reculeagă şi luă hotărîrea de a nu lăsa să se vadă nimic din tulburarea ei. Deocamdată trebuia să se comporte ca şi cum nu ar fi ştiut nimic. Văzu o cană cu apă în partea stîngă a fotoliului, pe o măsuţă. Ridicîndu-se, îşi dădu seama că i se înmuiaseră genunchii de emoţie; abia se putea ţine pe picioare. După ce luă o gură de apă, fiind cît pe ce să scape paharul pe jos, atît de tare îi temura mîna, se aşeză din nou în fotoliu, amintindu-şi cît de liniştită fusese existenţa ei cu doar cîteva zile în urmă. Parcă trecuseră ani întregi de-atunci.

Privi în gol, dincolo de fereastră, fără a vedea de fapt nimic, avînd senzaţia că este legată de mîini şi de picioare. Fără să se vadă în oglindă, îşi putu da seama că avea ochii umflaţi de atîta plîns. Brusc, îi răsări în minte o soluţie neaşteptată. Îşi aminti cuvintele lui Park: „nu eşti obligat să răspunzi unei întrebări care nu ţi-a fost pusă...“ Fraza se repeta mereu şi mereu în mintea ei, luminîndu-i mintea şi făcînd-o să vadă altfel lucrurile. Discuţia cu Park nu fusese în van. „Dacă lordul Greystone nu-mi cere mîna - sau nu are ocazia să o facă - eu nu am de ce să-i dau vreun răspuns. Asta e!“ îşi spuse Angelica. „Aşa că, pentru a evita cererea lui în căsătorie, voi fugi! E singura cale de a-l evita, singurul răspuns. Chiar dacă eu îl voi refuza pe conte, unchiul meu va ţine cu dinţii de promisiunea făcută şi mă va forţa să mă mărit. Voi fugi înainte de a mi se spune ceva, nu-i voi da posibilitatea să mă anunţe. Iar dacă fug acum, nu vor bănui că motivul este măritişul. În felul acesta, nici lordul Avery nu-şi pierde averea, nici eu nu voi deveni prizoniera acelui monstru!“ Angelica începu să-şi facă un plan. Trebuia să fugă chiar în noaptea aceea, pentru că a doua zi unchiul ei urma să-i vorbească despre propunerea contelui. Va fugi în noaptea aceea! Atunci ori niciodată! „Voi pretexta o durere cumplită de cap şi nu mă voi duce la bal“, îşi spuse ea zîmbind, cu toate că nu se simţise niciodată mai nefericită decît în ziua aceea. Era atît de încordată, încît o durea tot trupul.

Făcîndu-şi planul de evadare, îşi aduse

aminte că la balul familiei Revelstoke aveau să plece toţi ai casei, inclusiv o grămadă de servitori, ceea ce avea să-i îngăduie o oarecare libertate de mişcare. Unchiul şi mătuşa ei soseau abia a doua zi dimineaţă, iar lipsa ei nu va fi remarcată decît la ora cinei. Dacă Prospero nu era la grajduri, toată lumea avea să presupună că Angelica plecase iar într-una din lungile ei plimbări. Dacă avea să fugă la miezul nopţii, nimeni nu o va simţi şi în felul acesta cîştiga multe ore. Plănuia să îl ia pe Prospero şi să iasă la drumul spre Ashford pe care îl ştia destul de bine. După care nu-i rămînea decît să se îndrepte spre Dover, care era ceva mai nelămurit pentru ea. „Uf, de ce n-am fost mai atentă la drum cînd am venit încoace?" se întrebă ea cu ciudă. Numai de nu m-aş rătăci. Întunericul e amăgitor, iar dacă m-aş rătăci, aş pierde cîteva ore bune încercînd să găsesc drumul bun, îşi mai spuse ea.. Calculă în minte: prima fază ar fi să se oprească la Dover, apoi se va îmbarca pe un vapor care o va duce în Franţa. De la Calais va lua un tren spre Paris, apoi spre Tours, după care va trimite un curier cu un bilet pentru contele Chénier să vină să o ia de la Tours. Mintea făcea zeci de planuri, cu o viteză uimitoare. Nu călătorise niciodată singură şi întotdeauna avusese pe cineva alături de ea, pentru a face aranjamentele necesare. Angelica nu avea o idee foarte clară despre drum, era nervoasă, emoţionată, îngrijorată în privinţa detaliilor, dar era hotărîtă să le depăşească.

Apoi, o altă problemă începu să o frămînte:

cum va reacţiona contele Chénier aflînd că fugise de sub protecţia lordului Avery. Nu existau decît cîteva variante, ori o va ajuta mai departe, ori o va trimite înapoi la tutorele ei. Îşi asuma un risc foarte mare, dar trebuia să încerce. Era hotărîtă ca, în cazul în care contele Chénier o va refuza, să plece mai departe, să dispară. Cunoştea la perfecţie franceza şi s-ar fi putut angaja ca guvernantă în Franţa, sub un nume fals, sau ar fi putut chiar pleca în America sau Canada. Cu toate că planul ei era fisurat în toate sensurile, nu putea să stea cu mîinile în sîn.

Privind pe fereastră, Angelica văzu că afară se întunecase; probabil, la ora aceea, soţii Avery şi contele luau ceaiul. Presupuse că trimiseseră un valet să o cheme, iar acesta se întorsese la ei anunţîndu-i că domnişoara era de negăsit. Greystone, speculă ea ironică, ar fi putut băga mîna în foc că nu era în bibliotecă, deci acolo nu avea să o caute nimeni. Timpul zbura, iar ea trebuia să-şi pună la punct o scuză cît mai plauzibilă. Sentimentul de completă neajutorare începea să o copleşească. Ieşi din bibliotecă, traversă holul acoperit cu marmură pînă la uşa de la intrarea în castel şi, fără să se oprească din drum, înşfăcă un şal gros de lînă care atîrna în cuierul de lîngă uşa masivă. Alergă ca un fulg spre grajduri. Trebuia să pună la punct cîteva detalii, care ar fi atîrnat foarte mult şi care, trecute cu vederea, ar fi făcut inutil planul ei. Aerul rece al serii îi biciui faţa încă udă de lacrimi, dar primi fericită prospeţimea acelei seri ce se anunţa destul de geroasă. Cerul era senin ca lacrima,

ceea ce era în avantajul ei, pentru că mai tîrziu calea avea să-i fie luminată de lună. De altfel, luna era cheia reuşitei sale, pentru că fără lumina ei, s-ar fi rătăcit cu siguranţă. Ştia că, de îndată ce va ajunge la vechiul drum construit de romani, acolo unde drumul era atît de alb încît se vedea clar pînă în depărtare, şerpuind printre pomi, nu va mai avea probleme în aflarea următorului drum pe care trebuia să apuce. Cu rezistenţa şi viteza lui Prospero era sigură că, pînă la vremea prînzului, avea să fie la jumătatea drumului spre Dover. În felul acesta, avansul ei era considerabil şi o ajuta neînchipuit de mult împotriva eventualilor urmăritori.

Apropiindu-se de grajduri, cu totul adîncită în gînduri, se sperie îngrozitor de silueta unui om ce apăru brusc în faţa ei, din spatele unui copac bătrîn. Era Hibbard! Ce căuta omul ăsta tocmai aici? Oare o urmărea? Oare putea ghici ce se petrece în mintea ei? Cît ştia el din afacerile lordului? Era cumva un fel de confident al acestuia? Să fi ştiut el ceva din planurile lui Greystone în legătură cu căsătoria? Toate aceste întrebări i se învîrteau în cap.

- Bună seara, Lady Angelica, spuse el pe acelaşi ton mieros. E cam tîrziu pentru plimbare, nu credeţi?

- Bună seara, Hibbard, se bîlbîi ea. Aveţi dreptate, dar am simţit nevoia să iau puţin aer, îl lămuri ea, încetinind pasul şi strecurîndu-se pe lîngă el. Fără a îndrăzni să se uite în urma ei, pentru a vedea dacă Hibbard o urmăreşte, simţi că o trec fiori de gheaţă şi presupuse că se datorau

privirii cu care o fixase aceasta.

Ajungînd la grajduri, Angelica intră acolo printr-o uşă laterală, pentru că, de unde era, Hibbard nu o putea vedea, aşa încît nu ar fi bănuit ce are ea de gînd să facă. Observă că nimeni nu pusese vreun lacăt pe uşă. Intrase şi ieşise de-acolo de multe ori, dar niciodată nu-şi pusese problema că grajdurile ar fi putut fi închise peste noapte, drept urmare nu o interesase dacă acestea aveau sau nu lacăte.

Înaintă spre locul în care se afla Prospero. Lămpile erau aprinse, dar grajdurile erau goale. Bănui că muncitorii se vor întoarce după masa de seară, îşi vor termina treburile şi vor stinge luminile. Angelica spera ca la miezul nopţii, atunci cînd plănuise să fugă, grajdurile să nu fie deloc luminate. Ar fi fost prea primejdios şi cineva ar fi putut alarma toată casa, bănuind probabil că e un hoţ. Şeile atîrnau pe trei rînduri, în cuie solide fixate în pereţi. Trebui să se urce pe un scăunel pentru a ajunge la şaua pe care o folosea ea pentru Prospero. O coborî de acolo şi o aşeză în aşa fel încît să o poată găsi cu uşurinţă pe întuneric. Apoi găsi hamurile lui Prospero şi le puse lîngă şa. Nu îndrăzni să mai facă nici o mişcare, pentru că auzise zgomot în spate. Începea să i se întărească din ce în ce mai mult ideea că fuga ei va fi destul de anevoioasă.

Ieşind din încăperea în care se aflau echipamentele, se uită nehnistită în jur, să vadă dacă era cu adevărat singură. Îl văzu pe Prospero care-şi sprijinise capul de uşiţa joasă a boxei lui. Ciuli urechile şi necheză scurt, de bucurie că o

vedea. Angelica se duse să-l mîngîie.

- Noi doi plecăm în lume în seara aceasta, îi şopti ea, înainte de a se duce afară, în vîrful picioarelor.

Afară era un întuneric de nepătruns. Trebuia să se grăbească pentru că, în depărtare, la intrarea principală, vin lacheii pregătind trăsura de drum şi caii înhămaţi la trăsură. Pe măsură ce se apropia de ferestrele luminate ale castelului, inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Aburi groşi îi ieşeau pe gură, din cauza aerului rece. De unde, pînă mai devreme simţise numai disperare şi frustrare, acum, după ce îşi pusese la punct un plan, căpătase încredere în sine, căpăta forţă şi un sentiment de independenţă pe care nu-l bănuia. Pentru prima oară în viaţă simţea că-şi putea controla, cît de cît, destinul. Şi acest sentiment o ajuta să capete tăria necesară pentru a-şi duce la îndeplinire planul îndrăzneţ.

Calmul îi revenise deplin cînd ajunse în dormitor, unde o găsi pe Lady Avery.

- Angelica! se răsti bătrîna. Unde Dumnezeu ai fost? Te-am căutat peste tot. Pretind o explicaţie, şuieră Lady Avery. Angelica era foarte marcată de revelaţiile ultimei ore, aşa că era extrem de palidă şi slăbită, lucru ce nu scăpă ochilor sfredelitori ai bătrînei doamne. Văzînd cît era de suptă la faţă, Lady Avery îndulci tonul. Vai, copilă, dar arăţi groaznic. Te doare ceva?

- Nu mă simt prea bine, mătuşă Clarissa, mă doare îngrozitor capul. Am ieşit să mă plimb puţin, ca să mai iau puţin aer, dar ce folos... Vreau să dorm puţin.

- Nu te-am văzut niciodată atît de palidă, spuse mătuşa ei îngrijorată, punîndu-şi palma pe fruntea Angelicăi pentru a vedea dacă are temperatură. Cred că ai febră şi nu ştiu dacă e cazul să mergi la bal. Am să rămîn aici cu tine şi voi trimite după doctor.

- Nu! Nu, te rog, nu e nevoie, mătuşă Clarissa! Nici nu mă gîndesc, se alarmă Angelica. Era distrusă dacă mătuşă-sa ar fi rămas la castel şi ar fi bîntuit toată noaptea pe coridoare. Nu sînt bolnavă, mătuşă, sînt doar puţin cam obosită!

- Cred că te-au cam lăsat nervii, draga mea. E o ocazie deosebită de a participa la prima ta recepţie, dar să ştii că majoritatea tinerelor domnişoare care ies în lume pentru prima oară sînt speriate. Ai nevoie de somn.

- Da, mătuşă Clarissa. Dar dumneata trebuie să te duci la bal. Nici nu concep să stai după mine. Şi, în plus, Dodo ar fi foarte dezamăgită dacă nici una din noi n-am da curs invitaţiei. Promite-mi că te vei duce, altfel cine o să-mi povestească cum a fost acolo?

- Eşti sigură că nu vrei să rămîn cu tine, Angelica? Tu n-ai fost niciodată bolnavă. Nu ştiu ce să fac... mă nelinişteşte starea ta. Lady Avery o privea cu mare atenţie. Vedea foarte clar că nepoatei sale nu îi este bine şi avu, doar pentru o clipă, impresia că ceva nu era în regulă; dar Lady Avery renunţase de mult să mai fie atentă la zvîcnirile intuitive ale inimii sale.

Angelica trecea prin cîteva momente de criză şi, la un moment dat, chiar fu tentată să-i spună mătuşii ei totul, să-şi verse amarul la pieptul ei,

dar îşi dădu seama că Lady Avery era la fel de neputincioasă ca şi ea. Nu avea nici un prieten. Era complet singură.

- Nu-ţi face griji pentru mine, o linişti ea, voi fi mult mai bine de dimineaţă. Acum, scuză-mă, dar vreau să mă întind în pat. Sunînd după Sarah, Lady Avery îşi spuse că era mai bine să o lase pe aceasta acasă, pentru a o veghea pe Angelica.

- Am să-i poruncesc Sarei să doarmă aici. La nevoie, Lady Revelstoke îmi va pune o slujnică la dispoziţie.

- Nici nu vreau să aud! protestă Angelica rugîndu-se ca mătuşa ei să înceteze cu toate acele idei şi cu îngrijorarea sa exagerată. Sarah va fi foarte dezamăgită dacă nu o iei cu dumneata. Mai ales că am auzit că lordul Revelstoke le va permite servitorilor să aibă şi ei mica lor petrecere, cu dans şi altele de genul ăsta. Şi abia a aşteptat să meargă. Trebuie să o iei cu dumneata. Dacă voi avea nevoie de ceva, am să sun după o slujnică.

- Prea bine, atunci. Cred că ai dreptate, n-am să mai am linişte cu Sarah luni întregi de-acum încolo dacă o oblig să rămînă acasă. Cu toate că un glas îi spunea că nu face bine şi că se întîmplă ceva cu Angelica, Lady Avery se complăcu în starea de indolenţă ce-i era atît de caracteristică, lăsînd totul în voia lucrurilor.

Sarah veni totuşi pentru a o ajuta pe Angelica să se pregătească de culcare. Nu-i putea spune nici măcar cameristei despre planurile ei, pentru că precis aceasta avea să se scape faţă de Lady Avery şi, oricum, n-ar fi avut cum să o ajute.

O senzaţie de mare plăcere o cuprinse în clipa în care îşi îngropă faţa fierbinte în cearşeafurile proaspăt spălate. O rugă pe Sarah să-i stingă lumina şi să le spună celorlalţi servitori să nu o deranjeze sub nici un motiv. Căutînd cu disperare un refugiu în somn, Angelica încercă să închidă ochii şi să uite, cel puţin pentru cîteva ore, de necazurile ei. Dar, temîndu-se să nu adoarmă prea profund, fu nevoită să ţină ochii deschişi, fixaţi pe umbrele ce se profilau pe pereţi şi pe tavan. Asculta forfota din castel. Paşi de slugi grăbite pe coridor, vocile înăbuşite ale acestora şi, în sfîrşit, zgomotul pe care roţile trăsurilor îl făceau pe peronul din faţa castelului. Din curtea interioară, chiar sub fereastra ei, Angelica auzi glasul contelui. O întreba pe Lady Avery dacă se instalase confortabil în trăsură. Vocea lui o făcu pe Angelica să tremure. Cum de avea tupeul să se poarte aşa firesc, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, de parcă nu ar fi trecut doar două ore de cînd îl ameninţase pe lordul Avery că îl distruge.

Trăsura porni, copitele cailor atingeau cu putere pavajul. Angelica aşteptă ca toată agitaţia să dispară şi să se poată pregăti liniştită de drum. Cînd, în sfîrşit, asupra castelului se aşternu tăcerea şi avu siguranţa că toţi servitorii se retrăseseră în camerele lor, Angelica ieşi din aşternut. Mişcîndu-se cu destulă greutate, pentru că nu mintise atunci cînd spusese că se simţea istovită, Angelica rămase în picioare, pe loc, aşteptînd să îi revină puterea.

Zvîcniturile din creierul ei fură înlocuite de o

durere surdă. Lacrimile i se uscaseră, lăsînd pe genele ei un gust sărat. Se şterse cu colţul cearşafului. Trăgînd adînc aer în piept, Angelica se concentră asupra a ceea ce avea de făcut. Dacă făcea o greşeală, cît de mică, risca să fie condamnată la o viaţă plină de suferinţă. Indiferent ce s-ar fi întîmplat, ştia că trebuie să rămînă calmă, să nu intre în panică. Simţea tensiunea în toţi porii şi trăia cu spaima permanentă că va fi descoperită.

Picioarele ei goale atinseră podeaua rece, dar ea nu dădu atenţie, prea preocupată de planurile ei. Aprinse lampa de pe birouaş, sperînd ca dunga de lumină să nu pătrundă pînă pe coridor; dar după aceea îi veni o idee mai bună - luă o pătură cadrilată de pe canapea şi o puse la baza uşii. Fiecare detaliu era pus la punct în mintea ei. Se va îmbrăca cu costumul cel vechi de călărie, pentru că avea o croială simplă şi putea fi uşor confundat cu nişe straie de călătorie. Dorea să atragă cît mai puţin atenţia pînă avea să ajungă la Dover. Avînd în vedere faptul că nu putea lua nici un bagaj cu ea, trebuia să se gîndească la strictul necesar. Va purta o pelerină de lînă deasupra. Problema era că nu putea lua nici o pălărie cu ea, pentru că s-ar fi şifonat prea tare. Pe de altă parte, o adevărată lady nu ieşea niciodată în lume cu capul descoperit. O dată ajunsă la Dover, nu mai putea purta pălăria de la costumul de călărie, pentru că în felul acesta ar fi atras atenţia asupra ei. Pînă la urmă, găsi soluţia: va lua o altă pelerină, cu glugă, pe care o folosea, de obicei, atunci cînd se plimba. Astfel, lumea va

crede că e o simplă servitoare care călătoreşte singură. Un alt aspect era acela că o lady nu călătoreşte niciodată neînsoţită, dar, fiind îmbrăcată ca o servitoare, Angelica ar fi putut explica situaţia în care se afla, punînd capăt oricăror comentarii. Găsise soluţia ideală şi, o dată ajunsă acolo în Franţa, s-ar fi putut da drept slujnică. Dacă absenţa ei avea să fie remarcată prea devreme, contele Greystone avea să caute o tînără domnişoară şi nu o slujnică.

Pregăti pelerina, cîteva agrafe de păr, batiste, pe care le făcu ghem în gluga pelerinei şi le legă strîns cu o bucată de aţă pe care o rupse de la pachetul în care era înfăşurată rochia de mireasă a mamei sale. Oftă încetişor. Probabil că nu avea să mai vadă niciodată această rochie. Făcu un fel de nod cu ajutorul căruia urma să lege micul pachet de şa.

Acum urma partea cea mai complicată: cum se va descurca cu banii? se gîndi Angelica. Avea nevoie de bani pentru a traversa Canalul, pentru a plăti grajdul în care avea să-l lase pe Prospero la Dover. Bănuia că animalul va fi foarte trist, aşa că trebuia să se gîndească şi la o modalitate de a-i da de ştire lui Dodo să vină să îl ia de acolo, fără a dezvălui în vreun fel ruta pe care pornise. Dodo era probabil singura persoană căreia îi va păsa de soarta lui Prospero, aşa că va găsi cu siguranţă un loc sigur şi pentru el. Îi era greu să se despartă de Prospero care îi fusese un prieten atît de credincios. Căută în fiecare poşetă, în fiecare sertăraş, în fiecare buzunar, găsind pînă la urmă doar cîteva monezi uitate

cine știe de cînd și pe care ea intenționase, probabil, să le pună la biserică, în cutia milei. Găsi și cîțiva franci francezi primiți de la vărul ei și un șiling pe care Lady Avery i-l dăduse pentru a cumpăra niște panglici. Una peste alta, suma din mîna ei era mult prea modestă pentru aventura în care se angaja. Pînă atunci nu se gîndise la bani, dar acum începea să-și piardă speranța. Se juca cu lănțișorul de la gît, dîndu-și seama că era pusă în situația de a vinde singura bijuterie moștenită de la mama sa. Oricare ar fi fost sursa banilor, Angelica știa că trebuia să traverseze Canalul. Brusc, își aminti de broșa primită de la Greystone. Mulțumi cerului că fusese obligată să-i accepte darul.

Deschizînd micuța cutie, Angelica avu impresia că broșa e și mai vulgară, și mai grosolană; dar, indiferent de impresia ce i-o făcea, era singura ei salvare. Își spuse că, în cazul în care nu-i ajungeau banii, nu trebuia decît să se ducă la giuvaergiu și să-l roage să scoată unul sau două diamante mici pentru a-și plăti drumul. Contele Chénier îi povestise că în tinerețe făcuse cam același lucru pentru a plăti un teren cu viță-de-vie pe care îl cumpărase de la un vecin. Cu acea broșă, succesul evadării ei era asigurat! Ce ironie, își spuse ea, ca tocmai dușmanul ei cel mai crunt să-i pună la dispoziție posibilitatea de a se salva.

Cugetă cîteva momente asupra modalității de a proteja cît mai bine bijuteria. N-ar fi vrut să o pună în buzunar, de teamă să nu o piardă sau să nu i se fure pe vaporul ce avea să o ducă la

Calais; înțelesese de la Sarah că la clasa a treia erau călători de cea mai proastă calitate. Puse jacheta de călărie pe pat și cusu repede broșa de căptușeala groasă. Cînd avu convingerea că broșa era bine pusă și ascunsă, puse din nou jacheta pe ea, mai puse un lemn pe foc, pentru că în dormitor se făcuse foarte frig. Stinse lampa. Băgă o pernă sub pătură, pentru a da impresia eventualilor musafiri nepoftiți că doarme. Era convinsă că peste noapte cineva va trece totuși să vadă dacă se simte mai bine. După ce totul fu pregătit, se înfășură într-o pătură și se așeză în fotoliu, în fața căminului, așteptînd miezul nopții.

17

Angelica se trezi brusc, cu sentimentul că dormise prea mult. Focul se stinsese, iar camera era stăpînită acum de un frig pătrunzător. Aprinse lumînarea de pe policioară; mîinile îi tremurau și ciuda puse stăpînire pe ea. „Doamne, cum de am adormit?“ se întrebă ea, pufnind de furie. Abia în clipa aceea văzu că ceasul arăta doar unsprezece și jumătate. „Slavă domnului că mă încadrez în timp“, răsuflă ea ușurată. Nu-și putea reprima supărarea pe ea însăși pentru faptul că se lăsase furată de somn. Nu-și putea îngădui nici un moment de relaxare pînă cînd nu ajungea în Franța. Se apropie de ușă și ascultă. Liniște profundă... Deschise ușa cu

grijă, văzînd că tot castelul era cufundat în liniște mormîntală. Nu știa dacă era bine să ia lumînarea cu ea pînă jos, sau să riște să coboare pe întuneric. Pe de altă parte, dacă s-ar fi împiedicat de ceva și ar fi făcut zgomot, ar fi trezit toată casa. Luă mănușile, cravașa, micul pachet pe care îl pregătise și suflă în lumînare. Hotărî să coboare pe întuneric, cu mare grijă. Trase încet ușa în urma ei și merse în vîrful picioarelor pe lîngă perete. Cînd ajunse la scări, ferestrele vaste din hol îi permiseră - datorită luminii palide a lunii ce se strecura printre ele - să vadă pe unde calcă. Coborî cîteva trepte, apoi se opri, ascultînd.

Inima îi bătea nebunește, să-i spargă pieptul; aproape că bătăile îi răsunau în urechi, cu intensitatea unor tobe. Avu impresia că zgomotul pe care doar ea îl auzea se propagă în întreg castelul și, intrînd în panică, se uită îngrozită în jurul ei, de parcă ar fi așteptat ca toate ușile să se deschidă și în ramele lor să apară chipurile răvășite de somn ale servitorilor. I se părea că trecuseră ore întregi în acest interval. Ajunse în sfîrșit la ușa de la intrare. Apăsă clanța grea și trase. Nu se întîmplă nimic. Încercă din nou clanța. Ușa nu se deschise. Nu se gîndise că va găsi ușa încuiată! Mîinile căutau cheia în întuneric, cu mișcări frenetice. Aproape că îi venea să plîngă de frustrare. Adunîndu-și gîndurile, făcu cîțiva pași pe podeaua de marmură, spre salonul galben; covoarele groase de acolo estompau total zgomotul pașilor ei. Știa că în salonul imediat următor, se afla un glasvand care dădea spre

grădina castelului. Se rugă în gînd să poată deschide măcar acele uși, dar, spre disperarea ei, și acestea erau închise. Deodată, avu sentimentul că este supusă unui regim de închisoare. Tremurînd de indignare, își continuă drumul prin camerele ce comunicau, în căutarea unei terase ale cărei uși să fie deschise.

Brusc, în fața ei apăru, din întunericul aproape de nepătruns, un chip palid, încadrat de șuvițe de păr blonde. Întreg trupul i se contractă din cauza șocului, inima îi bătea în continuare ca tobele unei întregi fanfare, sîngele îi zvîcnea în tîmple. Scoase un sunet înfundat din cauza sperieturii, dar puse imediat mîna la gură pentru ca țipătul să nu se audă. Își dădu seama că în fața sa nu era nici mai mult, nici mai puțin, decît bustul lui Mozart, sculptat în marmură, un chip ai cărui ochi fără pupile păreau că o fixează. Parcă chipul acela cu trăsături înghețate îi zîmbea ironic. Orbecăind în întuneric, nu-și dăduse seama că ajunsese în salonul de muzică; „întîlnirea" aceasta total neprevăzută o făcu să înțeleagă că era în pragul unei crize de nervi. Nu se mai putea stăpîni. Nervii ei erau întinși la maximum, ca un elastic gata să se rupă. Îi pierise încrederea în sine și, gata să se prăbușească, se refugie într-un colț, ca un animal hăituit. Stătu acolo pînă își recăpătă respirația, adunîndu-și ultimele puteri, sperînd să reziste măcar pînă la grajduri de unde Prospero ar fi purtat-o cît mai departe. Se simțea secătuită de vlagă și, cînd încercă să se miște din nou, o duru tot trupul, parcă mii de pumnale o înjunghiaseră. Nici măcar nu-i mai era frică.

Ajunsese în asemenea hal, încît nu o mai interesa ce avea să se întîmple. Ajunse pe un coridor şi mai întunecat, fără ferestre. Nu intrase niciodată într-un cavou, dar avea siguranţa faptului că numai acolo putea fi aşa întuneric. Ştia că uşa aceea ducea spre aripa servitorilor, o parte a castelului plină de coridoare şi holuri întortocheate, pe care nu o ştia decît din auzite. Trebuia să riște. Ajutîndu-se de mîini, pipăind fiecare metru de perete, făcînd paşi mici, pentru a nu se împiedica de ceva, mergea neştiind ce o aşteaptă înainte. La un moment dat, simţi că îi fuge pămîntul de sub picioare. Îşi dădu seama că ajunsese la nişte trepte şi, fără a se grăbi, le coborî cu mare atenţie. O apucă ameţeala, era complet derutată şi fu nevoită să se ţină de peretele rece ca gheaţa pentru a nu se prăbuşi pe scări. Trăia senzaţia de cădere în gol. Se sprijini mai mult de perete, simţind mirosul de piatră umedă. Treaptă cu treaptă, coborî spre necunoscut. Cînd ajunse în sfîrşit la capătul scărilor, se pomeni pe un alt coridor care avea, de data aceasta, ferestre. Apoi văzu o uşă ce părea a fi făcută dintr-un fel de faianţă şi care reflecta oarecum unda slabă de lumină a nopţii. Cealaltă parte a coridorului era cufundată în întuneric.

Aceasta era aripa servitorilor, domeniul slugii lui Greystone: Hibbard. Angelica simţi că îi îngheaţă sîngele în vine. Abia acum o fulgeră o întrebare pe care nu şi-o pusese pînă atunci: oare Hibbard îl însoţise pe stăpînul său la reşedinţa familiei Revelstoke? Se mai afla încă la castel? Oare era, chiar în acest moment, pe urmele ei?

Se cutremură la gîndul că acesta ar fi putut să răsară înaintea ei de undeva din întuneric, aşa cum făcuse deseori. Avu senzaţia că aude în ureche respiraţia grea a acestuia. „Cam tîrziu pentru o plimbare, Lady Angelica...“ răsuna vocea aceea în întuneric. Întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni. Imaginaţia îi juca o festă. „O să înnebunesc!“, îşi spuse ea. „Îmi pierd minţile!“ păreau să strige mii de voci în capul ei. Nu mai avea încredere în propria ei judecată. Curajul o părăsise aproape de tot. Ar fi vrut să se lase pe vine şi să plîngă. Un tremur necontrolat îi zguduia corpul. Se ura şi mai mult pentru faptul că îi era frică. Pentru a-şi mai reveni, îşi imagină că distanţa dintre locul în care se afla şi uşa ce ar fi reprezentat salvarea ei era la fel de mare şi de dificil de ajuns ca zidul de piatră pe care îl sărise de nenumărate ori în orele de călărie. Trebuia să ajungă la acea uşă blestemată, oriunde şi oricare ar fi fost ea. Îşi adună toate puterile, făcu cîţiva paşi înainte şi se opri să asculte. Singurul sunet ce se auzea era respiraţia regulată, probabil a vreunuia dintre servitori, ce se auzea dincolo de cîte o uşă. Pînă la urmă, ajunse la uşă. Întinse mîna spre clanţa de porţelan, cuprinsă iar de valuri de teamă. Toţi muşchii îi erau încordaţi, braţele şi picioarele o dureau. Încercă încă o dată; aceleaşi dureri. Uşa se deschise imediat, dar scîrţîi. Angelica îngheţă, ascultă cu încordare, apoi se strecură fără zgomot afară. La început, din cauza spaimei, nici nu-şi dădu seama că trăgea în piept aerul rece al nopţii. Acest ocol prin coridoarele castelului o purtase pe Angelica destul de

departe de grajduri. Privi în jur, încercînd să înţeleagă unde se află. Evită aleea pietruită şi o luă prin iarbă, împiedicînd astfel să fie auzită de cineva.

Cînd ajunse la grajduri, Angelica avu senzaţia că trecuseră ore întregi de cînd plecase din camera ei. În realitate, nu trecuseră decît în jur de douăzeci de minute.

Aranjamentele pe care le făcuse dinainte erau o binecuvîntare. Găsi cu uşurinţă şaua şi hamurile, deşi era un întuneric de nepătruns. Se duse la boxa lui Prospero. Era sigură că grăjdarii dormeau în încăperile de deasupra, aşa cum era obiceiul peste tot, drept pentru care păşi în vîrful picioarelor. Prospero îşi întîmpină musafirul nocturn cu un sforăit discret. Înţelegea că se întîmplă un lucru neobişnuit şi rămase liniştit pentru ca Angelica să îl poată înşeua. Aceasta nu îndrăzni să-i vorbească, dar îl bătea din cînd în cînd pe grumaz şi pe coapse, pentru a-l linişti. Trebui să se descurce singură, legînd toate curelele şi punînd mai mult pe dibuite hăţurile. Cînd fu nevoită să pună zăbala, simţi că o trec toate sudorile, de nervi. Prospero apucase cureluşa, dar Angelica se descurca greu cu toată grămada aceea de alte curele. Pînă la urmă, îşi dădu seama că nu o pusese bine. Descoperind greşeala, pufni într-un chicot nervos, cufundîndu-şi faţa în coama lui Prospero pentru a nu fi auzită.

Dînd ocol calului pentru a-şi aranja şaua mai bine, Angelica lovi o găleată metalică, goală, făcînd un zgomot foarte puternic. Sunetul îi lovi urechile precum o explozie. Rămase nemişcată,

aşteptînd să-i vadă pe grăjdari apărînd de sus. Dar nu veni nimeni. Cînd îndrăzni, în sfîrşit, să facă o mişcare, constată că nu-şi găseşte bocceluţa şi pelerina, pe care le lăsase pe jos, undeva lîngă uşă. Le găsi, dar abia după aceea îşi dădu seama că ar fi trebuit să lege pachetul de şa înainte de a o aranja pe Prospero. Se întrebă dacă va reuşi vreodată să scape de-acolo, cu atîtea neprevăzute ce-i apăreau în cale la tot pasul. Puse găleata cu gura în jos, se urcă pe ea şi legă micul sac de şa, dar asta numai atunci cînd, după bîjbîieli repetate, găsi inelul metalic.

Era gata de drum. Făcu încă o pauză, încercînd să distingă zgomotele specifice grajdului, pe timp de noapte. Cîte un sforăit sau un nechezat imperceptibil de cal, sunet de fîn mestecat, doar acestea umpleau grajdurile călduroase cu un zumzet grav, perpetuu. Din cînd în cînd, cîte un cal mai lovea în pămînt cu copita, probabil mişcîndu-se în somn. Îl duse pe Prospero afară, dar îi trecu prin minte că potcoavele lui făceau un zgomot prea mare pe pietrişul de pe alee şi ar fi trezit jumătate din muncitorii care ar fi bănuit, la rîndul lor, că un hoţ pătrunsese acolo. Deci, în loc să îl ducă pe Prospero lîngă scăriţa pe care o folosea de obicei pentru a încăleca, şi care se afla exact în laterala uşii de la intrare, Angelica îl duse pe o porţiune de pămînt acoperit cu iarbă, lîngă un trunchi de copac prăbuşit la pămînt. Abia cînd ajunse afară văzu clar silueta lui Prospero, dar, din cauza întunericului, acesta părea să se contopească cu peisajul. Angelica se urcă în şa sprijinindu-se de

copac. Pentru prima oară, în acea seară de maximă tensiune, Angelica era ceva mai liniştită.

Vru să-l mîne pe Prospero undeva mai la lumină şi să urmeze punctele de reper ce îi erau cunoscute, ştiind că nu îşi putea permite nici o clipă de rătăcire. Cînd consideră că avea suficientă lumină, Angelica îl îndrumă la galop. Dacă ar fi găsit un ritm satisfăcător, ar fi avut cîteva ore bune avans pînă în clipa în care dispariţia ei ar fi fost remarcată. Luna părea mult prea mică în noaptea aceea şi nu prea generoasă în lumină. Angelica urmă drumul cunoscut fără a se aventura pe scurtăturile pe care le folosise deseori întorcîndu-se la castel. Ajungînd într-un mic luminiş, văzu întreaga siluetă a castelului Cranleigh profilîndu-se pe cer; aşa cum era acum, cufundat în întuneric, părea un leu adormit, liniştit şi inofensiv.

Cu cît se depărta mai mult de castel, cu atît era mai relaxată şi mai încrezătoare în propriile ei puteri. Se simţea bine în şa. Aerul rece şi proaspăt le umplea nările cu parfum de pămînt afînat. Cînd şi cînd, tăcerea era spartă de ţipătul vreunei păsări de noapte. La distanţă, Angelica auzi cîntecul unei privighetori. O bufniţă zbură pe lîngă capul lui Prospero. Calul păru să nu o observe, dar Angelica se sperie. Se uita în urma ei, să vadă dacă nu era urmărită, iar la intervale destul de scurte de timp îl oprea pe Prospero în loc, pentru a asculta la ceeea ce se întîmplă în jurul ei. Dar pretutindeni se auzeau doar sunetele nopţii. Şi-atît.

Cînd balul era în toi, Dodo, îmbrăcată în noua ei rochie din satin verde, brodat cu frunze ivorii pe pieptar şi pe poale, o căută pe Angelica, dar, negăsind-o, o întrebă pe Lady Avery unde este nepoata sa. Aflînd că noua ei prietenă nu se simţise bine şi nu putuse veni, Dodo scrise repede un bileţel pe care avea să îl dea de dimineaţă bătrînei, prin care o anunţa că îi va face o vizită chiar a doua zi.

Pe la miezul nopţii, exact în intervalul în care Angelica îl pregătea pe Prospero de drum, lordul Revelstoke, aşezat în capul scărilor, cu chipul mîndru strălucind în lumina candelabrelor, anunţă onoratei adunări logodna fiicei sale. Toţi cei de faţă scoaseră sunete de surpriză şi încîntare la aflarea veştii; Dodo şi Freddie, zîmbind îmbujoraţi de emoţie, rostiră cîte un toast, ciocniră o cupă de şampanie şi fură bombardaţi cu o ploaie de urări de fericire.

Se făcuse tîrziu; întreaga sală de bal devenise neîncăpătoare pentru mulţimea de oaspeţi ce se strînseseră acolo; tinerii dansau frenetic, în ritmul alert al pasului numit Gay Gordon. La primul sunet al cimpoaielor, bătrînii înţeleseră ce urma, aşa că se retraseră în saloanele unde erau pregătite mese întregi cu bucate. Tot acolo se aflau, deja, lordul Avery şi soţia sa. Vicarul, domnul Compton, bătea din picior în ritmul muzicii, privind cu plăcere perechile ce se agitau ceva mai departe de el. După aceea, traversă mica porţiune de grădină ce despărţea terasa reşedinţei Revelstoke de locul în care se aduna-

seră servitorii, pentru că promisese unora din enoriaşii săi să ciocnească o cană de bere cu ei. Tocmai se îndrepta spre glasvandul ce dădea în grădină, cînd domnul Bultrap-Guph îi apăru în faţă ca un vultur rotofei şi roz în obraz, îl luă de braţ şi îl depuse într-un scaun în sala de jocuri, pentru a-i fi partener la whist.

Departe de toată această agitaţie, Angelica ajungea deja la drumul roman. Era pustiu. Domnea liniştea. Probabil că pe-acolo, cu sute de ani în urmă, legiunile de romani îşi croiseră drum pentru a înlesni deplasarea trupelor şi transportul proviziilor; după ce ocupaţia romană luase sfîrşit, drumul fusese abandonat, în favoarea unor căi ceva mai înguste, dar mai scurte, construite de celţi şi de saxoni. Angelica era încrezătoare în faptul că nu se va întîlni cu nimeni pe drumul vechi, părăsit, folosit doar rareori de către ţăranii ce-şi duceau vitele la tîrg. Oile smulseseră toată iarba care mai creştea acolo şi, chiar şi în întuneric, Angelica putea vedea cărările albe ca creta, ce se întindeau în paralel înaintea ei, ca două şine de tren. În mod normal, ar fi trebuit să fie vorba de o distanţă de opt mile de drum lin, pe care l-ar fi străbătut în foarte scurt timp pe lumină. Dar, fiind noapte şi nedorind să se aventureze inutil, îl ţinu pe Prospero, care fremăta în hăţuri, dornic s-o ia la fugă.

După cîteva minute, Angelica avu impresia că aude, foarte distinct, sunetul unor copite ce se apropie de ea. Oare fusese urmărită? Încercă

să-l strunească pe Prospero, ca să poată auzi mai bine, dar scîrţîitul şeii, şuieratul insistent al unei bufniţe şi zgomotul potcoavelor lui Prospero făceau imposibilă această încercare. Dădea înnebunit din cap, de parcă ar fi vrut să se elibereze din zăbală. Era prima oară cînd nu îi asculta comenzile. Începu să alerge cît putu de tare. Angelica se uita din cînd în cînd peste umăr, ca şi cum ar fi aşeptat să vadă pe cineva în spatele ei, dar nu vedea nimic în întuneric. Prospero apucase strîns zăbala şi, oricît de tare l-ar fi strunit Angelica, era imposibil să-l oprească. Calul porni într-un galop nebun, printr-o deschizătură într-un gard viu, cît pe ce să o dea jos din şa pe Angelica. Se abătuse mult de la drumul roman. Cuprinsă de panică, Angelica trase de căpăstru pînă îi amorţiră braţele. Ştia că era inutil să încerce să strunească un cal pe jumătate sălbatic, tentat deseori să facă doar aşa cum îl mîna instinctul.

Încercă să se consoleze cu ideea că, în cazul în care era urmărită, nici un călăreţ din lume nu ar fi ajuns-o din urmă la viteza în care galopa Prospero. Se aplecă în faţă şi, ca o ultimă dovadă a slăbiciunii ei, apucă strîns o bucată zdravănă din coama lui Prospero, rugîndu-se ca acesta să nu-şi sucească cumva piciorul în întuneric, caz în care, cu siguranţă, amîndoi ar fi murit. Ajunseseră acum pe o colină bătută de vîntul puternic dinspre răsărit. Viteza cu care se deplasa se îmbina cu bătaia biciuitoare a vîntului, un zgomot puternic făcea să-i vîjîie urechile; nu mai vedea şi nu mai auzea aproape nimic. O

rafală de vînt îi smulse pălăria de pe cap. Era purtată, nici ea nu ştia unde, de un cal dezlănţuit. Îi era teamă şă nu-şi piardă cunoştinţa din cauza slăbiciunii şi oboselii.

Renunţase să se mai uite în urmă. Deodată, privi îngrozită cum un călăreţ se apropia de ea. Nu-i veni să creadă că ceea ce vede era adevărat. Îşi dădu cîteva şuviţe la o parte de pe ochi, crezînd că are viziuni. Îl vedea pe călăreţ apropiindu-se din ce în ce mai mult, dar nu distingea încă trăsăturile; nu vedea decît silueta perechii şi faptul că bărbatul acela conducea un cal negru ca tăciunele. Galopau acum în paralel. Cu ultimele puteri, încercă să-l determine pe Prospero să se întoarcă spre stînga, dar acesta galopa înainte, cu rezerve inepuizabile de energie.

Prin minte îi trecu atunci un gînd teribil: era atacată de un tîlhar la drumul mare. Abia acum îşi dădea seama că putea să o pîndească şi o asemenea primejdie. Se consumase atît de mult în gînduri negre referitoare la Greystone, încît această eventualitate îi scăpase din minte cu desăvîrşire. Călăreţul alerga acum alături de ea, iar cei doi cai îşi continuară cursa nebună. Angelica vedea prea puţin în întuneric, mai ales că părul îi cădea mereu peste faţă din cauza vîntului. Bărbatul întinse mîna, trase cu putere de hăţurile armăsarului călărit de Angelica şi strigă:

- Ho... ho! Opreşte-te, Prospero, diavol bătrîn!

Auzind aceste cuvinte, Angelica simţi că leşină de frică. Era contele! O urmărise. Panica ei se transformase în ură şi lacrimile mari născute din sentimentul de neputinţă îi inundară ochii.

Nemaicontrolîndu-şi gesturile, se pomeni că-l loveşte cu cravaşa pe bărbatul de lîngă ea.

- Lasă-mă în pace! striga ea înnebunită. De ce nu poţi să mă laşi în pace? Dă-mi drumul!

Prospero nu dădea semne că ar fi vrut să se oprească şi, pentru a se feri de biciul Angelicăi, bărbatul nu avu altă soluţie decît să dea drumul hăţurilor. O prinse pe Angelica după mijloc şi o trase din şa. O ţinea cu putere, trăgînd-o cu mîini sigure în şaua lui, în timp ce ea se zbătea din răsputeri şi-l lovea cu pumnii mici.

- Ho! gata! Opreşte! strigă călăreţul, strunindu-şi calul Se poate, continuă el, aşa se poartă îngerul meu păzitor? Angelica rămase cu gura căscată. Nu era contele, ci Gitano. Ducele de Stanforth. Tremura nervos, dar se liniştise văzîndu-l. Acesta o puse pe pămînt şi descălecă şi el. Deşi stătea doar la cîţiva paşi de ea, de-abia reuşea să-i distingă trăsăturile în întuneric. O ţinea de braţ, încercînd să-i potolească tremurul nestăpînit.

- Îmi... îmi pare rău! se scuză Angelica cu glas tremurat. Am crezut... Am crezut... se bîlbîi ea din cauza emoţiei, făcînd mari eforturi de a-şi stăpîni lacrimile. Te rog, ajută-mă să-mi găsesc calul! Trebuie să plec de-aici, să fug din locurile astea!

- Nu mai trebuie să fugi nicăieri. Nimeni nu-ţi va face nici un rău. Acum eşti printre prieteni, prieteni adevăraţi, care vor avea grijă de tine. Aceste cuvinte simple, în combinaţie cu glasul său cald, convingător, avură un efect remarcabil asupra Angelicăi. Întreg trupul îi tremura din cauza suspinelor, iar lacrimi mari începură să-i

curgă în cascade pe orbaji. Gitano îi cuprinse umerii, iar ea îşi îngropă faţa în jacheta acestuia; şi, cu gesturi de copil, frămînta în mîini nasturii de sus şi reverul jachetei, mişcîndu-şi mîinile fără încetare, ca şi cum ar fi vrut să se agaţe de el. Teama şi sentimentul de frustrare pe care le trăise în ultimele cîteva zile din cauza contelui se eliberau acum prin puterea plînsului. Ultima oară cînd se simţise în siguranţă fusese de fapt ultima lor întîlnire.

Ducele privea cu ochi blînzi făptura mică, speriată, ce îşi găsise refugiul la pieptul său. Ar fi vrut să-i spună că o iubea din prima clipă în care o văzuse, la han, dar, chiar de ar fi aflat că Angelica îi împărtăşeşte dragostea, asta n-ar fi făcut mărturisirea lui mai dureroasă. Bătrîna ţigancă prorocise doar că acel biet prieten avea să moară curînd; şi, chiar dacă ar mai fi trăit ani mulţi, nu avea ce să îi ofere Angelicăi în afară de o viaţă de mizerie. Găsi de cuviinţă să tacă; o ţinea în continuare în braţe, aşteptînd să se liniştească.

- Iartă-mă, spuse Angelica, încercînd să-şi revină. Vorbea aproape în şoaptă şi căută o batistă în buzunar. De după-amiază nu fac altceva decît să plîng întruna, parcă-s proastă. Scoţînd o batistă din buzunar, Gitano i-o strecură printre degetele subţiri.

- Te simţi bine? o întrebă el. Sper că nu te-am lovit. Am văzut că Prospero n-are nici un gînd să se oprească, iar tu m-ai cam luat prin surprindere cu lovitura aceea de cravaşă, aşa că am ales varianta asta. Îmi cer iertare dacă te-am

speriat prea tare. Ţinînd-o încă de braţ, Gitano se uita atent la ea, pentru a se asigura că nu a păţit nimic grav.

- Eu sînt cea care trebuie să-şi ceară iertare, îl contrazise ea, simţind că-i vine să intre în pămînt de ruşine. Nu m-am purtat niciodată în felul acesta grosolan. Dar am crezut că eşti o cu totul altă persoană, spuse ea, dîndu-şi şuviţele rebele de păr de pe ochi şi constatînd că îşi pierduse cîteva agrafe de păr.

- Deşi nu pot decît să ghicesc, cred că am o vagă bănuială în ceea ce priveşte motivul pentru care ai preferat să părăseşti Cranleigh la o oră atît de bizară. Tonul său era acid, fără a i se adresa. În apropiere sînt cîţiva prieteni de-ai mei care vor avea grijă de tine. Vrei să mergi cu mine într-acolo? Angelica înclină recunoscătoare din cap. Ducele fluieră după Prospero; calul apăru din noapte şi începu să-şi necăjească stăpînul, cu gesturi jucăuşe. Prospero fu recompensat cu cîteva îmbrăţişări afectuoase. Salut, diavole! îi strigă vesel Ducele. Eu am crezut că sînt singura persoană cu care ai fost vreodată politicos şi bine-crescut! Acum o să-ţi spun ce cred eu despre tine, brută nerecunoscătoare!

Auzindu-i cuvintele, Angelica începu să priceapă şi ceea ce îi rămăsese nelămurit pînă atunci.

- Gitano, să ştii că ştiu cine eşti, spuse ea simplu. Eşti lordul Anthony... adică Ducele de Stanforth.

- Ah... da... răspunse el, luat prin surprindere.

Din piept îi izbucni o cascadă de hohote de rîs. Îngerul meu păzitor ştie totul, ca de obicei! Şi cine anume m-a dat de gol? Faptul că ţi s-a părut că îl cunosc destul de bine pe Prospero?

- Nu, am avut explicaţii mult mai logice. Iar acum, că ştiu cine eşti de fapt, trebuie să te avertizez că eşti în mare primejdie şi trebuie să fugi cît mai repede de-aici... din ţară!

- Angelica, draga mea, mă bucur să aflu că te preocupă problemele mele, dar, crede-mă, am prieteni de nădejde care mă vor sprijini mereu. Din glasul lui răzbătea iar veselia. Ai mai cunoscut vreodată un om cu atît de multe identităţi ca mine?

- Nu, şi nici un bărbat care să mă facă să rîd cu atîta uşurinţă, pufni ea în rîs. Acum trebuie să-ţi spun pe numele adevărat, nu-i aşa, Anthony? E un nume foarte frumos.

- Dar nu ţi se pare ciudat să-mi spui aşa?

- E un nume superb, dar eu m-am ataşat foarte mult de Gitano.

- Atunci, sper să te ataşezi la fel de mult şi de Anthony, vorbi el cu tîlc, punîndu-i uşor o mînă pe umeri.

- Sînt convinsă că aşa va fi...

Ducele stătea foarte aproape de ea. Feţele lor erau luminate de lună. Pletele ei blonde ca aurul, bogate ca pădurea, încadrau doi ochi mari, exprimînd frumuseţe sufletească şi sinceritate.

- Gitano nu a putut să-şi ia rămas-bun de la tine, spuse el, aşa că voi face eu gestul acesta pentru el. Spunînd asta, se aplecă şi o sărută, cu o patimă crescîndă. Angelica îi atinse faţa cu

degetele şi se abandonă în această îmbrăţişare pasionantă.

- N-ar fi trebuit să te sărut... nici acum, nici atunci, în pădure, spuse el cu glas răguşit. Gitano n-ar fi făcut asta. El e un om ceva mai bun decît mine. Ar fi trebuit să-mi ascult cealaltă identitate, dar eu, Anthony, sînt cam egoist, deşi ştiu că soarta noastră e pecetluită.

- Da... fără puterea de a ne împotrivi, adăugă ea cu glas stins, strecurîndu-şi palma mică în mîna lui.

Se priviră îndelung, zîmbindu-şi cu tristeţe, dar, ştiindu-se alături, durerea se estompa. El se apropie din nou de ea, de data aceasta pentru a-i vedea mai bine chipul în lumina argintie aruncată de lună.

- Hai, mergem? Nu e departe. Putem merge pe jos, dacă te simţi în stare.

Anthony luă caii de căpăstre şi merseră alături, în tăcere, mînă în mînă. Cînd se apropiară de pădure, Angelica vorbi.

- Am o mulţime de întrebări să-ţi pun, dar mai întîi lămureşte-mă cum ai făcut de l-ai ajuns din urmă pe Prospero, de fapt, cum ai dat de noi? Calul tău e la fel de iute ca el?

- Cred şi eu că te miri, Prospero e cel mai rapid cal din tot ţinutul. Nu pot spune că te-aş fi putut depăşi şi nici că te-am ajuns din urmă. Tu ai fost cea care m-ai ajuns pe mine din urmă. În noaptea asta te-am văzut că te strecori afară din grajd, pentru că de la o vreme urmăresc îndeaproape ce se întîmplă la Cranleigh. Cînd te-am văzut plecînd, mi-am închipuit că ai nevoie

de ajutor. Numai ceva foarte grav te-a făcut să pleci în puterea nopţii în pustietatea asta. Am luat-o pe scurtătură şi am ajuns la drumul roman înaintea ta, pentru că mi-am dat seama că dacă auzi pe cineva venind din spate, vei fugi şi nu l-aş mai fi ajuns pe Prospero din urmă. Cu ani în urmă, l-am învăţat să vină la mine, de oriunde s-ar afla, atunci cînd aude un anumit semnal, de care m-am folosit şi în noaptea aceasta, pentru a-l face să mă urmeze. Trebuia să mă asigur că o vei lua pe drumul acesta anume ales, şi singurul mod era de a-l îndruma de la distanţă pe Prospero.

- Semnalul acesta este cumva un strigăt de bufniţă? îl întrebă ea.

- Da... cum ai ghicit? o întrebă, la rîndul lui, rîzînd surprins.

- În noaptea aceea, cînd ai fugit de la han, am auzit o bufniţă... şi am auzit aceeaşi bufniţă şi în seara asta. Din ce în ce mai multe întrebări se lămureau în mintea ei. Mă întreb de ce nu l-am auzit şi în ziua în care Prospero l-a făcut pe Hibbard să sară din bihuncă?! spuse ea, ceva mai veselă.

- Nimic nu poate fi ţinut în secret faţă de îngeri! rîse iar Anthony, strîngîndu-i mîna cu mai multă putere.

Merseră prin pădure, pe o cărare destul de lată ce se întindea înaintea lor; la un moment dat, Angelica avu impresia că printre copaci vede o luminiţă. I se păru că dintr-acolo se aude muzica. Pădurea ascundea probabil un secret. Curînd ajunseră într-un luminiş vast, unde, într-un cerc

de căruţe de ţigani, străluceau nenumărate focuri. Scena din faţa ei era, pe cît de caldă şi primitoare, pe atît de neaşteptată. Cu cît se apropiau mai mult, cu atît Angelica putea vedea mai clar grupuri de oameni adunaţi în jurul focurilor, stînd la taifas, mîncînd şi bînd şi abia atunci se întrebă cum de nu auzise zgomotul acela vesel mai demult. Un bărbat îi întîmpină, strînse mîna ducelui şi-i luă căpestrele din mînă. Apoi Anthony o conduse prin tabăra de ţigani pentru a-i face cunoştinţă cu ei.

În lumina focului, muzicanţii făceau să iasă ţăndări din viorile şi chitarele lor; erau legaţi la cap cu eşarfe de un albastru închis şi cîntau cu foc. Una cîte una, ţigăncile tinere, frumoase ca o zi de vară, cu talii de viespe, se ridicau din cercurile în care stătuseră şi venind lîngă foc, începeau să danseze înnebunite de muzică. Fără a fi aplaudate, ţigăncile se întorceau în umbră, acolo de unde se ridicaseră. Văzîndu-i trecînd, o femeie frumoasă, cu pielea măslinie, îmbrăcată într-o rochie roşie ca focul, le ieşi în cale şi începu să danseze cu patimă înaintea lor, de parcă ar fi vrut să-i hipnotizeze cu mişcările sale pe cît de sacadate, pe atît de încărcate de graţie, arcuindu-se şi învîrtindu-se precum fumul ce se înalţa dintre flăcări. Spuse ceva printre dinţi, ceva ce Angelica nu înţelese şi-l urmă pe duce cu priviri de tăciune, încercînd să-i atragă atenţia. El îi făcu un mic semn că o văzuse, apoi îi zîmbi. Uitîndu-se la el, Angelica putu vedea cum trăsăturile lui grave se îndulcesc uşor, iar expresia chipului său căpătă o uşoară nuanţă copilăroasă, care ei îi era prea

bine cunoscută. Trecură la alt grup de ţigani, unde Angelica crezu că vede o femeie ce-şi număra banii; pînă la urmă, ajunseră în dreptul unei căruţe viu colorate şi, de lîngă foc, se ridică un bărbat cu un chip din cele mai fioroase, care veni să-i întîmpine.

Era bulibaşa; pielea feţii şi a mîinilor avea culoarea pielii de Spania, atît erau de negre, iar pe porţiunile de piele neacoperită, Angelica putu vedea numai cicatrice. Ochii lui mici şi negri ca tăciunele străluceau în lumina focului. Înalt şi cu umeri neînchipuit de largi, bulibaşa avea un piept de taur. La brîu purta un pumnal lat. Gura i se deschise într-un zîmbet larg, şmecheresc. Una din buze îi era acoperită de o cicatrice hidoasă, un trofeu pe care îl obţinuse cu ani în urmă într-o bătaie zdravănă. Dinţii lui erau mai albi decît fildeşul şi la fel de perfect aliniaţi ca şi clapele unui pian. Şirul de dinţi ar fi fost aproape perfect dacă în mijlocul lor nu se afla un dinte de aur. Era de un bun-simţ remarcabil, dar speria la început prin statura sa impunătoare. Se înclină politicos în faţa Angelicăi, dînd dovadă de maniere foarte elegante.

- Acesta este bulibaşa, aşa îi spun ţiganii; Majestatea Sa, Regele Vaigatch, marele şi înţeleptul rege al ţiganilor care, am onoarea să te anunţ, este cel mai devotat şi de încredere prieten al meu. A fost prieten şi cu tatăl meu, Ducele de Stanforth. Vaigatch era cu mine, atunci, la han, cînd m-ai adăpostit la tine în cameră.

- A-ha! strigă Vaigatch. Ah! Acesta este

îngerul de care tot aud de la o vreme încoace. Care va să zică, mata l-ai salvat pe vagabondul ăsta tînăr din mîinile duşmanului! Vorbea atît de tare, încît părea o cascadă dezlănţuită. Eşti bine-venită printre noi, Lady Angelica, şi poţi sta cît pofteşti. Acum, copii, avem printre noi şi o *bori rani* , nu numai un *boro rye* ! Şi, zîmbind cu căldură spre Angelica, îi traduse: Asta, pe ţigăneşte, înseamnă o femeie de seamă şi un bărbat de seamă. Daa... se minuna el, tot ce a spus Anthony e adevărat! Tii... tare eşti frumoasă! Aşa e, cum zice el, am fost prieten cu bătrînul duce de Stanforth, ani de zile, vorbi el dînd ocol focului. Cum altfel era să accept eu, regele ţiganilor, se bătu el în piept pentru a accentua şi mai mult ideea, cum altfel era să fac eu pe vapor pe sluga zăpăcitului ăstuia pe care l-am ţinut pe genunchi cînd era mic?! Îşi cîntări cuvintele, rîzînd singur de gluma pe care o făcea! Probabil că sînt, cu adevărat, cel mai bun prieten al lui, dacă am făcut asta! Tot trupul i se zgîlţîia de rîs. După ce savură ultimele cuvinte, mai făcu o pauză, apoi reluă: Oi fi obosită, domniţă, şi tu, băiete! Încălziţi-vă lîngă foc, iar eu o să vă pregătesc culcuşurile, mai spuse el, după care se îndepărtă rîzînd.

Angelica şi Anthony se aşezară la gura focului, pe nişte buturugi, iar o ţigancă bătrînă le aduse două căni pline cu ceai de muşeţel din care ieşeau aburi fierbinţi. Fie din cauza focului, sau din cauza ceaiului fierbinte şi aromat, Angelica se simţi cuprinsă de un val de căldură ce îi înmuie toate fibrele trupului ei înfrigurat şi epuizat în urma efortului. Începu să rîdă fără să ştie de ce. Se simţea foarte bine, iar viaţa din şatră o fascina

deja.

- De ce rîzi? o întrebă Ducele, încîntat că o vedea fericită şi cît de cît refăcută după o noapte agitată.

- Nu ştiu sigur, răspunse ea, visînd cu ochii deschişi. Uite aşa, dintr-o dată, am redescoperit fericirea. De mult nu m-am mai simţit aşa de bine. Îi ocoli privirea, pentru a nu citi cumva în ochii lui că o considera o gîsculiţă proastă. Dar, întîlnindu-i ochii încărcaţi de duioşie, Angelica se simţi încurajată să continue: O să ţi se pară caraghios, dar exact în clipa asta ar fi trebuit să fiu la recepţia familiei Revelstoke, legănîndu-mă cu scaunul de plictiseală şi făcînd conversaţie de salon cu cine ştie ce necunoscut. Aici mă simt ca acasă, sînt în largul meu; ce poate fi mai frumos decît să stai pe o buturugă în jurul focului, înconjurat de oameni atît de... atît de frumoşi, de buni. Acum că am aflat că tu m-ai urmărit de la Cranleigh încoace şi nu lordul Greystone sînt mult mai liniştită. M-am mirat însă că te văd pentru că credeam că ai plecat. Ultima oară cînd ne-am întîlnit, aşa mi-ai spus.

- Da, e adevărat şi eram foarte hotărît să plec, prietenii mei m-au convins că nu mai aveam nimic de făcut aici. Dar mai era ceva... ceva neterminat, care m-a făcut să rămîn. Chipul lui redeveni serios. Cred că ştiu de ce ai fugit în seara asta, vorbi el mai departe. Ştiu că Greystone n-are limite şi ştiu cît poate fi de rău. Dacă s-a atins cumva de tine... Chipul său se întunecă de furie mocnită.

- Lordul Greystone, spuse Angelica luptîndu-se cu lacrimile, vrea să mă mărit cu el şi l-a ameninţat pe unchiul meu, lordul Avery, că îl ruinează dacă nunta nu are loc săptămîna viitoare. Şi din cîte ştiu are să îl şantajeze pe unchiul meu, care e complet neputincios în faţa sa. Am surprins o conversaţie între ei doi astăzi şi i-am auzit vorbind despre asta, deci n-am avut altă soluţie decît să fug.

- Monstrul ăsta e capabil de orice! strigă el încercînd totuşi să-şi controleze nervii. Preferînd să ocolească un subiect care îl irita în mod evident, se ridică şi mai puse cîteva lemne pe foc. Cînd consideră că şi-a depăşit starea de nervi, se aşeză din nou lîngă Angelica şi o întrebă în şoaptă:

- Cine mai ştie că sînt în viaţă?

- Doar eu şi vicarul, domnul Compton. I-am spus atunci cînd mi-am dat seama şi el m-a avertizat să tac, pentru că altfel ţi-aş fi pus viaţa în pericol. Zice că dacă află cei de la jandarmerie de tine, vor pune oamenii să te urmărească. Apoi, Angelica îi povesti cum înţelesese că el era acelaşi cu lordul Anthony. Mi-am amintit ceva, spuse ea. S-ar putea să nu fie important, dar, atunci cînd eu stăteam de vorbă cu vicarul, în galeria de tablouri, s-ar putea să fi fost auziţi de Hibbard, sluga lui Greystone. Din purtarea lui nu mi-am putut da seama dacă a tras sau nu cu urechea, dar omul ăsta mi-e total antipatic şi n-am nici cea mai mică încredere în el.

- S-a dus şi domnul Compton la balul dat de familia Revelstoke? întrebă Anthony. Pe Angelica nu o mai mira faptul că Ducele părea

avizat în legătură cu orice mişcare din ţinutul său. Cînd îi dădu răspunsul, Anthony se ridică şi, fără a-şi trăda emoţia, spuse: S-ar putea ca aceasta să fie un amănunt foarte important. Scuză-mă o clipă, dar vreau să vorbesc cu cineva. Îndreptîndu-se spre un mic grup de bărbaţi strînşi în jurul unui foc mai mic, le spuse cîteva cuvinte, după care doi dintre ei săriră direct în şei. Anthony reveni lîngă Angelica; aceasta simţea nevoia să revină la subiectul care o durea cel mai mult.

- Să ştii că un lucru mi-e clar, deşi am stat puţin la Cranleigh. Toţi prietenii tăi cred... ştiu adică... acelaşi lucru, că a fost un accident, vorbesc de moartea fratelui tău. Dodo, domnul Compton, toţi cei care te-au cunoscut bine. Toţi spun că a fost o întîmplare tragică.

- Vezi tu... doar cred. Doar *ei* cred. Înţeleg..., spuse el cu voce tăioasă. O privi calm, dar în ochi i se întipărise deja expresia aceea încărcată de răutate pe care Angelica n-o văzuse vreodată. Mă tem că nu a fost un accident. Toţi ăştia se înşală. Moartea fratelui meu a fost foarte bine pusă la cale.

Ascultîndu-l, Angelica păli de groază şi avu sentimentul că e martora unei confesiuni macabre. Sări în picoare şi se îndepărtă de el, strigînd:

- Te rog, încetează! Nu mai spune nimic! Nu vreau să mai aud nici un cuvînt!

Văzînd cît era de tulburată, Anthony se ridică şi el şi vru să se apropie de ea, dar Angelica se dădu speriată înapoi. Deodată înţelese ce se

petrecea în mintea ei şi-i aruncă un zîmbet încărcat de afecţiune. Aşa speriată, Angelica arăta şi mai copilă, şi mai vulnerabilă.

- Iartă-mă, Angelica, văd că te-am speriat de moarte şi am făcut-o de mai multe ori în seara aceasta, dar trebuie să mă asculţi pînă la capăt. E vina mea că nu m-am exprimat mai clar. Moartea lui Edward, fratele meu, a fost pusă la cale de lordul Greystone. A fost un asasinat!

- Dumnezeule mare! simţi ea că se sufocă, prăbuşindu-se şocată pe buturugă. Desigur, trebuia să-şi fi închipuit de la bun început. Nici că se putea ceva mai adevărat! Anthony nu mintea. Abia acum înţelegea pe deplin sentimentul permanent de teamă pe care îl trăise în preajma lui Greystone, pe care nu ştia dacă-l bănuise chiar de crimă, dar pe care îl intuise drept un caracter murdar. Doamne, cum de putuse să-i treacă, fie şi pentru o clipă, prin minte, că omul din faţa ei, întruchiparea blîndeţii, era în stare să-şi ucidă propriul frate?! se întrebă ea, cu ochii în pămînt de ruşine.

Uşurarea pe care o simţea aflînd că el e nevinovat fu tulburată, pe de altă parte, de gîndul că fusese cît pe ce să devină nevasta unui ucigaş. Iar pericolul era încă destul de aproape. Emoţiile din seara aceea o copleşiseră. Era prea mult. Revelaţia faptului că Anthony era inocent se amesteca cu teroarea pe care o resimţea gîndindu-se că acesta fusese judecat greşit. Cînd îi reveni glasul, Angelica găsi de cuviinţă să-şi ceară scuze.

- Te rog să mă ierţi. Au fost atîtea întîmplări

care m-au dat peste cap, încît nici nu mai ştiu să deosebesc binele de rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama din prima clipă. Dar cum se face că nimeni nu a bănuit că el e adevăratul criminal?

- Dacă ticălosul ăsta e încă în libertate, asta se întîmplă numai din cauză că e extrem de inteligent. În afară de faptul că e cel mai lacom oameni din cîţi există. Ştia prea bine că dacă îmi poate pune în spate asasinatul fratelui meu - aş fi avut doar motiv nu? îi eram succesor direct! - nici o curte din Anglia nu m-ar fi achitat. Aş fi fost executat în cîteva luni, după care el avea să preia titlul. Numai eu şi fratele meu stăteam între el şi ducat, iar noi nu reprezentam un obstacol atît de greu de înlăturat pentru o creatură atît de vorace cum e lordul Greystone. N-a fost nevoie decît de o singură crimă, iar sistemul de justiţie avea să facă mai departe treaba pentru el. Planul său a fost remarcabil elaborat, numai că eu l-am cam schimbat atunci cînd am fugit. Asta n-a prevăzut-o. Oamenii aceia care m-au urmărit la han erau nişte criminali plătiţi de el. După ce l-a omorît pe fratele meu, eu am fugit în Franţa. M-au urmărit pînă acolo şi au încercat să mă ucidă şi pe mine, au fost două tentative. Apoi am plecat în America, unde a pus din nou oameni pe urmele mele. În tot acest timp am încercat să găsesc un mod de a da în vileag fapta lui Greystone, dar şi-a acoperit foarte bine urmele. N-am nici măcar o singură dovadă pe care să o pot folosi împotriva lui. Acum m-am întors pentru că ţiganii mi-au spus că Greystone şi-a pierdut răbdarea în privinţa titlului, pe care vrea să-l

preia în mod oficial, dar nu poate face asta pînă nu dovedeşte că sînt mort. Pentru a grăbi procedurile, a plătit pe cineva din America să falsifice un certificat de deces al unui prizonier executat, înlocuind numele celui mort cu numele meu. Mi se pare că s-a folosit de numele unui prizonier capturat în incidentul de la Harper's Ferry.

- Da, l-am auzit şi eu pe Greystone vorbind despre asta! Dar cum să reuşeşti să falsifici un asemenea document? îl întebă ea, şocată de macabrul acelei istorii.

- Nu ştiu dacă ar mai trebui să-ţi spun ceva, ezită el. S-ar putea să ai coşmaruri.

Lăsînd să-i scape un zîmbet ironic, Angelica îl privi în ochi, trase aer în piept şi spuse cu voce blîndă:

- Te rog nu mă menaja. Trebuie să ştiu tot, ca să ştiu cu cine am de-a face.

Auzind-o vorbind aşa, Anthony îşi spuse că fata aceasta era într-adevăr extrem de curajoasă şi inteligentă, dar nu îndrăznea să îi mai vorbească, de teamă să nu-şi trădeze emoţia. Ezită cîteva clipe, apoi se hotărî să reia.

- Greystone a ordonat mituirea unui înalt funcţionar din America, urmînd ca acesta să declare unul din prizonierii condamnaţi sub numele meu. În cel mai rău caz, ar fi plătit un prizonier să declare că îl cheamă Anthony, duce de Stanforth. Nu aveau nevoie decît de numele meu pe certificatul de deces. Deja impresionat de preocuparea Angelicăi faţă de soarta lui, Anthony omise să adauge faptul că respectivul cadavru ar fi fost mutilat în asemenea hal, pentru a evita o

identificare în caz de exhumare. Probabil, continuă el, că i-ar fi garantat respectivului prizonier că vor da ajutor financiar familiei sale dacă va colabora cu ei şi, evident, familia nenorocitului nu ar fi primit nici o leţcaie.

- Vai, dar e îngrozitor! Nu poate fi nimeni în stare de un plan josnic, vorbi ea, mai mult pentru a se afla în treabă, pentru că ştia deja răspunsul.

- Acum că Greystone a obţinut acest certificat fals - PENTRU CĂ L-A OBŢINUT! - continuă Ducele, vrea să mă deposedeze de toate drepturile mele, dar sînt hotărît să-l împiedic şi foarte curînd voi face prima mişcare. Vocea lui deveni aspră: N-o să apuce ziua în care să pună el gheara pe averea tatălui meu şi a lui Edward.

Angelica se sperie auzindu-l vorbind cu atîta patimă. Era deja condamnat la moarte pentru uciderea fratelui său, dar cel puţin mai exista o şansă, cît de mică, de a-şi dovedi inocenţa şi de a rămîne, cel puţin pentru moment, în libertate. Dacă ar fi reuşit să fugă din Anglia, în cel mai rău caz ar fi fost nevoit să trăiască în exil, sub un nume fals, dar destinul lui era lipsit de orice umbră de speranţă în cazul în care Anthony era mînat doar de dorinţa de a se răzbuna pe conte, plătindu-i cu aceeaşi monedă.

- Ce ai de gînd să faci? îl întrebă.

- Încă nu m-am gîndit, răspunse Ducele, cu o expresie detaşată, mutîndu-şi privirea asupra flăcărilor. N-am nici o dovadă pe care să o folosesc împotriva lui. Am epuizat toate posibilităţile. Cred că nu am decît un singur răspuns...

- Doar nu vrei să te gîndeşti să-l omori pe Greystone? şopti ea, speriată.

Ochii lui se opriră asupra ei, iar din ei dispăru imediat ura; chipul din faţa lui era atît de frumos... iar trăsăturile acelea inspirau atîta inocenţă...

- Te rog, nu-ţi mai bate căpşorul cu problemele astea. Asta e o chestiune gravă, care nu se rezolvă de la sine. Greystone a demonstrat că răutatea lui e invincibilă şi dacă nu se găseşte nimeni să-l oprească, va continua să provoace suferinţă şi chiar moarte celor ce-i vor sta în cale. Nu te mai gîndi la asta acum. Trebuie să uiţi această conversaţie.

- Ba n-am s-o uit deloc! Nu pot s-o uit! strigă ea, abţinîndu-se să nu plîngă. Acum eşti liber, ai toate şansele să scapi din Anglia, pentru totdeauna, să începi o nouă viaţă, sub o altă identitate. Acum ai conştiinţa nepătată, nu distruge şi ceea ce ţi-a mai rămas din viaţă comiţînd o crimă. Altfel, ce diferenţă ar mai fi între tine şi lordul Greystone?

- Dar tu? Tu de ce te afli aici? Nu din cauză că ai fugit de tiranul ăla? Chiar crezi că o să te lase să scapi aşa, cu una cu două? Cît e în viaţă, te va urmări pretutindeni. Are agenţi bine plătiţi în toate colţurile lumii şi criminali gata să ucidă pentru el. Iar atunci cînd îşi caută prada e foarte insistent şi răbdător. N-ar trece decît puţin timp şi te-ar găsi, oriunde te-ai ascunde. Tu nu înţelegi că atunci cînd vrea ceva, obţine?

- Lasă-mă pe mine, nu despre mine e vorba aici. Pe mine mă va ajuta probabil vărul meu din

Franţa, argumentă ea cu naivitate, şi char tu mi-ai spus că prietenii tăi mă vor ajuta şi mă vor proteja atîta timp cît voi avea nevoie de ajutorul lor.

- E adevărat că Vaigatch şi oamenii lui te vor ţine cu ei atît cît va fi necesar, o privi el cu ochi de oţel, pentru că e singurul mod de viaţă pe care îl vei putea duce fără a te teme de pericolul de-a fi descoperită de Greystone. Dar cît crezi că vei putea îndura existenţa asta? E dură, e o existenţă brutală şi te vei plictisi curînd de ea. Vei fi ca o prizonieră pentru tot restul vieţii, iar tu meriţi mult mai mult, Angelica. Tu eşti făcută să duci o viaţă îmbelşugată şi sigură, nu să fugi în permanenţă.

- Ar fi de preferat în comparaţie cu soluţia pe care ai găsit-o tu! ţipă ea fără a mai încerca să-şi ascundă furia. N-aş putea suporta gîndul că l-ai ucis pe Greystone, cu toate că nu merită să trăiască.

- Eu consider subiectul încheiat, nu mai avem ce discuta, i-o reteză Ducele scurt şi ridicîndu-se în picioare. Există pe lume lucruri pe care nu le poţi evita.

Cuprinsă de un val de nestăpînită emoţie, Angelica se ridică în picioare şi se uită lung în ochii lui. Se îmbujorase, iar flăcările se jucau în părul ei, dîndu-i reflexe aurii.

- La un moment dat, mi-ai pus o întrebare, spuse ea, o întrebare la care nu ai vrut să aştepţi răspuns. Ochii lui o priveau acum uimiţi. M-ai întrebat dacă nu vreau să plec cu tine în lume, continuă ea cu glas limpede şi calm. Chiar îţi

doreşti acest lucru? Pentru că dacă asta e ceea ce-ţi doreşti din tot sufletul, atunci sînt gata să te urmez, acum, în noaptea asta, dacă îmi promiţi să renunţi la toate gîndurile de răzbunare şi vei întoarce spatele domeniului Cranleigh pentru totdeauna.

- Ai face tu asta? o întrebă el privind-o incredul, întrebîndu-se dacă nu cumva visează. Ai renunţa la tot, la perspectiva unei căsnicii, a unei vieţi înstărite, în schimbul unei existenţe meschine cu o şatră de ţigani?

- Da... Acum înţeleg că pe lume sînt lucruri mult mai importante şi mai valoroase decît orice avere din lume, spuse ea, cu o licărire în ochi.

Anthony se apropie de ea şi îi atinse faţa cu mîna.

- Iubita mea, m-am îndrăgostit de tine din clipa în care te-am văzut. Te iubesc mai mult decît viaţa, spuse el, îmbrăţişînd-o cu blîndeţe şi ţinînd-o la pieptul său, iar ea se făcu mică în acele braţe respirînd atîta căldură şi forţă. Fiori de indescriptibilă fericire îi umpleau trupul. Cunoscuse dragostea adevărată şi nimic pe lume nu o putea împiedica să se bucure de ea. Rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, mult timp, pînă cînd el, desprinzîdu-se puţin îi puse mîinile pe umeri.

- Angelica, dragostea mea, nu te pot lăsa să faci una ca asta. E imposibil, spuse el aşezîndu-se pe buturugă. Aş fi cel mai fericit om din lume, dar pur şi simplu nu vreau să văd cum te sacrifici pentru mine. Ar fi nedrept din partea mea. Viaţa alături de mine ar fi imposibilă. Poate că vom vedea numai floricele şi amoraşi în jurul nostru

timp de cîţiva ani, dar gîndeşte-te ce implică viaţa de nomad, n-aş suporta să te văd suferind. Tu ai venit pe lume pentru a avea o soartă mai bună decît asta. În ziua aceea, în pădure, cînd m-am enervat şi te-am rugat să te măriţi cu mine, eram furios pentru că ştiam că, aşa cum stau lucrurile acum, această căsătorie e imposibilă. N-am vrut să te las să-mi răspunzi pentru că ştiam că dacă îmi vei răspunde „nu" n-aş fi putut suporta, iar dacă mi-ai fi spus „da" ar fi fost la fel de dureros pentru că nu-ţi pot oferi absolut nimic. Citi în ochii ei că tocmai se pregătea să-l contrazică, aşa că, nedorind să-i dea voie să vorbească, îi puse degetele pe buze, continuînd: De data asta chiar te rog să nu spui nimic. Sînt hotărît. Nu mi-aş ierta niciodată dacă n-aş încerca, măcar pentru ultima oară, să-l fac pe Greystone să plătească în faţa justiţiei. Angelica tăcu, înţelegînd că Anthony vorbea acum despre o chestiune de principiu, despre forţele nebănuite ale mîndriei şi nevoii de dreptate. Auzind decizia pe care o luase, nu putu decît să dea tristă din cap. Un fior de moarte o străbătu din cap pînă-n picioare, făcînd-o să tremure din tot corpul. Îşi ridică gulerul jachetei de călărie şi, făcînd asta, scoase la iveală broşa de diamant pe care o cususe pe căptuşeală. Diamantul din centru strălucea puternic la flacăra focului. În ciuda uimirii ce îl cuprinse văzînd broşa, Ducele se ridică imediat în picioare, se duse să ia o pătură dintr-un cort şi, întorcîndu-se, i-o puse pe spate. Dacă n-ar fi fost atît de absorbit de discuţia cu Angelica, ar fi observat că peste tabăra de ţigani

se aşternuse tăcerea. Toţi se duseseră la culcare. O ceaţă plăpîndă se strecura dinspre pădure şi-i învălui ca nişe stafii leneşe, prea leneşe pentru a avea puterea de a se ridica de la pămînt.

- Ce ştii tu în legătură cu această broşă? o întrebă Anthony ascunzîndu-şi satisfacţia şi instalîndu-se cît mai comod lîngă ea. Angelica nu îi înţelese la început întrebarea; uitase de bijuterie.

- O am de la lordul Avery... de fapt, să-ţi spun adevărul, lordul Greystone i-a dat-o unchiului meu, care apoi mi-a dăruit-o. Eu nu am vrut să accept, dar unchiul meu mi-a spus că ar fi mai bine dacă aş face asta. Şi fiindcă nu aveam de unde să fac rost de bani pentru călătorie, am luat-o cu mine, ca s-o vînd, la nevoie, bucată cu bucată.

- Broşa asta, spuse el după o mică pauză, a aparţinut mamei mele. Angelica roşi de jenă că îi declarase atît de făţiş intenţia ei de a se debarasa de broşă. Era printre bijuteriile care lipseau în ziua în care fratele meu a fost asasinat, adăugă el cu o expresie gînditoare. Greystone m-a învinuit şi de faptul că motivul pentru care mi-am ucis fratele a fost că doream să-mi însuşesc bijuteriile familiei. E clar ca lumina zilei că el le-a luat şi le-a ascuns.

Angelica descusu broşa şi i-o întinse. Anthony o răsuci în palmă de mai mule ori, cu o expresie nostalgică întipărită pe faţă.

- Păstreaz-o. E a ta acum. S-ar putea să mai ai încă nevoie de ea, adăugă el strecurîndu-i-o în buzunar.

- Dar cum de-a putut Greystone să fie atît de imprudent şi să scoată la iveală această broşă? îi străfulgeră ei prin minte. Nu se teme că s-ar putea ca bijuteria să fie recunoscută ca făcînd parte din setul furat?

- Păi tocmai de asta e atît de periculos. Se gîndeşte la toate detaliile. Înainte cu vreo şase luni de moartea fratelui meu, Greystone a trecut pe la Cranleigh. Ne-a însoţit pe Edward şi pe mine în birou şi ne-a văzut cînd tocmai făceam un inventar al bijuteriilor de familie. Era o problemă pe care fratele meu o tot amînase ani de-a rîndul şi pe care se hotărîse în sfîrşit să o ducă la îndeplinire. Firesc, fiind văr de gradul întîi, Edward avea încredere în el, aşa că a continuat să verifice catalogul în care erau înscrise toate bijuteriile. Am vorbit de una, de alta, despre originea unora dintre cele mai valoroase piese. Îmi amintesc că Edward i-a spus lui Greystone povestea acestei broşe şi cum a ajuns ea în posesia mamei. I-a fost dăruită de un maharajah din India care ne-a vizitat cîndva şi care, la plecare, a găsit potrivit să-i lase acest dar, ca semn al mulţumirii sale faţă de faptul că găsise aici o casă foarte primitoare şi o gazdă fermecătoare. Bineînţeles că mama nu a vrut să o primească, dar ştia că dacă îl refuză pe maharajah, acesta se va simţi jignit. Aşa că l-a acceptat pînă la urmă. Dar, fiindcă a considerat mereu această bijuterie drept foarte vulgară, n-a purtat-o niciodată. O ţinea în cutia cu ace din masa ei de toaletă. Tata spunea că locul ei era alături de celelalte bijuterii, în casa de bani, dar ei nu i-a păsat niciodată,

pur şi simplu nu a interesat-o.

Cînd fratele meu şi cu mine eram foarte mici, continuă Anthony, mamei îi plăcea să folosească acest diamant într-un anume joc. Vocea lui căpătă o tentă ceva mai blîndă amintindu-şi de acele zile minunate ale copilăriei. Ascundea broşa undeva într-o cameră, iar eu şi Edward trebuia să o găsim. Auzind această poveste, Greystone şi-a dat seama că bijuteria fusese dată uitării şi că nimeni, în afară de mine, nu o putea identifica, iar, pe de altă parte, a fost probabil încrezător în invincibilitatea asasinilor lui plătiţi. Asta îmi dovedeşte că există o mică şansă ca el să nu fi vîndut încă bijuteriile, pe care le ţine, probabil, ascunse undeva în castel. Dar sînt acolo atît de multe ascunzători secrete şi coridoare ştiute de puţini oameni, încît ar fi imposibil să le găseşti. În orice caz, s-ar putea ca nici măcar Greystone să nu cunoască pasajele secrete...

- Ba cunoaşte cel puţin o uşă secretă, mascată într-un perete, îl întrerupse Angelica, cu faţa radiind de fericire, după care îi relată întîmplarea din dimineaţa aceea cînd, ascunsă privirilor lui Greystone, îl urmărise pe acesta tocmai cînd ascunsese ceva acolo, în încăperea secretă mascată de pereţii bibliotecii.

Ducele sări în picioare şi luînd-o de amîndouă mîinile, îi spuse, la fel de entuziasmat:

- Acolo trebuie să fie! Eşti, într-adevăr un înger. Trebuie să mă mişc imediat, iar tu trebuie să te odihneşti. Tocmai începuse să se crape de ziuă, iar tabăra ţiganilor se trezea din nou la viaţă.

După ce se pregăti de plecare, Ducele se întoarse la Angelica, al cărei păr cădea în valuri ciufulite, în care se reflectau razele timide ale soarelui de dimineaţă.

- Nevasta lui Vaigatch, Milica, o să aibă grijă de tine cît lipsesc eu, o avertiză Anthony. Iar cînd mă voi întoarce, vom începe o altă viaţă. Nu vom mai fi nevoiţi să fugim. Îţi promit că monstrul de Greystone nu-ţi va mai crea probleme!

Acesta era momentul de care se temuse Angelica, dar, indiferent cît l-ar fi rugat, tot nu l-ar fi putut abate din drum.

- Ce vrei să faci? îl întrebă ea speriată. Te rog, să nu faci nimic nesăbuit. Dacă te prind... te vor spînzura, continuă ea cu glas răguşit. N-aş mai putea trăi fără tine... Vorbindu-i, Angelica văzu o expresie hotărîtă pe chipul său. Anthony ştia prea bine că dacă va da greş, n-o va revedea niciodată; o luă în braţe şi o sărută. Erau, unul pentru celălalt, un scurt refugiu... perfect refugiu. Se priviră lung, împărtăşindu-şi, unul celuilalt, doar din ochi, forţa şi totodată vulnerabilitatea născute din dragoste. Fără a mai rosti vreun cuvînt, Ducele se întoarse şi plecă, împreună cu Vaigatch care îl aştepta, în tot acest timp, lîngă caii pregătiţi.

Milica, nevasta lui Vaigatch, era o femeie înaltă şi cu o înfăţişare impresionantă; părul ei negru şi strălucitor, încadra o faţă cu trăsături ascuţite, un chip cîndva superb. Purta un şal peste o rochie de mătase care sugera o situaţie relativ înstărită; avea cercei lungi, din pietre preţioase montate în aur. Urmări, alături de

Angelica, cum se depărtează cei doi bărbaţi.

- Crezi că se vor întoarce cu bine? întrebă Angelica nu atît pentru a fi auzită de Milica cît pentru a se încuraja pe sine.

- Sînt bărbaţi deştepţi, mult mai deştepţi decît mulţi pă lumea asta şi cred c-ai băgat de seamă cicatricele lui bărbatu-meu. Ştie să lupte, are experienţă, spuse ea ridicînd din umeri, iar glasul ei exprima un caracter foarte tare, întărit de greutăţile unei vieţi duse în sălbăticie.

- Crezi că va fi nevoie să se lupte? întrebă Angelica deodată, neştiind totuşi ce intenţii avea Anthony. Ţi-au spus unde vor să se ducă?

- Habar n-am, dar n-are rost să fii îngrijorată. Sînt amîndoi luptători încercaţi. Chiar şi frumosu' ăla de duce, aşa tînăr cum îl vezi, ştie să se bată. Nu moare el aşa de repede, e soi rău. Tu cum crezi că ar fi supravieţuit atît timp?

- Vrei să spui că... a fost rănit? Te rog, tălmăceşte-mi cuvintele tale, o imploră Angelica şi panica răzbătea din vocea ei.

- Nu ţi-a spus că lordul Greystone a trimis oameni să-l omoare? Atunci a avut loc o luptă, iar dacă Anthony nu ar fi fost atît de viguros şi de tînăr, ar fi murit. A fost înjunghiat în mai multe locuri, dar n-au reuşit să-l omoare. Mult timp, viaţa lui a atîrnat de un fir de aţă, dar bărbatul meu l-a îngrijit zi şi noapte. Acum s-a refăcut şi e iar în putere.

- Doamne, cît de proastă am fost, cît de oarbă, îşi spuse ea aşezîndu-se pe un buştean, simţind că-i vine rău. Mi-am dat seama atunci că e în primejdie, dar abia aum înţeleg gravitatea

situaţiei. Doamne, de ce n-am încercat să-l întorc din drum...? se frămînta ea.

- Tot degeaba, îi spuse Milica, privind-o cam ponciş. Nimic pe lumea asta nu i-ar fi putut opri, nici măcar dragostea ta. Sînt lucruri pe care nu le putem controla pe lumea asta, fată dragă şi ăsta-i unul din ele. Să ştii că a suferit mult şi de cînd te-a cunoscut, n-a mai avut pace. Iar dacă nu se întorc înapoi, va trebui să te obişnuieşti cu ideea că nu mai e.

- Ba n-o să mă obişnuiesc niciodată, răspunse ea în pragul leşinului. Îşi atinse buzele acolo unde o sărutase. Nu voia să se gîndească la o nenorocire.

- Haide, trebuie să dormi, vorbi Milica pe un ton ceva mai blînd, văzînd că vorbele ei de mai înainte avuseseră un efect atît de puternic asupra Angelicăi. O conduse la o căruţă în care era aranjat un mic pat, plasat între cîteva piese de mobilă aranjate cu foarte mult gust. Angelica se întinse acolo şi se înveli cu o pătură. Adormi greu. Adormi plîngînd. Vărsă lacrimi mari, fierbinţi. „Doamne, de ce m-ai lăsat să mă apropii atît de mult de fericire, pentru ca mai apoi să mi-o smulgi din braţe?“ invocă ea cerul. Refuză să se gîndească la primejdiile ce îi pîndeau la tot pasul pe Anthony şi pe Vaigatch, pentru că altfel ar fi înnebunit de îngrijorare. Oboseala covîrşitoare o adînci pînă la urmă într-un somn greu, bîntuit doar de vise frumoase.

18

Anthony şi Vaigatch călătoreau alături spre Cranleigh; ajunseră la o răscruce unde se despărţiră, luînd-o fiecare pe alt drum. Anthony îşi continuă singur drumul către castel. Soarele răsărise şi Ducele bănuia că, la ora aceea, oaspeţii aveau să se întoarcă deja la castel. Se aşeză într-un loc din care putea supraveghea castelul fără a fi văzut. Curînd, zări trăsura ce-l aducea pe conte şi pe soţii Avery de la reşedinţa Revelstoke. Îi urmări pe aceştia dîndu-se jos din trăsură şi intrînd în castel. Soţii Avery se mişcau cu mare greutate, vădit marcaţi de o noapte pierdută. După cîteva minute, Anthony se îndreptă spre intrarea principală a castelului. Păşea pe uşa aceea pentru prima oară în ultimii doi ani şi trăia un amestec de încîntare de a se întoarce acasă şi de dezgust faţă de ceea ce îl aştepta dincolo de uşă.

Ajungînd pe peronul de la intrare, un lacheu care auzise zgomotul copitelor alergă să-i ia calul; dar, apropiindu-se de el şi văzînd că era Ducele adevărat - sau poate fantoma Ducelui, lacheul rămase mut de uimire; ţinea hăţurile cu ambele mîini şi se uita la stăpînul lui cu expresie tîmpită.

Anthony se apropie de uşa principală cu paşi rari. Un prepelicar bătrîn, care dormea încovrigat pe trepte, începu să latre ca un paznic la datorie dar, recunoscîndu-şi stăpînul, începu să scheaune fericit şi îl urmă pe acesta, dînd din

coadă. Deschise uşa reuşind să-l sperie şi pe Park, căruia nu-i venea a crede că în prag se afla chiar tînărul lord Anthony. Ochii bătrînului şi credinciosului majordom clipiră des în încercarea disperată de a spulbera lacrimile ce ameninţau să-i înece privirile, riscînd astfel să-şi piardă orice urmă de demnitate. La început, fu prea tulburat să poată vorbi dar, într-un tîrziu, recăpătîndu-şi calmul şi glasul, spuse:

- Ce bine îmi pare că vă văd, milord! Apoi, amintindu-şi că se adresa, de fapt, adevăratului Duce de Stanforth, se corectă şi spuse cu satisfacţie: Adică... Înălţimea Voastră, după care făcu o plecăciune adîncă. Pe un ton ceva mai puţin formal, Park adăugă imediat după aceea: Am ştiut întotdeauna că sînteţi încă în viaţă şi că o să vă întoarceţi! Dar nu trebuie să rămîneţi aici, nu sînteţi în siguranţă. Nu s-a schimbat nimic, vă rog, fugiţi cît mai aveţi vreme.

- Bună dimineaţa, Park! strigă Anthony, mai vesel ca oricînd. E minunat să te revăd. Mă bucur să aflu că prietenii nu m-au uitat. Dar te înşeli, lucrurile se vor schimba pe-aici, începînd chiar din acest moment. Unde-i lordul Greystone?

- În birou, Înălţimea-Voastră.

- Park, te rog, anunţă-mă.

Park se lumină la faţă, incapabil totuşi să înţeleagă ce se întîmpla, şi făcînd o altă plecăciune, se supuse ordinului stăpînului său.

- Cu cea mai mare plăcere, Înălţimea-Voastră.

- Park, aştept nişte musafiri care trebuie să sosească cît de curînd, îl anunţă Anthony pe

majordom în timp ce se îndreptau spre birou. Vrei să ai grijă să nu le lipsească nimic pînă rezolv eu cu vărul meu?

- Desigur, Înălţimea-Voastră.

Park îl antipatizase mereu pe Greystone şi nu-l credea demn de titlul pe care se agita atîta să-l primească, drept urmare, intrînd în biroul lordului, nu-şi putu reţine un uşor zîmbet de satisfacţie. Contele stătea la pupitru, scriind preocupat într-un registru şi, auzindu-l pe Park intrînd, ridică ochii.

- Da, Park, ce este? îl întebă el, vădit iritat că fusese întrerupt.

Încercînd să-şi mascheze plăcerea din glas, Park anunţă, pe tonul obişnuit:

- Înălţimea Sa, Ducele de Stanforth.

Avînd în vedere că Greystone era convins că el era acum posesorul titlului, îl privi pe Park cu ochi bănuitori, înclinînd să creadă că majordomul pierduse noaptea prin pivniţele de vin ale castelului. Dar cînd, o secundă mai tîrziu, adevăratul Duce păşi în birou, contele tresări violent şi se ridică imediat în picioare, cu faţa strîmbată de mînie şi teamă. Dar, aproape imperceptibil, expresia lui fu marcată de satisfacţie la vederea prăzii pe care o hăituia de mult timp.

- Măi, măi, ia uite cine ne vizitează. Stanforth în persoană! Să ştii că mă amuză tupeul de care dai dovadă venind aici. Am auzit eu un zvon cum că te-ai fi întors în Anglia.

- Am venit ca să închei socotelile cu tine. Ştim amîndoi cine l-a ucis pe Edward, şi ştim amîndoi

că nu eu am fost acela! Apoi, adresîndu-se lui Park, îl rugă pe acesta să-l invite jos şi pe lordul Avery.

Greystone se aşează din nou în spatele biroului şi începu să se joace cu un cuţitaş special pentru tăierea plicurilor.

- Mă pui într-o situaţie foate avantajoasă. Faptul că ai venit aici îmi demonstrează că eşti chiar mai prost decît mi te-am imaginat. Ştii că o să sfîrşeşti în streang, nu-i aşa? Ia gîndeşte-te ce veste răsunătoare: fratele mai mic al Ducelui de Stanforth îi moşteneşte titlul numai pentru a muri spînzurat, după ce s-a făcut vinovat de moartea acestuia. Sau poate că o să-i scutesc de efort.

- Ai încercat să mă ucizi de prea multe ori, Greystone, spuse Ducele fără pic de emoţie în glas, aşa cum ai făcut şi cu fratele meu, dar nu eşti aşa de deştept şi infailibil precum te crezi. Ai pus la cale un plan foarte iscusit, dar n-o să-ţi reuşească pînă la urmă.

În momentul acela intră şi lordul Avery şi cînd văzu scena simţi că e lovit de fulger.

- Dumnezeule mare! E adevărat ce văd?! Deci nu eşti mort? Nu te-am văzut de cînd erai doar un băieţandru, dar ştiu cine eşti. E de mirare că ai curajul să te arăţi! Aţi trimis după comisar? îl întrebă el pe conte, de data aceasta.

- Sînt sigur că putem rezolva şi singuri această mică neînţelegere, spuse Greystone arogant. Lordul Avery, care era, de ani de zile, victima crizelor de gută, privi statura atletică a tînărului duce şi apoi se uită cam îndoit la Greystone.

- Scumpi domni, vorbi Anthony, dar n-am nici o intenţie de a fugi, aşa cum cred că vă temeţi. Vă rog, lord Avery, luaţi loc, iar eu am să vă spun o poveste foarte interesantă. Cît despre tine, Greystone, o s-o găseşti de-a dreptul fascinantă. Lordul Avery îl privea pe Anthony cu ochi nedumeriţi şi se aşează pe un scaun cît mai departe de cei doi veri.

Ducele se îndreptă încet spre conte. Acesta din urmă, cu ochii în patru, se retrase într-o atitudine defensivă şi strînse mai tare cuţitaşul între degete. Anthony se aplecă deasupra registrului în faţa căruia îl găsise pe Greystone şi constată că acesta preluase deja socotelile legate de administrarea domeniului Cranleigh. Rîse amuzat de avariţia recunoscută a contelui care se manifesta şi în acest caz cu atîta nerăbdare.

- După cum cunoaşteţi, începu Anthony adresîndu-se lordului Avery, fratele meu a murit într-o zi cînd aici, la castel, se organizase o partidă de vînătoare. Deşi nu aţi fost oaspete la castel în acea împrejurare, lord Avery, aţi auzit, fără îndoială, nenumărate versiuni, din cîte am înţeles, am dat subiect de conversaţie întregii societăţi, pentru mai multe luni. În timp ce acesta vorbea, Greystone îl urmărea cu un zîmbet răuvoitor. În ziua cu pricina, reluă Anthony, adresîndu-se în continuare lordului Avery, la acea partidă de vînătoare lordul Greystone nu era prezent. Deşi stătea aici la castel, avea, pare-se, de rezolvat nişte afaceri urgente la Londra. Chiar înainte de ora prînzului - undeva pe o pajişte lîngă lacul ce se află cam la o milă distanţă

de castel - fratele meu a primit un mesaj că este chemat de urgență la castel. S-a întors acasă pe jos. Imediat după asta am primit și eu un mesaj potrivit căruia fratele meu avea nevoie de mine. Ambele mesaje au fost transmise de Hibbard, molusca aia numai lapte și miere care te slujește, Greystone. Ciudat, nu-i așa, că a rămas la castel în timp ce tu erai pecat la Londra. Acum, printr-o ciudată coincidență, Park, cel mai serios majordom, observă că unele din sticlele de șampanie pe care le alesese cu atîta grijă pentru masa de prînz fuseseră lăsate la bucătărie. Asta însemna că Park trebuia să se întoarcă la castel. Hibbard s-a oferit să îl conducă cu o bihuncă și, fapt e că ne-am întors la castel cam toți trei în același moment. Eu m-am dus direct în biroul fratelui meu, iar Park și Hibbard s-au dus, presupun, la bucătărie. Exact în clipa în care am ajuns la ușă am auzit o împușcătură. Am intrat imediat și l-am văzut pe Edward prăbușit peste birou. Murise secerat de glonț. Fereastra era deschisă și am alergat imediat să văd dacă fugise cineva pe-acolo, dar nu am văzut pe nimeni. M-am întors lîngă trupul fără viață al fratelui meu și l-am auzit, în spatele meu, pe Hibbard care striga, cît îl ținea gura „Crimă!", după care a fugit să dea alarma. Imediat după Hibbard, în birou a intrat Park care, deși m-a văzut aplecat asupra lui Edward și a văzut pistolul la picioarele mele, nu a crezut că eu eram făptașul și m-a îndemnat să fug. Ți-ai cronometrat fiecare mișcare cu o precizie de invidiat, Greystone, și Hibbard și-a învățat bine lecția. Am să explic mai

pe larg, să poată înțelege și lordul Avery. Mai întîi, Hibbard a scos jumătate din sticlele de șampanie din coșurile de picnic, pîndind momentul în care Park nu era atent. În felul acesta, îl obliga să se întoarcă după ele. Și, avînd în vedere că este cel mai vechi servitor în casă și cel mai respectat, prezența lui era necesară aici, ca martor. Cine ar fi putut să contrazică declarația unui om atît de serios ca Park? Dar, deși Park n-a crezut niciodată în vinovăția mea, a fost nevoit să spună comisarului șef ceea ce văzuse. Adevărul însă, Greystone, e că tu nu ai fost la Londra în ziua aceea. Te-ai prefăcut doar că pleci, te-ai întors pe un drum lăturalnic și l-ai ucis pe Edward exact în clipa în care știai că voi intra în birou. După care ai fugit pe fereastră de colo, adăugă el, arătînd cu capul în direcția geamului cu pricina.

- Dar e scandalos, protestă lordul Avery, ridicîndu-se indignat în picioare. Greystone, nu sînt obligat să mai ascult obrăzniciile astea!

- Ba eu zic să-l lăsăm să continue. E foarte amuzant ce spune, îi făcu Greystone semn lui Avery să se așeze, în timp ce Anthony își reluă nestingherit narațiunea.

- Trebuie să-ți fac totuși un compliment, Greystone! L-ai dresat minunat pe Hibbard. La ordinul tău, Hibbard i-a spus fratelui meu că este chemat înapoi la castel, tot Hibbard m-a anunțat și pe mine. A fost o punere în scenă absolut remarcabilă. Și tot tu i-ai dat instrucțiuni să răcnească în tot castelul că l-am ucis pe Edward și să anunțe comisariatul. Dar cum de nu ți-a tre-

ut prin minte că unul de teapa lui va ajunge, ıtr-o bună zi, să te şantajeze, ştiind prea multe espre nelegiuirile pe care le-ai făcut. Sau poate găseai şi lui ac de cojoc? O moarte... subită? Pe ırmă, nu ţi-ai pus problema că oamenii din anturajul tău şi servitorii erau frapaţi de ţinuta mpecabilă a lui Hibbard şi de hainele prea cumpe, pe care nu oricine şi le permite şi în nici ın caz un servitor... haine cumpărate probabil cu ɔanii pe care i-ai plătit pentru a-l reduce la ăcere. Cît îi dai pe lună? Cred că te costă o avere ıumai întreţinerea lui.

- Te felicit pentru teoria pe care o lansezi, dar ţi atrag atenţia că e doar o supoziţie, Stanforth, îl întrerupse Greystone. Arată-ne o dovadă, dacă ai vreuna.

- Ştii prea bine unde e dovada, Greystone. Ai furat bijuteriile familiei mele, pentru a spune apoi că au fost furate de mine, motiv pentru care mi-aş fi ucis, de fapt, fratele. Nu vrei să mă urmezi să-i arătăm lordului Avery ascunzătoarea? Spunînd acestea, Anthony deschise îndatoritor uşa ce dădea spre bibliotecă şi-i pofti pe cei doi să îl urmeze.

Lordul Avery dădea deja semne de iritare, uitîndu-se cînd la Greystone, cînd la Duce. Povestea pe care o auzise era extrem de plauzibilă, iar ameninţările cu care îl „onorase" Greystone în ultimele douăzeci şi patru de ore erau dovada temperamentului său impulsiv.

- Ce faci, Greystone, mă laşi pe mine să deschid uşa secretă de lîngă cămin, sau vrei să faci tu onorurile?

- Foarte nostim, Stanforth, dar n-am cunoştinţă de o asemenea uşă. Poate vrei să ne arăţi tu unde este.

- Cum doreşti, se oferi Anthony şi apropiindu-se de cămin, împinse cu putere o porţiune de perete. Lord Avery, spuse el, vrei să mă îndatorezi şi să scoţi dumneata bijuteriile de-acolo?

Bătrînul se supuse fără comentarii şi se întoarse de-acolo ţinînd în braţe o cutie masivă din metal. Greystone se schimbase la faţă şi se duse să-şi toarne ceva de băut, fără a-şi neglija musafirii şi întrebîndu-i şi pe ei dacă doresc ceva.

- La fel de bine lucrat, Stanforth, dar faptul că ai găsit bijuteriile aici nu dovedeşte nimic. Probabil că le-ai ascuns acolo înainte de a fugi, în speranţa că te vei întoarce să le iei într-o bună zi.

- Da, chiar, asta nu dovedeşte nimic, se însenină lordul Avery la faţă.

- Bineînţeles că nu dovedeşte nimic, dar dacă vă uitaţi mai atent în dulapul secret, lord Avery, cred că veţi recunoaşte un obiect ce vă aparţine. Un mic zîmbet apăru în colţul gurii lui Greystone la auzul acestor cuvinte. Peste cîteva momente, Avery se întoarse în bibliotecă, ţinînd în mînă servieta din piele de porc. Era livid şi îi tremurau genunchii.

- Dumnezeule atotputernic! Greystone, tot ceea ce am auzit pînă acum e adevărat!!! Azi de dimineaţă mi-ai spus că ai încuiat mapa într-un loc sigur. Asta da dovadă!

- Tot ce se poate, îl sfidă Greystone, scoţînd încet un pistol din sertarul biroului, dar nu cred că mai are vreo importanţă acum.

Îngrozit la vederea pistolului, lord Avery scăpă servieta şi făcu cîţiva paşi înapoi, ascunzîdu-se după un scaun cu spătar înalt.

- Ce ziceţi, cred că v-aţi dat seama ce urmează. Cînd voi explica autorităţilor modul în care aţi murit, scenariul va fi la fel de palpitant. Stanforth, tu ai venit să-ţi iei înapoi bijuteriile, eşti lăsat să intri în castel de către un servitor bătrîn care nu-şi mai cunoaşte adevăratele îndatoriri. Ne ameninţi cu pistolul pe mine şi pe lordul Avery, care încearcă să fugă şi moare ucis de un glonte. Eu reuşesc, din fericire, să te înfrunt şi să intru în posesia pistolului şi sînt obligat să te împuşc pentru că vrei să scapi pentru a doua oară. Cuvîntul meu nu va fi niciodată pus la îndoială. Uite cum mi-ai pus la dispoziţie şi explicaţia pentru bijuterii, Stanforth dragă.

Văzînd că lucrurile luaseră o turnură neaşteptată, Anthony se întrebă ce se întîmplase cu Vaigatch. Şi, cu un calm desăvîrşit, se aşeză între lordul Avery şi ţeava pistolului.

- Dă-te la o parte de-acolo, îi porunci Greystone, făcînd semne către Anthony. Vreau să vă pot vedea pe amîndoi.

Ducele se mută lîngă cămin, unde se afla soneria pentru servitori. În acele clipe, îşi dădu seama că grăbise puţin mersul evenimentelor. Tot ce trebuia acum era să-i distragă acestuia atenţia, măcar pentru cîteva secunde. Se tot frămînta, nelăsînd să se vadă nimic din neliniştea ce-i chinuia sufletul, întrebîndu-se pe unde umblă Vaigatch.

Pînă la urmă, Anthony reuşi să apese butonul

ce declanşa soneria în camera servitorilor. Într-un colţ îndepărtat al castelului, se auzi sunetul strident.

- N-are rost să ne omori, Greystone, spuse Anthony apăsînd în continuare butonul, prefăcîndu-se că se sprijină nepăsător pe policioară. Prietenii mei sînt acum la comisariat şi îl aduc încoace pe căpitanul Ruxton, comisarul şef, care ştie la ce trebuie să se aştepte. Este pus în temă cu absolut totul şi, în orice caz, conflictul este numai între noi doi, nu e cazul să mai implici pe altcineva.

- Doar nu vrei să cred povestea asta, spuse Greystone, cu fruntea plină de broboane de sudoare. E cam cusută cu aţă albă.

- Avînd în vedere că, pentru moment, deţii controlul, încercă Anthony să tragă de timp, măcar lămureşte-mă şi pe mine de ce dracu' l-ai omorît pe Edward şi ai înscenat toată istoria asta?

- Credeam că e foarte clar, Stanforth, dar dacă insişti în prostie, îţi voi detalia. Mi-a fost clar, încă de pe vremea cînd eram copii, că Edward nu avea un caracter suficient de puternic pentru a moşteni titlul de Duce de Stanforth. Era prea moale, prea preocupat de soarta servitorilor - auzi, a servitorilor! - şi nu ar fi valorificat niciodată, la adevărata valoare, domeniul Cranleigh... iar ideea că tu, ca frate mai mic, ai fi moştenit mai departe acest titlu atît de influent şi care te făcea atît de bogat, mă înnebunea. Pe tine nu te-au interesat niciodată decît cursele de cai. Eu eram cel mai potrivit stăpîn pentru Cranleigh.

N-am îndurat să văd atîta opulenţă irosită de mîini nepricepute. Şi acum, cînd mă gîndesc că am irosit şi eu, la rîndul meu, atîţia bani să dovedesc că eşti mort! Acum, însă, e prea tîrziu. Nu mai ai nici o şansă, rîse el isteric, îndreptînd pistolul spre inima lui Anthony.

- Aţi sunat, Înălţimea Voastră? apăru Park în pragul uşii, cu o tavă de argint pe braţ.

Greystone se uită la majordom şi, în acea fracţiune de secundă în care el îşi scăpă victimele din ochi, Ducele se repezi la Greystone şi, înainte ca el să poată folosi pistolul, îl lovi zdrăvăn. În aceeaşi clipă, în cameră răsună zgomotul unei împuşcături. Cei doi bărbaţi se luptau acum corp la corp, iar Greystone reacţiona ca un animal tras în adîncuri, avînd încă pistolul în mînă şi zbătîndu-se, din răsputeri, să-l îndrepte spre faţa lui Anthony; acesta îl strîngea de încheietura mîinii ca un inel de oţel, dar la un moment dat se dezechilibră şi nu putu decît să-l facă pe Greystone să dea drumul pistolului, aruncîndu-l în celălalt colţ al camerei. Erau aproape la fel de puternici, dar, într-un tîrziu, Anthony reuşi să-l ţintuiască pe conte de perete, dîndu-i cîţiva pumni în falcă, apoi, văzînd că acesta se prăbuşeşte, îl imobiliză la pămînt, cu faţa în jos, răsucindu-i mîinile la spate. Pistolul aterizase la picioarele lordului Avery, care îl ridică şi, la sfîrşitul scenei, îl dădu Ducelui.

- Mulţumesc, lord Avery, spuse Anthony gîfîind, o clipă am crezut că îl veţi da cui nu trebuie. Îţi mulţumesc şi ţie, Park. Ai venit, ca întotdeauna, la momentul potrivit. Nu ştiu ce m-aş fi

făcut fără tine.

- Vă mulţumesc şi eu, Înălţimea Voastră. Dar trebuie să vă mărturisesc că am tras cu urechea la uşă, o practică pe care nu am de gînd să mi-o însuşesc, dar la care am fost nevoit să recurg, avînd în vedere panta pe care o luaseră lucrurile. Am considerat că e nevoie de o mică întrerupere.

- Poftim?! Dar eu am sunat după tine, sperînd că vei participa la distracţie, rîse Ducele.

- Îmi pare rău, Înălţimea Voastră, eram ocupat cu gaura cheii şi n-am auzit clopoţelul.

- Doamne, ce glumă bună! rîse Anthony cu poftă. Trebuia să-mi fi dat seama că găseşti tu o soluţie. Slavă Domnului că Regina n-a reuşit atunci să te care după ea la Palat. Dacă ai fi plecat de aici, chiar că s-ar fi zis cu neamul Stanforth.

Afară se auziră paşi, agitaţie, voci; sosiseră Vaigatch, căpitanul Ruxton şi doi oameni de-ai săi. Uşa ce despărţea biroul de bibliotecă se dădu cu zgomot de perete. În afară de Vaigatch, toţi cei din încăpere erau foarte gravi.

- Ia uitaţi-vă la el, răsună glasul puternic al lui Vaigatch. Eu nu ştiu de ce ne-am mai ostenit pînă aici! Hai că mi-am pierdut timpul de pomană! Să ştii, Anthony, că şi eu a trebuit să duc o adevărată luptă cu căpitanul Ruxton pentru a-l convinge să vină aici! El a crezut că e vorba de un complot pus la cale de ţigani! Şi-acu' uite ce-mi faci, îmi strici toată plăcerea! Mai bine mă duceam la tîrgul de cai decît să alerg după cai verzi pe pereţi!

- Vaigatch, îi vorbi calm Anthony, lăsîndu-l

pe căpitanul Ruxton să preia prizonierul, o să mă bagi în mormînt! Cînd ţi-am spus eu să vii aici? Dacă nu era Park, mă găseai înţepenit, adăugă el făcînd un semn cu capul spre majordom.

- Ha-ha-ha! rîse Vaigatch! Bravo, aţi făcut treabă bună! se declară el mulţumit, uitîndu-se incredul la majordomul pipernicit şi neînţelegînd care fusese rolul lui.

- Căpitane Ruxton, interveni lordul Avery, l-am auzit pe Greystone mărturisindu-şi toate crimele! L-a omorît pe răposatul duce şi era cît pe ce să mă lichideze şi pe mine! spuse el indignat prăbuşindu-se într-un fotoliu. Şi zău că ar fi făcut-o dacă nu era Ducele să-mi salveze viaţa. Complicele lui e Hibbard, servitorul.

- Mda..., mormăi acesta împietrit de uimire. Se pare că sînteţi totuşi rănit, Duce, îi arătă el lui Anthony o pată roşie la umăr. Ar trebui să chemăm un doctor.

- Nu vă faceţi probleme, e doar o rană superficială, n-am nevoie de ajutor, sînt sigur că găsesc un om care să mă panseze.

Întunecat la faţă ca pămîntul, înfrînt cu propriile lui arme, contele fu ajutat de către Ruxton să se ridice de la pămînt.

- Nu pune laba pe mine! şuieră acesta la urechea căpitanului cu aroganţă în glas. Să nu crezi că mă poţi trata ca pe un om de rînd. Apoi se întoarse spre Anthony şi îl provocă, pe acelaşi ton ironic: Ia spune-mi, Stanforth, dacă ar fi fost vorba numai de bijuterii, aş fi zis că ai avut noroc ghicind ascunzătoarea, dar de unde ai ştiut de mapa de piele? Planul meu era perfect, nu aveai

practic cum să ştii.

- În seara în care ai ascuns actele acolo... ai fost văzut.

- Şi nu cred că vrei să-mi spui cine m-a văzut? Nu îmi spui? Prea bine atunci, pentru că răzbunarea mea îl va urma oriunde, atît timp cît mai respir.

- Fiţi cu ochii pe el, îi instrui Ruxton pe cei doi jandarmi, iar dacă face cea mai mică mişcare să fugă, uitaţi cine e şi trageţi. Dar la picioare, pentru că trebuie să fie judecat pentru crimă. Contele îi aruncă o privire dispreţuitoare, ştiind că, după ani de experienţă în armată şi miliţie, era imun la mită. Drept să spun, continuă căpitanul după ce contele ieşi din birou, e cel mai bizar caz pe care l-am întîlnit vreodată. O să fie vîlvă mare cu procesul lui, e totuşi un membru al aristocraţiei, dar nu încape nici o îndoială că va fi spînzurat. Chiar dacă va face apel să fie judecat de Camera Lorzilor, tot e condamnat. Prietenul dumneavoastră, domnul Vaigatch, mi-a spus toate amănuntele şi mă bazez pe ticălosul acela de Hibbard care va pălăvrăgi ca o vrabie spunîndu-ne şi ceea ce nu ştim, numai să-şi scape pielea.

Vaigatch îşi pierduse răbdarea.

- Păi, frate Anthony, trebuie să plec! Văd că nu mai aveţi nevoie de mine aici! Şi, făcîndu-şi curaj cu un pahar plin ochi cu coniac, Vaigatch dispăru, făcîndu-i cu ochiul lui Anthony.

La plecare, comisarul Ruxton îl luă şi pe Hibbard. Servitorii de la Cranleigh urmăreau scena cu ochii cît ceapa; toţi înnebuniseră de

fericire aflînd de întoarcerea stăpînului lor, dar Park le dădu ordine să-şi continue treburile ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Doamna Banks, menajera rotofeie, curăţa şi pansa de zor rana Ducelui. Era total răvăşită de întoarcerea acestuia, dar, dîndu-şi seama că nu poate să îl îngrijească aşa cum se cuvenea, îl rugă să trimită totuşi după doctor, spunînd că glonţul pătrunsese adînc în piele.

- Poate mîine, doamnă Banks, o linişti Anthony. Mai am cîteva treburi de pus la punct pe ziua de azi şi n-am timp de vraci.

În tot acest timp, ghemuit într-un colţ, uitat de toţi, lordul Avery trecea prin toate culorile curcubeului, amintindu-şi, în fiecare detaliu, aventura pe care o trăise.

- Slavă Domnului că Lady Avery a dormit tot timpul, era moartă de oboseală cînd ne-am întors de la bal. Vă sîntem recunoscători, Duce, pentru tot ceea ce aţi făcut, folosi Avery formula cea mai politicoasă cu putinţă. Anthony era foarte conştient de motivele pentru care bătrînul se purta cu atîta deferenţă, dar avea de gînd să-l tolereze de dragul Angelicăi. Cunoştea prea bine genul acela de oameni, ale căror interese atîrnă mai mult decît principiile.

Anthony îl lăsă să vorbească, apoi, făcîndu-i semn doamnei Banks că îi pusese suficient bandaj, îi rugă pe ceilalţi servitori să-l lase singur cu lordul Avery.

- Ceea ce voi spune acum e numai pentru urechile dumitale, Avery. Angelica mi-a spus că Greystone a pus servieta cu acte în dulapul secret

- Lady Angelica! exclamă lordul, fără a-şi reţine mirarea. Dar... de unde o cunoaşteţi pe Angelica?

- Ieri a auzit, fără să vrea, conversaţia dintre dumneata şi Greystone şi a înţeles că era sortită să îmbătrînească alături de nebunul ăla. A fost atît de îngrozită de acest gînd, încît a fugit. Din fericire, nu a păţit nimic şi te asigur că e pe mîini bune.

- A... a fugit? Dar nu a plecat să călărească? A fugit? Biata copilă..., spuse el chinuit de remuşcări, ştiind că purta o mare parte din vină.

- Acum mă întorc la prietenii mei să o iau de-acolo. Dar dacă doriţi ca toată lumea să ştie că a fost să se plimbe, vă voi respecta dorinţa. Eu nu am de gînd să strig pe toate drumurile că vreau să mă însor cu ea, aşa cum a făcut Greystone, iar Lady Avery nu va şti - deocamdată - nimic. Doriţi să-i spun ceva? Sau vreţi să o anunţaţi dumneavoastră? Oricum, vă avertizez că la proces va trebui să evităm ca Lady Angelica să fie implicată în vreun fel. Altfel se va bîrfi mult pe seama ei.

Anthony dădu poruncă să-i fie adus un cal odihnit, apoi fugi spre tabăra ţiganilor, sub privirile fericite ale alaiului de servitori care se strînseră să se uite la el ca la urs. Nu înainte, însă, de a i se fi făcut o primire călduroasă.

- În numele întregului personal, Înălţimea Voastră, îi vorbi Park, vă spun cît de fericiţi sîntem cu toţii că v-aţi recăpătat drepturile şi sînteţi iar printre noi.

- Mulţumesc, Park, vă mulţumesc tuturor

pentru primirea pe care mi-aţi făcut-o. O să avem timp să stăm de vorbă, cu fiecare în parte, după cîte văd, n-aţi dus-o prea bine cu Greystone pe cap. Dar dacă mai sînt acum printre voi, asta se datorează numai credinciosului meu Park. Acum fug! mai spuse el şi sări în şa.

EPILOG

Cei doi ţigani pe care îi trimisese din tabără cu o noapte înainte îl aşteptau pe Anthony în curtea vicarului. Cînd îl văzu, doamna Keswick nu-şi putu crede ochilor. Îl pofti în casă şi-l rugă să aşepte o clipă, pînă îl anunţă pe vicar.

După cîteva minute, acesta apăru, zgomotos ca totdeauna, într-o stare de maximă surescitare.

- Ah, iată-te, dragul meu băiat! Am aflat şi cu veştile bune! Cred că s-a aflat pînă la Londra, deja! Îţi sîntem cu toţii recunoscători că ne-ai scăpat de perfidul acela de Greystone. N-am ştiut de ce este în stare pînă în ziua de azi, dar am bănuit întotdeauna că e ceva putred la mijloc. Ce om josnic! N-ar trebui să îl vorbesc de rău în Casa Domnului, dar fac o excepţie. Dar ce văd? Eşti rănit?

- E doar o zgîrietură superficială, dar văd că şi dumneata eşti pocnit zdravăn, mai vezi cu ochiul ăla?

- Trebuie să văd partea nostimă a lucrurilor! Consider vînătaia drept o medalie obţinută pe cîmpul de luptă. Am trăit nişte clipe groaznice. Cînd să plec acasă, au apărut trei zdrahoni, aşa, ca

din pămînt, m-au înșfăcat și m-au tîrît la trăsură. Prima oară am crezut că sînt niște enoriași de-ai mei, prea cherchelițti pentru a-și mai da seama ce fac, dar cînd mi-am dat seama că sînt răpit, am înțepenit de groază! Nu a auzit nimeni strigătele mele de ajutor! De-aia m-au și pocnit, ca să mă facă să tac. Auzi, colo! M-au răpit!!! Ce să facă, domnule, cu un popă așa bătrîn ca mine? Și exact în clipa în care am crezut că totul e pierdut, au apărut prietenii tăi și i-au lăsat pe răpitori în nesimțire! Ce aventură, domnule! Cred că nu m-am distrat atît de bine de ani de zile! Fața îi radia de fericire. Pe urmă, prietenii tăi m-au adus acasă și m-au păzit strașnic. Îmi spui și mie ce s-a întîmplat? Mor de curiozitate. Presupun că toate au legătură cu contele Greystone, nu?

- Da, răspunse Anthony, luînd toată povestea de la capăt, din momentul în care o întîlnise pe Angelica cu o noapte în urmă. Vicarul părea foarte îngrijorat în legătură cu Angelica, dar Anthony îl liniști, asigurîndu-l că e în siguranță. Am trecut doar să vă văd, scurtă Anthony conversația, n-am timp de detalii acum.

* * *

Angelica îl aștepta la marginea luminișului, scrutînd cărarea. Ducele fu primul care o văzu și alergă spre ea. Cînd văzu că era rănit, fata scoase un țipăt.

- Ce-ai pățit?

- Nimic, o zgîrietură. Angelica, dragostea mea, o liniști el privind-o adînc în ochi, totul s-a rezolvat. Greystone și-a mărturisit crima, iar acum a fost dus la jandarmerie.

- Slavă Domnului, răsuflă ea ușurată, că s-a terminat totul.

- Liniștește-te... o rugă el, copleșit de un sentiment de plenitudine sufletească. Spune-mi, scumpa mea, am visat azi-noapte sau chiar a fost adevărat ce mi-ai spus... că vrei să abandonezi totul și să fugi cu mine în lume?

- E adevărat, și aș face asta chiar acum dacă mi-ai cere-o.

Anthony n-o mai lăsă să vorbească și, strîngînd-o în brațe, o sărută cum nu o mai sărutase vreodată, vrînd parcă să-i soarbă și ultima picătură de viață în acel sărut.

-Am o veste bună pentru tine, Angelica. Cred că e cazul să renunți la fanteziile tale în legătură cu viața de țigan și să te mulțumești cu o existență ceva mai... convențională, la Cranleigh, căsătorindu-te cu mine.

- De fapt, cu cine mă mărit? îl întrebă ea zîmbindu-i cu viclenie.

- Păi..., rîse Anthony, cu amîndoi. Adică, am devenit aşa, o combinaţie între două personaje. Dar la Curte vei fi prezentată drept Ducesă de Stanforth. Hai, Angelica, o sorbea el din priviri, spune „da".

- Oare e posibilă atîta fericire pe lume? izbucni ea în hohote de rîs.

- N-am vorbit nimic cu unchiul tău în legătură cu asta, dar presupun că dacă şi-a dat încuviinţarea... ce zic eu, binecuvîntarea să te măriţi cu o lepădătură - scuză cuvîntul - ca Greystone, nu va avea nici o obligaţie dacă îi vei spune că te măriţi cu adevăratul Duce de Stanforth.

Pe drumul spre tabără, Anthony îi povesti cu lux de amănunte ce se întîmplase la Cranleigh. O dată ajunşi la caravană, Anthony îl văzu pe Vaigatch strunind un cal superb, pe care doi oameni nu ajungeau să-l ţină-n frîu.

- Ce zici de frumuseţea asta? îl întrebă Vaigatch clipind şmecher. Ăsta-l întrece oricînd pe Prospero al tău. Punem rămăşag?

- O să fiu prea ocupat să mai pierd timpul cu cursele de cai, prietene...

- Aha, deci pînă la urmă s-a găsit o bori rani să te răpească, îl întrerupse Vaigatch. Ţi-ai găsit un bărbat pe cinste, coniţă, dacă nici nu s-a însurat bine şi spune că renunţă la cursele de cai pentru mata! S-aveţi parte numai de fericire, pînă oţi închide ochii.

Angelica se apropie de el şi, strecurîndu-i broşa în mîinile uriaşe, îi spuse:

- Te rog, dragă prietene, să accepţi acest dar din partea noastră. Nouă ne-a adus noroc şi sper să vă aducă şi vouă. Este felul meu de-a vă mulţumi pentru ajutorul pe care ni l-aţi dat.

- Scumpă Lady Angelica, strigă Vaigatch cu toată puterea, mă măgulеşte gestul dumneavoastră.

Se despărţiră de ţigani strîngîndu-se în braţe şi promiţîndu-le să vină să-i vadă cît de curînd. Întorşi la castel, îi anunţară pe soţii Avery vestea căsătoriei. Acolo era şi vicarul, domnul Compton, care, de fericire, închisese biserica şi venise în fuga mare la castel, arzînd de nerăbdare să i se povestească totul din fir a păr.

- Iată o scrisoare pe care am primit-o de la domnul Quince acum vreo nouă ani. Se spune că, în urmă cu zece ani, lordul Greystone a profitat de naivitatea unei tinere fete, pe care a făcut-o să creadă că a luat-o de nevastă. Rodul acestei uniuni blestemate a fost un băiat pe nume Titus, care a lucrat ca lustragiu mai întîi la Crowood şi apoi aici la Cranleigh. Vicarul nu făcu decît să repete povestea pe care Angelica o ştia prea bine de la Sarah, dar pe care, la început, refuzase să o creadă. Ceea ce înseamnă, încheie vicarul, că Titus e moştenitorul de drept al lordului Greystone. Pentru că, la rîndul său, contele a fost păcălit de ceremonia nunţii sale care a fost oficiată de un preot adevărat. Scrisoarea domnului Quince dovedeşte că Titus are toate drepturile să

moştenească ceea ce va rămîne în urma lui Greystone: titlu, avere, totul!

- Titus va avea nevoie de ajutor din partea noastră, spuse Angelica. Eu spun să-l lăsăm să locuiască împreună cu noi pînă cînd va fi în stare să preia responsabilităţile impuse de poziţia lui viitoare.

Rămînînd între patru ochi cu Angelica, Anthony îi luă mîinile într-ale lui, vorbindu-i.

- Profeţia ghicitoarei s-a împlinit. Bărbatul sărac, de fapt *bietul* bărbat la care se referea ea era Greystone. Acum el nu mai are nimic şi nimeni nu poate spune că îl invidiază. Deci te-am mințit cînd ţi-am spus să nu crezi în ghicitoare. Şi mai am o mărturisire să-ţi fac. În ziua încare te-am întîlnit în pădure pentru prima oară, n-a fost o întîmplare. Dacă vrei, eu şi Prospero te-am păcălit. Cînd eram mic, îmi plăcea să mă duc să văd caii alergînd şi atunci am prins microbul curselor. L-am învăţat pe Prospero ca, la un anumit semnal - pe vremea aceea era cîntecul unei ciocîrlii - să înceapă să şchiopăteze.Vaigatch m-a învăţat asta. În felul acesta, am cîştigat o mulţime de rămăşaguri, cu cei care pierdeau banii pariind pe Prospero. Acum, de cîte ori mă aude folosind acest semnal, pe care îl distinge dintr-o mie, vine de oriunde s-ar afla. Îmi amintesc că la vremea aceea tata a fost foarte furios aflînd ce prostii fac. A trebuit să-i promit că nu voi mai face asta niciodată. Dar, văzîndu-te în pădure, am încercat marea cu degetul. Nici nu m-am aşteptat ca Prospero să-şi amintească semnalul după atîţia ani.

- Vai, dar e scandalos, chicoti Angelica. Deci nici o întîlnire de-a noastră nu a fost întîmplătoare?!

- Absolut niciuna! rîse Anthony, scoţînd o mică cutie din buzunarul jachetei. Era un inel delicat, cu un diamant montat în safire minuscule pe care îl strecură pe inelarul Angelicăi.

- Te rog să-l porţi, continuă el. A fost al mamei mele. Dacă o să te uiţi mai atent la tabloul din galerie, vei vedea că îl are pe mînă.

- E superb. Nu mă voi despărţi de el niciodată.

Şi, uitîndu-se în ochii lui negri şi adînci, înţelese că acolo ar fi trebuit să-şi citească destinul, din clipa în care îl întîlnise.